

Giới thiệu Ăn Xong Chùi Mép

Truyện Ăn Xong Chùi Mép của tác giả Phi Cô Nương là một câu chuyện rất hài hước bởi ngôn từ sử dụng rất đa dạng phong phú mang rất nhiều ý nghĩa trong một câu thoại.

Nữ chính đơn thuần thân thiện, vui tính. Anh thì hoàn hảo về mọi mặt, điểm đặc biệt đó là những lời nói của anh ngọt như đường mật.

Bất kể điều gì từ ngữ anh sử dụng đều được anh chuyển sang nghĩa khác với hàm ý cao. Điều đại dột nhất là rảnh rồi bắt cô đoán ý anh...

Bạn đang đọc truyện *Ăn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Phỏng vấn

Phỏng vấn hôm nay rất là quan trọng.

Lần này công ty sắp phỏng vấn là một tập đoàn hùng hậu, đãi ngộ rất tốt, tiền lương hậu hĩnh, với bằng tốt nghiệp trường đại học C như tôi mà nói thì không có cửa mà vô công ty ấy, toàn bộ là do mẹ nhờ bạn bè thân thích đi cửa sau, rồi lại mời khách, rồi tặng quà, tìm đủ mọi cách đút lót cho nhân viên trong công ty đó lì xì nho nhỏ, cuối cùng mới có được cơ hội phỏng vấn lần này. Không chỉ có như thế, hiện giờ trên người tôi đang mặc chiếc áo sơ mi hàng hiệu mới tinh, váy màu đen và giày cao gót lấp lánh sáng bóng, tốn không ít tiền bạc đây này. Rõ ràng quá còn gì, vì để con gái được bát com vàng người mẹ từ trước tới nay luôn keo kiệt lại bỏ hết vốn liếng ra. Bởi vì lần này mẹ kì vọng ở tôi rất nhiều, đầu tư tiền bạc cũng không ít, vậy nên trước khi bước ra cửa tôi cảm thấy áp lực rất lớn, một bên là mẹ mang giày, một bên cau mày đáng thương nhìn mẹ hòng tìm cứu trợ, “Mẹ... nếu như lần này phỏng vấn thất bại, mẹ không trách con chứ?” Về mặt mẹ hiền dịu, ân cần kéo lại cổ áo cho tôi, mỉm cười nói, “Con bé ngoan, nghe con nói làm như mẹ con hẹp hòi lắm vậy?” Vừa nghe đến câu này, tôi theo tiềm thức gạt đầu, liền bị mẹ trừng mắt dữ tợn, nhanh chóng quả quyết lắc đầu. Cứ như là đang diễn ảo thuật vậy, ánh mắt mẹ lập tức dịu xuống, tươi cười rạng rỡ trả lời, “Thất bại thì thất bại, cùng lắm thì mẹ tìm cách khác cho con.” Tôi lập tức thở phào nhẹ nhõm, áp lực cũng giảm đi không ít, vừa tiếp tục mang giày vừa nói, “Đúng rồi, cách khác gì hả mẹ?” “Ăn không được chén com vàng thì không phải còn con rể quý hay sao?” Mẹ dịu dàng sờ sờ đầu tôi, giọng điệu nghe qua thì mềm mòng nhưng lại vô cùng cứng rắn, “Con gái ngoan à, đừng nói mẹ không cho con cơ hội, nếu như lần này phỏng vấn không trúng tuyển, con nhất định phải kết hôn với con trai lớn nhà dì Lư, Hứa Kính Tùng!” “...” Hứa Kính Tùng, người cũng như tên, người thì vạm vỡ, lực lưỡng cao ngất sừng sừng như cây tùng, mình đồng da ngăm đen, cao một mét chín, là huấn luyện viên trung tập thể hình, cơ bắp trên người hằn cứ nổi lên cuộn cuộn, cứng như sắt, đã đại diện cho thành phố giành được hai cúp quán quân cử tạ, nghe nói còn là hội viên cao cấp nồng cốt của câu lạc bộ, quả thật là hoàn toàn đối lập với một người xinh xắn nhỏ nhắn yếu đuối mà lại không hề có té bào vận động như tôi, hần có thể thể nhắc bóng tôi lên bằng một tay, nhẹ nhàng như là bắt con gà vậy... Thôi rồi, áp lực của tôi giờ càng lớn hơn! Tinh thần lo lắng hồi hộp ra khỏi nhà, mẹ nghiêm mặt giữ chặt tay tôi, ánh mắt thâm trầm nhấn nhá, “Hạ Diệp, nhớ là phải cư xử lễ phép, nhã nhặn với mọi người, tận lực làm tốt các mối quan hệ trong công ty, có chuyện gì phát sinh thì gọi ngay cho mẹ, biết chưa?” Tôi vội vàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, xách túi liền ngang trịnh trọng bước vào con đường tìm việc, nhưng tôi lại không ngờ mình đồng thời cũng bước vào con đường thay đổi số phận cuộc đời tôi, một đi không đường về... Phỏng vấn bắt đầu lúc 9 giờ, vì đảm bảo an toàn, mới 8:30 tôi đã đến nơi phỏng vấn. Nhìn tòa nhà cao tầng sừng sững trước mặt, tôi cũng cảm nhận được khí thế hào hùng oanh liệt, trong lòng mang đầy khao khát và hy vọng, nếu như có thể trúng tuyển vào công ty này, Hạ Diệp tôi coi như có thể nở mày nở mặt rồi! Nghĩ tới đây, tôi đeo túi xách lên vai, ưỡn ngực ngẩng đầu với phong độ của một phân tử trí thức đi vào, thế nhưng vì không quen mang giày cao gót, còn chưa vào đến công ty thì đã trượt chân ngã ụp xuống bậc tam cấp. Ra trận không thuận lợi! Tôi khần trương quan sát xung quanh, may quá, không ai chú ý tới bên này, vội vã đứng dậy phủi bụi trên đùi, lần nữa ưỡn ngực ngẩng đầu đi. Nhớ lời mẹ nói phải cư xử lễ phép, nhã nhặn với mọi người, tôi mỉm cười đi lên trên lầu ba, lúc này có rất nhiều ứng viên được mời đến phỏng vấn đang chờ, chỉ thấy nguyên một đám người ngồi ngay ngắn bày thế trận chờ quân địch, nét mặt nghiêm nghị, bộ dáng ai nấy đều trang trọng và nghiêm túc, nụ cười trên mặt tôi tắt lịm, cũng bắt chước họ ra vẻ đứng đắn nghiêm túc. Công ty này căn cứ vào vị trí tuyển dụng ở các phòng ban, mời các ứng cử viên khác nhau đến phỏng vấn, tôi lấy hồ sơ tuyển dụng vị trí thư ký ra, ung dung đi đến bàn tiếp tân, lịch sự hỏi, “Xin chào, xin hỏi phỏng vấn thư ký ở chỗ nào vậy?” Nhân viên tiếp tân dường như bề bộn công việc, ngẩng đầu mắt không cảm xúc nhìn tôi, tay chỉ sang hướng khác, “Bên kia!” “Cảm ơn.” Tôi nhẹ gạt đầu, đi theo hướng cô ta chỉ. Có lẽ bởi vì họ chỉ tuyển một thư ký, cho nên người đến phỏng vấn cũng không nhiều lắm, chỉ lác đác vài người ngồi ngoài hành lang, nhìn chung đều là sinh viên mới tốt nghiệp, bọn họ cũng như tôi cảm lý lịch trên tay, vẻ mặt căng thẳng tinh thần hoang mang. Tôi nhẹ nhàng thở ra, âm thầm an ủi chính mình, tuy biết hy vọng xa vời nhưng tối thiểu có lẽ cũng có một phần mười cơ hội. Nghĩ như thế, tôi đảo mắt nhìn xung quanh, thỉnh thoảng dừng lại ở một người thanh niên ngồi ở một góc khuất gần cửa sổ. Vừa nhìn thấy anh ta, trong đầu cô lập tức lóe lên hai từ: đối thủ! Anh ta cũng tầm hai mươi mấy, đẹp trai, vẻ ngoài rất đàn ông, hào hoa phong nhã, đôi mắt đen láy, làn da trắng nõn nhẵn bóng, vóc dáng cao ráo, cung cách lịch thiệp mang phong thái của một quân vương, vẻ ngoài xuất chúng đã làm người ta sợ chết khiếp thì thôi đi, thế mà từ đầu đến chân đều toát ra khí chất tinh anh ưu tú, quan trọng hơn là nét mặt thoải mái, ánh mắt trong trẻo không có chút gì sợ sệt, nổi bật hơn hẳn so với những ứng viên khác ở đây, bao gồm cả tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy mình không còn tí cơ hội nào nữa. Không phải tôi không tự tin vào bản thân mình, mà là người này khí thế bừng bừng, chỉ cần nhìn phong thái và vẻ ngoài của anh ta thì cũng đủ biết anh ta tài giỏi khôn khéo đến cỡ nào, hành động cử chỉ tràn đầy tự tin không ai bằng. Trong số người dự tuyển chức vị thư ký lại có một đối thủ ưu tú tài hoa như vậy, đừng nói một phần mười, chỉ sợ 1% tôi cũng chẳng có. Tuy nhiên, tôi cũng biết trước phỏng vấn kì này mình rất chắc, nhưng nghĩ đến mẹ luôn miệt mài ép tôi cười, nghĩ đến cơ bắp cuộn cuộn của Hứa Kính Tùng, trải qua đo lường liên tục, tôi quyết định phải tranh thủ một chút. Vì vậy, tôi chỉnh lại nét mặt, chậm rãi đi tới, giống như vô tình ngồi xuống cạnh anh ta. Sau một lúc lâu, tôi cố gắng tỏ ra thân thiện, lịch sự cười cười với anh ta, “Xin chào, tôi tên Hạ Diệp.” Anh ta nghiêng đầu, hồ hững liếc nhìn tôi, “Ừ.” “Anh cũng đến thi tuyển hả, anh tốt nghiệp ở trường đại học nào thế?” Tôi phát huy năng khiếu mặt dày của mình, bỏ qua thái độ lạnh lùng, tiếp tục thân thiện xích lại gần. Anh ta cũng không ngẩng đầu lên, “Đại học A.” Ồ... Đại học A? Không phải là trường đại học cao cấp đó sao? Quả nhiên là vậy, không chỉ là sốc, mà sốc nặng là đẳng khác. Tôi yên lặng trấn định cảm xúc bị tổn thương, nhìn gương mặt tuấn tú, hào hoa phong nhã của anh ta bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng xấu xa. Vì vậy, tôi nhích lại ngồi gần anh ta, lén lút thậm thụt quan sát xung quanh, kẻ sát tai anh, nghiêm giọng nói, “Anh biết gì không, tổng giám

độc công ty này là GAY đó.” “Hà?” Anh rót cuộc ngừng đầu, đôi mắt trong trẻo rất bình tĩnh. Tôi ra về thần bí gật đầu, “Thật đó, nghe nói anh ta rất biến thái, chả có hứng thú gì với con gái cả, thích nhất là mấy người đàn ông đẹp trai tướng tá cao ráo đó.” Nói xong, tôi “bỗng nhiên” tỉnh ngộ nhìn anh, “A, đúng rồi, giống anh vậy đó!” Mắt anh ta nheo lại, nói, “Vậy sao?” Thấy anh rót cuộc đã có phản ứng, tôi vội vàng thêm nắm đậm muối, nhỏ giọng nói, “Thiệt mà, tin này tuyệt đối đáng tin cậy, chẳng những anh ta bại hoại mà còn biến thái, thích làm bậy lắm, trong phòng làm việc chuyện gì cũng làm ra được, người em họ đẹp trai của tôi (em họ à, chị thật xin lỗi em) là thư ký của anh ta, đã làm việc cho anh ta nửa năm, rốt cuộc là mắc tùm lum bệnh vào thân... Một thanh niên ưu tú như vậy mà lại bị hủy hoại không thương tiếc.” Lúc này đây, anh không có nói tiếp, nhưng sắc mặt trở nên khó coi, đoán chừng là nghe xong lời nói của tôi, anh ta chắc đang băn khoăn về an toàn bản thân mình. Tôi mừng thầm trong bụng, chiều này quả nhiên hữu hiệu! Nhưng đợi một lúc lâu, anh vẫn ngồi vững như bàn thạch, không có ý định bỏ đi. Tôi sốt ruột hỏi, “Anh vẫn còn muốn ở lại hả?” Sắc mặt anh đen sì, nhưng giọng điệu rất quả quyết, “Đương nhiên.” Vậy bao nhiêu công sức của tôi coi như là muối bỏ biển rồi sao? Tôi hơi tức giận lườm anh ta, “Được rồi, chính anh muốn nhảy vào lửa thì tôi có cản anh cũng không được.” Lúc này, thấy người đến dự tuyển đợi lâu, một cô gái về mặt hiền hòa, mỉm cười bụng khay đi tới, đưa cho mỗi người một ly trà hoa cúc thanh nhiệt. Tôi một hơi uống sạch ly trà, anh chàng tình anh ngồi bên cạnh tôi hiền nhiên cũng khát nước lắm rồi, anh ngửa đầu uống trà, mọi cử động đều rất tao nhã, đến nỗi con gái như tôi còn thầm hâm mộ ghen ghét nữa. Vì vậy, tôi bức dọc nói, “Này, trà hoa cúc thanh nhiệt giải độc hay lắm, anh uống nhiều một chút đi, uống gì bỏ đó.” “PHỤT ——” Đang uống nước, nghe tôi nói thế, anh ta sặc phun hết ra, nguyên chiếc áo sơ mi vốn sạch sẽ đều bị thấm ướt, tiếp theo là một trận ho sặc sụa vang lên, đôi má trắng nõn vì thế mà đỏ hồng, cả khuôn mặt càng thêm đẹp trai khiến người ta muốn nhào tới hun hun chùn chụt mà thôi, tôi ngồi nhìn đến xuất thần. Tôi còn chưa nhìn đủ thì anh ta đã bình thường lại, nheo mắt nhìn tôi, “Hà Diệp phải không?” Tôi kinh ngạc trả lời, “Hà? À, phải!” Anh ta gật đầu, mỉm cười, “Tốt lắm, tôi nhớ kỹ cô rồi.” Nói xong, không đợi tôi nói thêm gì, anh ta đứng dậy đi thẳng đến quầy tiếp tân, lạnh lùng nói với nhân viên tiếp tân lúc này, “Đem áo sơ mi đến phòng làm việc của tôi.” Vốn nhân viên tiếp tân còn thờ ơ giờ lại tươi cười rạng rỡ, cung kính e thẹn gật đầu, “Vâng, tổng giám đốc!” Tổng... Tổng giám đốc... Cầm tôi thiếu chút nữa là rớt xuống đất, một người tuổi còn trẻ, mới tốt nghiệp đại học mà là tổng giám đốc sao? Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn như vậy tại sao lại ngồi ở khu chờ thi tuyển? Quan trọng nhất là anh ta sao không nói sớm thân phận của mình? Nhớ đến lời mẹ dặn trước khi tôi đi, tôi rầu rĩ lấy di động ra bấm. “Mẹ, con xin lỗi mẹ!” “Hà Diệp, sao vậy? Có kết quả rồi hả? Không đúng, mẹ xem đồng hồ giờ còn chưa bắt đầu phỏng vấn mà?” Mẹ tôi nghi ngờ hỏi. “Dạ... vẫn chưa bắt đầu phỏng vấn.” Tôi ảo não kể lại, “Nhưng mà lúc này con vô tình đắc tội với tổng giám đốc.” “...” Im lặng giây lát, mẹ mới mở miệng nói, ngụ ý sâu xa, “Còn chưa bắt đầu phỏng vấn mà đã đắc tội với người lãnh đạo cấp cao, con gái à, chuyện khó khăn thế mà con cũng gây ra được hả?” Tôi khóc không ra nước mắt, “Con không phải có ý mà... giờ phải làm sao hả mẹ?” “Đừng nôn nóng, hôm nay người có tiếng nói nhất vẫn là chủ khảo, giữ vững tinh thần, cố gắng biểu hiện tốt nhất trong lúc phỏng vấn, chỉ cần chủ khảo OK thì công việc này của con chắc chắn có hy vọng.” Dĩ nhiên nhận ra tôi nhụt chí, mẹ vội vàng nói mấy lời động viên. Mẹ nói cũng có lý lắm chứ, tôi gật đầu thật mạnh, “Dạ! Con biết rồi.” Cúp điện thoại, tôi trấn an bản thân tiếp tục ngồi chờ, một lát sau, kim đồng hồ chỉ đúng 9 giờ. Đúng lúc này, một bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi thông dong đi tới, anh ta đã thay chiếc áo sơ mi sạch sẽ hơn, đôi môi mỏng, ánh mắt lạnh lẽo buồn tẻ, tôi vô cùng căng thẳng, thì đã thấy anh đi lướt qua người mình. Tôi lăm lét nhìn theo, thì thấy một phụ nữ trung niên từ trong phòng thi tuyển đi ra, đưa tay mời anh vào, giọng điệu cung kính nói, “Tổng giám đốc, có thể bắt đầu phỏng vấn rồi.” Đứng đờ đờ... sấm sét ngang trời đình tai nhức óc, anh anh anh... anh ta chẳng lẽ là chủ khảo hôm nay? Ngây ngốc nhìn ai kia dần dần khuất sau cánh cửa, tôi tuyệt vọng thiếu điều muốn đâm đầu tự vẫn, bao nhiêu can đảm đều tan biến, chán chường lấy di động ra gọi lần nữa. “Mẹ, con xin lỗi mẹ!” “Lại sao nữa?” Mẹ ngờ vực hỏi, dừng một chút sau đó kinh ngạc la lên, “Ta nói Hà Diệp, đừng nói rằng con cũng đắc tội với chủ khảo đó nha?” “À, nói nôm na cũng có thể là như vậy.” Tinh thần tôi vô cùng sa sút, áy náy nói, “Mẹ, con phụ kỳ vọng của mẹ rồi.” “...” Bên kia im lặng giây lát lập tức tự trách bản thân mình, “Cái này cũng không thể trách con, đáng lẽ mẹ không nên kỳ vọng vào con làm gì.” “...” “Đã như vậy thì còn kêu đi phỏng vấn làm chi, chẳng phải là tự rước lấy nhục sao? Tôi đã hoàn toàn mất tự tin, làm nũng khản cầu mẹ, “Mẹ, hay là khỏi phỏng vấn nha, dù sao cũng rớt chắc rồi, giờ con về nhà được không?” “Được, khỏi phải phỏng vấn, con về đi.” “Thật hả?” Không ngờ hôm nay mẹ tôi lại tốt đột xuất, tôi vui mừng khôn xiết, hai mắt sáng rỡ, “Mẹ, mẹ thật sự tốt quá, trên thế giới này chỉ có mẹ là tuyệt nhất.” Bên kia không có trả lời, chỉ lăm lăm bầu bầu gì đó, “Hai chậu nhựa rửa mặt, một nồi com điện, một tấm thớt cắt thịt, ba bộ giá treo đồ...” “Mẹ, mẹ đang làm gì đó?” “Liệt kê danh sách đồ cưới của con, lát nữa mẹ sẽ đưa cho Tiểu Tùng.” Tôi : “... Con tiếp tục phỏng vấn đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Rơi vào tay giặc

Thấp tha thấp thỏm ngồi ở khu chờ, nhìn ứng viên từng người từng người bị gọi vào phỏng vấn, rồi từng người chán nản ủ rũ đi ra, tâm trạng tôi càng thêm hồi hộp lo sợ, may mắn là bọn họ không có trúng tuyển, danh sách cũng bớt người cạnh tranh, tôi bỗng nhận ra thậm chí bọn họ còn phỏng vấn thất bại, người đắc tội với chủ khảo như tôi đây chỉ sợ là không có hi vọng gì cả!

Lúc bên trong gọi tên tôi, tôi vô cùng khản trương, phải hít sâu mấy lần mới giảm bớt căng thẳng, lại phát hiện mọi người chung quanh đều đang nhìn mình chăm chăm, mà trong phòng thi tuyển giọng nữ thiếu niên nhún nhún to lớn nữa, tôi vội vội vàng vàng xách túi đi như chạy vào phòng thi tuyển. Vào đến bên trong, có năm người ngồi, chính giữa là chủ khảo hôm nay, những người khác thì chia ra ngồi hai bên, vừa mới đi vào, tôi có cảm giác mình như là phạm nhân thời xưa bị áp giải lên công đường, chỉ thiếu việc hô to “tuy vũ” nữa thôi. Tôi đảo mắt nhìn ông quan lớn đang ngồi bên kia, người nọ ngồi ở giữa tuần tú lịch sự tao nhã, cung cách cao quý, trước mặt anh có để một tấm bảng nhỏ, trên đó ghi là : Lục Tuyển Chi. Anh lúc này đã thay một chiếc áo sơ mi màu xanh vừa ôm sát vừa vắn tôn lên vẻ quyền rũ đầy nam tính, gương mặt tuấn mỹ điềm tĩnh. Từ lúc bước vào đến giờ, anh cứ ngồi trước máy vi tính mười ngón tay hí hoáy gõ bàn phím, lúc tôi bước đến bàn, tay anh vừa vắn rời khỏi bàn phím, ung dung ngồi dựa trên ghế da xoay xoay, cây bút nhẹ nhàng kẹp ở ngón giữa, tay kia gõ nhẹ lên bàn, anh nhìn khuôn mặt tràn đầy lo sợ của tôi, nở nụ cười đầy bí hiểm. Tôi bỗng rùng mình, tranh thủ thời gian đưa bản lý lịch của mình, sau đó nhanh chóng ngồi xuống ghế nhỏ đối diện anh. Đôi mắt đen trong trẻo trầm tĩnh liếc sơ qua hồ sơ xin việc của tôi, sau đó liền ngừng đầu hỏi, “Cô Hà, chuẩn bị xong chưa?” Tôi vội ngồi thẳng lưng, bộ dáng nghiêm chỉnh, cẩn trọng gật đầu. “Tốt, vậy chúng ta bắt đầu.” Anh khẽ gật đầu, nhìn tôi không chớp mắt, giọng điệu y như mấy nhà tư bản, “Cô Hà, mong cô thành thật và kể chi tiết kinh nghiệm của cô trước khi đến công ty chúng tôi phỏng vấn.” “À, kinh nghiệm... thành thật chi tiết...” Tôi ngẫm nghĩ kinh nghiệm của mình, lập tức chân thành trả lời, “Trước khi đến

quý công ty phỏng vấn, lúc 8 giờ ăn xong bữa sáng tôi liền đón taxi từ nhà đi, trên đường bị kẹt xe đến tận 10 phút, bởi thế nên đi 30 phút mới tới được quý công ty, rồi lúc bước vào thì bị ngã trước cổng...” “Được rồi.” Khuôn mặt vốn bình tĩnh liền sa sầm, giọng nói quyết đoán cắt ngang lời tôi, sau đó lại cầm bút không hề do dự viết, “Không có kinh nghiệm làm việc, là người bất cần chủ quan.” Tôi : “... = =” Trong phòng im ắng, chỉ thấy giám khảo hai bên trái phải cực khổ nín cười... Tôi tức! Có anh mới nhận định qua loa như vậy ! Đúng thật bất công mà ! Viết xong, Lục Tuyền Chi ngẩng đầu lên lần nữa, mặc kệ vẻ mặt bức tức của tôi, nhoe nhoét mỉm cười, “Chúng ta tiếp tục.” Tôi hít sâu gạt đầu, rút ra được bài học lúc này, tôi âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định không thể để lộ ra khuyết điểm gì nữa, phải tận lực đưa ra ưu điểm của bản thân ! Anh nhìn vào hồ sơ xin việc của tôi, cẩn thận xem xét nội dung bên trong, sau đó tỏ vẻ tôn trọng, “Cô Hạ, đối với sơ yếu lý lịch của mình, cô cảm thấy tự hào nhất ở điểm nào ?” “Điểm tự hào nhất... À, cái khung viền trang trí rất đẹp ! Tôi mất cả tiếng đồng hồ mới làm được đó.” Tôi tràn đầy tự tin chỉ vào khung viền trang trí trên sơ yếu lý lịch, có thể làm ra được cái khung vừa dễ thương vừa đẹp và lại cầu kì như vậy cũng được xem là ưu điểm chứ ? Tôi vừa mới nói xong, nụ cười trên mặt anh đột nhiên tắt lịm, im lặng chăm chú nhìn tôi. Một lát sau anh mới chấn chỉnh tinh thần, lần nữa cúi đầu nhìn sơ yếu lý lịch, vẻ mặt hoài nghi nói, “Một tiếng? Cái khung đơn giản như vậy bình thường 20 phút cũng có thể làm ra cả bốn năm cái rồi.” Nói xong, lại dứt khoát cầm bút ghi, “Bản thân không hề có ưu điểm, hiệu suất làm việc thấp.” Tôi, “... = =” Lần này không nhìn được nữa, giám khảo hai bên lên lên cười, tôi cắn răng nước mắt nghẹn ngào, này này, Lục Tuyền Chi anh có thể làm bốn năm cái khung trong 20 phút thì cũng đâu có nghĩa tôi Hạ Diệp cũng làm được ! “Còn một câu hỏi nữa.” Anh nở nụ cười quý dè đến sồn cả gai ốc, cau mày hỏi, “Nếu cô được công ty chúng tôi tuyển, cô hi vọng cấp trên của mình phải có phẩm chất gì ?” Nghe xong, tôi lập tức nhớ đến đối thoại không vui vẻ trước khi vào phòng thi, vội nói, “Tôi cũng không có yêu cầu gì cao, chỉ là hy vọng cấp trên của tôi khoan dung độ lượng, không chấp nhặt chuyện nhỏ, tốt nhất là không thù dai, không hận thù những kẻ làm anh ta phật lòng, phải rộng lòng tha thứ, biết đối nhân xử thế là đủ rồi !” Lời nói của tôi vừa dứt, anh lại bắt đầu ghi ghi, “Đầu óc đơn giản, thích làm những chuyện mà mình không có khả năng.” Tôi, “... = =” Một ông chủ sống trong nhung lụa, không lo cơm áo gạo tiền tuổi trẻ tài cao! Anh đây rõ ràng là triệt đường lui của tôi mà! Mấy lời nhận xét này mà truyền ra ngoài thì sau này còn công ty nào dám mời tôi đến phỏng vấn nữa ? Ba câu hỏi đã xong, tôi hoàn toàn tuyệt vọng, cũng không có ý định ở lại tiếp tục phỏng vấn. Cả người ừ ừ chán chường, cổ cũng kéo dài ra, bộ dáng của tôi khẳng định giờ rất giống con gà trống bị bại trận. Ngay lúc tôi vô cùng tuyệt vọng, đối phương lại cực kỳ hài lòng với nét mặt của tôi, tay chống cằm, bắt đầu tổng kết, “Cô Hạ, cô không hề có kinh nghiệm làm việc, lại bất cần chủ quan, bản thân không có ưu điểm gì, hiệu suất làm việc thấp, đầu óc đơn giản, hơn nữa lại thích vọng tưởng về những điều không thể. Một nhân viên như cô, tôi sợ rằng cô sẽ thất nghiệp dài dài, hơn nữa rất khó kiếm được việc làm.” Tôi hiểu ý liền gạt đầu, “Vâng... tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi.” Nói xong, tôi bản thân đứng lên, chuẩn bị xoay người đi ra cửa. Đúng lúc này, giọng nói trầm bổng dễ nghe bỗng nhiên vang lên sau lưng. “Cô Hạ, chúc mừng cô, cô đã được tuyển.” Tôi ngây ngốc đứng bất động tại chỗ. Được tuyển, được tuyển, được tuyển... Ba chữ này lặp lại không ngừng trong đầu tôi. Đương nhiên người kinh ngạc không chỉ một mình tôi, mấy vị giám khảo hai bên cũng xoay ngang nhìn anh ta, cảm thiếu chút nữa là rớt xuống bàn. Mắt kiếng của một vị giám khảo bên phải cũng lệch sang một bên, ánh mắt kinh ngạc thiếu chút nữa là lọt ra ngoài. Tóm lại tình huống hiện tại là, tất cả mọi người đồng loạt ngạc nhiên nhìn chằm chằm ông chủ về mặt vô cùng bình tĩnh. Lục đại BOSS dĩ nhiên cũng nhìn ra tình huống hiện tại, hắng giọng, nghiêm trang nói, “Công ty không phải có mở một hoạt động viện trợ cho sinh viên thất nghiệp dài hạn sao? Tôi nghĩ cô Hạ đây phù hợp với điều kiện viện trợ.” Tôi, “...” Vì vậy những lời chỉ trích nặng nề kia hiện tại lại là nguyên nhân trúng tuyển ư? Tôi... tôi nên cảm thấy vinh hạnh sao? = = Lúc này mấy người khác cũng bình tĩnh lại, một giọng nói yếu ớt nghi hoặc hỏi, “Thế nhưng mà, Tổng giám đốc, hoạt động từ thiện này có lúc nào vậy? Sao tôi lại không nhớ?” Vì vậy, tổng giám đốc Lục của chúng ta gõ nhẹ lên bàn phím, máy in liền in ra mấy tờ giấy, chậm rãi phân phát cho mọi người xong, anh thân nhiên tuyên bố, “Đây chính là kế hoạch hoạt động tôi vừa mới làm xong, từ giờ trở đi chính thức thực hiện.” Mọi người, “... = =” Đầu óc tôi rối loạn cũng được khai sáng, thì ra vừa rồi lúc này vô phòng thấy anh ngồi gõ gõ gì đó thì ra là gõ kế hoạch hoạt động này! Đã sớm có ý định nhận tôi vào làm, thì có chi phải chê tôi đến không đáng một đồng thế, tức ! Thế nhưng mà nói đi thì phải nói lại, nếu như không có cái hoạt động từ thiện này thì tôi đã thất nghiệp dài hạn, cũng không có lý do trúng tuyển nữa. Anh rút cuộc vì muốn tuyển tôi mà làm tổn thương tâm hồn nhỏ bé của tôi, con đường đi làm của tôi về sau thế nào đây ? Phút chốc, tâm trạng tôi hoang mang không thôi...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 3: Vào trường

Tuy là quá trình phỏng vấn lần này có chút kỳ lạ, nhưng dù gì cũng thành công thoát khỏi cảnh thất nghiệp, tôi phấn khởi vô cùng, cũng muốn phần chò mong cuộc sống đi làm là như thế nào.

Sau khi phỏng vấn thành công, đầu tiên tôi báo cho mẹ biết, vốn tưởng rằng mẹ sẽ xuống bếp làm một bữa ăn thịnh soạn chúc mừng tôi, ai ngờ mẹ lại nói ăn mừng sau này không cần phải tốn tiền mua đồ ăn thức uống cho tôi nữa, quyết định buổi tối không nấu cơm ! Vì vậy, trời còn chưa tối, mẹ đã chạy qua nhà mấy bạn già ăn ké, sẵn tiện đánh vài vòng mạt chược, chỉ còn mình tôi lẻ loi cô đơn ở nhà tự nấu mì ăn. Ban đầu tôi nghĩ mẹ sẽ ở nhà hàng xóm quyết chiến đến tận khuya hoặc thậm chí là suốt đêm, lại không ngờ sớm vậy đã về, chỉ có điều là mới vừa vào cửa thì mẹ đã thờ hông học ngồi phịch xuống bàn ăn, vỗ lên bàn cái rầm, “Loại người gì vậy chứ! Thật sự là tức chết mà!” Tôi nghe mẹ rống sợ tới mức giật mình, lập tức nhích ghế lại gần hỏi, “Mẹ, chuyện gì vậy? Không phải chơi mạt chược với mấy bạn già của mẹ sao? Tự nhiên về sớm thế?” “Thắng thì giống trống khua chiêng khoe khoang, thua thì la làng lên, nếu đổi lại là con, con có muốn chơi mạt chược với người đó nữa không?” Mẹ nói xong, ánh mắt chờ mong câu trả lời của tôi. Thì ra là thế, khó trách sao hôm nay mẹ lại về sớm vậy! Tôi kiên định quyết đoán lắc đầu, “Đương nhiên là không ! Ai lại muốn chơi mạt chược với mấy người như thế chứ!” Nói xong, nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng mẹ, cười hi hi an ủi, “Mẹ, đừng bức nữa, tức giận vì mấy người như thế chẳng đáng tí nào cả!” Ai ngờ mẹ nghe lời an ủi của tôi xong, không những không dịu xuống, mà còn thêm oán giận trừng mắt nhìn tôi, quát lớn, “Ngay cả con cũng không muốn, thì hỏi sao mấy người đó chịu đánh với mẹ nữa!” Tôi, “...” Thì ra người thua bài chính là mẹ! Mẹ thân yêu của tôi ơi, tôi còn có thể nói gì được đây? Vào một buổi sáng đẹp trời, con đường đi làm tôi hằng chờ mong rốt cục đã đến, mặc bộ đồ lần trước phỏng vấn để đi làm, trước khi ra ngoài, mẹ không quên dặn dò tôi, “Nhất định phải cư xử hòa thuận với mọi người trong công ty, kết thân với đồng nghiệp, đặc biệt là đồng nghiệp nam, tốt nhất là nhanh chóng đưa bạn trai về ra mắt mẹ, con lớn của di Lưu vẫn chờ câu trả lời của mẹ đây này!” Tôi giật mình, đầu óc choáng váng. Mẹ à, sao mà chuyện con trai lớn của di Lưu – Hứa Kính Tùng, mẹ còn chưa chịu hết hi vọng thế?! Ôi thôi, xem ra trước khi tôi tìm được bạn trai, mẹ chắc chắn sẽ không buông tha cây

đại thụ Hứa Kinh Tùng rồi! Đón chuyến xe buýt lúc 7:30, đúng ngay giờ cao điểm đi làm, trên xe vừa nóng lại ngột ngạt, người người chen chúc tìm chỗ đứng, gần như có thể biến người mập thành người ốm, lúc đến trạm xuống xe, tóc tôi rối bù cả lên, mà thời gian cũng không còn sớm, tôi không kịp chỉnh trang lại lập tức đi vào công ty. Lúc đến bộ phận nhân sự, một chú trung niên tầm 40 tuổi nhìn tôi, hỏi, “Tôi là trưởng phòng ở đây, Lưu Quang Vinh, xin hỏi cô là ai?” Tôi mỉm cười, “Chào trưởng phòng Lưu, tôi là nhân viên mới tới!” “À.” Ông hiểu rõ gật đầu, giọng điệu chắc nịch nói, “Tôi biết rồi, cô là nhân viên vệ sinh mới vào làm.” Mặt tôi lập tức tối sầm, mắt ông ta bị quáng gà à? Chẳng lẽ nhìn tôi giống mấy bà cô quét dọn vệ sinh lắm sao? Kiểm nén bất mãn trong lòng, tôi lễ phép nói, “Tôi tên Hạ Diệp, là thư ký mới của tổng giám đốc.” “Cô là thư ký tổng giám đốc?” Trưởng phòng Lưu ngạc nhiên đánh giá tôi lần nữa, cẩn thận nhìn từ đầu tới chân, lại từ chân lên đầu, càng nhìn càng thêm mơ hồ, lăm lăm tự hỏi, “Sao kì vậy, không phải mấy thư ký trước đây của tổng giám đốc ai cũng xinh đẹp hết mà!” Tôi tức, ý gì chứ! Chẳng lẽ tôi không xinh đẹp hả!? “À! Cô Hạ, cô theo tôi, tôi dẫn cô đi tham quan công ty!” Hiên nhiên thấy sắc mặt tôi bị xị, trưởng phòng Lưu vội lảng sang chuyện khác, được rồi, coi như ông ta còn thông minh. Dẫn tôi đi tham quan công ty, quen thuộc mọi ngõ ngách trong công ty rồi trưởng phòng Lưu lại nói sơ qua công việc hằng ngày và trách nhiệm của thư ký tổng giám đốc, cuối cùng mới dẫn tôi tới một cái bàn dài đặt bên ngoài phòng làm việc, tôi ngẩng đầu nhìn tấm bảng nhỏ gắn trên cửa: Phòng Tổng Giám Đốc. Trưởng phòng Lưu cúi nệ hỏi, “Cô Hạ, đây là bàn làm việc của cô, mấy điều vừa rồi tôi nói, cô nhớ kỹ hết chưa?” Tôi vội vàng gật đầu, “Vâng, tôi nhớ hết rồi!” Ông ta hài lòng gật đầu, “Vậy thì bắt đầu làm việc đi, có gì không hiểu thì cứ đến hỏi tôi.” Nói xong ông ta xoay người rồi đi, Lưu trưởng phòng mới vừa đi khỏi, tôi liền ngồi xuống bàn làm việc, hớn hờ nhìn đồ dùng văn phòng riêng của mình, sờ tới sờ lui mặt bàn lạnh buốt bóng loáng, còn tỏa ra mùi gỗ đàn hương êm dịu, nếu nằm xuống ngủ nhất định không những mát mẻ mà còn thoải mái dễ chịu. Tút TUT TUT BI BO... Tiếng chuông bỗng vang lên làm tôi giật mình, nghe tiếng chuông phát ra từ điện thoại, tôi nhanh chóng bắt máy, “Xin chào! Đây là văn phòng tổng giám đốc, tôi giúp...” “Vào đây.” Đơn giản trực tiếp hai chữ từ loa truyền ra, giọng nói thanh nhã rất quen thuộc, đó chính là sếp hiện tại của tôi. Tôi mau chóng đứng dậy, đẩy cửa đi vào văn phòng, Lục Tuyên Chi đang vui đùa nhìn tài liệu, áo sơ mi để hở hai nút áo hờ hững, cổ áo hơi mở rộng để lộ khuôn ngực rắn chắc trắng kiện, lông mi dày che khuất đôi mắt, cả người toát ra khí chất của một trí thức nho nhã, tuy là không muốn thừa nhận, nhưng bộ dạng làm việc chăm chỉ của anh rất lịch lãm rất mê người. Tôi hơi căng thẳng tiến lên vài bước, nhỏ nhẹ xin chỉ thị, “Tổng giám đốc, xin hỏi anh có gì dặn dò?” Lục Tuyên Chi ký xong tài liệu trong tay mới ngẩng đầu, nhướn mày nhìn tôi, “Hạ Diệp, cô biết tiếng Pháp không?” Tôi tức thì xấu hổ, nhẹ lắc đầu, “Không biết...” Anh mỉm cười gật đầu, “Không biết thì tốt.” Tôi, “...” Anh cười dịu dàng nhìn tôi, bỗng hỏi, “Hôm nay cô đã làm xong việc chưa?” Câu này càng làm tôi thêm hổ thẹn, “À, còn chưa bắt đầu...” Tôi lập tức đi làm ngay!” Anh lại lắc đầu, “Không cần.” Nói xong, ấn nút in ra một tờ giấy, đưa qua cho tôi, dặn dò ngắn gọn, “Mấy công việc khác cứ để đó, nhiệm vụ của cô sáng nay là học thuộc lòng đoạn tiếng Pháp này cho tôi, tôi đã giúp cô phiên âm mấy chữ đó thành tiếng Hoa. Sau khi học thuộc lòng, 2 giờ cô đến quán cafe đối diện công ty, lưu loát nói với người ở bàn số 13 là được rồi.” Tôi cầm tờ giấy liếc sơ qua, chỉ thấy một đoạn tiếng Pháp lằng nhằng khó đọc, tôi chợt nhớ lại chuyện cũ, hồi đó học cấp 3 lúc mà giáo viên kêu chúng tôi đọc thuộc lòng bài tiếng Anh, tôi cũng phiên âm mấy chữ đó thành tiếng Hoa lừa dối vượt qua kiểm tra đấy! Đang chuẩn bị gật đầu, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Mà... tổng giám đốc, lúc này trưởng phòng Lưu nói sơ qua công việc hằng ngày của tôi, trong đó hình như không có công việc này thì phải...” “Cái này à...” Lục Tuyên Chi chống cằm trầm ngâm nhìn tôi, đáy mắt lóe sáng, “Đây là công việc làm thêm, làm tốt ắt có thưởng.” Nghe xong lời này tôi mừng rỡ không thôi, mắt lập tức mở to phát sáng, “Thật hả? Thưởng cái gì?” Anh trừng mắt nhìn, đột nhiên hỏi, “Đúng rồi, cô đang dùng điện thoại hiệu gì?” Tôi mờ mịt trả lời, “Nokia 6300, có gì không?” “Ồ, loại đó cũ lắm rồi.” Anh nhướn mày thờ dãi. Tôi liền hiểu ý nói hùa theo, “Đúng đúng!” Ông chủ Lục ung dung nhẹ nhàng gật đầu, nói một câu khiến tôi nhiệt huyết sôi trào nhảy cẫng lên, “Vậy thì khen thưởng... quà tào tháo thế thứ 3.” Đấy đấy, cái gì gọi là hào phóng? Chính là cái này đây! Không hổ danh là người lãnh đạo tập đoàn lớn, không hổ danh là nhà tư bản giàu sụ! Tùy tiện ban thưởng cho nhân viên món quà lớn như vậy! Được phần thưởng hậu hĩnh làm động lực thúc đẩy, vì vậy tôi dành nguyên cả buổi sáng dồn hết tâm trí vui đùa nai lưng ra mà học, phát huy tinh thần học tập còn hơn cả khi học bài Anh văn năm cấp 3, rốt cuộc cũng học thuộc cái đồng tiếng Pháp đây mơ rê mà đó trước hai giờ, theo lời dặn dò của ông chủ Lục, đúng hai giờ trưa, tôi sang quán cafe đối diện công ty, lúc thấy người ngồi bàn số 13, hai mắt tôi sáng rỡ, một mỹ nữ người Pháp cực kỳ xinh đẹp đó nha! Chẳng lẽ đây là khách hàng nước ngoài của công ty sao? Tôi nhìn mái tóc vàng mềm mại, đôi mắt xanh đến sững sờ, thấy cô ta không vui trềng mắt liếc tôi, vội vàng chấn chỉnh tinh thần, lịch sự cười cười với cô ta, kéo ghế ngồi xuống đối diện, sau đó trôi chảy nói mấy lời mà ghi trong giấy. Không ngờ cô ta nghe xong càng trềng mắt lớn hơn, bô bô nói gì đó, bộ dạng rất tức giận, tôi khó hiểu nhìn cô ta, chẳng lẽ là tôi phát âm sai từ nào hả? Lúc tôi còn đang mơ hồ không biết chuyện gì xảy ra, mỹ nữ người Pháp bất thình lình đẩy ghế đứng lên, nổi giận dưng dưng đi ra khỏi quán cafe. Tôi hoảng hồn, tiêu rồi tiêu rồi, chẳng lẽ tôi đã đắc tội với khách nước ngoài này? Nếu như vì thế mà bị trừ lương thì còn đỡ, ngày đầu tiên đi làm mà bị đuổi việc thì mẹ nhất định sẽ bóp chết tôi! Nghĩ tới đây, tôi mau chóng đứng dậy đuổi theo, thì lại bị nhân viên phục vụ ngăn cản, “Xin lỗi cô, cô còn chưa tính tiền.” Tôi ù rũ móc tiền ra thanh toán ly cafe của mỹ nữ người Pháp, vậy mà tiêu hết 99 tệ, cafe gì mắc thế ớn! Buổi chiều, rầu rĩ trở lại công ty, đầu tiên tôi đến báo cáo mọi việc cho Tổng giám đốc, đang định cầu xin tha thứ, lại không ngờ ông chủ Lục chẳng hề trách phạt tôi, ngược lại còn cười đầy bí hiểm, liên tục gật đầu khen tôi làm tốt lắm. Nhìn biểu lộ của anh tôi như trút được gánh nặng, trong lòng thì âm thầm phi báng, đúng thật là quái nhân! Nhưng dù sao vẫn hoàn thành nhiệm vụ, tôi mặt mày hớn hờ nhìn ông chủ Lục cả người tỏa ánh hào quang, “Tổng giám đốc, phần thưởng của tôi đâu?” “À, đã chuẩn bị xong.” Lục Tuyên Chi nói được làm được, thông dong gật đầu, cũng ung dung lấy ba túi tào tháo rục từ gầm bàn ra, ôn hòa mỉm cười và nói, “Ừ, đây là phần thưởng của cô, cầm lấy đi.” Tôi “...” Cái này đúng thật là hàng thật giá thật ba túi tào! Lúc sáng anh ta hỏi tôi dùng điện thoại gì, ý muốn tôi hiểu lắm sao? Thế nhưng tôi có thể nói gì được? Dù là lúc đó chính anh ta đề ra cái vụ điện thoại di động, nhưng mà không nói rồi là cái đó và phần thưởng của tôi có liên quan gì, là tự bản thân tôi vọng tưởng tôi được thưởng điện thoại thôi! Vậy là tôi lằng phỉ vô số tế bào não học cái mớ tiếng Pháp ấy, còn thanh toán 99 tệ tiền nước, đúng thật là tên khốn thích bắt nạt bóc lột nhân viên mà, đồ khốn!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Đầy đọa

Vì buổi sáng nai lưng mà học tiếng Pháp, thành ra công việc hàng ngày tích tụ một đồng, nguyên một buổi chiều mặt tôi cáu kỉnh, hậm hực gõ bàn phím rầm rầm, gõ đến nổi hai bàn tay vừa mỏi vừa mệt, rốt cục trước giờ tan ca tôi cũng đã làm xong hết mọi việc.

Dọn dẹp đồng tài liệu trên bàn xong, tôi rầu rĩ cầm ba túi tào tháo nặng trĩu, chuẩn bị về nhà, ngày đầu tiên đi làm mà mệt đừ người thế này, thật đúng là xuất

trận thật bại mà! Đúng lúc này, cửa phòng bỗng mở, một người mặc áo somi vừa vận ôm sát cơ thể, cả vạt đất tiền, khí khái bất phàm bước ra, chính là ông chủ về ngoài đạo mạo tỏ vàng nam ngọc nhưng bên trong thì vô lại thối nát của tôi, Lục Tuyền Chi! Thấy vẻ mặt thống khổ của tôi, ánh mắt và giọng điệu của anh lại vô cùng bình thản, “Hạ Diệp, công việc hôm nay đã làm xong hết chưa?” “Tổng giám đốc, anh không nhìn thấy sao?” Nghĩ đến sáng nay tổn thất trầm trọng, tôi hần học nói. Lục Tuyền Chi ngược lại không quan tâm thái độ của tôi chút nào, nhìn mấy túi táo trong tay tôi, ung dung thốt ra một câu, “Hình như là nặng lắm thì phải?” Thấy hai mắt anh thanh tịnh sáng ngời lại có chút quan tâm lo lắng, tôi mềm mỏng hơn, “Nếu như tôi nói rất nặng, anh sẽ cảm giúp tôi sao?” Nào có ngờ anh lại quyết đoán lác đầu, “Sẽ không!” Tôi cực kỳ oán giận, gắt gỏng nói, “Vậy thì xin anh tránh qua một bên, tôi hiện tại rất rất rất không muốn thấy anh, chắc anh hiểu vì sao tâm trạng tôi lại xấu vậy đúng không?” Anh nhẹ gật đầu tỏ ý hiểu rõ, thản nhiên lui qua một bên. Hừ... Coi như anh thức thời! Tôi lờ anh, cầm bịch táo thờ hờn hờn đi. “Ồi...” Sau lưng truyền đến tiếng thờ dài, chậm rãi nói, “Tôi hiện tại rảnh rồi không việc gì làm.” Nhân rồi thì hay lắm sao? Tôi vừa đi vừa cảm phần nghĩ. “Hôm nay thời tiết rất tốt, cho nên định lái xe ra ngoài đi dạo.” Có xe thì hay ho lắm à, khoe cái gì chứ! Tôi khinh bỉ rửa thăm trong bụng, tiếp tục đi nhanh về phía trước. “Thấy cô mang nhiều đồ nặng như thế, tôi vốn định tiễn cô một đoạn đấy...” HỦ! Ai mà thêm anh tiễn chứ! Tôi âm thầm khinh thường phi nhỏ, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, sáng nay lúc ngồi xe buýt vừa ngọt ngào vừa nóng nực, có nguy cơ bị biển người đè bẹp từ nắp thành ôm, đến khi về nhà, tôi chắc còn bộ xương khô, mà ba cái túi táo này không cần mấy ép cũng biến thành nước táo! Mang nhiều đồ lên xe buýt đúng thật là bất tiện, mà đi taxi thì lại tốn tiền, nếu như có thể đi nhờ xe thì tốt quá còn gì... Ý thức được điều này, tôi ngay lập tức tươi cười rạng rỡ đầy nhiệt tình, xoay người vội chạy trở lại, hai mắt long lanh sáng rực như ánh sao, “Tổng giám đốc, anh thật sự là một ông chủ biết đối nhân xử thế mà, chẳng những là một ông chủ lòng dạ tốt bụng, thiện lương mà còn chu đáo tỉ mỉ, có thể làm việc cho một người như anh là phúc kiếp trước tôi tu luyện mà thành! Thế mà vừa rồi tôi còn thăm mắng anh là đồ khốn, đúng thật là điên mà!” “...” Vẻ mặt anh nhàn nhã thỉnh thoảng ra, nheo mắt đầy bí hiểm, giọng nói trầm xuống, “Đồ khốn?” Tiêu rồi, nói lỡ miệng! Nhìn mặt anh đã đen ngày càng đen hơn, tôi vội vàng cúi đầu tự kiểm điểm, “Tổng giám đốc, tôi sai rồi... xét thấy tôi hôm nay đã dốc lòng học thuộc lòng đoạn tiếng Pháp kia, rồi còn làm việc cật lực, tha cho tôi lần này đi.” Nghe tôi nói xong, sắc mặt anh tốt hơn, “Cũng đúng, hôm nay xác thực cô đã giúp tôi một chuyện lớn.” Nói xong, đưa tay vuốt vuốt đầu tôi, ngữ điệu thấp phần vui vẻ, “Được rồi, đi thôi.” Tôi bực tức lác đầu, giận! Anh cho tôi là vật cưng nhà anh à! Đường cong mượt mà bóng láng, vẻ ngoài duyên dáng trang nhã, óng ánh chói lóa cả mắt, ấy da da, xe đẹp, đúng thật là xe đẹp nha! Tại lúc này đây, người nọ đáng người cao dong dỏng, áo somi trắng tấp, giày da mới tinh, đang cầm chìa khóa mở cửa xe càng tóa ra phong thái vương tôn tuấn tú cực kỳ, làm tôi choáng ngợp. Xe chậm rãi chạy trên đường, cửa sổ mở rộng, gió mon man thổi vào mặt mát lạnh dễ chịu, chất nhạc trữ tình bay bổng trong xe, có lẽ cũng vì thế mà oán giận trong lòng tôi cũng vơi đi ít nhiều. Tôi bất chợt nhớ đến một vấn đề mình thắc mắc từ lâu, vì vậy không nhịn được nhỏ giọng gọi, “Tổng giám đốc.” Lục Tuyền Chi thuần thục lái xe, hơi nghiêng mặt nhìn tôi lờ mờ, “Sao? Có chuyện gì?” Tôi lác đầu, “Không có gì... chỉ là tôi thắc mắc sao anh lại mướn tôi làm thư ký cho anh?” Anh quay tay lái rẽ sang đoạn đường khác, thuận miệng đáp, “Bởi vì thư ký trước đây đã từ chức.” “...” “...” Tôi thoáng ghen hờn, “Tôi không phải hỏi chuyện này, mà là tại sao trong nhiều người ưu tú như vậy, anh lại tuyển tôi?” Anh vừa nhún nhún lái xe vừa liếc nhìn tôi, rất chân thành nói, “Bởi vì mấy người thư ký trước đây của tôi đều rất đẹp.” Bởi vì mấy thư ký trước đây của anh rất đẹp, cho nên mới tuyển tôi vào làm? Tôi hãnh diện nở lỗ mũi, phần khởi hồi, “Nói như vậy anh tuyển tôi cũng vì cảm thấy tôi rất đẹp phải không?” Anh lần nữa nhìn tôi thật lâu, giọng điệu còn nghiêm túc hơn lúc nãy, “Không phải! Tuyển cô là vì mấy thư ký trước đây của tôi quá đẹp cho nên mấy đồng nghiệp nam chẳng ai chú tâm làm việc cả, mà cô tuyệt đối sẽ không như vậy.” Tôi, “...” Nghe xong tôi hết biết nói gì, tránh cho mình bị tức chết hoặc là nhất thời không khống chế được bản thân bóp chết anh, tốt nhất tôi không nên nói chuyện với anh nữa! Tôi buồn rầu ảo não không thôi, ngẩng đầu nhìn về mặt đặc ý cười cợt của anh trong gương chiếu hậu, tôi càng thêm buồn bực. Xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ, còn tầm bốn mươi giây nữa đèn xanh mới bật, tôi nhàm chán ngó nghiêng ngó ngửa, thấy bên đường có để một cái bàn lớn, còn có mấy học sinh làm tình nguyện viên đi qua đi lại, có lẽ thấy thời cơ đã tới, một bé gái cấp 2 ôm thùng quyền góp đi về phía này, vừa nhìn thấy Lục Tuyền Chi qua cửa sổ, đôi má trắng nõn bỗng đỏ hồng, lễ phép nói, “Anh, vì giúp đỡ học trò vùng núi nghèo khó, xin anh quyền góp đi về phía này, vừa nhìn thấy Lục Tuyền Chi dường như rất tốt, không nói hai lời liền lấy bóp móc ra mấy tờ tiền bỏ vào thùng quyền góp, tôi nhìn không được nuốt nước miếng, người ta nói bộ dạng đàn ông quyền tiền rất tuấn tú phong độ, tuyệt đối không sai! “Ah... Cảm ơn anh!” Bé gái ngạc nhiên mừng rỡ mở to hai mắt, vội vàng cúi người nói cảm ơn, rồi vui vẻ trở về bên đường. Đèn đỏ đã qua, Lục Tuyền Chi tiêu sái phát phát tay, lần nữa đạp chân ga lái xe đi. Tôi ngây người nhìn gương mặt đẹp trai vẻ ngoài hoàn mỹ của người đàn ông ngồi cạnh mình, thật không ngờ anh ta lại tốt bụng như vậy! Quan trọng hơn là anh ta ra tay rất hào phóng! Nghĩ đến tổn thất trầm trọng sáng nay, tôi hy vọng tràn trề mở miệng hỏi, “À... Tổng giám đốc, anh cũng cho tôi 1 tờ tiền đi.” Anh nhướn mày, khó hiểu nhìn tôi, “Làm gì?” Vì thế, tôi đem ngọn nguồn mọi chuyện hôm nay kể hết một lần cho anh nghe, chuyện trả tiền cafe thay cho mỹ nữ người Pháp, nói xong tôi chớp chớp mắt, nịnh nọt nói, “Tổng giám đốc, tôi biết anh là một ông chủ thiện lương, đối xử rất tốt với nhân viên, vậy tiền bồi thường thiệt hại 99 tệ kia đối với anh là chuyện nhỏ mà, rồi từ trưa đến lúc tan ca tôi cứ đau lòng mãi, vì thế đề chấm dứt nỗi đau này của tôi, anh hoàn trả lại tiền cho tôi đi!” Tôi thành khẩn mà bức thiết nói, lại không ngờ anh ta thẳng thừng cự tuyệt, “Không được!” Tôi rất bối rối, “Tại sao?” Anh cười rất vô tội, “Tôi thấy bộ dạng thống khổ của cô rất thú vị, tôi không muốn chấm dứt.” Tôi, “...” “...” Ông chủ Lục, anh rảnh rồi không việc gì làm, thế nên chẳng những tra tấn thể xác tôi, còn muốn tra tấn tinh thần tôi nữa sao? May mắn anh chỉ là ông chủ của tôi chứ chẳng phải chồng tôi, nếu không đời này chắc tôi sống không nổi quá! Bởi vì tinh thần và thể xác bị hành hạ vô tội vạ, tôi uể oải ỉu xiu về nhà, thì thấy mẹ đang ngồi xôm ở bàn gỗ trong phòng khách loay hoay làm gì đó, chắc là chân bàn bị hư, cái bàn đó cũng đã lâu lắm rồi, mẹ không nỡ bỏ cho nên vẫn miễn cưỡng dùng. Tôi đi vào nhà đổ giày, gặp người thân liền muốn tìm kiếm an ủi, vì vậy tôi đi tới, về mặt khốc không ra nước mắt tổ khổ, “Ồ... Mẹ, hôm nay con bị ông chủ đưa đi.” “Thật hả?” Mẹ nghe xong liền đứng dậy, một giây trước tôi thấy mặt mẹ phiền muộn không thôi, nhưng sau đó lại ngạc nhiên kích động! Tôi còn chưa kịp phản ứng thì mẹ đã nắm tay tôi, “Nói nhanh lên, đây dọa đến cỡ nào rồi hả?” Vì vậy, tôi đem chuyện hôm nay kể cho mẹ nghe, mẹ nghe xong lập tức mắt húng hờ “ngừng” một tiếng, xoay người tiếp tục sửa cái bàn, hoàn toàn bỏ mặc tôi. Tại sao tôi lại có một người mẹ không giống những người mẹ bình thường thế này! Tức giận vì bị làm lo, tôi nắm chặt hai tay, ánh mắt bị phần, vô cùng tủi thân la lên, “Mẹ, con đến cùng có phải là con ruột của mẹ không thế?” Nghe tôi la lên, mẹ rốt cục đã có phản ứng, lần nữa đứng dậy đến cạnh và cầm chặt tay tôi. Tôi tức khắc cảm thấy tinh thần đúng là rất ấm cúng, tuy là mẹ không biểu lộ ra ngoài, nhưng mẹ vẫn luôn quan tâm tôi đấy! Cõi lòng chờ mong mẹ sẽ an ủi tôi vài câu, ai biết một giây sau, mẹ kéo tôi tới cái bàn, cầm tay tôi đỡ lấy cái bàn, nói, “Con đỡ cái bàn này trước đi, mẹ qua nhà lão Lý mượn cây búa đóng đinh chân bàn.” Tôi, “...” Tôi sai rồi, lúc mới bắt đầu thì đã không nên ôm hy vọng về mẹ, chờ mong bà sẽ dỗ dành tôi, ai ngờ còn đã kích lớn hơn! Mẹ nhanh chóng quay về, nhưng hai tay trống trơn, mới vừa vào cửa đã chầm chầm nói, “Lão Lý này đúng là keo kiệt mà, mượn cây búa có chút xiu mà cũng không cho, sợ mẹ đóng đinh rồi hư luôn cây búa hay sao ấy!” Tôi u oán nhìn mẹ, yên lặng ngồi chồm hờm dưới đất đỡ cái bàn, hỏi, “Vậy giờ làm sao hả mẹ?” Bỗng nhiên mẹ xoay người vào phòng lấy ra cây búa, miệng lầm bầm, “Hết cách rồi, đành phải xài cây búa nhà mình thôi.” Tôi, “...” Đây rốt cục là ai keo kiệt thế hả!!!

Chương 5: Háo sắc

Trời cũng đã tối, tôi lê lét tấm thân bị dày dọ đến mỗi mọt, tinh thần bị tổn thương trầm trọng về phòng ngủ, sự thật luôn luôn quá tàn nhẫn, giấc mơ nhiều khi còn tốt đẹp hơn nhiều, cho nên giờ tốt nhất là tôi phải đi ngủ! Ngã đầu xuống chiếc gối mềm, tôi không ngừng thôi miên chính mình mau mau ngủ, thế nhưng ngay lúc tôi đang lìm đim tiến vào mộng đẹp, tiếng chuông điện thoại vang lên inh ỏi kéo tôi trở về thực tế.

Đêm hôm khuya khoắt, ai mà ăn no rảnh không gì làm gọi điện, phá giấc mộng đẹp của người ta à! Tôi cúi kính chửi thầm, kéo mền trùm kín đầu không muốn nghe điện thoại, thế mà tiếng chuông véo von vang lên mãi, hết cách rồi, tôi đành phải ngồi dậy cầm điện thoại lên xem, thì nhìn thấy hai chữ “Ngài Lị” trên màn hình chớp tắt. Lại thật, nhờ bạn thân thấy sắc quên bạn gần đây không phải đang bận rộn hò hẹn, cùng bạn trai yêu đến chết đi sống lại hay sao? Tự nhiên gọi cho tôi làm gì chứ? Điện thoại vừa thông, thì đã nghe tiếng Ngài Lị gào khóc thảm thiết bên kia, “Tiểu Diệp! Oa ô ô... Ô ô... Tao không muốn sống nữa!” Tôi hoảng hồn, đem điện thoại cách xa lỗ tai mình nửa mét, hỏi, “Hà? Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Tiếng khóc bên kia cũng giảm bớt, nức nở lại có chút hờn giận nói, “Là thế này, mấy ngày trước tao gặp lại nhỏ bạn học cũ cũng xem như là quen biết, nó chẳng những rất xinh đẹp, hơn nữa gia đình khác giả, công việc tiền lương cao...” Nghe đến đó, tôi nhin không được cất ngang, “Con gái người ta điều kiện tốt như vậy, cho dù mày tự ti thì cần gì không muốn sống?” Ngài Lị không nói thẳng, tiếp tục khóc sụt mướt kể rõ, “Sau đó hai tụi tao ngồi nói chuyện với nhau, lúc đó tinh thần nó rất sa sút rất buồn rầu, nó nói là nó thầm yêu một người, nhưng mà người kia đã có bạn gái, hơn nữa bạn gái của người đó nó cũng quen.” Tôi gật đầu, nhiều chuyện hỏi theo, “Ồ, rồi sao nữa?” Ngài Lị hít hít mũi, tiếp tục nức nở, “Sau đó tao an ủi và cổ vũ nó, nói là điều kiện nó tốt như vậy, nếu thật lòng yêu người đó thì cứ mạnh dạn đeo đuổi, tao còn nói tình yêu là phải cạnh tranh công bằng, chỉ cần người ta chưa kết hôn thì mình sẽ còn có cơ hội, không thể dễ dàng bỏ cuộc như vậy. Nó nghe xong lời tao liền tỉnh ngộ, nói nó quyết định dừng cảm theo đuổi hạnh phúc của mình.” Nghe xong cái này tôi càng không hiểu, “Đây là chuyện tốt mà! Mày khóc cái gì?” Bên kia lại bắt đầu gào khóc, “Mẫu chốt là bạn trai của tao bị nó cướp đi rồi!” Tôi, “...” Người mà cô gái kia yêu là bạn trai của Ngài Lị! Đúng thật là tự mình tạo nghiệt triệt đường sống của mình, tự lấy đá đập vào chân, tự đào mồ chôn mình, mấy câu này chắc có thể dùng miêu tả nhỏ bạn nóc của tôi không? Do đó, vì Ngài Lị bị thất tình, luôn miệng phàn nàn than khổ, tôi phải tốn mấy tiếng đồng hồ để khuyên bảo trấn an... Sáng sớm hôm sau, tôi đi làm với hai mắt như mắt gấu trúc, thâm quầng cả lên, lơ mơ còn mơ ngủ. Tôi dọn dẹp tài liệu để lung tung trên bàn Tổng giám đốc, lại ưỡ oài đem vứt mấy tờ giấy trên đất, cuối cùng lấy khăn lau sạch sẽ cái bàn. Để tiết kiệm sức lực tôi ngồi xuống ghế mà lau, lại muốn tiết kiệm thêm chút sức lực, tôi kê sát cái bàn mà lau lau, lại muốn tiết kiệm thêm một chút ít sức lực nữa, tôi nhắm hai mắt lại lau lau, lại lại lại lau lau lau tôi ngủ mất tiêu luôn == Ghé da mềm mại thoải mái dễ chịu, cái bàn mát lạnh bóng loáng, tôi ngủ cực kỳ ngon, mơ mơ màng màng không biết đã qua bao lâu, tôi mới thức dậy, nhắm tịt mắt lại vươn tay đuổi lưng một cái. Tôi lười biếng ngáp dài, vừa mở to hai mắt đã thấy một gương mặt đẹp trai, mặc âu phục trắng tấp mới tinh, dáng vẻ ôn nhã cười như không cười, làm tôi kim lòng không được thắm oán trách sao Thượng Đế lúc tạo ra con người lại có đôi ngó khác nhau thế này, nhưng mà lúc này đây điều đầu tiên tôi nghĩ đến chính là giờ làm việc bị ông chủ bắt quả tang đang ngủ gật thì chắc chắn sẽ “được hưởng đãi ngộ rất đặc biệt”. Nhìn đôi mắt đen sáng mê người của anh, tôi xấu hổ sờ đầu, nhoeo miệng cười ngượng ngáp, “A... hiện tại mấy giờ rồi?” Lục Tuyền Chi nhàn nhã ngồi nghiêng lên bàn làm việc, đưa tay lên nhìn sau đó nói, “Bây giờ là 12:30, đúng lúc nghỉ trưa!” Trời ạ! Tôi đã ngủ cả buổi sáng! Tôi khóc không ra nước mắt, nói, “Tổng giám đốc, anh đến đây lúc nào thế?” Anh nghiêng đầu nghĩ nghĩ nhớ lại, “A... Chắc khoảng 10 giờ gì đó.” Tôi liền hồ nghi hỏi, “Anh đã đến sớm vậy, thấy tôi nằm ngủ ở đây, sao không kêu tôi dậy?” Anh nhún vai mỉm cười, “Bởi vì cái cổ của cô vừa đẹp vừa mướt mà, so với mặt cô còn đẹp hơn nhiều, tôi muốn nhìn nhiều một chút.” “... >_

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nấu ăn

Thấy phản ứng của tôi như vậy, Lục Tuyền Chi càng khinh bỉ lườm tôi, “Cô không cần phải mừng rỡ như thế, ý của tôi không có như ảo tưởng mơ mộng trong đầu cô đâu.”

... Anh hai ơi! Thần thánh ơi! Ông chủ ơi! Mắt anh không bị gì chứ? Về mặt tôi như thế có thể dùng hai chữ mừng rỡ để hình dung sao? Ai thêm ảo tưởng chứ! Trên đường về công ty, tôi và ông chủ Lục trải qua một phen thương lượng, rốt cuộc cũng an tâm thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra anh ta gọi tôi đến nhà anh không phải là muốn tôi dùng thân trả nợ, mà là vì anh mỗi ngày ăn đồ ăn bên ngoài đến phát ngán, vì vậy muốn đổi khẩu vị, muốn tôi tới nhà nấu ăn cho anh. Tôi vốn không đồng ý, vì vậy gắt gỏng hỏi, “Trong công ty có nhiều người như vậy, sao lại kêu tôi nấu cơm cho anh, sao không tìm người khác đi?” Câu nói thản nhiên của Lục Tuyền Chi làm tôi dờ người, “Người khác không nợ tôi tiền.” Được rồi, anh là chủ nợ lớn nhất của tôi, vì vậy trời chấp tội, nhiệm vụ của tôi là đến nhà của ông chủ để nấu ăn... Hôm nay lúc gần tan ca, mắc công mẹ biết được sự thật lại thêm lo lắng, tôi phải gọi điện thoại nói dối với mẹ là tối nay ở lại công ty tăng ca. Sau khi tan ca, tôi trực tiếp lên xe hơi thanh lịch mang đậm phong cách của Lục Tuyền Chi, sau đó cùng về nhà của anh. Lúc bước vào tòa nhà cao tầng to đồ sộ, đầu óc tôi choáng váng bàng hoàng, ông trời ạ, sao mà giàu nghèo chênh lệch lớn dữ vậy? Cho dù tôi có tiết kiệm tiền lương cả chục năm cũng chưa chắc mua được căn phòng bé tẹo tèo ở tòa cao ốc này đâu! Mà Lục Tuyền Chi là người đàn ông độc thân sống một mình, dĩ nhiên là ở trong căn hộ lớn nhất tốt nhất, đúng thật người tức chết người mà! Theo Lục Tuyền Chi vào nhà, thấy trang trí nội thất thiết bị bên trong tôi càng thêm đau buồn phẫn nộ. Gạch men trắng sáng bóng loáng như gương, đèn chùm thủy tinh tỏa sáng lung linh, đồ dùng trang trí nội thất tinh xảo tỉ mỉ, không gian thoáng đẹp, tráng lệ nhưng không quá mức xa hoa. Nhìn chung quanh căn nhà một vòng, tôi hết hăm mộ rồi ghen tị lại thêm căm tức, căm xúc cứ đan xen vào nhau. Ông chủ Lục chau mày, sắc mặt rất khó coi, vừa cười áo khoác vừa khó hiểu hỏi, “Sao vậy, không hài lòng với nhà của tôi à?” “Không phải, rất lớn rất đẹp.” Tôi căm tức lắc đầu, lòng có chút đau thương, thờ dãi nói, “Chỉ tiếc là cả đời này tôi sợ không có cơ hội ở trong một căn nhà đẹp như vậy.” “Cũng không hẳn thế.” Đôi mắt trong trẻo của anh chớp liên hồi, xoay mặt nhìn tôi, thông dong

nói, “Bây giờ không phải thỉnh lấy người giàu có sao? Nếu cô muốn ở trong một căn nhà đẹp như này thì cũng thử một lần đi.” Tôi lại không nghĩ như thế nên liền lắc đầu, “Chỉ có tiền thôi thì cũng không được, còn phải có nhân phẩm nữa, đàn ông mà vừa có tiền vừa có phẩm chất tốt biết đi đâu mà tìm chứ!” Lục Tuyền Chi bỗng nhiên chính ngay ngắn cả vạt, cười như không cười nhìn tôi, “Đang có người như thế trong cuộc sống của cô.” “Có sao?” Tôi thận trọng suy nghĩ, lập tức quyết đoán lắc đầu, “Không có mà...” Nụ cười trên mặt Lục Tuyền Chi cứng đờ, bỗng nhiên kè mặt gần tôi, “Không à? Cô nghĩ kỹ lại đi, cẩn thận suy nghĩ kỹ càng.” Tôi lại nghiêm túc ngẫm nghĩ, cuối cùng thở dài như lúc nãy, “Quả thật là không có.” Anh nhủ mảy, “Cô tính tưởng nghĩ lại đi, làm sao mà không có được?” Tôi thực sự bối rối, “Thật không có mà!” Anh, “...” Hai mắt ông chủ Lục híp lại nhìn về mặt đàn độn của tôi, sắc mặt từ từ bí xị, bỗng nhiên tức giận quát tháo, “Còn đứng đó làm gì, đi nấu cơm đi!” Tôi bị anh la sợ tới mức run rẩy, quay người âm thầm phân nản, đúng thật là đồ tâm thần tính tình thất thường sáng nắng chiều mưa, chả hiểu nổi điên cái quái gì! (Tác giả: cô vô hình trung không nhận, chối bỏ nhân phẩm người nào đó! = =) Đi dạo hai vòng trong nhà xong, tôi rốt cuộc cũng tìm được nhà bếp. Trong nhà bếp lát đá cẩm thạch, nồi niêu xoong chảo, dầu, muối, nước tương, giấm đều có đủ cả, đồ ăn trong tủ lạnh càng nhiều nữa, nhưng mà lại không giống như bình thường, rau quả thịt thà đều mua ở siêu thị, đã được phân loại rửa sạch cất sẵn, chỉ cần bắc nồi lên nấu là xong, ngược lại còn giúp tôi tiết kiệm thời gian nữa. Đầu tiên tôi vo gạo rồi bỏ vô nồi cơm điện để nấu, sau đó mở tủ lạnh lấy thịt với rau quả mà tôi thích, bởi vì rau quả và thịt đều được cất sẵn, cứ bỏ thẳng vào nồi mà xào, cho nên bốn món một canh đều rất nhanh được nấu xong, công việc hoàn toàn nhẹ nhàng thoải mái. Nguyên liệu nấu ăn toàn bộ đều chất lượng cao, hơn nữa gia vị trong nhà bếp cũng có đủ, mấy món ăn làm ra so với đồ ăn bình thường nhà tôi nấu cũng cao cấp hơn nhiều. Từ nhà bếp đi ra, đang chuẩn bị kêu Lục hồ ly ăn cơm, lại thấy trong phòng không có một bóng người, mà phòng tắm loáng thoáng có tiếng nước tí tách vọng lại. Thế nên tôi quay vô nhà bếp đẩy kín đồ ăn, rồi ra phòng khách bật TV coi, đúng lúc này chuông cửa leng keng vang lên. Tôi mang dép lê đi ra cửa, neho mắt nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, lại chẳng thấy ai ở ngoài, nhưng chuông cứ kêu liên hồi, tôi nghi hoặc mở cửa ra thì thấy một nhóc con cao hơn một mét đứng ở bên ngoài, trên tay cầm một quyển vở nhỏ cùng một cây viết, mặt mày sáng sủa lạnh lợi, hai má phúng phính, đôi mắt to tròn tinh khôn, nhìn rất đáng yêu. Vừa nhìn nhóc con này tôi liền thích ngay, ân cần sờ đầu nó, hỏi, “Em trai, có chuyện gì không?” Nó nghiêng đầu né tránh, “Em tìm anh Lục, chị à, chị chắc là người giúp việc của anh Lục!” = = tại sao không phải câu nghi vấn mà là câu khẳng định thế? Chẳng lẽ bộ dạng tôi giống người giúp việc lắm à? Tôi hít sâu một hơi, vô cùng sâu nào sửa lại, “Chị tên là Hạ Diệp, là thư ký của anh Lục của em!” Nó nghe xong liền tròn to hai mắt nhìn tôi, vẻ mặt như khó chấp nhận sự thật này, ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, cuối cùng bày ra vẻ mặt tràn trề thất vọng, lắc đầu thở dài, “Sao mà thanh niên thế hệ này lại tệ hơn thế hệ trước, thật đáng thất vọng!” Người nên thất vọng là tôi mới đúng! Mấy đứa trẻ hiện nay đều thích chọc người ta tức chết hả? Đi vào nhà, đứa bé kia hết nhìn đồng hồ lại nhìn tây, “Em tên là Tiểu Nghệ, ở nhà bên cạnh, đến tìm anh Lục dạy em học số học.” Tuy là tiểu quý này nói năng chẳng dễ thương tí nào, nhưng vẫn là đứa nhỏ ham học, tôi đại nhân đại lượng vừa cười vừa nói, “Anh ấy đang tắm, hay là để chị dạy em nha?” Nó nhìn tôi trắng trẻo, hoài nghi hỏi, “Chị nhìn rất ngốc, bộ cũng biết dạy học hả?” Bị một đứa nhỏ nói mình ngốc, có cảm giác gì chứ... Vì chứng minh chỉ số thông minh của tôi, tôi cương quyết kéo tiểu quý đó ngồi xuống bàn, nghiêm trang hắng giọng một cái, sau đó bắt đầu dạy nó số học, “Tiểu Nghệ, em muốn mua trái banh da 20 tệ, trong túi em hiện giờ có 4 tệ, sau đó lại mượn anh Lục của em 10 tệ, vậy thì em còn thiếu bao nhiêu tiền mới mua được trái banh da đó?” Nào biết Tiểu Nghệ nhanh nhẩu đáp, “Không có thiếu mà còn nhiều nữa là đằng khác.” Tôi kiên nhẫn lắc đầu giải thích, “Không đúng, em tính sai rồi! Đáp án là còn thiếu 6 tệ nữa.” Nó không phục cãi lại, “Em không có tính sai đâu, anh Lục sẽ không keo kiệt như vậy, mỗi lần anh ấy cho em tiền ít nhất cũng 50 tệ rồi!” Tôi, “” Ông chủ Lục à, anh đúng thật là hào phóng, nhưng vì sao hết lần này đến lần khác lại keo kiệt với tôi chứ!? “Bỏ qua bài toán đó đi, chúng ta tiếp tục.” Tôi lau mồ hôi trên trán, có được bài học lúc này, tôi liền thay đổi nhân vật, lần nữa ra đề, “Trong túi em có 5 tệ, sau đó em xin ba em thêm 5 tệ nữa, vậy cuối cùng em tổng cộng có bao nhiêu tiền?” Tiểu Nghệ không chút do dự trả lời, “Một đồng cũng không có!” Tôi nghiêng đầu nhìn nó, “Tiểu Nghệ, hình như em không hiểu số học là gì thì phải? = =” “Là chị căn bản không hiểu ba của em thì có.” Nhóc con này khinh khinh nhìn tôi, “Tiền ba em đều do mẹ em giữ hết, ông ấy còn nghèo hơn em nữa, chuyên gia cướp tiền xài vặt của em” Hả... Được rồi, mẹ của nó rất lợi hại... Dạy số học cho nó tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi, chắc là dạy nó ngữ văn sẽ dễ hơn tí, vì vậy tôi liền lảng sang chuyện khác, “Tiểu Nghệ, em biết chữ không?” Tiểu Nghệ kiêu ngạo gật đầu, “Đương nhiên là biết! Em biết rất nhiều rất nhiều chữ.” “Vậy sao?” Tôi hồ nghi nhìn nó, viết lên quyển vở một câu, “Vậy em đọc thử xem, mấy chữ này đọc thế nào?” Tiểu Nghệ nhìn sơ qua, lập tức trình trọng đọc to, “Chúng ta là tinh hoa của tổ quốc.” Chính xác! Tôi lại viết thêm một câu nữa, “Còn câu này thì sao?” Tiểu Nghệ lại lớn tiếng đọc, “Hai con chim hoàng oanh hót líu lo, một đàn cò trắng bay lượn trên trời.” Lợi hại! Tôi bỗng nghĩ ra gì đó, viết lên quyển vở của nó, chị Hạ Diệp thật xinh đẹp. Viết xong tôi thích thú mong chờ nó lớn tiếng khen mình, ai ngờ tiểu quý đó lại tròn mắt im thin thít nhìn tôi. Tôi nghi ngờ hỏi, “Sao thế? Không biết mấy chữ này sao?” Ai ngờ tiểu quý này lại nghiêm chỉnh trả lời, “Không phải, mà là thầy em nói tại em không thể nói dối!” “...” = = Con cái nhà ai mà chẳng đáng yêu tí nào! May là nó không phải ở sát nhà tôi, bằng không tôi thà ra đường ngủ cũng không về nhà đâu! Tiếng cười hả hê vang lên từ phía sau, tôi xoay đầu lại nhìn, thấy Lục Tuyền Chi không biết từ khi nào đã tắm xong đứng đằng sau xem, tôi tức khắc cảm thấy lúng túng và giận dữ vô cùng! Tại sao mỗi khi tôi bị mất mặt đều bị anh ta nhìn thấy thế?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Coi mắt

Lục Tuyền Chi mặc áo choàng tắm màu đen tơ tằm giản dị, toàn thân thoang thoảng mùi thơm dịu sau khi tắm, mùi hương tràn ngập cả căn phòng, mái tóc đen nhánh ướt rượt, vài giọt nước óng ánh sáng long lanh chảy xuống khuôn ngực cường tráng, theo làn da vô cùng nhẵn mịn mà cứ chảy xuống xuống xuống... Tôi bất giác nuốt nước miếng, người ta nói đàn ông sau khi tắm luôn có lực sát thương rất mạnh, quả không sai! Ngay cả da mặt dày như tôi cũng nhìn không được hai gò má nóng lên!

Không để bị hớ trước mặt mọi người, tôi chỉ nhìn thoáng qua liền vội vàng chuyển ánh nhìn, trình trọng nói, “Đồ ăn làm xong rồi, có thể ăn cơm!” Thế nhưng ông chủ Lục còn chưa lên tiếng thì Tiểu Nghệ đã gật đầu nói, “Chị đã thành tâm thành ý mời em, em đây miễn cưỡng ở lại ăn cơm!” Tôi lập tức tròn má hốc mồm nhìn nó, tiểu quý đáng chết, da mặt nó đúng dày thiệt nha, tôi lúc nào kêu nó lại ăn cơm thế? Tốt nhất là nó mau đi nhanh lên, nhìn nó thêm một giây tôi càng nhứt đầu hơn! Trái lại, Lục Tuyền Chi nghe Tiểu Nghệ nói như thế vẫn mỉm cười, chậm rãi đi tới, nhỏ nhẹ hỏi, “Tiểu Nghệ định ở lại ăn cơm hả?” “Dạ!” Tiểu Nghệ gật đầu, vẻ mặt ngây thơ đáng yêu, chớp chớp mắt hỏi, “Anh Lục không hoan nghênh Tiểu Nghệ sao?” “Đương nhiên là hoan nghênh.” Lục Tuyền Chi yêu thương sờ đầu nó, khom người nói nhỏ vào tai Tiểu Nghệ. Không biết anh ta nói gì mà tiểu quý kia nghe xong liền

hoảng hốt, về mặt khăn trang, tay chân luống cuống gom sách vở và bút viết trên bàn, vội nói, “Em về nhà đây, anh chị cứ từ từ ăn!” Nói xong nó nhanh như chớp chạy ra khỏi nhà, đóng cửa cái rầm, nháy mắt biến mất, tốc độ phi thường nhanh. Kỳ lạ, không phải lúc này nó còn nặng nề đòi ở lại ăn cơm sao? Lục xấu xa kia nói gì với nó mà làm nó sợ dữ vậy? Khó hiểu thật... Món ăn màu sắc hấp dẫn nhìn rất ngon miệng được bung lên bàn, ông chủ Lục rất lịch sự rất tao nhã cầm đũa lên, thông thả gấp đồ ăn bỏ vào miệng. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh ăn đồ ăn tôi làm, sợ không hợp khẩu vị anh, tôi vội hỏi, “Sao sao, ăn ngon không?” Lục Tuyền Chi từ từ nhai, hiếm khi thấy anh ta không ăn nói độc địa mà còn nhoen miệng cười gật đầu, “Tay nghề cũng không tệ.” Vì vậy, tôi thầm xúc động, từ lúc vào làm đến giờ đây là lần đầu tiên ông chủ Lục khen tôi đó nha! Quả nhiên một người bị áp bức suốt một thời gian dài, chỉ cần một chút ngon ngọt liền mừng quýnh lên, tâm tình khẩu vị cũng tốt hơn, do đó, bữa cơm này tôi ăn rất ngon rất vui vẻ. Gắp ăn gắp ăn, tôi chợt nhớ đến về mặt hoảng hốt vội vàng chạy đi của Tiểu Nghệ, hiếu kỳ hỏi, “À, tổng giám đốc, anh vừa rồi nói gì với Tiểu Nghệ mà nó làm chạy bán mạng vậy?” Lục Tuyền Chi nhìn tôi, ánh mắt vui vẻ nói, “Tôi chỉ nói với nó, cô cảm thấy nó rất dễ thương, đợi tí nữa ăn cơm xong sẽ hôn nó một cái!”... Bỗng nhiên tôi cảm thấy áp lực nặng nề, vì vật quyết đoán biến đau thương thành ăn uống, y như chó dữ giành xương, quét sạch nguyên bàn ăn, cuối cùng dưới ánh mắt kinh hoàng của Lục Tuyền Chi, tôi buông bát đũa xuống. Vì ăn quá nhiều, tôi ngồi phịch trên ghế, lười biếng vận động, cho nên ranh mãnh lý sự với Lục hồ ly, “Tổng giám đốc, tôi chỉ đồng ý nấu cơm, không có hứa là rửa chén...” Lục Tuyền Chi giật mình, về mặt bối rối, “Cô không rửa, chả lẽ tôi rửa à?” Tôi nhanh chóng gật đầu, đồng ý dặc khịch lệ, “Tổng giám đốc, anh không biết sao? Đàn ông làm việc nhà rất hấp dẫn đó nha! Đặc biệt là khi đeo tạp dề rửa chén, đó chính là mẫu người đàn ông điển hình trong suy nghĩ của mọi phụ nữ, bất cứ người phụ nữ nào vừa nhìn thấy là đổ cái rụp, để có thể trở thành người đàn ông hoàn mỹ, tôi cảm thấy Tổng giám đốc nhất định phải rửa chén!” Lục Tuyền Chi nghe xong liền gật đầu, trầm ngâm nhìn tôi, ánh mắt chớp động sáng loáng, ngay lúc tôi bị anh nhìn đến phát run, Lục Tuyền Chi bỗng nhiên mỉm cười, “Đàn ông rửa chén rất hấp dẫn?” Tôi gật mạnh đầu, “Đương nhiên!” Anh ưu nhã nhường này, “Được, tôi tin cô một lần.” Nói xong, Lục Tuyền Chi quả thật ngoan ngoãn đứng dậy, chậm rãi dọn chén đĩa trên bàn, sau đó khi thể hiện ngang cừ chỉ nhanh nhẹn đi vào nhà bếp. Tôi thờ phào nhẹ nhõm, xem như đã thành công lừa được hồ ly xảo quyết này một lần, thật sự là không dễ mà! Giờ thì tôi có thể thành thoi nghỉ một lát, cái ghế này đúng là thoải mái thiệt, êm êm mềm mềm y như ngồi trên biển vậy. Nhưng mà nghỉ ngơi chưa được bao nhiêu, Lục Tuyền Chi từ trong bếp gọi tôi, “Hạ Diệp, cô vào đây cho tôi!” Không phải chứ! Chẳng lẽ cái tên hồ ly sống an nhàn sung sướng này ngay cả cái chén cũng không biết rửa, nghĩ lại muốn kêu tôi vào giúp? Tôi rầu rĩ đứng dậy, lê cái bụng no căng đi vào nhà bếp, tuy là trong lòng bất mãn, nhưng vẫn vác bản mặt tươi cười hơn hờ của một nhân viên nịnh nọt, “Tổng giám đốc, anh cần tôi giúp gì hả?” Lục Tuyền Chi đưa lưng về phía tôi, quay đầu lại nhìn, về mặt bình tĩnh dặn dò, “Cô đứng ở đó, không được nhúc nhích.” “?” Tôi ngây ngô nhìn, thấy anh đang buộc chặt tạp dề, sau đó đeo bao tay cao su vào, ung dung xắn tay áo lên, cái đầu cao quý hơi cúi xuống, cuối cùng ngượng ngập bỏ hai tay vào bồn và bắt đầu rửa chén. Động tác của anh nhẹ nhàng thông dong, tuy là không thành thạo, nhưng miễn cưỡng cũng có thể nói là làm được, cần bản cũng không cần tôi phải giúp rồi. Tôi đứng được một lát, cảm giác mình đứng đây như vật trang trí vậy, lăm lăm nói, “Vậy... tổng giám đốc, không có chuyện gì tôi đi ra ngoài trước.” Bên kia từ này giờ không nói tiếng nào đột nhiên ngẩng đầu quát, “Đứng lại!” Tôi lập tức dừng bước, nghi hoặc nhìn anh, mà Lục Tuyền Chi thấy tôi dừng lại cũng chẳng thèm nhìn tôi, vẫn tiếp tục cúi đầu nghiêm túc rửa chén. Tôi bèn hiểu ra, “Anh bảo tôi vào đây là để tôi... xem anh rửa chén?” Lục Tuyền Chi nghiêng mặt qua, nhìn tôi lờm lờm, “Cô không nhìn thì tại sao tôi phải rửa?” Loại người gì vậy trời! Tôi có nhìn anh rửa chén hay không thì có liên quan gì? Tôi còn định ngồi nghỉ một lát, nhưng bây giờ lại phải đứng tòng tòng ở đây, anh rửa chén thì rửa chén đi, còn tìm người tới canh chừng giùm, đúng là đồ quái nhân! Nhìn khuôn mặt tuấn tú trắng nõn của Lục Tuyền Chi, tôi âm thầm oán trách, tôi nhìn, nhìn, nhìn đến xuất thần, tên này thật đúng là một yêu nghiệt điển hình, chẳng những mặc áo sơ mi hay áo vest đều đẹp đến mê người, mà ngay cả mặc đồ ở nhà cũng đẹp như vậy, trông tự nhiên có chút gợi cảm, trong sự bình thường pha chút cao quý, trong giản dị lại có chút lịch lãm, sau này ai mà làm vợ anh ta sẽ chịu khổ rồi, mỗi ngày đều phập phồng lo sợ đề phòng kẻ thứ ba. Hôm nay vừa về đến nhà, tôi đã cảm thấy bầu không khí thấp phản quái dị, quái dị chính là gương mặt vui vẻ hòa nhã dễ gần của mẹ tôi. Tôi đang thay giày thì mẹ tùm tùm cười chạy ra đón, “Con gái ngoan, về rồi hả? Có mệt không? Hay là mẹ làm cho con ly sữa bò uống nha?” Tôi vội nhảy ra sau một bước, kinh hãi nhìn mẹ, “Mẹ, mẹ bị quỷ nhập rồi hả?” Mẹ trừng mắt, vung tay đánh vào trán tôi, “Nha đầu chết tiệt, nói bậy gì vậy hả!” Tôi thờ phào, cuối cùng mẹ cũng bình thường lại rồi. Ai ngờ, mẹ lại tiếp tục hơn hờ nói, “Lâu rồi mẹ không có tặng quà cho con, nói đi, con muốn mẹ tặng gì nào?” Nghe xong tôi liền hiểu ra, trải qua vô số kinh nghiệm tích góp trước đây, mẹ mỗi lần chỉ cần có việc kêu tôi làm, đầu tiên lễ hậu binh, lễ chính là quà, binh chính là chửi lộng gà. = = Người ta nói kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, tôi rất thức thời nghĩ nghĩ nói, “Con muốn mua dây chuyền cảm thạch hay là một cái cặp da văn phòng cũng được.” Mẹ lập tức khó xử, “Dây chuyền cảm thạch ít nhất cũng phải mấy chục tệ rồi, thôi thì mua cặp da đi ha, không cần bàn nữa, cứ quyết định vậy đi!” Tôi phần khích ôm lấy mẹ, “Cảm ơn mẹ, mẹ tốt với con quá, một cái cặp da văn phòng ít nhất cũng mấy trăm tệ lận!” Mẹ dờ người, “= = đúng rồi, con gái ngoan, con thích đeo dây chuyền màu gì thế?” Tôi, “...” Thương lượng quà tặng xong, tôi hỏi dò, “Mẹ, rốt cuộc là chuyện gì?” Mẹ vỗ vai tôi, “Cũng không có gì cả, chỉ là muốn con ra ngoài ăn bữa cơm, tiện thể coi mắt luôn.” “...” Tôi im lặng một lát, sau đó liền tức giận nói, “Mẹ, mẹ không sao chứ! Với điều kiện của con mẹ thế này, còn phải đi coi mắt nữa sao?” Mẹ lại vỗ vai tôi, một câu cũng không nói, chỉ là trừng mắt nhìn như khẳng định đáp án... Tôi chợt thấy thế giới này đầy tăm tối...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Khinh bỉ

Mệnh lệnh của mẹ đương nhiên là không thể kháng lại, huống chi tôi cũng đã nhận quà của mẹ luôn rồi, nếu không nghe lời làm theo, khẳng định thế nào cũng bị ăn một trận chửi lộng gà. Thời gian coi mắt là lúc 1:00 trưa, giờ làm việc buổi chiều thì bắt đầu lúc 2:00, mà từ công ty đón xe buýt đến chỗ hẹn thì mất gần nửa tiếng đồng hồ, tính tới tính lui thì ăn cơm xong cũng không kịp về công ty, cho nên tôi sẽ xin phép nghỉ chiều mai.

Vì thế, để thuận lợi xin Lục hồ ly cho nghỉ, hôm nay mới vừa vào văn phòng của Lục Tuyền Chi, tôi liền cười rất ngọt ngào, tạo dáng thật yếu điệu, cất giọng nói lạnh lạnh, “Tổng giám đốc, hôm nay anh mặc quần áo rất đẹp, đường may tinh xảo tỉ mỉ vừa vặn ôm sát đường cong đầy nam tính của anh, càng tôn thêm phong độ hùng dũng hiên ngang ngọc thụ lâm phong, khí chất vương tôn cao quý có một không hai...” “Được rồi.” Lục Tuyền Chi đang coi tài liệu bỗng nhiên ngắt lời tôi, ngẩng đầu lên, đôi mắt đen lờm lờm, “Vô vấn đề chính đi.” Tôi vội nắm chặt hai tay lại, bộ dáng nghiêm chỉnh nói, “Chuyện là thế này, vì một lý do hơi tế nhị, tôi muốn xin nghỉ chiều mai, được không?” Lục Tuyền Chi nhường này, “Lý do gì?” Tôi mắc cỡ nói, “Coi

mất...” Sắc mặt anh lạnh tanh, lại hỏi, “Ở đâu?” Tôi cúi đầu khom lưng, đáp, “Hình như là ở nhà hàng XX.” Anh lại tiếp tục hỏi, “Đối tượng là ai?” Tôi theo quán tính định trả lời, nhưng chợt nghĩ lại đoạn đối thoại này hình như không phù hợp, anh chỉ là ông chủ của tôi có phải là chồng tôi đâu, coi mắt ở đâu lúc nào với ai thì tại sao phải nói cho anh biết? Hơn nữa giọng điệu y như đang thẩm vấn phạm nhân vậy! Nghĩ vậy, tôi không trả lời, chỉ khúm núm nhỏ giọng nói, “Chuyện này... tổng giám đốc, hình như cái này là chuyện riêng của tôi.” Lục Tuyền Chi không nói gì chỉ trừng to hai mắt nhìn tôi, sắc mặt tối sầm, làm cả người tôi sồn hết cả gai ốc... Tôi sợ tới mức im thin thít cúi đầu, không dám nói thêm câu nào, vậy rốt cuộc là đồng ý hay không đồng ý thế? **** Sáng hôm nay công ty tổ chức hội nghị công nhân viên chức, thân là thư ký của tổng giám đốc, tôi chịu trách nhiệm ghi chép nội dung hội nghị, đúng 9 giờ, nhân viên công ty ngồi chật kín phòng hội nghị rộng rãi sáng ngời, nhân viên nam nữ phân ra ngồi hai bên trái phải, lúc vừa vào phòng, tôi lập tức nhìn về phía bên trái, mấy đồng nghiệp nam ngồi hàng đầu tướng tá cũng bảnh bao lịch sự lắm, tuy là không phải xuất sắc như Lục Tuyền Chi nhưng mà cũng có thể coi là bảnh trai, thật không hổ danh là công ty lớn, quả nhiên nhân tài vô hạn! Phòng hội nghị yên tĩnh và trang trọng, một lúc sau, tổng giám đốc Lục thông dong trầm tĩnh đi vào phòng, bước lên khán đài dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, đôi mắt đen trong trẻo, sáng như trăng rằm, bình thản liếc nhìn cả căn phòng, ưu nhã gật đầu, tuyên bố hội nghị bắt đầu. Tôi lấy ngón giữa đẩy mắt kiếng, Lục Tuyền Chi mặc một bộ âu phục cắt may khéo léo, đôi mắt đen như mực và sâu như một đầm nước, lông mi cong dày, chiếc mũi cao thẳng, làn da trắng tón thêm khí chất nho nhã của người trí thức, dáng vẻ kiên định bình tĩnh trên khán đài càng tự tin mẽ người. Dáng vẻ này đương nhiên là làm bao nhiêu cô gái mê như điên đảo, nhìn ánh mắt si mê hâm mộ của đám nhân viên nữ, tôi rất muốn nói cho họ biết, rằng họ đã lầm, sai lầm rất ư là to lớn, dáng vẻ giả dối, giả dối đến cực điểm, một con sói đội lốt cừu chính tông! Hội nghị kéo dài hơn một tiếng, ngay khi tôi đang chán gần chết, ghi chép đến mỏi cả tay, Lục Tuyền Chi cuối cùng ngừng lại, mỉm cười nói, “Hội nghị hôm nay đến đây kết thúc, mọi người có ý kiến gì không?” “Tổng giám đốc, dạo gần đây mọi người làm việc rất cực khổ, công ty không phải nên tổ chức hoạt động vui chơi gì đó sao?” Bởi vì hội nghị chấm dứt, toàn bộ phòng họp như ong vỡ tổ nháo nhào lên, một đồng nghiệp nam đứng dậy la lên. Lục Tuyền Chi cũng không nghiêm nghị như lúc này, thân thiện gật đầu cười nói, “Đúng lúc ngày mai công ty có tổ chức một hoạt động vui chơi tập thể, đồng nghiệp nào đồng ý tham gia, thì cứ đến đăng ký với thư ký của tôi, không muốn tham gia thì có thể nghỉ một ngày.” Nghe như thế, mọi người phía dưới phấn khích hẳn lên, tôi cũng vui vẻ ra mặt, thật sự là quá tốt, vậy là không cần phải xin nghỉ phép rồi! Ai ngờ ngay lúc tôi đang cười tươi, Lục Tuyền Chi liếc nhìn tôi đầy ẩn ý, trịnh trọng bổ sung, “Ngoại trừ thư ký tổng giám đốc.” Tôi còn chưa kịp hỏi tại sao thì một đồng nghiệp nam mặt mày hớn hớn lên tiếng trước, “Tổng giám đốc, hoạt động lần này định tổ chức ở đâu? Nếu như chỉ đến nhà hàng nào đó ăn uống no say một bữa, chúng tôi không đồng ý đâu nha!” “Đương nhiên, không chỉ các người mà ngay cả tôi cũng không đồng ý, tôi cũng không tán thành đi nhà hàng ăn uống, như vậy chẳng vui chút nào cả.” Thái độ Lục Tuyền Chi rất điềm đạm, chẳng hề lên giọng ông chủ gì cả. Người kia nghe xong liền mừng rỡ, một nam đồng nghiệp khác sốt ruột hỏi, “Tổng giám đốc, rốt cuộc là đi đâu vậy?” Lục Tuyền Chi nhếch miệng cười đầy ẩn ý, “Nếu nói huych toẹt ra thì đâu còn gì bất ngờ, tóm lại là một chỗ có rất nhiều cô gái không mặc áo ngực.” Nói xong, còn có ý bổ sung, “Hoạt động lần này không phù hợp với đồng nghiệp nữ, nhưng tôi hy vọng các đồng nghiệp nam sẽ hăng hái tham gia.” Lời vừa nói ra, cả phòng hội nghị phấn khích reo hò, mấy đồng nghiệp nam y như xông pha đánh trận, mặt mày hào hứng hừng hực, máu sôi sôi trào, đồng nghiệp nữ thì hai má đỏ ửng lên nhìn Lục hồ ly, ánh mắt bên lên thẹn thùng... Trong lòng tôi càng thêm xem thường và khinh bỉ nhìn Lục Tuyền Chi, quả nhiên là bề ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối tha vô lại, đúng là một tên đàn ông suy đồi suy nghĩ bằng nửa thân dưới, vậy mà dám tổ chức cho nhân viên công ty mình đi hộp đêm! Quả thật là bại hoại trong bại hoại mà! Sau khi hội nghị giải tán, tôi lập tức bận tới mấy tới mấy, bởi vì tất cả đồng nghiệp nam trong công ty đều đến ghi tên đăng ký với tôi, tôi vừa làm tròn bổn phận ghi ghi chép chép, vừa thăm than trách ông trời tại sao lại tạo ra quá nhiều đàn ông xấu trên đời này. Lập danh sách đăng ký xong, Lục Tuyền Chi kêu tôi đem danh sách lên cho Đur trưởng phòng ở lầu năm, tôi nhìn vẻ mặt ung dung bình tĩnh của người nào đó, bất mãn chế nhạo, “Thượng lương bất chính hạ lương oai, ông chủ nào nhân viên này!” (上梁不正下梁歪 – Thượng lương bất chính hạ lương oai: đại loại như câu ‘gắn mực thì đen, gắn đèn thì sáng’ hoặc ‘người đi trước không làm gương, kẻ đi sau hành xử lệch lạc.’) Lục Tuyền Chi đang xem tài liệu bỗng ngẩng đầu, chậm rãi nói, “Cô không phải là nhân viên tôi sao?” Tôi bị chặn họng, không biết phản bác lại thế nào, chỉ phải cầm danh sách mặt mày chăm chăm đi ra khỏi phòng, sau lưng truyền đến một tràng cười. ... Cầm danh sách đến thang máy đi lên lầu năm gặp trưởng phòng Đur, một ông bác khoảng năm mươi tuổi, vừa nhìn thấy tờ danh sách tên chẳng chịt, vẻ mặt đột nhiên hoảng hốt, sau đó lại thở dài buồn bực lâu lâu, “Kỳ lạ, sao mà hoạt động lao động công ích lần này lại có nhiều nhân viên tham gia thế nhỉ?” Tôi ngẩn người ra, khó hiểu nhìn ông ta, “Hoạt động lao động công ích?” Đur trưởng phòng vẻ mặt hiền hậu tràn đầy vui mừng, ca ngợi, “Đúng vậy, tôi vốn còn tưởng giờ không ai nhiệt tình tham gia mấy cái này nữa chứ, mấy chuyện cực nhọc quá lắm cũng chỉ có vài người chịu tham gia mà thôi, không ngờ công ty chúng ta lại có nhiều thanh niên tốt như vậy...” Tôi càng nghe càng không hiểu, sốt ruột hỏi, “Rốt cuộc là hoạt động gì thế?” Trưởng phòng Đur nhìn tôi, “Còn hoạt động gì nữa, thì đến trường tiểu học Hi Vọng sửa bàn ghế bị hư!” Tôi hiểu rồi, trường tiểu học Hi Vọng, một nơi đa phần con gái không mặc áo ngực... Bởi vì sửa bàn ghế rất tốn thể lực, cho nên hoạt động lần này không thích hợp cho đồng nghiệp nữ tham gia... Vì vậy hôm nay lúc gần tan ca, tôi thay mặt Tổng giám đốc thông báo với mọi người, nhân viên nào không đăng ký tham gia thì có thể nghỉ một ngày, nhân viên nào đã đăng ký thì sáng mai đúng 7:00 tập hợp ở cổng công ty, toàn bộ đến trường tiểu học Hi Vọng làm hoạt động lao động công ích, vừa thông báo xong, toàn bộ đồng nghiệp nam rên la gào thét, còn tất cả đồng nghiệp nữ thì ôm bụng cười lăn lộn. Trước khi đi về, tôi mặt mày u oán đến trước mặt Lục Tuyền Chi, “Sao ngày mai toàn bộ đồng nghiệp nữ có thể nghỉ, chỉ có tôi là không được?” Anh nhìn nhìn tôi, trịnh trọng đáp, “Bởi vì cô là thư ký tổng giám đốc.” 囧, lại hỏi tiếp, “Vậy tại sao chỉ ngoại trừ thư ký tổng giám đốc?” Anh mỉm cười, nghiêm túc nói, “Bởi vì thư ký tổng giám đốc chính là cô.” Tôi, “” = = Anh cứ thỏa sức mà trêu đùa tôi đi! Coi chừng đùa đến hộc máu mà chết!

Bạn đang đọc truyện *Ăn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Ăn cơm

Vì để đảm bảo đến cuộc hẹn coi mắt đúng giờ, hôm nay trước khi hết giờ làm, đầu tiên là tôi áp dụng phương pháp mềm mỏng sau lại chai lì lẻo dẻo theo năn nỉ, gần như là xuất hết vốn liếng của mình ra, cuối cùng ông chủ Lục cũng hứa cho tôi nghỉ nửa ngày, nhưng lại chỉ có thể nghỉ buổi sáng, đây là loại người gì thế hả !?! Biết rõ tôi buổi chiều có việc bận, vậy mà chỉ cho tôi nghỉ buổi sáng, chẳng khác nào là không đồng ý chứ!

Ngay lúc tôi thất vọng náo nức, gom đồ chuẩn bị về nhà, Lục Tuyền Chi đang nhìn màn hình vi tính bỗng ngẩng đầu lên, nói tình bơ, “Đúng rồi Hạ Diệp, khoan về đã, đợi lát nữa đi với tôi đến trung tâm thành phố.” Vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện xin phép nghỉ không được chấp nhận, thay vì phục

tùng nịnh bợ nghe theo, tôi tức giận mặc cả, “Cái này cũng coi như là làm thêm ngoài giờ, thế có tính tiền tăng ca không?” Anh nhàn tăn, nghiêng người nhìn tôi, thái độ rất kiên quyết, “Không có.” Vừa nghe xong, tôi lập tức gất gông, “Vậy thì không đi!” Lục Tuyền Chi nhướng mày hơi nghiêng đầu soi mói đánh giá quần áo trên người tôi từ đầu đến chân, liền nhún vai một cái tỏ vẻ nuối tiếc, “Được rồi, vậy thì thôi đi, tôi còn định dẫn cô đến trung tâm thương mại mua vài bộ quần áo nữa chứ...” Hóa ra là thấy tôi mặc đi mặc lại cũng có mấy bộ quần áo này, sợ tôi làm ảnh hưởng hình tượng công ty nên muốn thay đổi diện mạo của tôi đây mà! Ôi chao má ơi, đây chính là may mắn từ trên trời rơi xuống! Lòng tôi hân hoan háo hức hai mắt sáng rỡ, thái độ lập tức thay đổi 180°, vội vã lao đến trước mặt Lục Tuyền Chi, so với Lí Liên Anh nịnh nọt Từ Hi còn khéo hơn, “Tổng giám đốc, anh chẳng những có một đôi mắt tinh tường, luôn quan sát tỉ mỉ mọi thứ chung quanh mình, mà còn rất quan tâm chu đáo đến nhân viên, ra tay rất hào phóng, bản tính lại cởi mở phóng khoáng, anh chính là người thổi bùng ngọn lửa hừng hực trong lòng tôi giữa trời đông giá rét, khiến tôi cảm thấy đất trời như ấm áp hơn bao giờ hết! Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta đi nhanh lên đi!” Lục Tuyền Chi, “...” Vì vậy, sau mười phút, chúng tôi đã đến trung tâm mua sắm trong thành phố, nhìn khu trung tâm nườm nượp người ra vào, quần áo hàng hiệu chói lóa nhan nhản trong cửa hàng, lòng tôi sung sướng như muôn hoa bùng nổ, ra quả ngọt lịm mọng nước đến nỗi nó sắp vỡ tung ra, phải biết là tất cả hàng hóa ở đây chỉ có “đại gia” mới mua nổi đấy, một đôi vớ cũng hơn trăm tệ rồi, huống chi là “mua vài bộ quần áo”, mua hết chắc nhiều tiền lắm đây! Tôi vô cùng hí hửng mong chờ hai tay xách đầy mấy túi quần áo, nhìn ông chủ Lục hào phóng quẹt thẻ trả tiền. Ước mơ của tôi cuối cùng cũng thành hiện thực rồi, nhưng hình như là hơi khác với suy nghĩ ban đầu của tôi thì phải... Trong cửa hàng thời trang nam chuyên cung cấp những nhãn hiệu nổi tiếng, tôi há hốc mồm đứng chết lặng trong đồng quần áo nam sang trọng mới công, khuôn mặt ngây dại đờ đẫn nhìn Lục Tuyền Chi mặc đồ còn bắt mắt hơn cả mấy ca sĩ diễn viên nổi tiếng đang từ trong phòng thử quần áo đi ra. Thiết kế sang trọng, đường cắt tinh xảo càng tôn thêm vóc dáng cao ráo, vẻ đạo mạo, lịch lãm và cuốn hút của anh, Lục Tuyền Chi nhếch miệng cười duyên, hỏi, “Bộ này thế nào?” Định thần lại, tôi muốn cười nịnh lấy lòng nhưng lại có chút do dự, “Nhìn rất đẹp. Nhưng mà...” Không để tôi nói xong câu “nhưng mà...”, anh đã thân nhiên nói với nhân viên cửa hàng, “Gói lại đi.” Sau đó chọn một bộ quần áo mặc ở nhà đi vào phòng thử lần nữa. Không lâu sau, anh thay bộ khác đi ra, nhìn anh mặc bộ quần áo ở nhà này vừa thoải mái vừa gần gũi, làm người ta bị cuốn hút cứ muốn tiến đến gần hơn. Anh cười nhìn tôi, lại hỏi, “Còn bộ này thì sao?” Tôi nhẹ gất đầu, “Cũng được. Nhưng...” “Gói lại.” Anh cũng chẳng để tôi nói hết thì đã quay sang nói với nhân viên cửa hàng, sau đó lại cầm tiếp một bộ quần áo mặc ở nhà khác vô phòng thử. Lúc Lục Tuyền Chi thay xong đi ra, tôi ngẩn ngơ trong giây lát, trong tự nhiên có chút gọi cảm, trong sự bình thường pha chút cao quý, trong giản dị lại có chút lịch lãm... Anh quơ quơ tay trước mặt tôi, hỏi, “Sao hả? Bộ này được chứ?” Tôi vội lấy lại tinh thần, gất đầu tán thưởng, “Rất đẹp. Nhưng mà...” Anh xoa người lần nữa, “Gói lại.”... Cho đến khi hai tay tôi xách đầy túi quần áo hàng hiệu mắc tiền, ông chủ Lục quẹt thẻ trả tiền liền đi ra khỏi cửa hàng, lúc này tôi rốt cục mới có cơ hội mở miệng nói. “Tổng giám đốc, anh không mua quần áo cho tôi sao?” “Tôi tại sao mua cho cô?” “Lúc này ở văn phòng rõ ràng anh nói...” “Tôi nói gì?” “Anh nói muốn dẫn tôi đến trung tâm mua sắm, mua vài bộ quần áo...” “Đúng vậy, không phải bây giờ tôi đã dẫn cô đến trung tâm mua sắm, cũng mua vài bộ quần áo rồi à?” “...” “Đồ gian manh, lại bị chơi xỏ nữa rồi! Thì ra là muốn tôi đến đây làm ô sin miễn phí! Trời tối, tôi ư ư oai lết lết thân xác thân tàn ma dại về nhà, vừa đi vào nhà đổi dép, mẹ tức khắc chặn tôi ở cửa trách cứ, “Sao còn về muộn quá vậy, coi mắt ngày mai chuẩn bị xong hết rồi!” Tôi ư ư xù đôi giày, khuôn mặt đau khổ buồn rầu, phàn nàn, “Mẹ, ngày mai công ty con toàn bộ được nghỉ, nhưng chỉ có con là phải tăng ca buổi chiều, cho nên coi mắt ngày mai con không đi được.” Thấy mẹ nghe xong liền trừng mắt phẫn nộ nhìn tôi, tôi vội vàng năn nỉ, “Mẹ, không phải lỗi tại con mà, là do ông chủ con ra chỉ thị, con không thể không tuân theo!” Mẹ quả nhiên là càng tức giận hơn lúc này, ầm ừ nói, “Sao lại có thứ ông chủ ác độc như vậy! Dựa vào gì mà dám bắt con một mình làm việc, không cho con nghỉ chứ! Con đừng lo, mẹ nhất định giúp con lấy lại công bằng!” Tôi nhìn mẹ với ánh mắt ngưỡng mộ, “Làm sao lấy lại công bằng hả mẹ?” Khuôn mặt mẹ tràn ngập chính khí, tư thế hiên ngang như siêu nhân, lớn tiếng nói, “Kêu ông chủ con đến đây nói chuyện với mẹ, mẹ của con không có gì giỏi, chỉ có miệng lưỡi là lợi hại nhất, cứ để mẹ đích thân dạy dỗ ông chủ của con!” “Pằng pằng pa lằng, pằng pằng pa lằng, pằng pằng pằng pằng pằng pằng pa lằng...” Chuông điện thoại bỗng nhiên reng lên, tôi lấy di động từ trong túi ra bấm nghe, “Alo, à, là Tổng giám đốc sao, anh khoan hăng nói gì, mẹ của tôi có chuyện muốn nói với anh.” Dứt lời, tôi đưa điện thoại ngay cho mẹ. Mẹ hơi ngạc nhiên trừng mắt nhìn tôi, lúng ta lúng túng nhận điện thoại, “Alo?... À à, xin chào Tào Tháo! À không phải... xin chào Tổng giám đốc!” Tôi im lặng nghe, giờ Tào Tháo cũng xuất hiện rồi, mẹ chắc chắn sẽ đem hết buồn bực trong lòng xả ra ngoài hết cho xem. Từ loa điện thoại truyền ra giọng nói nhỏ nhẹ, lịch sự của một trí thức nho nhã, “Chào bác gái, bác gọi con là Tiểu Lục được rồi. Cuộc gọi này quả thật là sự trùng hợp ngẫu nhiên, đúng lúc vừa rồi có người tặng con vài hộp siro đương quy từu bồi bổ khí huyết, dù sao con cũng không dùng, ngày mai con sẽ đưa cho Hạ Diệp mang về cho bác.” “Hả? Vậy thì ngại quá, ái chà, Tiểu Lục, con thật sự khách sáo quá! Ha ha...” Nét mặt mẹ phấn khởi, vừa nói chuyện vừa cười khoái trá, còn vui vẻ hơn so với lúc hát mừng sinh nhật tôi nữa, “Tiểu Lục à, con thích ăn món gì thế? Tay nghề nấu ăn của bác cũng không tệ lắm, bữa nào con rảnh cứ đến nhà bác ăn cơm ha.” Bên kia khiêm tốn nhỏ nhẹ trả lời, “Con rất thích món ăn gia đình, có cơ hội con nhất định sẽ đến thử tay nghề của bác gái. Đúng rồi, vừa rồi Hạ Diệp nói bác gái có chuyện muốn nói với con mà phải không?” Tôi liếc mắt nhìn mẹ đầy ẩn ý, ý bảo mẹ đòi lại công bằng cho tôi, không phải vừa rồi mẹ còn khí thế bùng bùng sao? Đừng nói là tôi lúc quan trọng mà lại làm tôi thất vọng nha! Sự thật nhiều khi không giống như mong muốn, giọng nói mẹ dịu dàng đến nỗi làm tôi nổi hết da gà, “À... à... cũng không có gì quan trọng, chỉ là muốn hỏi xem con gái bác đến công ty con làm có gây phiền phức gì cho con không thôi? Con bé này chẳng có ưu điểm gì cả, làm việc thì quên trước quên sau, lại chẳng kiên nhẫn tí nào, con rộng lượng bỏ qua cho nó nha!” Tôi xui xuống như quả bóng bị xì hơi, mẹ à, rốt cục là mẹ về phe nào thế! Lục Tuyền Chi vậy mà không thừa cơ tố cáo tôi, “Không có đâu bác gái, Hạ Diệp ở công ty làm việc rất siêng năng.” Mẹ liên tục gất đầu, “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi, bác đây cũng yên tâm phần nào, sau này nó có làm gì sai thì con cứ nói bác biết, bác không có gì giỏi, chỉ có miệng lưỡi là lợi hại nhất, bác sẽ đích thân dạy dỗ nó!” Tôi, “...” Mẹ của tôi ơi, lúc này mẹ cũng nói y chang với tôi như vậy, thế mà giờ đối tượng bị dạy dỗ lại đổi ngược thành tôi, trở mặt cũng nhanh thật! Hai người lại có vẻ rất hợp rơ, rôm rả nói chuyện trên trời dưới đất gần 10 phút mới chịu cúp máy, mà từ lúc bắt đầu nói chuyện đến lúc cúp máy mẹ cũng không hề nói nặng lời, không những không nặng lời, ngay cả lên giọng cũng không có! Tôi phẫn nộ nhìn mẹ, vẻ mặt đầy oán trách la lên, “Mẹ...” Mẹ làm một tràng pháo liên thanh mắng tôi, “Cái con bé này, nha đầu chết tiệt, một ông chủ không những không kiêu ngạo mà còn lịch sự, ăn nói rất lễ phép, nói câu nói câu nấy đều dạ vâng đàng hoàng, giọng nói thì lại bụi tai, rồi còn hào phóng tặng siro đương quy từu cho mẹ nữa chứ, con nha, đứa con bất hiếu này, có lúc nào mua cho mẹ uống chưa hả? Được làm việc cho một ông chủ tốt như thế, con còn không hài lòng gì chứ! Hạ Diệp, nghe cho kỹ, sau này con...” Tôi ôm đầu tui thân đến trào nước mắt, đây rốt cục là mẹ ai thế! Lục hồ ly, không ngờ anh cũng rất giỏi lấy lòng người khác... Nghĩ đến sáng mai không cần đi làm, cho nên buổi tối trước khi đi ngủ tôi cố ý tắt đồng hồ báo thức, định ngủ một giấc thật đã. Không biết đã ngủ bao lâu, bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại kêu inh ỏi đánh thức tôi, nửa tỉnh nửa mê cầm điện thoại lên, mắt nhắm mắt mở nghe máy, “Alo, ai thế? Nói chuyện đi! Này... Muốn gì hả, gọi mà không nói chuyện, có bị bệnh không vậy?” Câu gắt mở to hai mắt xem thử là ai gọi, xem kỹ lại thì ra là tiếng chuông lúc này tôi nghe được là chuông tin nhắn. o(>_<

Chương 10: Bữa sáng

Đang lúc tôi phiền não, Lục Tuyền Chi ngồi bên kia bàn, giữ khoảng cách nhất định, đưa tôi một xấp tiền, nói là đồ ăn trong tủ lạnh không dùng được nữa, kêu tôi ra khỏi chung cư thì quẹo trái, đi khoảng 20m sẽ thấy một cái chợ, vào đó mua nguyên liệu để nấu bốn món một canh: ma bà đậu hũ, thịt xào, khoai tây chiên, sườn xào chua ngọt và canh súp.

Hai mắt nhắm lệ ngờ ngác nhìn xấp tiền, “Tổng giám đốc, anh không phải nói muốn mời tôi ăn cơm sao?” Câu trả lời của Lục Tuyền Chi cũng gian manh như con người anh vậy, “Tôi nói bữa cơm này không cần cô trả tiền, chứ tôi đâu nói không cần cô tốn sức.” = = tên khốn này, lại giờ cái trò chơi chữ này với tôi nữa! Cất bước đến chợ mua thức ăn, loay hoay hết quầy này đến quầy kia, tốn bao nhiêu nước bọt để trả giá để, cuối cùng cũng mua xong hết các nguyên liệu cần thiết, rồi lại trở về chung cư, cẩn thận rửa sạch cho xong bốn món một canh này. Rốt cục một tiếng sau cũng đã làm xong hết các món, niềm an ủi duy nhất trong lúc sức cùng lực kiệt này chính là 27 tệ còn thừa, tôi rất tự giác cầm tiền bỏ vào túi quần mình. Vừa dọn bốn món một canh lên bàn, chuông cửa vang lên, tôi giật thót tim, chẳng lẽ lại là thằng nhóc hôm bữa chọc tôi tức giận xem tí học máu? Lục Tuyền Chi đi ra mở cửa, tôi cũng tò mò ngó theo, thì thấy một nhân viên giao hàng lịch sự nói, “Thưa ông, đây là siro đương quy tẩu mà ông cần.” Ông chủ Lục hào phóng lấy tiền ra trả, rồi tự nhiên lại đưa cái hộp đó cho tôi, nói tình bơ, “Lúc về nhớ đưa cái này cho bác gái.” Tôi nhất thời im lặng, ngờ ngẩn nhìn hộp đương quy, hình như hôm qua trong điện thoại anh đâu có nói là tự mình mua đâu? Lục Tuyền Chi như rất đói bụng, ngồi xuống bàn ăn, gấp một miếng ma bà đậu hũ bỏ vào miệng, rồi lại thử khoai tây chiên, ném một miếng sườn xào chua ngọt, ăn một miếng thịt xào, húp một muỗng canh, hiển nhiên cảm thấy rất hài lòng, bắt đầu thưởng thức, mà tôi tắt bật cả ngày nay, bụng đã đói meo, cũng vội ngồi vào bàn, vì vậy hai người chúng tôi, anh gấp một miếng tôi gấp một miếng, ăn rất ngon miệng, nhưng khác biệt duy nhất là anh ăn rất từ tốn lịch thiệp, còn tôi thì ăn lấy ăn để miệng nhai nhóp nhép, cho nên cuối cùng đa phần đồ ăn trên bàn đều vào bụng tôi hết. Ngay lúc tôi vừa ăn uống no say ôm bụng thở hắt hên, trên TV đúng lúc chiếu khẩu hiệu của một mẫu quảng cáo: “Răng chắc khỏe, ăn ngon hơn!” Lục Tuyền Chi nhìn cái bụng căng cứng của tôi, vẻ mặt vui vẻ chế nhạo, “Hạ Diệp, răng cô rất khỏe.” Tôi hơi ngượng, vì vậy đứng dậy định dọn chén đĩa đi rửa, ai ngờ ông chủ Lục còn nhanh hơn tôi một bước, ăn cần quan tâm nói, “Đề tôi làm” Dứt lời, anh dọn hết chén đĩa trên bàn đi vào nhà bếp, mà không lâu sau đã gọi vọng ra, “Hạ Diệp, cô vào đây một chút.” Tôi bực mình, lại muốn tôi đứng canh nữa hả? Tôi bực dọc đi vào nhà bếp, hai tay Lục Tuyền Chi đầy xà bông, dây tạp dề buộc quanh eo, đáng vẻ anh tuần khiến nhà bếp thay đổi hẳn, nhất là vẻ mặt chuyên tâm, động tác chậm rãi nhẹ nhàng lúc rửa chén, nhìn thế nào cũng là một người đàn ông rất hoàn hảo đấy... Áo giặt! Đây tuyệt đối là áo giặt! Đang lúc tôi cực lực phủ nhận, anh bỗng quay đầu lại nói với tôi, “Nhanh, qua đây giúp tôi xán tay áo lên.” Tôi vội đi qua giúp anh xán tay áo, đầu của anh chẳng biết cố ý hay vô tình cúi thấp xuống, hơi thở phả vào mặt tôi, cổ họng tôi lập tức khô ran... Chịu không nổi khoảng cách “siêu gần” này, tôi xán tay áo xong liền đi như chạy ra khỏi nhà bếp, lòng bồn chồn đứng ngồi không yên trong phòng khách, tự hỏi mình tại sao lại say đắm cái tên mặt người dạ thú đó, cho dù quần quã hóa liễu cũng đâu cần như thế! “Hạ Diệp, cô vào đây.” Tôi đang rối rắm không thôi, mà cái tên Lục Tuyền Chi làm như không muốn tôi được bình yên hay sao ấy, lại kêu tôi vào nhà bếp tiếp. Tôi bất đắc dĩ chậm chạp đi vào nhà bếp, nhìn người đàn ông đang rửa chén, hỏi, “Lại chuyện gì nữa Tổng giám đốc?” Anh thấy tôi vào, liền nghiêng mặt cười duyên, “Có xà bông dính trên mặt tôi, cô giúp tôi lau đi.” Tôi nhìn mặt anh có dính tí xà bông, có rửa chén thôi mà đi tôi chạy tôi chạy lui, thôi thì để tôi rửa luôn cho rồi! Duỗi đại ngón tay lau vết xà bông trên mặt anh, lúc rút tay về vô tình trượt qua đôi môi mềm mại ấm áp của anh, anh còn lè lưỡi liếm chỗ vừa nãy tôi chạm qua, sau đó nhướn mày thần nhiên nói, “Mặt thật, cô chưa rửa tay hả?” Cả người tôi như có luồng điện chạy qua tê rần cả người, lần này thì chạy như bay ra khỏi nhà bếp. Tôi đứng trong phòng khách mặt đỏ bừng, thật không biết tên khốn đó cố ý hay là vì tôi không được trong sáng cho lắm, đôi môi mềm mại vừa rồi, đầu lưỡi ươn ướt mềm mại, còn động tác khẽ liếm đó nữa, thật sự là... quén rũ chết người! Lúc nãy tôi mà không lao ra khỏi nhà bếp, chắc đã xị máu mũi luôn rồi! Ngay lúc tôi chưa kịp định thần lại, từ phòng bếp lại truyền ra giọng nói đòi mạng, “Hạ Diệp, cô...” “A! Tổng giám đốc, tôi bận chút việc, tôi về trước đây!” Không đợi anh nói gì, tôi run rẩy cắt ngang lời anh, đồng thời động tác cũng cực kỳ nhanh chóng quơ lấy cái hộp đương quy, tông cửa xông ra. Nếu tôi mà không đi thì cho dù không bị mấy trò ma mãnh của anh làm tức chết, thì cũng bị luồng điện trên người anh giật chết! “Cô khoan đi đã, tôi có...” Nghe giọng anh ở ngay đằng sau, tôi y như bị ma rượt, chạy trốn càng nhanh hơn! Vừa vào đến thang máy thì điện thoại đã reo lên, thấy Lục Tuyền Chi gọi, tôi kiên định vờ như không thấy, khoảng một phút sau thì chuông mới hết reo, tôi giờ mới thở phào nhẹ nhõm. Thang máy xuống dưới lầu, tôi đi vội ra khỏi chung cư, lúc đang ngồi trên xe buýt thì đi động lại reo tiếp, nghĩ lại mình đã lên xe thì anh cũng chẳng có lý do gì kêu tôi quay lại, vì vậy do dự một lúc, tôi nom nớp lo sợ nghe điện thoại, “Alo?” Giọng anh lạnh tanh, chẳng nghe ra cảm xúc gì cả, “Cô làm gì chạy?” Tôi không dám nghiêng ngàng trả lời, giọng điệu van xin cùng nịnh nọt nói, “Tổng giám đốc, anh cũng thấy hôm nay tôi đã ở nhà anh lâu vậy, anh ăn cũng ăn rồi, mà no cũng no luôn rồi, tha cho tôi đi...” Vừa nói xong thì đã thấy toàn bộ hành khách đều nhìn tôi với ánh mắt kỳ dị, tôi mới phát giác mấy lời lẽ của mình làm người ta liên tưởng đủ chuyện mờ ám! Bên kia truyền đến giọng than thở, “Thật ra vừa rồi tôi kêu cô là muốn nói...” Tôi sợ anh sẽ gọi tôi quay lại, vội lớn tiếng nói, “Tôi đang ở trên xe rồi!” Anh phớt lờ lời tôi, tiếp tục bổ sung câu mà anh nói, “Là muốn nói tôi có cái này muốn cho cô...” Tôi nghe xong liền hào hứng, hỏi ngay, “Cái gì vậy?” Bên kia dừng một chút mới nói tiếp, “Đúng lúc mấy hôm trước có người tặng tôi một chiếc váy mà tôi không dùng được, định là cho cô...” Đồ cả mồ hôi hột, ông chủ Lục, hôm qua lúc anh nói tặng mẹ tôi hộp đương quy, hình như cũng nói y chang như vậy! Chẳng qua là một chiếc váy thôi, tôi cảm thấy mình không được mặt chí khí, thế nên tôi tìm cớ từ chối, “Thế à, nhưng mà tôi đang ở trên xe, không tiện quay lại cho lắm, cho nên lòng tốt của anh...” “Tôi nhớ, giá của chiếc váy như là 200 gì đó.” Anh bỗng nhiên cắt lời. Tôi thở hắt ra, tốt quá, cũng không phải đắt lắm, vì vậy tiếp tục lịch sự từ chối, “Lòng tốt của anh tôi xin nhận...” “Nhưng mà là đồ la.” Tôi như bị sấm sét đánh trúng, cả người phản kích hẳn lên, hồ hồ trả lời, “Lòng tốt của anh tôi xin nhận, váy của anh tôi sẽ lập tức tới lấy ngay!” Bên kia truyền tới giọng cười khê, anh bình thần nói, “Không cần, cô đã lên xe rồi mà, quay lại thì bất tiện lắm.” Mặc dù biết Lục Tuyền Chi không thấy, nhưng đầu tôi vẫn lắc đầu như con lắc đồng hồ, “Không không không, rất thuận tiện, vô cùng thuận tiện, tôi đến trạm kế tiếp sẽ xuống xe ngay!” Giọng nói anh nghe như rất vui vẻ, bỗng nhiên trở nên ân cần tốt bụng, “Không cần, ngày mai tôi đem đến công ty cho cô.” Tôi cảm động không thôi, ca ngợi từ đáy lòng, “Tổng giám đốc, anh thật sự rất chu đáo, tôi không biết phải cảm ơn anh như thế nào nữa...” Làm như đã đợi câu này của tôi từ nãy giờ, vừa nghe tôi nói xong, giọng điệu anh rất nghiêm túc đáp, “Biết cảm ơn là được rồi, sau này tôi không muốn ăn sáng ở nhà hàng đối diện công ty nữa, cô biết nên làm gì rồi phải không?” Tôi vắt hết óc suy nghĩ, trả lời: “Thế thì qua nhà hàng kế bên công ty ăn đi!” “...” Anh im lặng một lúc, cuối cùng không để tôi cự tuyệt câu nào vừa nói xong liền cúp máy, “Sáng mai, tôi muốn thấy bữa sáng do chính tay cô làm trên bàn làm việc của tôi.” Tôi khóc không ra nước mắt, khó trách tự dung lại cho tôi chiếc váy, thì ra đã có mục đích sẵn! Đừng là bắt ép người thế cô sức yếu mà... Trên đường về nhà, lúc đi ngang qua cổng chung cư, tôi lơ mơ nhìn thấy một bóng người quen thuộc, mà cô gái đó cũng vì cách khá xa nên không nhận ra tôi, tôi vội vàng xoay người chạy như điên, chạy chạy và chạy, chỉ nghe tiếng giày cao gót “cộp cộp cộp” ở sau lưng, cùng tiếng gào thét cũng rất quen thuộc, “Họ Hạ kia, đứng lại!” Cổ áo tôi rất nhanh bị túm lấy, vừa xoay người thì thấy Ngải Lị một tay chống nạnh, tạo dáng y như âm trà, “Mày nha, quên tao trước kia là quán quân cuộc thi chạy ở trường rồi hả? Dám ở trước mặt chị cưng múa rìu qua mắt thợ bỏ trốn à!” Tôi giả là cười nịnh, “Tao đâu có trốn, tự nhiên vừa rồi muốn thử chạy xem sao thôi à.” Ngải Lị liếc tôi, “Đồ ngốc, thật ra lúc này tao chẳng để ý đến mày, càng không nhận ra mày, thấy có người tự dung bỏ chạy như điên thì mới phát hiện là mày!” Tôi thoáng đỏ mặt, hóa ra thông minh

sẽ bị thông minh hại đấy! Trong tình thế bức bách, tôi cố tỏ ra bi thương, “Ngài Li à, tao giờ rất mệt, không có sức lực đâu mà an ủi mày...” Ngài Li trừng mắt lườm tôi, “Ai cần mày an ủi thế? Tao quen bạn trai mới rồi, so với cái tên đề tiện kia tốt hơn rất nhiều. Hôm nay tôi chỉ muốn nói với mày là buổi tối ngày 7 tháng này tổ chức họp lớp đó. Năm lần họp lớp trước cả năm lần mày đều viện cớ không đi, lần này họp lớp là do lớp trưởng tổ chức, mày hết đường trốn rồi!” Tôi do dự hỏi, “Có nhiều người tham dự không?” Ngài Li gật đầu, “Nghe nói là ai ở thành phố đều đi cả.” Trong lòng tôi xao xuyến, cúi đầu lăm bằm, “Vậy Lâm Na cũng sẽ đi...” Ngài Li vỗ vào lưng tôi một cái bốp, “Tao nói mày nha Hạ Diệp, mày làm ơn đừng có vì cái tên Sầm Vũ Minh đó mà làm rùa rút cổ được không hả? Lúc hai người quen nhau thì chính anh ta là người phản bội mày, người phải xin lỗi chính là anh ta, mày là người bị hại thể mà cứ như làm gì trái lương tâm không dám gặp ai, mày ngốc thật hay ngốc giả thế!? Nghe theo tao đi, đường đường chính chính đi họp lớp, để mọi người thấy không có Sầm Vũ Minh đó, mày vẫn sống nhàn rảnh rất thoải mái, tao nói rồi đó nha, nhất định phải vì tao mà đến đó, nếu không thì đừng có chị em gì nữa!” “Biết rồi biết rồi, đừng nổi nóng nữa, tao đi, tao đi, được chưa?” Nghe Ngài Li càng nói càng tức giận, tôi vội vuốt lưng Ngài Li, thỏa hiệp với cô bạn của tôi. Nhưng hứa xong thì lại phiền não thêm, họp lớp phần lớn đều có đôi có cặp, ai nấy đều dẫn theo bạn trai để ra oai với mọi người, ai đã kết hôn thì đương nhiên dẫn chồng theo rồi, mà dĩ nhiên cũng sẽ có người còn độc thân, cho nên vấn đề không có gì nan giải cả, cái chính là nếu tôi cô đơn lẻ chiếc đến họp lớp khẳng định rất xấu hổ, bởi vì Lâm Na ắt hẳn sẽ đi cùng vị hôn phu của cô ta là Sầm Vũ Minh, hơn nữa tất cả bạn học đều biết tôi và Sầm Vũ Minh từng yêu nhau bốn năm... Tôi hôm đó, tôi vì chuyện họp lớp mà rầu rĩ, lần qua lần lại trên giường mãi không ngủ được, vắt óc suy nghĩ tìm vô số phương án tránh bị xấu hổ, mà chẳng có cách nào hữu dụng cả, đến tận hai giờ sáng vì mệt mỏi quá độ, tôi thiếp ngủ đi. Tuy rằng thiếu ngủ trầm trọng, sáng thứ hai tôi bắt buộc phải dậy sớm nửa tiếng làm bữa sáng cho Lục Tuyền Chi, dù sao anh ta cũng là ông chủ của tôi, tuyệt đối không thể đắc tội, nếu như tôi mà để ông chủ Lục bụng đói meo, coi như cũng đập luôn bát com mới tìm được vài ngày. Huống chi, tôi còn muốn cái váy đắt tiền kia lắm! Uể oải rời giường, tôi đứng trong nhà bếp ngó qua ngó lại, quyết định lấy bột mì có sẵn làm bánh rán hành to cỡ lòng bàn tay, sau đó cẩn thận bỏ vào hộp nhựa, đem đến công ty để trên bàn Tổng giám đốc. Tuy là món ăn này nhìn không được đẹp mắt cho lắm, nhưng Lục Tuyền Chi chỉ nói muốn thấy bữa sáng do tôi làm đặt trên bàn làm việc của anh, chứ đâu có bắt tôi phải làm thật tỉ mỉ, đúng không nào? Để bữa sáng lên bàn xong, tôi vào toilet rửa mặt bằng nước lạnh, cố gắng phấn chấn tinh thần rồi bắt đầu chuẩn bị tài liệu cho hội nghị hôm nay, nhưng mà không được bao lâu tôi lại dựa vào tủ hồ sơ chop mất một tí. “Tổng giám đốc, chào buổi sáng!” Một giọng nói yêu kiều ân cần chào hỏi vang lên, tôi nghe liền tỉnh táo hẳn, cảm giác buồn ngủ cũng không còn. Tôi loạng choạng đứng thẳng người, vừa lúc Lục Tuyền Chi hiện ngang bước vào phòng, bộ áo vest cắt may tinh xảo ôm sát thân hình cực chuẩn làm nổi bật dáng người cao dong dong của anh, nụ cười trên mặt tươi rói đã đẹp trai lại càng đẹp trai hơn, làm tôi kim lòng không nổi nhớ tới bốn chữ “mặt người dạ thú”. Nếu để ý kỹ thì vì tôi qua không ngủ đủ giấc, nhân viên nữ trong công ty trừ tôi ra, tinh thần ai nấy đều rất hăng hái, mà cũng bởi vì ngày hôm qua bị lao động khổ sai, nhân viên nam trong công ty trừ Lục Tuyền Chi ra, ai nấy đều cạn kiệt sức lực, vật vờ như người chết rồi, thật đúng là không công bằng! Lục Tuyền Chi đi thẳng đến bàn làm việc, nhìn thấy trên bàn có để bánh rán hành, nghiêng mặt nhướn mày hỏi, “Đây là cô tự tay làm sao?” Tôi tức khắc gật đầu, chắc nịch nói, “Đúng vậy, Tổng giám đốc!” Anh duỗi tay bốc một cái bánh rán hành, lại không bỏ vào miệng, mà đưa lên ngắm nghía quan sát. Sợ anh cho là tôi nấu qua loa, vội giải thích, “Tổng giám đốc, anh đừng xem thường cái bánh này nhé, mỗi cái bánh đều là tâm huyết tôi mất nhiều giờ để làm đó, tôi nhào bột rất kỹ rồi cán mỏng, lại cẩn thận từng li từng tí nặn ra hình bánh, xong rồi bỏ vào chảo dầu sôi sùng sục, từng cái đều được chiên đến giòn rụm, gia vị thấm cả vào bên trong bánh, cuối cùng trải qua rất nhiều công đoạn cầu kỳ mới trở thành bánh rán hành trên tay anh, có thể nói là món này tuy rẻ tiền nhưng mỗi cái bánh tượng trưng cho tình cảm tâm tư của tôi!” Đang lúc tôi nói huyên thuyên, Lục Tuyền Chi nhìn tôi, vẻ mặt không vui, cau mày chen ngang, “Cho nên cô ngủ không được ngon giấc?” Loạng cái chủ đề đã thay đổi, tôi dừng một chút mới kịp phản ứng, biết thời biết thế chân thành trả lời, “Đúng vậy đó! Nhưng để Tổng giám đốc có một bữa sáng ngon miệng, thiếu ngủ mấy tiếng cũng chẳng sao cả!” Cũng chẳng biết Lục hồ ly có tin hay không mà chỉ thấy anh nở nụ cười, sau đó bỏ bánh rán hành trên tay vào trong miệng, chỗ cắn miếng bánh tạo thành hình lưỡi liềm, nhai nhai thưởng thức rồi nuốt xuống, nói, “Ừm, mùi vị cũng không tệ.” Thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng, tôi thở dài một hơi, coi như đã qua sát hạch rồi. “Nhưng mà...” Lục Tuyền Chi cứ như một cơn gió vậy, giọng điệu tức thì trở nên nghiêm túc, “Thư ký Hạ, cô biết rõ hôm nay phải đi làm, thế mà không đảm bảo mình ngủ đủ giấc, dẫn đến chuyện trong giờ làm việc lơ đãng ngủ gật, hành vi này thiết nghĩ rất nghiêm trọng và vi phạm quy tắc làm việc trong công ty.” Tôi mặt mày lo lắng, trong lòng thì thầm mắng Lục Tuyền Chi là tên khốn, đồ cảm thụ, tôi tốn bao sức lực mà còn muốn truy cứu, nhưng mà vẫn tỏ thái độ cung kính, ăn năn hối lỗi, “Tổng giám đốc, tôi biết lỗi mình rồi, tôi thật nhận ra lỗi mình rồi...” Nét mặt anh nghiêm túc, lên giọng ông chủ, “Biết sai thì tốt rồi, công ty chuẩn bị đặt một bộ ghế sofa mới, hôm nay sẽ có người mang hàng mẫu đến, cô phụ trách kiểm nghiệm chất lượng, có bất cứ sai sót nào cô là người chịu trách nhiệm.” Tôi chán nản cực độ! Tôi tuy là đã ngồi qua ghế sofa, nhìn thấy ghế sofa, nhưng chưa từng nghiệm cứu ghế sofa, thì làm sao mà kiểm nghiệm cái ghế mẫu chất lượng cao đó chứ? Giống như việc ăn qua thịt heo, thấy heo chạy, nhưng lại chưa từng nuôi heo ngày nào, sao có thể phân biệt đâu là heo khỏe mạnh chứ? Vừa tiếng sau, trong một phòng nghỉ yên tĩnh trang nhã, tôi ngáp dài duỗi tay duỗi chân, nằm thả lỏng trên ghế sofa bằng da mới tinh, ca ngợi ông chủ Lục đúng là có tình người. Thì ra cái gọi là kiểm nghiệm ghế sofa chất lượng cao chính là để tôi nằm trên ghế sofa suốt hai tiếng đồng hồ mà không làm gì, nhìn mặt ghế sofa sau hai tiếng đã lõm xuống nhưng độ đàn hồi rất cao, mới tí đã nảy trên trở về nguyên dạng, bởi vậy có thể kết luận ghế sofa của hãng này rất đáng mua. Giọng điệu anh ta lúc đó nghiêm trang trịnh trọng y như lúc giải quyết việc công ty, làm tôi sợ tới mức tưởng rằng tai vạ ập đến, mà nếu thật vậy thì tương tượng thôi cũng đã cực kỳ khủng khiếp. Mà Lục hồ ly này cũng thật là, chắc là vì áy náy chuyện tôi cất công làm bữa sáng cho anh, thì cứ nói thẳng là muốn cho tôi lấy danh nghĩa làm việc mà ngủ một chút đi, vòng vo tam quốc làm quái gì? Đúng là quái nhân mặt người dạ thú có khác! Tôi thở dài nhắm mắt lại, thả lỏng toàn thân, dần dần ngủ thiếp đi, cứ như vậy tận dụng giờ làm việc nằm ngủ thoải mái trên ghế sofa, quang minh chính đạo tận hưởng giấc ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Nhận điện thoại

Trên một cây cầu gỗ nhỏ hẹp, tôi nắm tay Lục Tuyền Chi thông thả đi dạo, Sầm Vũ Minh ôm eo một cô gái xinh đẹp đang đi về hướng chúng tôi, bốn người oan gia ngõ hẹp không ai chịu nhường đường cho ai cả.

Sầm Vũ Minh nói, “Tránh ra!” Lục Tuyền Chi nói, “Anh tránh ra!” Sầm Vũ Minh chỉ cô gái xinh đẹp bên cạnh anh ta, kiêu ngạo nói, “Chúng tôi không

có thời gian, tôi đang vội cùng vị hôn thê đi đăng ký kết hôn!” Lục Tuyền Chi chỉ vào tôi và anh, hất mặt nói, “Chúng tôi cũng không có thời gian, chúng tôi đang vội đến bệnh viện sinh con đây này!” Tôi cúi đầu nhìn, cái bụng của tôi đang phình to lên, tròn vo y như phụ nữ đang mang thai, dưới bụng còn có cảm giác rất đau, y như có gì đó sắp chui ra giữa hai chân vậy. Sầm Vũ Minh và cô gái xinh đẹp kia lập tức nhường đường, còn cúi đầu khom lưng nói, “Các người gấp hơn, các người gấp hơn.” Tôi liền cười đắc thắng, nhưng mà chẳng hiểu sao tôi lại không nhìn đau được, dưới bụng đau như thể có gì đó sắp chui ra, tôi đứng trên cầu la toáng lên, “Tôi chịu không nổi, không được rồi! Tôi muốn sinh ngay!” Rờ bụng dưới đang đau âm ỉ, tôi mở to hai mắt, phát hiện con đau kịch liệt này chính là vì mắc tiểu! Mẹ ơi 囧 Đi toilet xả xong một hơi, cả người như nhẹ đi mấy kg, con người ta đúng thật có 3 cái gấp không thể nào nhìn được! Nhớ tới giấc mơ vừa nãy, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ, luận tướng mạo, luận điều kiện hay gia thế, so với Sầm Vũ Minh thì Lục Tuyền Chi hơn hẳn, nếu tôi mà dẫn anh đi đến buổi họp lớp, mọi người nhất định sẽ mặt tròn mắt dẹt mà ngưỡng mộ cùng ghen tị, còn ai dám cười chuyện tôi bị Sầm Vũ Minh đá nữa chứ? Nghĩ như thế, hai mắt tôi liền sáng long lanh như hai viên dạ minh châu, phóng như bay đến văn phòng Tổng giám đốc, định sẽ dốc hết toàn bộ sức lực, dù có kêu cha gọi mẹ hay quỳ lạy ông bà gì cũng chẳng sao, miễn anh ta đồng ý đến buổi họp lớp với tôi là được! Lúc đến phòng Tổng giám đốc thì chẳng thấy ai trong đó cả, hỏi một đồng nghiệp nữ đi ngang qua thì mới biết Lục Tuyền Chi canh lúc tôi “kiểm định chất lượng sofa” đã lên máy bay rồi, giờ đang ở nước ngoài công tác, sớm nhất cũng ngày 8 mới trở về. Mẹ ơi! Họp lớp là vào ngày 7, đến ngày 8 anh ta mới trở về, sao mà trùng hợp quá vậy! Gắn giờ tan ca, Lục Tuyền Chi gửi cho tôi một tin nhắn: mở tủ sách trong văn phòng. Tôi theo lời mở tủ sách trong văn phòng anh, phát hiện có một cái túi sắc sỡ ở trong đó, trong túi có một cái hộp xinh xắn, trong hộp có một chiếc váy rất đẹp. Vừa nhìn chiếc váy là tôi thích ngay, tục ngữ có câu người tay ngắn luôn gặp xui xẻo, nhưng mà đoán chừng người tay ngắn như tôi lại rất may mắn! Nếu như mà Lục Tuyền Chi tặng cho tôi một chiếc váy sang trọng làm người ta loá mắt vì sự cao quý của nó, tôi sẽ rất rất quý trọng mà cất nó cẩn thận không dám mặc lên người, nhưng chiếc váy voan màu xanh nhạt dài đến gối này, thiết kế trẻ trung hiện đại, kiểu dáng cũng rất thanh lịch, mặc dù không bắt mắt như váy công chúa, nhưng cũng tôn lên vẻ mộc mạc đáng yêu của cô gái mới lớn, làm tôi cứ tưởng tượng đến cảnh mình mặc chiếc váy này ra đường có khối người phải trầm trồ tán thưởng. Cầm chiếc váy trong tay, tôi mừng rỡ chạy ngay về nhà, vừa về phòng là liền cởi ra thử ngay, trời ạ, cái váy này y như là do ni đóng giày cho tôi vậy, vừa người vô cùng. Tôi xoay đủ mọi tư thế, ngắm nghía mình trong gương, càng nhìn càng cảm thấy ánh mắt Lục Tuyền Chi rất có thâm mỹ! Buổi tối trước khi đi ngủ, sau nhiều lần đắn đo suy nghĩ, tôi rốt cục vẫn quyết định gọi điện thoại cho Lục Tuyền Chi. Điện thoại vừa reo khoảng ba hồi chuông thì đã có người bắt máy, giọng Lục Tuyền Chi nghe hơi mệt mỏi hỏi thẳng vấn đề, “Có chuyện gì quan trọng à?” Tôi ngạc nhiên hỏi lại, “Sao anh biết là có chuyện quan trọng?” Anh tự tin trả lời, “Nếu không thì sao cô dám gọi điện thoại quốc tế qua đây chứ?” Tôi nghẹn họng, đứng vậy, tôi vừa rồi suy tới nghĩ lui rồi mới dám gọi điện thoại là vì cái vấn đề cực kỳ quan trọng này: cuộc quốc tế rất là mắc. Tiết kiệm lời nói đồng nghĩa tiết kiệm chi phí, tôi cũng chẳng khách sáo, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề chính, “Tổng giám đốc, anh có thể về sớm một ngày không?” Giọng anh tràn đầy vui sướng, trêu chọc tôi, “Sao thế, tôi chỉ mới đi có một ngày, cô đã nhớ tôi rồi hả?” Tôi vì đại sự phía trước, không tiếc lời nịnh nọt anh, “Đúng, tôi nhớ anh lắm! Nhớ đến ăn không ngon, ngủ không yên, lòng xôn xang! Cho nên ngày 7 này anh có thể về không?” Anh bình thản nói, “Tôi rất muốn ăn đồ do cô nấu.” Tôi cắn răng nhẫn nhịn, “Được, tôi sẽ nấu cho anh ăn! Ngày 7 này anh có thể về không?” Anh vẫn tiếp tục ung dung nói, “Phòng tôi cũng cần phải quét dọn.” Tôi nghiêng nằng nghiêng lợi thoả hiệp, “Được, tôi sẽ quét dọn phòng của anh! Vậy ngày 7 này anh có thể về rồi phải không?” Lục Tuyền Chi chắc nịch nói, “Không thể!” Tôi, “...” Ai có thể cho tôi mượn cái cổ để tôi vừa cắn vừa néo vừa bầu không. Lúc tối, vì đề thuyết phục Lục Tuyền Chi trở về sớm một ngày, tôi bất chấp tôn nghiêm cùng lòng tự trọng, bất chấp cuộc quốc tế mắc mỏ, cầm điện thoại than thở khóc lóc, kể chuyện tình cảm của mình bị thâm thê lương đến cỡ nào, làm sao lại bị bạn trai cũ nhẫn tâm vứt bỏ, rất muốn một lần oai phong trước mặt bạn bè, rất cần một người ưu tú tài hoa xuất chúng như anh lấy lại thể diện. ... Sau một hồi khóc lóc giải thích nước mắt nước mũi tèm lem, lòng tràn đầy hi vọng ghen ngào hỏi, “Tổng giám đốc, giờ chắc là ngày 7 anh trở về được rồi đúng không?” “Là như thế này...” Anh như đang suy nghĩ, im lặng một hồi lâu rồi mới trả lời, “Vậy thì càng không thể rồi.” Tôi run rẩy hỏi, “Anh nói giỡn thôi hả?” Anh nghiêm túc đáp, “Tôi chưa bao giờ nói giỡn cả.” Hao hơi tổn sức thuyết phục rốt cuộc lại thành công cốc! Bực tức vì tốn tiền điện thoại vô ích, tôi cúp máy cái “cạch”. Bình thường nghe giọng kẻ thê lương cùng chuyện tình bị thâm như vậy, 99% mọi người đều xiêu lòng và đồng tình thương cảm, mà cái tên Lục Tuyền Chi kia chính là 1% thối tha còn lại! Tôi bốn chôn lo lắng, đầu tôi như sắp nổ tung, tôi khổ sở, tôi bàng hoàng. ... Hàng loạt cảm xúc kéo tới làm nội tiết trong người tôi xém tí nữa là mất cân đối. Mấy ngày sau, tôi vẫn đến công ty làm việc như mọi khi, mỗi ngày đi làm vẫn không quên xin Ngải Lị rủ lòng thương xót, mong cô bạn của tôi chấp nhận cho tôi tiếp tục làm rửa rút cổ, mà Ngải Lị thuộc loại người tính khí táo bạo, lại rất cố chấp, chỉ nhấn lại hai chữ “trả tiền” khiến tôi chẳng còn lời nào mà cãi lại! Tôi cứ ngỡ mình sẽ chết ngập trong lời phi nhủ của bạn bè, bị mọi người xâm xì to nhỏ đến chết, và cả xấu hổ đến chết trước mặt đôi câu nam nữ Sầm Vũ Minh – Lâm Na, thì Lục Tuyền Chi bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống! (Tác giả: máy bay!) Không ngờ ông chủ Lục là người rất giữ chữ tín, nói được làm được, nói không thể trở về vào ngày 7, cho nên ngày 6 anh ta đã trở về, đem chuyện công tác bảy ngày rút ngắn còn có năm ngày. Tưởng chừng như đang rơi vào thung lũng sâu hun hút, một tin chấn động giật ngược tôi trở lại, tôi phấn khích như điên, rốt cuộc bây giờ thì tôi đã nghiệm ra một chân lý, đối với lời nói của Lục hồ ly tuyệt đối không được lý giải theo mặt chữ! Bốn giờ chiều ngày 6, Lục Tuyền Chi chỉ định thư ký tổng giám đốc là tôi đây đến sân bay đón anh. Tôi hỏi đồng nghiệp thì mới biết mấy thư ký trước cũng lái xe công ty đi đón, vì vậy tôi càng rầu hơn, tuy là trước kia Sầm Vũ Minh cũng từng dạy tôi lái xe, nhưng vì tôi lười quá không có đi thì bằng lái xe, cho nên trước khi đi, tôi đã đến hỏi trưởng phòng tài vụ, nhưng chị ta lại nói công ty chỉ chịu trách nhiệm cho mượn xe, còn chuyện có bằng lái hay không là chuyện của riêng tôi, vì thế dù có bị phạt thì tôi cũng phải tự trả, mà giờ có tự trả hay không thì cũng phải đi, nếu không Lục Tuyền Chi lại nổi hứng thay đổi ý định thì tôi tiêu đời này. Cuối cùng, tôi quyết đoán cầm chìa khoá xe trong tay trưởng phòng tài vụ. Hơn nửa năm không lái xe, cảm thấy có chút không quen, nhưng mà trên đường đi tôi chấp hành luật lệ giao thông rất nghiêm chỉnh, bảo trì khoảng cách an toàn với xe trước, tốc độ lái xe cũng theo quy định, cứ thấy đèn đỏ là dừng lại, một đường bình an mà đi, nửa tiếng sau tôi thuận lợi đến cách sân bay khoảng 100 mét, thời gian không sớm không muộn vừa đúng giờ. Tôi nhìn sân bay ở xa xa mà thở phào nhẹ nhõm, xe ngừng ở đèn xanh đèn đỏ, vón thông dong chờ bảng điện tử nhảy đến số 0 thì sẽ chạy ngay, tôi tình cờ nhìn thấy một nam một nữ ngoài cửa sổ bên tay phải, tâm trí chẳng thể nào bình tĩnh được nữa! Anh vẫn như trước kia, vẫn khuôn mặt ấy, vẫn nụ cười ánh mắt ấy, vẫn cử chỉ ôn nhu săn sóc ấy, chỉ khác là cô gái đứng bên cạnh anh ta đã không còn là tôi nữa. Cũng phải thôi, cô gái rất xinh đẹp, yêu kiều như con chim non rúc vào người anh, phải chăng như vậy mới xứng với vẻ quân tử đạo mạo của anh ư? Bởi vì cửa kính dán phim cách nhiệt màu đen, cho nên chỉ có tôi thấy anh ngoài xe, anh lại không thấy tôi ở trong xe, lúc anh đưa tay lên tôi tình cờ nhìn thấy một vật màu trắng bạc trên tay anh, cánh tay đeo chiếc đồng hồ nam mà tôi tặng anh đã cũ kỹ, không còn sáng loáng như trước nữa, lòng tôi chợt nhói lên đau đớn. Cánh tay ấy không phải đã đeo đồng hồ của tôi suốt bốn năm đó sao? Bốn năm trước, khi tôi còn là sinh viên năm nhất, mà anh chỉ là một thanh niên vừa mới tiếp quản xí nghiệp của gia đình. Tôi nhớ vào ngày sinh nhật mười chín tuổi của mình, anh đã dùng số tiền đầu tiên kiếm được mua một cặp đồng hồ tình nhân màu trắng bạc, hai người thay nhau đeo đồng hồ cho đôi phương, cẩn thận y như là đang trao nhẫn cưới trong lễ đường. Tôi đã tháo đồng hồ của mình ra, cất nó thật sâu trong góc tủ quần áo, anh vẫn còn đeo nó trên tay, chẳng lẽ mỗi khi anh nhìn đồng hồ coi giờ, anh chẳng hề cảm thấy áy náy với tôi chút nào sao? “Đỉnh đỉnh đỉnh...” Tiếng còi xe vang lên ỉnh ỏi làm tôi giật bắn người, vừa xoay qua dòm thì đã thấy một cảnh sát giao thông mặc quân phục màu xanh lá đứng cạnh xe. Không phải xui xẻo vậy chứ hả? Đúng là chạy trời không khỏi nắng, sợ gì gặp ngay cái đó mà! Tôi hoảng hồn kéo cửa kính xuống, chỉ thấy một cảnh sát giao thông khoảng 40 tuổi, vẻ mặt không biểu cảm, nói, “Thưa cô, mời cô xuống xe.” Tôi bối vì không có bằng lái xe mà có tạt giật mình, cả người khấn trương, lóng ngóng hỏi, “Chú có bằng chứng gì khẳng định tôi không có bằng lái xe?” Cảnh sát giao thông liếc ra nét mặt “thì ra là thế”, “Thưa cô, tôi vốn không biết cô không có bằng lái xe, nhưng hiện tại có thể khẳng định là cô không có bằng lái xe rồi.” Trán tôi toát ra mồ hôi lạnh, ánh mắt dờ dẩn hỏi, “Chú đã không biết tôi không có bằng lái xe, vậy này kêu tôi xuống xe làm gì?” Viên cảnh sát giao thông nghiêm trang nói, “Bởi vì đã hết đèn đỏ mà cô còn dừng xe ở

đây, nghiêm trọng cản trở các xe khác lưu thông.” Tim tôi thất lại càng đau, thì ra viên cảnh sát giao thông hoàn toàn không có ý định kiểm tra bằng lái xe của tôi, thì ra đây chính là không đánh mà khai mà người ta hay nói. ... Thế nên, vì tôi không có bằng lái xe, cả người lẫn xe đều bị cảnh sát bắt về đồn gần đó, phải nộp tiền phạt tới 2000 tệ, nghe xong mà muốn ngất xỉu, tôi sắp bị mấy con số này đè chết dí! Bị rơi vào đường cùng, tôi đành phải gọi điện thoại cầu cứu Lục Tuyền Chi, anh nghe máy rất nhanh, vừa mở miệng cất lời nói nghe rất nhẹ nhàng nhưng lại làm người ta sồn hết cả gai ốc, “Tính tới thời điểm này, tôi đã chờ cô hơn nửa tiếng là ba phút.” Tôi thỉnh thoảng run lấy lấy, vội nhỏ giọng ăn năn xin lỗi, “Tổng giám đốc, tôi thật sự không có ý đến trễ đâu, sở dĩ tôi không đến đón anh, là vì vừa rồi trên đường xảy ra chút chuyện...” Anh bức dọc nói, “Hạ Diệp, cô đừng nói với tôi là cô bị lạc đường.” Tôi khéo léo hỏi dò, “Còn nghiêm trọng hơn một chút. Tổng giám đốc, anh có thể cho tôi mượn chút tiền được không?” Anh im lặng một hồi rồi hỏi, “Cô lái xe đụng người ta rồi hả?” “Không có nghiêm trọng như vậy.” Tôi lí nhí nài nỉ, “Tổng giám đốc, tôi hiện tại rất cần 2000 tệ tiền mặt...” “Tút TUT TUT...” Không đợi tôi nói xong, vừa nghe thấy “2000 tệ tiền mặt”, bên kia liền cúp máy ngay lập tức! Gì chứ, tôi đâu phải mượn rồi không trả, loại người gì bùn xin keo kiệt thế không biết! Ngồi ở đồn cảnh sát, lòng tôi rối như tơ vò, suy nghĩ nát óc kiếm người cầu cứu, lương nhân viên bán hàng ở tiệm thuốc của Ngải Lị cũng rất chặt vật, huống hồ nửa năm nay tôi cũng mượn tiền nó không ít, cộng lại tất cả cũng mấy ngàn tệ rồi, hiện tại làm sao dám gọi mượn tiền nó nữa chứ? Huống chi 2000 tệ không phải là con số nhỏ... Nếu như gọi cho mẹ cầu cứu, bà nổi danh là vất cổ chày ra nước, cho dù có tới giúp tôi trả tiền phạt, thế nào về nhà cũng lái nhai suốt làm tôi đình tai nhức óc, tốt nhất đừng hy vọng gì ở bà... Mà tôi cũng chẳng quen đồng nghiệp nào ở công ty, cũng không có số di động của bọn họ... Bạn học cũ thì ngoại trừ Ngải Lị, từ sau khi chia tay với Sầm Vũ Minh làm rũa rút cổ đến nay, cũng chẳng liên lạc với ai, giờ lại gọi mượn 2000 tệ, có ma mới chịu cho tôi mượn! Nghĩ tới nghĩ lui một hồi lâu, tôi vậy mà không tìm được ai để cầu cứu, thật là đáng thương! Tôi bị giữ ở chỗ này kêu trời không thấu kêu đất khôn nghe, cảm thấy cô độc và bất lực, đáng thương vô cùng, bỗng nhiên một anh cảnh sát đội nón xanh đi tới nói với tôi, “Thưa cô, cô có thể đi rồi.” Tôi kinh ngạc tròn mắt thật lớn, cảm động nhìn viên cảnh sát tốt bụng thương xót cho dân lao động cùng cực, chan chứa nước mắt. Viên cảnh sát đội nón xanh giặt mình bởi về mặt của tôi, luyến tiếc đưa ngón tay chỉ về đằng kia, “Cô đừng nhìn tôi như vậy, là anh ta giúp cô đóng tiền phạt đấy!” Tôi nhìn theo hướng viên cảnh sát chỉ tay, thì thấy Lục Tuyền Chi đứng bên đông hành lý, tay cầm văn kiện, về mặt có chút mệt mỏi, nhưng dáng vẻ vẫn vô cùng anh tuấn, hào hoa phong nhã, khí khái bất phàm! Từ chỗ tạm giữ đi ra, tôi cười hề hề, về mặt nhin nốt sau khi chết đi sống lại giúp ông chủ Lục kéo hành lý, cầm văn kiện, sau đó lon ton ngững ngượng đi bên cạnh anh, hai mắt sáng long lanh đầy vẻ biết ơn. Tôi nhắm mắt theo đuôi, vừa ân cần ngọt ngào hỏi han, “Tổng giám đốc, sao anh biết tôi đang bị giữ ở chỗ này?” Anh hơi thờ ơ, tuy ý khoác áo vest trên tay, áo sơ mi màu xám nhạt lăm lăm mồ hôi ở sau lưng, ngẩng cao mặt, ánh mắt kiêu ngạo, từ tốn hỏi tôi, “Trên đường lái xe đến sân bay cô không có đụng ai, lại cần gấp 2000 tệ tiền mặt, vừa đúng với số tiền 2000 tệ bị phạt không có bằng lái xe, cô không bị đưa về đồn thì còn thể nào nữa hả?” Tôi đột nhiên cảm thấy Lục Tuyền Chi thần thông quảng đại vô cùng, đầu óc tôi như được khai sáng, ngạc nhiên hỏi, “Thì ra hồi nãy anh tắt điện thoại vội như vậy là vì đã biết tôi ở đây, cho nên mới chạy ngay đến đồn cảnh sát, đến nỗi thờ hồng hộc, cả người ướt đầm mồ hôi đó hả?” Làm như bị tôi đoán trúng, Lục Tuyền Chi đang đi bỗng đứng lại, sau đó càng đi nhanh hơn về phía trước, hoàn toàn không thèm để ý đến tôi! Một lần nữa ngồi vào chiếc xe mới được lấy ra, chờ Lục Tuyền Chi về khu chung cư của anh, tôi đem hành lý và văn kiện vào nhà xong chuẩn bị đi về. Nhưng mà ngay lúc tôi vừa xoay lưng đi, anh chợt lên tiếng, “Tôi đói bụng.” Thật ra tôi cũng nằm trong danh sách lười siêu hạng, nhưng mà nghĩ tới ngày mai còn phải lợi dụng anh ta lấy lại sĩ diện ở buổi họp lớp, lại nghĩ tới anh đang là ông chủ của tôi kiêm luôn cả chủ nợ, cho nên mặc dù cực kỳ cực kỳ không muốn vào bếp, tôi vẫn phải thức thoir xoay lại cười y như người làm hầu hạ ông chủ, tôn kính nói, “Vâng, tôi sẽ đi mua thức ăn ngay bây giờ.” “Đợi một chút.” Đang lúc tôi mở cửa định đi ra ngoài, thì Lục Tuyền Chi gọi tôi. Chẳng lẽ anh thay đổi ý định? Tôi xoay người, hai mắt sáng tựa ánh sao nhìn anh, cõi lòng chờ mong hỏi, “Chuyện gì thế, Tổng giám đốc?” Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, về mặt dần đỏ, trả lời, “Trời sắp tối rồi, chắc mấy sạp ở chợ cũng đã dọn hàng rồi...” Tôi nghe mà thờ phào một hồi, niềm nở đáp lại, “Cho nên không cần đi mua thức ăn, chúng ta đến nhà hàng ăn hả?” Lục Tuyền Chi, “Tôi muốn nhắc cô là phải đi nhanh lên, tốt nhất là chạy đến chợ cho nhanh.” Tôi, “...”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Đau bao tử

Bây giờ cũng trễ rồi, trời đã chập choạng tối, tôi cảm xấp tiền ông chủ Lục đưa, chạy chạy chạy chạy bán sống bán chết, cuối cùng cũng chạy tới chợ mua thức ăn trước khi người ta dọn hàng. Lúc này thì rau quả thịt thà cũng không còn tươi ngon nữa, nhưng may mắn là mua hết cái đồ ăn này thì chỉ tốn có nửa số tiền mà thôi, tôi mừng khấp khởi cuồn cuộn số tiền còn dư bỏ vào túi mình.

Lúc trở lại chung cư thì mặt trời cũng lặn mất, trời càng lúc càng tối, vào đến phòng khách trong nhà Lục Tuyền Chi thì chỉ thấy TV phát tin tức để mở đó, Lục Tuyền Chi lại không ngồi ở sofa xem TV, mà ngồi ở ghế đối diện nhà bếp, cúi đầu im lặng coi tạp chí tiếng Anh, tôi mở cửa vào nhà mà anh cũng chẳng thèm ngẩng lên nhìn, bộ dáng chú tâm đến nỗi không ai đánh lòng quấy rầy cả. Vì vậy, tôi đi thẳng vào nhà bếp, cố hết sức nhỏ tiếng nấu ăn. Nói thật, tôi cũng đói bụng từ nãy giờ, vừa làm đồ ăn mà cái bụng cứ kêu ọt ọt mãi, vì thế để có thể mau chóng ăn cơm, tôi càng làm đồ ăn nhanh hơn, việc đốt cháy giai đoạn rút ngắn thời gian quả thật không an toàn tí nào, hoàn toàn không an toàn là đằng khác, tôi không cẩn thận làm dao cắt trúng tay, may mắn chỉ là vết thương nhỏ, cũng không sâu lắm, không muốn làm ồn người kia đang chuyên chú đọc báo ngoài phòng khách, tôi bùm miệng không dám la lên, đưa ngón tay vô miệng hút lấy máu. “Trong ngăn kéo bên trái có băng keo cá nhân.” Giọng nói vang lên làm tôi giật bắn người, lập tức ngoảnh đầu chín mươi độ nhìn ra cửa phòng bếp, vừa vận thấy Lục Tuyền Chi đang nhướng mày... Tôi nghe theo lời mở ngăn kéo bên trái lấy ra băng keo cá nhân, vừa băng vết thương vừa thắc mắc hỏi, “Sao anh biết tôi bị đứt tay?” Anh hơi mất tự nhiên nhìn tôi lờm lờm, sau đó tiếp tục cúi đầu đọc tạp chí, lại chẳng thèm đoái hoài đến câu hỏi của tôi. Tôi hoang mang lấy làm lạ, chả lẽ hồi nãy anh đang chăm chú đọc tạp chí, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên đúng lúc thấy tôi bị đứt tay? Không phải trùng hợp vậy chứ... Hay là anh giả bộ xem tạp chí, chứ thật ra là nãy giờ ngấm ngấm ngồi đó canh tôi nấu ăn? Nghĩ thế thôi mà tôi ớn lạnh cả người... Mất hết 40' làm bốn món một canh như lần trước, nhìn cả bàn đủ sắc hương vị, tôi thêm nhỏ dãi. “Ừ.” Lục Tuyền Chi lên tiếng, sau đó bỏ tạp chí qua một bên đi tới bàn ăn ngồi xuống ghế đối diện tôi. Tôi đói rồi, không nhịn được nữa liền cầm đũa đứng mũi chịu sào [1] càn quét cả bàn ăn, nhưng mà người kia chỉ ngồi nhìn mà chẳng hề động đũa. Thấy anh câu nệ, miệng tôi vừa nhóp nhép nhai đồ ăn, từ khách đảo thành chủ, khách sáo mời mọc, “Ăn đi, ăn đi, đừng khách sáo.” Lục Tuyền Chi ngơ ngạo, rót cuộc cũng chịu cầm đũa lên gấp một ít khoai tây bỏ vào miệng, nếu như lần trước anh ăn tao nhã bao nhiêu thì lần này lại ăn qua loa cho xong bấy nhiêu. Tôi ngạc nhiên hỏi, “Cũng là mấy món lần trước mà, anh

mới ăn một lần mà đã ngán rồi hả?” Anh lắc đầu, “Không, ăn rất ngon.” Tôi ngờ vực, “Vậy sao anh không ăn thêm đi?” Vì vậy anh lại chậm chạp mà uỳnh gấp thêm một ít khoai tây bỏ vào miệng, vẻ mặt rất nhân nhả rất tự nhiên, “Không phải tôi đang ăn hay sao?” “Ồ.” Trán tôi toát mồ hôi lạnh, đúng là không thể hiểu nổi tên quái nhân này, mặc kệ, giải quyết cái bụng trước đã. Bởi vì ông chủ Lục ăn rất ít, cho nên dù cho bụng tôi có chứa nhiều đến cỡ nào cũng không thể nhét thêm đồ ăn vào được nữa, vì thế tôi bỏ hết đồ ăn vào hộp, định bụng đem về cho con mèo nhà tôi ăn. “Tổng giám đốc, không có việc gì nữa thì tôi về đây!” Gợi đồ ăn xong, tôi dọn dẹp một chút rồi mới đi. Lục Tuyền Chi ngồi ườn trên ghế sofa, bỗng nhiên dùng giọng điệu kiểu như tuyên bố lớn tiếng nói, “Tôi nay cô ăn rất nhiều.” Tôi bị anh phê bình mà sượng sùng đỏ cả mặt, nói lí nhí, “Tôi biết...” Ở mà cũng không cần cố tình nhấn mạnh như thế, là chính tại anh không ăn chứ bộ, còn ở đó mà trách ngược lại tôi ăn nhiều? Anh lại chậm rãi nói, “Sau khi ăn phải nên vận động một chút.” Anh là ông chủ, anh lớn nhất, thế nên tôi vội ton hót theo, “Tổng giám đốc nói rất đúng, rất chỉ lý, sau khi ăn thì phải vận động để tiêu hoá, thân thể cường tráng sống đến chín mươi tuổi!” “Đúng.” Anh hài lòng gật đầu, sau đó chỉ ra phía sau, “Thấy sàn nhà đầy bụi không?” Tôi bối rối, “Thấy.” Anh mỉm cười, “Vậy bắt đầu vận động đi.” Tôi, “...” Vì vậy, tôi đó, tôi đau khổ bị ép làm osin, mua thức ăn rồi tới rửa chén thì không nói đi, giờ lại còn phải lau dọn cả phòng của Lục hồ ly nữa! Do đó, từ thực tiễn tôi lại lần nữa nghiệm ra một chân lý, tuyệt đối không thể tùy tiện hứa hẹn gì với Lục đại Boss cả, bởi vì anh rất nhớ dai lời hứa của người khác! Bữa đó tôi chỉ hứa đại trong điện thoại là sẽ làm hai chuyện cho anh, thế mà hôm nay anh không hề nương tay chút nào, một lần lấy lại hết, đúng là đau đớn... Hôm sau như cũ, tôi mang bánh rán hành đi làm, vì muốn lãnh trọn tiền thưởng nên tôi vẫn đi sớm như mọi ngày, đúng giờ đến công ty, lại như cũ đem bữa ăn sáng của ông chủ Lục để lên bàn làm việc, sau đó bắt đầu lau dọn văn phòng sạch sẽ. Nghĩ lại thật đúng là đáng thương đây, tôi qua sau khi tan ca phải làm bữa ăn tối cho Tổng giám đốc, rồi quét dọn luôn phòng của anh ta, sáng nay phải thức sớm để làm bữa sáng cho Tổng giám đốc, lại cũng dọn dẹp văn phòng của anh ta... Đang lấy khăn lau lau bàn làm việc, một đồng nghiệp nữ đang đi ngang qua văn phòng, dùng bước chào hỏi tôi, “Tiểu Hạ, rất cố gắng đó nha!” Tôi không biết cô ta tên gì, đành phải gật đầu thay lời chào, ngờ nghếch nhìn cô ta mà cười. Cô ta cũng không để tâm, dẹo miệng ba hoa nói, “Làm việc chăm chỉ lắm, tôi thích cô rồi đó. Cô khác với mấy thư ký trước kia, trung thực lại còn biết an phận, chả bủ với mấy cô thư ký kia, cả ngày cứ xum xoe không biết xấu hổ, người thì đem bữa sáng đến công ty cho Tổng giám đốc, người thì tự tay làm đồ ăn cho Tổng giám đốc, cả đám người muốn một bước lên mây, suốt ngày cứ y như hồ ly tinh quần quýt quanh Tổng giám đốc, ao ước có thể theo Tổng giám đốc về nhà, nhìn là phát ghét!” Cả người tôi loạng choạng, hai chân khụy xuống, suýt tí nữa là té nhào xuống đất, may mắn vịn được bàn làm việc nên mới có thể đứng vững được, nhưng ngực tự nhiên bốn chồn đập thùng thùng, tôi chẳng những đã đem bữa sáng cho người nào đó, còn tự tay nấu ăn cho người nào đó, và cả đến nhà của người nào đó! Mấy cô thư ký trước kia mỗi người làm mỗi chuyện mà còn khiến cho đồng nghiệp này gai mắt đến như vậy, tôi thế mà đã làm hết 3 chuyện đó! “Này...” Thấy tôi thiếu chút nữa đã ngã xuống, đồng nghiệp nữ kia hoảng sợ la lên, đi vào văn phòng đỡ tôi, “Cô bị sao vậy, không sao chứ?” “Không sao không sao, chỉ là sàn nhà trơn quá thôi, ha ha...” Tôi tiếp tục cười ngây ngô, ngẩng đầu nhìn thế nhân viên đeo trước ngực cô ta, vì đứng gần nên tôi có thể thấy được tên cô ta trên tấm thẻ, Lưu Mộng Hi. “Xem cô kia, sao lại bất cẩn thế!” Cô ta cười cười, nháy mắt lên kinh ngạc chỉ vào chỗ kia, “Sao trên bàn Tổng giám đốc lại có bánh rán hành đầy dầu mỡ thế?” Tim tôi như ngừng đập, vội ngụy biện, “Đây là bữa sáng của tôi, tôi định dọn dẹp xong thì mới ăn!” Lưu Mộng Hi bắt bẻ, “Thế sao lại để trên bàn Tổng giám đốc? Tôi khuyên cô mau chóng ăn đi, để Tổng giám đốc thấy thì không tốt lắm đâu.” Tôi lập tức gật đầu tán thành, “Được được, tôi ăn ngay đây, lập tức ăn ngay!” Lưu Mộng Hi gật đầu cười, rồi lấy ra một cái hộp hình chữ nhật từ trong túi xách đưa cho tôi, vẻ mặt thẹn thùng, “Đừng rồi Tiểu Hạ, cái này là tôi nhờ bạn ở bên Pháp đem về đó, tôi định sẽ đưa cho Tổng giám đốc, nhưng mà lại không dám đưa thẳng cho anh ấy, cô là thư ký Tổng giám đốc, hay là cô giúp tôi chuyển cho Tổng giám đốc ha?” Tôi thừa người cảm lấy, nhìn thẳng vào mắt Lưu Mộng Hi nhiệt tình đồng ý, “Được, tôi nhất định sẽ giúp cô!” Lưu Mộng Hi vui vẻ gật đầu, cảm ơn tôi xong liền hôn hờ đi ra ngoài. Tôi ngờ người nhìn bóng dáng Lưu Mộng Hi, cô ta mới vừa nói mấy thư ký trước kia “xum xoe không biết xấu hổ”, vậy hành động tặng quà cho Tổng giám đốc thì sao, thì sao, thì sao hả !?! Lưu Mộng Hi đi chưa được bao lâu thì Lục đại Boss cũng đã tới, vẫn cách ăn mặc cao quý trong cao quý ấy, vẫn dáng vẻ cực kỳ bánh bao khí khái bất phàm, lúc nào cũng làm người ta nghĩ đến “Kim cương Vương lão ngũ” [2]. Anh giống như rất đói bụng, liếc mắt nhìn thấy bánh rán hành để trên bàn làm việc, bước qua ngồi xuống ghế xoay, lập tức cầm lấy một cái bánh lên ăn, ăn ăn và ăn rồi bỗng nhủ mảy, nhìn ngắm bánh rán hành trong tay như đang suy nghĩ gì đó, nói, “Không ngon như tuần trước.” “Không thể nào, cái này chính là cái bánh hồi tuần trước mà!” Tôi buột miệng nói. Anh, “...” Tôi bị ánh mắt u ám của anh nhìn đến phát run, tức khắc giải thích, “Lần trước túi bánh đó anh ăn còn dư, tôi thấy rất lãng phí, nên...” Còn chưa nói hết câu nhưng nhìn vẻ mặt đen sì lạnh tóc gáy ông chủ Lục, tôi thức thời ngậm miệng lại. Anh híp mắt hỏi, “Nhà cô không có tủ lạnh sao?” “Có.” Tôi dò dẫm khí thế đáp lời, thấy ánh mắt nghi ngờ của anh nhìn mình, tôi đành phải thật thà nói ra, “Nhưng mà 3 tháng trước đã bị hư rồi, vẫn chưa có thời gian đem đi sửa...” Nói đúng hơn là tiếc tiền không dám sửa. Vừa dứt lời, Lục Tuyền Chi đứng phắt dậy, lao nhanh ra khỏi văn phòng, đi như bay tới toilet... Tôi đoán chắc anh ta muốn tìm chỗ nôn ra hết. Tuy bây giờ đang là mùa hè, nhưng mà chỉ mới đầu hè thôi, hai mươi mấy độ cũng không thể tính là cao, cho dù để bánh rán hành ở ngoài nhiều ngày bị mốc meo biến vị, thì cần gì có phản ứng mạnh vậy? Kể làm tiền đúng là khó hầu hạ, tôi kim lòng không được đành chờ dài một hồi... Đang lúc tôi xếp lại đồng tài liệu, có người gõ cửa phòng, tôi cũng không ngẩng đầu lên mà nói vọng ra, “Mời vào.” Một người đàn ông trung niên mập mạp bước vào phòng, tôi đã từng gặp người này vài lần ở công ty, là giám đốc tiêu thụ, tôi lịch sự hỏi, “Giám đốc Vương, có chuyện gì sao?” Ông lộ đầu nhìn quanh văn phòng, sau đó nhìn tôi hỏi, “Tổng giám đốc đâu rồi, tôi mang đồ đến cho anh ta.” Tôi ngừng dọn dẹp, lễ phép mỉm cười nói, “Tổng giám đốc vừa đi toilet rồi, ông đưa tôi đi, tôi sẽ đưa cho Tổng giám đốc thay ông.” “Cũng được!” Ông gật đầu, đem một cái túi đưa cho tôi, tôi tò mò lên nhìn, thuận miệng hỏi, “Sao toàn là thuốc đau bao tử không thế?” Giám đốc Vương thờ dài, nét mặt hơi buồn bực, “Đúng vậy, tôi qua bệnh đau bao tử của Tổng giám đốc tái phát, anh ta gọi cho tôi kêu tôi mua thuốc giảm đau, hôm nay mang đến công ty. Sáng nay thì lại gọi nói là đã đỡ bệnh rồi, kêu tôi khỏi mua nữa, ai ngờ không lâu sau lại gọi kêu tôi lập tức đi mua thuốc ngay.” Tôi giật nảy người, “Tổng giám đốc có bệnh đau bao tử, hơn nữa tôi qua còn tái phát hả?” Giám đốc Vương gật đầu, “Cô mới vào làm nên không biết đó thôi, bệnh đau bao tử của Tổng giám đốc không phải bị ngày một ngày hai, lúc thì nặng, lúc thì lại nhẹ, lúc hết bệnh, lúc thì tái phát, có khi ăn vào là cứ nôn ra hết.” Nghe thế, tôi vừa tức giận cũng vừa xấu hổ. Tức giận chính là tôi qua bệnh đau bao tử của Lục hồ ly tái phát không ăn uống được gì, lại còn gạt tôi nói anh ta đói bụng, không cho tôi về nhà, ép tôi nấu cơm cho anh ta, tại sao tại sao tại sao thế hả!? Chẳng lẽ nô dịch tôi vui lắm ư? Xấu hổ là vì tôi qua bệnh đau bao tử của Lục hồ ly tái phát không ăn uống được gì, sáng nay đã đỡ bệnh nên đến công ty làm, cả đêm không ăn gì do đó rất đói bụng, cầm ngay bánh rán hành lên ăn, kết quả bởi vì biết được cái bánh đó để từ tuần trước, vì vậy bệnh đau bao tử lại tái phát lần nữa? Nói tóm lại, rốt cuộc là tôi làm khổ anh ta, hay anh ta làm khổ tôi thế?

[1] Đứng mũi chịu sào : nguyên văn 首当其冲 (xông pha đi đầu) Ý trong tình huống này là Hạ Diệp tình nguyện tiên phong ăn trước. [2] : Độc thân kim cương : nguyên văn 钻石王老五 (Hán Việt: toàn thạch Vương lão ngũ, Vietphrase: Kim cương Vương lão ngũ) Độc thân kim cương ám chỉ người đàn ông độc thân có tiền, hoặc là gia đình có tiền có thế, ở Hồng Kông hay gọi những người đàn ông này là độc thân kim cương ! Kim cương đại biểu cho sự cao quý, hiếm có, Vương lão ngũ ý nói người đàn ông độc thân. Cho nên kim cương Vương lão ngũ ý nói người đàn ông rất kiệt xuất, là người độc thân hiếm hoi còn sót lại, không chỉ nhiều tiền mà còn rất đẹp trai, phong độ, học thức uyên bác, tài giỏi và đạt yêu cầu về mọi mặt.

Chương 13: Hộp lớp

Giám đốc Vương đưa thuốc đau bao tử xong chuẩn bị đi ra ngoài, vừa mới đi đến cửa như chợt nhớ ra gì đó, ông dừng bước, về mặt do dự quay đầu lại, ngại ngùng nói với tôi, “Đúng rồi thư ký Hạ, tôi biết tuy là hơi đường đột một chút, nhưng tôi thật sự rất cần cô giúp. Cô có thể cho tôi xin một tấm ảnh được không? Tốt nhất là ảnh chụp cận mặt hoặc là toàn thân cũng được.”

“Ông muốn xin hình tôi làm gì?” Tôi lập tức đề cao tinh thần cảnh giác, “Chẳng lẽ tôi đắc tội ông điều gì nên ông muốn lấy hình tôi đi đánh tiểu nhân hả?” Giám đốc Vương luống cuống xua tay, “Không không không, đương nhiên không phải.” Nếu không thì vì cái gì? Tôi neho mất hết hàm, thăm đánh giá giám đốc Vương mập mạp, bụng phệ, mặt cũng đầy nếp nhăn, rồi nhìn nụ cười nham nhở trên mặt ông ta, tự dưng tôi rùng mình run sợ nghĩ đến một khả năng khác, chẳng lẽ ông chú bốn mươi tuổi này để ý tôi, trâu già muốn gặm cỏ non? Giám đốc Vương hoảng hốt bởi ánh nhìn kỳ dị của tôi, vội vàng giải thích, “Thư ký Hạ, cô đừng hiểu lầm. Thật ra là thế này, vợ của tôi nghe nói công ty của chúng ta có rất nhiều đồng nghiệp nữ xinh đẹp, nên tò mò muốn nhìn thử, kêu tôi tìm ảnh của một đồng nghiệp nữ nào đó trong công ty đem về cho bà ấy xem.” Nghe xong, tôi hãnh diện nở lỗ mũi! Nhưng cũng không buông lỏng đề phòng, then thùng nói, “Ra là vậy, nhưng tôi không có mang theo ảnh, hay là ông lấy đi động chụp hình tôi đi?” Giám đốc Vương vui mừng đến cười toét, vừa lấy đi động ra vừa hồ hởi đáp, “Được được.” Tôi đứng ngay ngắn tạo dáng, mỉm cười e lệ như nàng Mona Lisa để giám đốc Vương dùng đi động chụp một tấm hình. Giám đốc Vương cầm lấy đi động coi, về mặt xúc động cảm kích nói, “Thư ký Hạ, hôm nay thật sự rất cảm ơn cô ! Cô cũng biết đó, phụ nữ ai cũng đa nghi cả, vợ tôi hiện tại đang trong thời kỳ mãn kinh nữa, từ khi nghe nói trong công ty mấy nhân viên nữ ai nấy đều xinh đẹp như hoa, mỗi lần tôi tặng ca về nhà trẻ một tí thì thế nào bà ấy lại cần nắn không thôi, giờ mà nhìn hình cô chắc chắn bà ấy sẽ không câu kinh nữa đâu!” Tôi, “” Khốn thật, hoá ra là vì tác dụng này! Giám đốc Vương đi rồi tôi cũng bỏ công việc đang làm qua một bên, nhìn chăm chăm túi thuốc đau bao tử đến ngày người. Tôi đang suy nghĩ gì hả? Tôi đang nghĩ, đã ông chủ Lục tôi hôm qua vì phát bệnh mà không ăn được gì, hôm nay chỉ mới ăn có một nửa cái bánh mà bệnh đã tái phát, bệnh tật tái đi tái lại nhiều lần như vậy thì ai mà chịu nổi chứ ? Nhất định anh ta hiện tại ối ra cả mặt xanh mặt vàng rồi. ... Tình trạng thể thảm này không thể không kể đến công lao hiển hách mà tôi gây ra, giờ mà Tổng giám đốc từ toilet quay về phòng, tôi phải làm sao thể hiện sự ăn năn, hối hận của mình đây hả? Đang vắt óc suy nghĩ, loáng thoáng nghe tiếng bước chân ngoài cửa, tôi vội đứng nghiêm người, chắp hai tay để ở bụng dưới, cúi đầu 60 độ nhìn xuống đất, về mặt lo âu buồn rầu, tỏ ra tôi đã biết sai, thật sự biết sai rồi. “Thư ký Hạ, cô sao vậy?” Giọng nói nghe rất quen thuộc nhưng tuyệt đối không phải giọng của người nào đó. Tôi ngẩng đầu đầy ngạc nhiên, theo quán tính hơi đề phòng, “Giám đốc Vương, ông quay lại làm gì vậy?” Chẳng lẽ vừa rồi đã kích tôi chưa đủ, định quay lại đã kích tôi thêm lần nữa sao? Giám đốc Vương chỉ chỉ túi xóp trên bàn, “À, là thế này, Tổng giám đốc không được khoẻ, đã về thẳng nhà rồi, tôi đến lấy túi thuốc mang tới nhà cho anh ta.” Đột nhiên tôi thấp thỏm, lòng lo lắng không yên, “Về nhà? Nghiêm trọng vậy sao?” Giám đốc Vương gật đầu, nét mặt lộ vẻ khó hiểu hỏi, “Cũng chẳng biết Tổng giám đốc ăn trúng cái gì mà lại nôn thốc nôn tháo như vậy, vừa rồi từ toilet bước ra mà mặt mày anh ta trắng bệch.” Tôi im lặng, trong đầu mường tượng đến khuôn mặt tái mét, điều bộ liêu xiêu như người sắp chết của ông chủ Lục, cảm giác áy náy lại tăng thêm một bậc ! Vì thế, tôi liền cầm lấy túi thuốc, xưng phong đảm nhận trọng trách này, “Giám đốc Vương, ông bận rộn trăm công nghìn việc, việc đưa thuốc nhỏ nhặt này cứ giao cho tôi, tôi sẽ giúp ông đưa cho Tổng giám đốc!” Giám đốc Vương chợt nhìn tôi đầy mờ ám, “Cô từng đến nhà Tổng giám đốc rồi hả?” Tôi đột nhiên nhớ tới có đồng nghiệp nữ hùng hổ như hùm như sói, ganh tị người khác như kẻ thù, vội vàng lắc đầu phủ nhận, “Đương nhiên là chưa đến bao giờ!” Vì thế ông ta đưa tay cầm lấy túi xóp, từ chối ý tốt của tôi, “Đã cô chưa đến bao giờ, thì làm sao biết ở đâu được, rất dễ bị lạc đấy, thôi, cứ để tôi mang đi được rồi.” Tôi tỏ vẻ hăng hái, nắm chặt cái túi kéo trở về, “Giám đốc Vương, ông đừng khách sáo mà, nhận định phương hướng của tôi cũng không tệ đâu, ông cứ nói địa chỉ cho tôi đi, tôi nhất định có thể tìm được mà!” Giám đốc Vương tiếp tục thoái thác, “Không phải tôi khách sáo, chỉ là không phải cô không có bằng lái xe sao? Đón xe cũng phải tốn nhiều tiền, lãng phí lắm! Tôi lái xe đi cũng không mất bao nhiêu thời gian, một lát sẽ quay lại ngay mà, hơn nữa giờ cô đi cũng không thích hợp cho lắm.” Tôi thấy khó hiểu, “Tại sao?” “Tổng giám đốc đã ối đến thừa chết thiếu sống, cô đừng đến đó kích động anh ta nữa.” “” Nói cách khác là nếu Lục hồ ly gặp tôi thì sẽ càng nôn nhiều hơn ư? Giám đốc Vương, rốt cục là ông đã kích tôi hay là tôi đã kích anh ta thế ! Tôi thật sự không tìm được lý do gì để phản bác lại, đành buông tay chịu trận, Giám đốc Vương trực tiếp cầm túi thuốc ra khỏi văn phòng. Nhìn ông ta rời đi, tôi thất vọng thờ dãi nhìn đồng tài liệu trên bàn, dù sao mang thuốc đến cho Tổng giám đốc chẳng những có thể quang minh chính đại lười biếng, hơn nữa còn là cơ hội rất tốt lấy công chuộc tội, có thể nói một cách rất hữu hiệu, một mũi tên trúng hai con nhạn, đáng tiếc cơ hội lại vụt mất. ... Bận rộn cả một ngày, tôi gần lúc tan sở, đi động tôi bỗng nhiên vang lên, là Ngải Li gọi. “Alo?” “Tiểu Diệp, máy chuẩn bị xong chưa vậy?” “Há?” “Hộp lớp đó! Hôm nay lớp trưởng thầu hết đấy, tha hồ mà ăn uống no say, đúng bây giờ có mặt ở nhà hàng, máy đừng có tới trễ đó nha!” “Ồ.” “Ồ cái gì mà ớ? Tao hỏi là máy chuẩn bị đi chưa!” “Vốn là chuẩn bị xong, nhưng dùng một cái lại tiêu tan hết!” “Máy đang làm nhảm cái quái gì vậy, tóm lại là đến lúc đó người mà tao muốn gặp lại không thêm đến thì tự mà biết hậu quả!” “Ngải Li, nhưng mà...” “Cúp máy đây, Chí Hải tới đón tao rồi.” “Khoan đã, nghe tao nói hết đã.” “Tút TUT TUT...” Sau khi ngắt điện thoại, tôi bòn chòn lo âu không thôi, vốn thấy Lục Tuyền Chi trở về sớm, tôi cứ ngỡ mình sẽ có một hậu thuẫn vững chắc, thế nên cũng yên tâm gác chuyện hộp lớp sang một bên, mà giờ anh lại bị bệnh nằm nhà, làm sao đi với tôi đến buổi hộp lớp được chứ? Đúng là kế hoạch thay đổi nhanh đến khó đỡ ! Do dự cả nửa ngày, tôi quyết gọi điện cho Lục Tuyền Chi, điện thoại reo thật lâu mới có người bắt máy, giọng nói nghe rất yếu ớt, “Có chuyện gì à?” Tôi trước sau vẫn giữ giọng điệu xu nịnh nói với anh, “Tổng giám đốc, anh quên hôm nay là ngày rất đặc biệt hả?” Anh trả lời rất ngắn gọn, “Ừm, không có quên.” Tôi khấp khởi chờ mong hỏi, “Vậy tối nay bây giờ anh có thể tới nhà hàng Tự Duyên phải không?” Anh im lặng một lúc sau đó mới nói, “Chuyện này... chỉ sợ không được.” Biết rõ tình trạng hiện giờ của anh, tôi tuy là thất vọng nhưng cũng gượng gạo cười nói, “Thế à, vậy thì thôi, anh nghỉ ngơi cho khoẻ đi nha.” Tuy cuối cùng cũng không có bạn trai đi cùng, nhưng quần áo dĩ nhiên không thể qua loa, dù sao cũng không thể mặt mặt trước đám bạn cũ được. Rồi công ty về nhà thay chiếc váy Lục Tuyền Chi tặng tôi, rồi mang thêm đôi giày cao gót của mẹ, sau đó ngồi xe buýt đến nhà hàng Tự Duyên, bốn ba một chạng được tôi đến đó vừa đúng 7 giờ. Lúc xuống xe, người đàn ông trung niên sau lưng tôi dường như đang rất vội, thấy tôi mang giày cao gót đi chậm chạp, bực mình đẩy tôi một cái, làm tôi lúc đang đi xuống bậc thang loạng choạng ngã xuống đất, hơn nữa chất lượng đôi giày cao gót của mẹ lại rất tệ, gót giày bên trái “rắc” một cái đã nứt ra, tôi ngã nghiêng, lắc lư vài cái rồi mới đứng vững được. Đứng vững rồi, tôi định mắng cho ông chú đó một trận, thì ông ta đã hấp tấp vội vàng đi thật xa rồi! Trong cơn tức giận, tôi tự an ủi mình, người bị chó cắn không thể cắn ngược lại con chó, huống chi lại là một con chó cắn người xong liền bỏ chạy! Người gặp may mắn làm gì cũng suôn sẻ, trái lại người bị vận xui bám theo thì sẽ xui xẻo dài dài. Nói thế, là bởi vì tôi trông thấy một chiếc xe đang đậu bên đường cách đó không xa, chiếc này vô cùng thân quen, tại trên chiếc xe này, đã từng có một người con trai nắm bàn tay tôi và dạy tôi lái xe, cũng đã bao lần anh đưa đón tôi trên chiếc xe này, tôi đã từng dùng bút bi hiệu Mike viết tên mình lên tay lái phụ, chắc nịch tuyên bố đây chính là vị trí dành riêng cho tôi. Cửa xe ghé lái và ghé phụ đồng thời mở ra, một nam một nữ ăn mặc tươm tất lần lượt bước xuống, cả hai đưa mắt nhìn cơ thể xiêu xiêu vẹo vẹo mới vừa đứng vững là tôi đây. Sầm Vũ Minh hơi khựng lại, chắc có lẽ là vì mấy lần trước tôi không tham gia hộp lớp, anh không ngờ hôm nay lại thấy tôi ở đây. Lâm Na kiêu diễm nở một nụ cười đầy

mê hoặc, chủ động bước tới chào hỏi, “Hạ Diệp, đúng là đã lâu không gặp.” Cô ta cứ y như đã đứt lót tiền cho Thượng Đế vậy, chẳng những dáng người như siêu mẫu, lại xinh đẹp vô cùng, muốn vóc dáng thì có vóc dáng, muốn gia thế thì có gia thế, mà ngay cả giọng nói cũng trong trẻo như tiếng suối chảy róc rách. Tôi hơi xấu hổ, “Ha ha, đúng vậy!” Lâm Na nhìn gầy của tôi, khuôn mặt đang mỉm cười lại có chút đắc ý, vờ vịt tốt bụng, “Sao bạn lại ngồi xe buýt đến đây thế, nhìn bộ dạng chật vật của bạn, biết vậy mình đã gọi Vũ Minh lái xe đến đón bạn đi cùng luôn rồi.” Cô ta và tôi học cùng khoa, ở chung một ký túc xá, lúc học đại học, mấy năm đó Sầm Vũ Minh hay đến ký túc xá tìm tôi, cô ta rất rõ quan hệ giữa tôi và Sầm Vũ Minh, mấy lời này từ miệng cô ta nói ra, tôi nghe cứ như thể : bạn ngồi xe buýt rất đáng thương, người đàn ông trước kia của bạn hiện giờ đã thành tài xế riêng của mình, mình kêu anh ta đi đón bạn thì anh ta sẽ ngoan ngoãn đi đón bạn thôi. Lòng tự trọng trời dậy, tôi cũng không chịu thua kém bọn họ, giả vờ e thẹn, hạ giọng nói, “Không cần đâu, mắc công bạn trai của mình biết được thì sẽ giận đấy!” Sầm Vũ Minh này giờ im thin thít, thế mà vừa nghe tôi nói xong lại nhíu mày, nhìn tôi đầy phức tạp. Lâm Na hơi ngạc nhiên, hơn nữa là không tin, “Hạ Diệp cũng có bạn trai sao? Mình còn định giới thiệu một người cho bạn nữa chứ. À đúng rồi, sao hôm nay không dẫn anh ta tới đây luôn cho vui?” Tôi biện đại lý do nào đó, “Hôm nay anh ấy bận việc không tới được.” Lâm Na như rất muốn vạch trần tôi, kiên quyết không chịu buông tha, “Vậy thì không được, vất vả lắm mọi người mới có dịp họp mặt với nhau, nói thế nào cũng phải gọi anh ta đến chung vui chứ, tiện thể ra mắt mọi người luôn.” Nét mặt cô ta rất tự tin, chính là vì định nhìn tôi không có nào khuróc từ, hơn nữa tuyệt đối nắm chắc trong tay không có người đàn ông nào xuất hiện! Tất nhiên, bởi đó là sự thật, tôi chột sợ hãi cúi gầm đầu, khó xử nghĩ cách nên nói thế nào để đỡ bị mất mặt, rốt cục cũng nghĩ ra cái cớ, tôi tức khắc ngẩng đầu lên, nhưng lời nói thốt ra kể cả đối phương lẫn chính tôi mất chữ A mồm chữ O. “Anh ấy đến rồi!” Bởi vì lúc tôi ngẩng đầu lên, trông thấy một chiếc xe màu đen bóng loáng rất quen thuộc lái ngang qua. Chiếc xe từ từ đậu vào bên đường dưới cái nhìn của ba người, một chiếc xe bóng bảy sang trọng loáng cái đã làm chiếc xe của Sầm Vũ Minh chìm lìm, cửa xe mở ra, một người con trai tướng mạo khôi ngô, lịch lãm trên cả tuyệt vời, áy náy cười nhìn tôi, “Anh tới trễ.” Anh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng kiểu dáng không quá cầu kì nhưng sang trọng, mở phanh hai cúc áo, he hé để lộ khuôn ngực gợi cảm, mái tóc đen bóng mềm mại hơi ngả ngang, trong sự lịch lãm lại có chút giản dị, khuôn mặt cực kì điển trai và lạnh lùng của anh quyền rũ không thua kém bất cứ siêu mẫu nào, tôi như bị cuốn hút bởi sức hấp dẫn mạnh mẽ đầy nam tính của anh ! Tôi ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ nhìn người con trai trước mặt mình, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ấp úng, “Anh... không phải nói không đến sao?” Đôi mắt đen huyền hiện lên ý cười, nhường mấy hỏi, “Anh khi nào nói là không đến?” Tôi nhớ rành mạch lời của anh, liền nói ra, “Vừa rồi gọi điện hỏi anh bây giờ có tới nhà hàng Tự Duyên được không, anh rõ ràng nói chỉ sợ không được!” Anh vươn tay thân mật vuốt một bên má của tôi, giọng điệu rất dịu dàng, “Khi đó anh đang ở bệnh viện để kiểm tra, làm xong thì cũng gần 7 giờ. Em kêu anh bây giờ tới, đương nhiên là không được rồi.” Giờ thì tôi đã hiểu, anh nói “chỉ sợ không được” ý bảo “đúng bây giờ tới, chỉ sợ không được.” Trời ạ, trải qua nhiều kinh nghiệm xương máu thế mà tôi chẳng thông minh lên tí nào, nói chuyện với người này không thể hiểu bề nổi mà nhất định phải suy nghĩ sâu xa một tí.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chuốc rượu

Chúng tôi một đôi một nói chuyện, coi như một nam một nữ đang ở bên cạnh là không khí. Lâm Na không muốn bị người khác phớt lờ liền bước đến gần, ánh mắt thì hết nhìn mặt Lục Tuyền Chi rồi lại nhìn chiếc xe đang đậu bên đường của anh, tuy cô ta cười rất ngọt nhưng giọng điệu lại rất chanh chua, “Hạ Diệp, không ngờ bạn thật có bạn trai rồi, nhìn cũng không tệ lắm, chúc mừng bạn nha.”

Lục Tuyền Chi gật đầu chào theo phép lịch sự, chẳng nói thêm gì cả, chỉ đứng bên cạnh mà cười, dáng vẻ lịch thiệp khiêm tốn rất trí thức. “Cảm ơn.” Tôi cười nói cảm ơn, vờ như đoá hoa xuân e ấp chìm đắm trong hạnh phúc lứa đôi ngọt ngào, nhưng trong lòng thì lại há hê vô cùng, đương nhiên là không tệ, ít nhất cũng hơn cái người đang đứng bên cạnh cô ta! Lâm Na như cũng không quen thấy tôi tỏ ra đắc ý, bỗng nhiên đôi chủ đề, “À, phải rồi, mình và Vũ Minh tháng sau sẽ kết hôn, đến lúc đó hai người nhớ đến sớm để chung vui với bọn mình nha.” Về mặt tôi cũng đỡ, nụ cười dần tắt lịm, tuy đã chia tay hơn nửa năm, nhưng mỗi khi nhớ đến người con trai mà tôi đã yêu suốt năm năm nay lại kết hôn cùng cô gái khác, lòng chột đau đầu gối nổi xót xa. Ngay lúc tôi không biết phải phản ứng thế nào, Lục Tuyền Chi thân nhiên đưa tay ôm eo tôi, nhẹ nhàng kéo tôi vào ngực anh, thay tôi trả lời, “Yên tâm đi, tôi và Hạ Diệp nhất định sẽ đến.” Nói xong còn cúi đầu ra vẻ như đang thì thầm nói với tôi gì đó, “Quan sát đám cưới của người khác càng nhiều càng tốt, làm quen mấy trình tự lễ nghi nhằng đó trước, mắc công đến lúc chúng ta kết hôn lại lúng túng tay chân nữa, Hạ Diệp, em thấy anh nói đúng không?” Tôi bối rối nhìn ai kia mở to mắt ra mà nói dối, khoảng cách cả hai gần đến độ tôi có thể nghe cả mùi thuốc lá thoảng thoảng trên người anh, hai má tôi thoáng chốc hồng nộn, thấy hai người kia cứ nhìn mình chằm chằm mãi, vì thế tôi càng thêm mắc cỡ, e thẹn gật đầu, “Vâng...” Sầm Vũ Minh này giờ im thin thít có vẻ như thấy gai mắt, chột lên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của chúng tôi, cau mày nói, “Chúng ta vào đi thôi.” Lâm Na cũng nhanh chóng tiếp lời, “Đúng đúng, chúng ta mau vào đi, lớp trường chắc cũng chờ đến sốt ruột rồi!” Lục Tuyền Chi không bỏ tay ra, vẫn khư khư ôm chặt lấy tôi, còn cúi đầu nói tình bơ, “Đi thôi.” Tôi lên bữu môi lườm anh, người này nhập vai đến xuất thần, không gia nhập ngành giải trí quả thật là lãng phí ! Cứ như vậy bị anh ôm đi vào nhà hàng, mọi người cũng đã đến đông đủ rồi, cả đám người xúm lại cười cười nói nói giòn giã rất vui vẻ. Thông thường trong những trường như vậy, ai mở cửa bước thế nào cũng trở thành tâm điểm bị chú ý, cũng giống như trường hợp lúc này của tôi, Lục Tuyền Chi, Lâm Na và Sầm Vũ Minh vậy. Tôi nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt các bạn học, cũng đúng thôi, mọi người ở đây đều biết rõ môn một tôi và Sầm Vũ Minh từng là người yêu của nhau, hôm nay mỗi người đều dẫn người yêu của mình tới, lại đồng thời xuất hiện ở buổi họp lớp, đây cũng coi như điều khiến mọi người bàng hoàng. Có lẽ bởi vì mấy lần họp lớp trước tôi không có tham gia, lần này bất ngờ xuất hiện khiến mọi người cảm thấy rất hiếu kỳ và ngạc nhiên, cũng có thể là vì vẻ ngoài của Lục Tuyền Chi quá ư là ưu tú, vẻ cương nghị, khí chất đàn ông quá mạnh mẽ, khiến bao con mắt cứ đổ dồn về phía tôi và Lục Tuyền Chi. “Hạ Diệp, bên này nè!” Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên, tôi nhìn về phía cái bàn gần cửa sổ nơi phát ra âm thanh, liền thấy Ngải Lị không ngừng vẫy tay gọi tôi, mặt mày cực kỳ phấn khích. Vì thế tôi và Lục Tuyền Chi đi đến bàn Ngải Lị đang ngồi, Sầm Vũ Minh thì kéo Lâm Na đi tới bàn nằm hướng ngược lại, tôi loáng thoáng nghe giọng Lâm Na nói sau lưng, “Vũ Minh, bên kia còn bàn trống kia, chúng ta qua đó ngồi đi.” Giọng Sầm Vũ Minh nghe ịu xịu, “Không cần, anh không muốn ngồi gần cửa sổ...” ... Trong nhà hàng không những chiếc bàn, chiếc ghế với bốn góc vuông, bát đĩa hình vuông, đèn hình xoắn vuông, mỗi góc bàn đặt hai chiếc ghế dựa bằng da đặt song song với nhau, một bàn tổng cộng có thể ngồi tám người. Chiếc bàn gần cửa sổ đang có bốn người ngồi, theo thứ tự là Ngải Lị ngồi chung với bạn trai nó, ngoài ra còn có một bạn học nam tên Ngô Viễn, ngồi cạnh cậu ấy là một cô gái nhỏ nhắn xinh xắn, chắc hẳn là bạn gái của Ngô Viễn, tôi và Lục Tuyền Chi chọn chỗ ngồi mà lưng hướng vào tường. Vừa mới ngồi xuống, ánh mắt Ngải Lị nhìn Lục Tuyền Chi rất gian tà, hí hửng la to, “AAAAA, thật không ngờ nha, may ra tay cũng nhanh lắm đó Hạ Diệp!” Tôi mắc cỡ nói nhỏ vào tai Ngải Lị, “Ngải Lị, anh ta tên Lục Tuyền Chi, là...” Hai từ “cấp trên” chưa nói ra miệng thì Ngải Lị đã kích động ba hoa như mảy

hát, ánh mắt hóm nhếch nhếch nhìn khuôn mặt Lục Tuyền Chi, đơn đả nói, “Xin chào anh Lục đẹp trai! Anh cứ gọi tôi là Ngải Lị đi. Tôi là chị em thân thiết nhất của Hạ Diệp, nếu anh có bất cứ thắc mắc tò mò về đời tư hay bí mật, kể cả ham muốn gì của nó, tôi sẵn lòng hoan nghênh anh tới tìm tôi giải đáp, tôi cam đoan tuyệt đối không gian dối nửa lời! Số điện thoại của tôi là 136***** “Tôi bị đất lấy tay lau trán, có đưa bạn như thế này, thật là bốp chét còn hơn! Lục Tuyền Chi không những cười mà còn sáng khoái gật đầu đồng ý, “Được.” Lúc này, Ngô Viễn ngồi đối diện bỗng nhiên chào hỏi tôi, “Hạ Diệp, đã lâu không gặp.” Tôi nhìn cậu bạn học cũ, cười gượng nói, “Đúng vậy, cũng hơn một năm rồi.” Cậu ta rót rượu vào ly đưa qua cho tôi, “Mấy lần trước họp lớp bạn không có tham gia, lần này khó lắm mới đến được, nói thế nào cũng phải uống vài ly chứ.” Tôi cầm ly rượu trong tay về mặt có chút khó xử, hồi đó lúc học đại học đi chơi với bạn bè thường uống bia mà thôi, đó đến nay chưa từng uống rượu để bao giờ, tôi do dự hỏi dò, “Mình không uống rượu được, hay là uống bia đi ha?” Bàn tính Ngô Viễn đó giờ rất hay tự ái, thấy tôi từ chối liền bị xị, “Không được, rượu cũng rót rồi, bạn cũng phải nể mặt mình mà uống một ly chứ, ly tiếp theo đổi qua bia cũng được mà?” Cũng đúng, theo phép tắc, rượu đã rót thì không uống là không được. Biết không thể thoái thác, đang định nốc một hơi cạn sạch cho xong, Lục Tuyền Chi đã cầm lấy ly rượu trong tay tôi, ân cần nói, “Cố ấy thật không uống được, để tôi uống thay cô ấy.” Nhìn anh ngửa đầu nâng ly uống hết thay tôi, tôi chợt nhớ đến một chuyện, “Phải rồi, hôm nay không phải bệnh đau bao tử của anh lại tái phát ư? Làm sao uống rượu được!” Anh lắc đầu, “Không sao, chỉ chừng này rượu đâu làm khó được anh.” Nghĩ cũng phải, với thân phận cao quý của anh thì thường xuyên đến các bữa tiệc xã giao là bình thường, bất cứ tổng giám đốc của công ty nào mà không biết uống rượu chứ? Mấy bạn học mà tôi quen biết rất cục cựa cũng bước qua đây chào hỏi, trên tay ai cũng cầm một ly rượu, tôi hồn bay phách lạc bày bề trợn chờ quân địch, đã vắng mặt ở các buổi họp lớp quá nhiều như thế, hôm nay các bạn học còn không tranh thủ cơ hội bắt tôi uống bù lại những lần trước thì sao được? Trong đó có vài bạn học nữ trông lạ mặt cũng đang cầm ly rượu đi tới, nhưng bọn họ không hề nhìn tôi mà ánh mắt cứ nhìn nghiêng Lục Tuyền Chi, bọn họ chắc hẳn không phải đơn giản tới mời rượu không thôi, chủ yếu muốn tiếp cận Lục đẹp trai nhà chúng ta mới là chính? Bảy tám bạn học nữ vây quanh tôi, trong đó có một người tên là Lưu Tư Tư mở lời oán trách, “Hạ Diệp, chia tay cũng hơn nửa năm rồi, bạn có biết mọi người đều rất nhớ bạn không hả?” Nói xong, khuôn mặt còn tỏ ra giận hờn, đưa cho tôi một ly rượu, trách cứ, “Lâu như vậy cũng không thêm liên lạc gì với bọn mình, bạn không nhớ bạn bè gì hết, nè, phạt bạn uống một ly trước rồi nói sau!” Tự biết mình sai, tôi cũng chẳng có lời nào cãi lại, vội vàng đứng lên nhận ly rượu, tí từng cười mong được xị xoá, “Được được, chị Tư Tư à, em biết sai rồi, em uống là được chứ gì?” Nói xong tôi liền ngửa đầu uống cạn sạch, cũng may là độ cồn cũng thấp, uống xong cũng không có cảm giác choáng váng hay quay cuồng. Lưu Tư Tư giờ mới thở mồm nở nụ cười, vỗ vai tôi đầy thân thiết, “Tạm tha cho bạn đó, sau này nhớ phải giữ liên lạc đấy nhé, đừng có lặn mất tăm một lần mà hơn nửa năm như thế nữa, muốn rủ bạn đi ăn một bữa cơm mà chẳng biết tìm bạn ở đâu cả.” Tôi vội thể thốt đảm bảo, “Tất nhiên rồi, đừng nói là một bữa cơm, một ngày ba bữa trưa chiều tối hề bạn gọi là mình đến ngay!” Ngải Lị đang nhai đồ ăn cũng thông dong chen vào một câu, “Xí, mày nha, tôi ngày cứ nghĩ cách ăn chùa!” Cả đám bạn nghe thể liền cười ồ lên. Cả nhà hàng bỗng chốc tràn ngập tiếng cười đùa, tôi tưởng chừng như có thể thở phào nhẹ nhõm, ai dè một bạn học khác lại cầm rượu tiến lên thảo phạt, “Mình nói nha Hạ Diệp, đừng tưởng vậy là xong, ly của Tư Tư bạn cũng uống rồi, còn ly của mình bạn vẫn chưa uống!” Tôi cười hi hi lấy lòng, không nói hai lời hào sảng tiếp nhận ly rượu, làm một ngụm hết sạch. Theo thông lệ một khi chuyện trở nên sôi nổi thì ai nấy đều hứng thú tham gia, ngay sau đó mọi người luân phiên nhau rót rượu mời tôi, không uống thì không được, nếu không thì họ lại trách tôi không nể mặt họ, thời đại học đã không ít lần tôi uống bia cùng bọn họ, nên cả đám đều biết tôi có thể uống được, muốn từ chối cũng không có đường lui, vì thế tôi đành nhắm mắt liều chết chuẩn bị tư thế hăng hái xông pha chiến trận. Tôi tay thì bận tiếp rượu, miệng nốc hết ly này đến ly khác, trong tiếng cười nộ nức chợt nhớ đến Lục Tuyền Chi, nghiêng đầu nhìn lại thì thấy anh vẫn đang trên ghế, nhưng lại đang bị mấy bạn học nữ khác nhiệt tình bao quanh trò chuyện, trong tiếng ồn ào mang máng nghe được họ hỏi anh rằng “Anh và Hạ Diệp sao lại quen biết vậy?”, “Hai người quen nhau bao lâu rồi?”, “Hai người quen nhau ở đâu thế?” vân vân và vân vân... Lục Tuyền Chi trái lại không hề để lộ sơ hở, mà còn bình tĩnh đối đáp trôi chảy, kể chuyện tôi và anh gặp nhau cứ y như phim Hàn Quốc vậy, dám mở to mắt mà bịa đặt, nói cái gì anh thích tôi từ lâu rồi, rồi gì mà tính tình tôi hiền dịu, lại rất đảm đang, hay đến dọn dẹp nhà cửa dùm, đi chợ nấu cơm cho anh ăn, nói tóm lại là theo như lời kể của anh thì tôi yêu anh tha thiết vô cùng. Trời à, tên hồ ly này quá là càn rỡ rồi, tôi đây mới chính là người chịu sự áp bức của anh ta đây này! Bia đương nhiên không thể làm say lòng người, nhưng nó lại là tác nhân gây ra “bụng bia”, sau khi uống hết ly này đến ly khác rốt cuộc không nín được nữa, tôi xin phép các bạn học rồi gấp rút, mặt mày nhăn nhó, ôm bụng chạy ào ào xẹt ngay vào toilet. Thoải mái “khóc như mưa” xong, tôi toé nước lạnh lên mặt cho tỉnh táo, lấy khăn tay ra lau sạch rồi mới đi ra khỏi toilet. Trên đường đi đúng lúc gặp Ngải Lị đang hót hải chạy, tôi tò mò hỏi, “Mày hấp tấp đi đâu thế?” Nó trừng mắt liếc tôi, túm tay tôi tức giận quát, “Đi tìm mày chứ gì nữa! Làm gì mà ở trong đó cả buổi mới ra hả? Mày mới vừa đi thì người đàn ông của mày liền bị mọi người xúm lại luân phiên chúc rượu kia!” “Người đàn ông của tao?” Nó gõ đầu tôi, “Mày uống lộn thuốc rồi hả? Thì chính là Lục đẹp trai đó!” Tôi kịp thời phản ứng, đứng rồi, ông chủ Lục hiện giờ đang sắm vai “người đàn ông của tôi” mà! Trở lại đại sảnh nhà hàng, phát hiện hầu như tất cả bạn học đều bu quanh bàn lớn gần cửa sổ, thỉnh thoảng còn nghe bên trong phát ra tiếng cười cùng tiếng hét chói tai, cả âm thanh hô hào huyền ảo, “Uống uống! Uống đi...” Lòng tôi bồn chồn lo lắng, này chỉ có vài người mời rượu mà tôi đã chịu không nổi, huống chi nhìn đám người bu quanh ít nhất cũng 10 đến 20 người! Đừng nói là Lục Tuyền Chi bị chúc rượu đến ói ra hết rồi nha? Huống chi anh cũng có tiền sử đau bao tử, nhìn mọi người thay nhau rót rượu thế này, cũng có thể anh uống đến dạ dày xuất huyết luôn rồi! Nếu mà dạ dày anh xuất huyết, tiền thuốc men nhất định bắt tôi gánh đấy! Nghĩ như vậy, toàn thân tràn trề năng lượng, hùng dũng chạy tới cổ lách vào bên trong, định sẽ cứu Lục Tuyền Chi đáng thương ra ngoài. “Hạ Diệp, bạn chen lấn vô chi thế?” Trong tiếng ồn, một bạn học không quen thân lắm quay lại nói. Tôi tiếp tục luồn lách vào bên trong, thẳng tắp hùng hồn nói, “Người đàn ông của mình sắp bị chúc say rồi, mình không quen thân lắm quay lại nói. Bạn học kia liếc tôi rất kỳ lạ, lập tức nhích sang một bên, tôi chen lên phía trước thì nhìn thấy “tâm điểm” bị mọi người vây quanh đang bình tĩnh hiện ngang ngồi trên ghế. Trên bàn có đặt rất nhiều chai bia, hơn phân nửa số đó đã sạch boong, nhưng mặt Lục Tuyền Chi thì chẳng hề đỏ tí nào, chỉ là trở nên trắng bệch. Mấy bạn học ngồi đối diện anh ngược lại mặt đỏ như gấc, nhìn như uống nhiều quá sắp ói tới nơi. Tôi vừa chen chân vào đám đông đang bu xem vừa hỏi bạn học ngọn nguồn sự việc, lập tức đã hiểu rõ mọi chuyện, Lục hồ ly quả không hổ danh là hồ ly, quá xảo quyệt! Tất cả mọi người đều muốn chúc rượu anh, anh viện cớ để không khí thêm sôi nổi cùng mọi người chơi một trò chơi. Trước mặt Lục Tuyền Chi có đặt 3 cái chén sứ trắng và một đồng một xu, ai nấy đều nhìn trừng trừng vào cái chén có đặt tiền xu trong đó, Lục Tuyền Chi tùy ý di chuyển ba cái chén sang vị trí khác nhau, sau đó kêu mọi người đoán đồng xu nằm trong cái chén nào. Một bạn học tiên phong đoán, nhưng lại đoán sai, thế là bị phạt uống một ly bia, đoán đúng thì Lục Tuyền Chi sẽ uống. Tổng hợp tất cả lại có thể suy ra N bạn học đoán, nếu đoán sai thì N bạn học đó mỗi người chỉ uống một ly bia, nhưng nếu Lục Tuyền Chi đoán sai thì dĩ nhiên một mình anh sẽ uống N ly bia. Với quy tắc trò chơi như thế rõ ràng người chịu thiệt thòi chính là Lục Tuyền Chi, cho nên rất nhiều bạn học hào hứng đồng ý tham gia. Bởi vì tay anh di chuyển rất chậm, cho nên tất cả mọi người có thể nhìn thấy đồng xu trong cái chén nào, nhiều lần mọi người đều tinh mắt nhìn ra, nhưng sau đó đoán mở ra xem thì lại không phải, thế là bị thua. Một vài người thì tinh ranh hơn, chỉ vài hai cái ly đoán là không có đồng xu trong đó, đành nhìn đồng xu sẽ nằm trong cái chén còn lại, ai ngờ lúc mở hai cái chén ra lại thấy đồng xu nằm dưới một trong hai cái chén, lại bị thua nữa. Một hiệp chơi chỉ mất vài giây, hơn 10 phút sau, Lục Tuyền Chi một ly cũng không hề uống, nhưng các bạn học khác thì ai nấy đều bị phạt uống bia đến say mềm, đến nỗi chạy trời chết vào toilet mà nôn thốc nôn tháo. Họp lớp kết thúc, hơn một nửa bạn học đều uống say như chết, ói đến vô cùng thê thảm. Một nửa bạn học còn lại tuy là không có say hay ói, nhưng cũng chẳng ung dung thoải mái gì, bởi vì dưới sự sắp xếp của lớp trưởng, người không say sẽ đưa bạn học nào say về nhà. Do vậy, cả đoàn người mình đi bạn, bạn đi mình đi ra khỏi nhà hàng, cảnh tượng nhìn rất nhộn nhịp. Người say quá nhiều nên tôi cũng chẳng biết rõ ai với ai say, chỉ biết là Ngải Lị lúc sau uống một ly rượu để thì say đến nát bét, tự xưng “nổi hứng bắt từ” nói đêm nay muốn “ngủ” với bạn trai của nó, nếu mà không đồng ý thì nó sẽ dùng móng tay dài ngoằn cào cào vào người, thế là bạn trai nó đành phải ôm đưa nó về nhà anh ta. Tôi nhìn Ngải Lị được bạn trai ôm ấp như công chúa về nhà cũng không hề ngăn cản, ngược lại còn hâm mộ đến hai

mắt sáng lấp lánh như vì sao, xem ra tôi cũng sắp “nổi hừng” rồi đây. Tuy nhiên, tôi lại không có điểm phúc như Ngải Lị, nhưng so với Lâm Na thì tốt hơn nhiều. Nghe nói cô ta tỏ ra kiêu kỳ quý phái, vẻ như “tiểu thư đài các” đến một giọt rượu cũng không uống, cho nên lớp trưởng không có kêu ai đưa cô ta về nhà, mà Sầm Vũ Minh thì giữa chừng nói có việc phải đi trước, dĩ nhiên cô ta cũng rơi vào kết cục cô đơn chiếc bóng.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tăng ca

Mọi người đều đã ra về hết, chỉ còn mình Lục Tuyền Chi vẫn ngồi yên tại chỗ, như là không có ý định đứng dậy.

Thấy thế, tôi liền bước tới, thắc mắc hỏi, “Tổng giám đốc, anh định tối nay ngủ ở đây luôn hả?” Anh nhìn tôi rất nghiêm túc, nói, “Cô tới đây đi thôi đi.” Nghe anh kêu, tôi lập tức vui vẻ lon ton chạy qua. Do trước đó các bạn học nói muốn buổi họp lớp thêm không khí cho nên bật đèn áp tường hơi tối một chút, khiến cả nhà hàng nhìn rất huyền ảo, vì vậy lúc này đứng ở xa không nhìn thấy rõ, nhưng giờ đến gần thì mới phát hiện sắc mặt anh tái mét, trán còn lấm tấm mồ hôi, nhìn rất mệt mỏi và căng gượng, tôi hoảng hốt, bối rối hỏi, “Tổng giám đốc, anh làm sao vậy?” Anh lắc đầu hạ giọng trấn an, “Không sao cả, cô đi thôi ra ngoài là được rồi.” Tôi chợt nghĩ đến tối nay anh đã uống thay tôi mấy ly rượu vang trắng, rồi còn thêm bệnh đau bao tử tái phát, không nói hai lời tôi lập tức cầm tay anh khoác lên vai mình, dùng hết sức lực còn con diu anh ra ngoài. Lúc đi vào nhà hàng cứ chỉ hai người đã rất thân mật, giờ ra khỏi nhà hàng hai chúng tôi vẫn thân mật như thế, ngẫm lại cũng thật trùng hợp đấy chứ! Cả hai kẻ vai sát cánh đi ra khỏi nhà hàng, tôi thấy anh cau mày, trán nhễ nhại mồ hôi, mặt nhăn lại đầy khó chịu, tôi bèn gọi chuyện thu hút sự chú ý của anh, tò mò hào hứng hỏi, “Đúng rồi, Tổng giám đốc, anh cũng biết làm ảo thuật nữa hả?” Anh trả lời rất khiêm tốn, “Ừ, biết một chút thôi.” Mặt tôi lộ vẻ sùng bái, mong muốn được học lóm vài chiêu, “Vậy anh dạy tôi đi được không?” Mặc cho tôi đang vui mừng khắp người, anh một mực từ chối, “Không được, cái này truyền nội không truyền ngoại.” Tôi không chịu từ bỏ ý định của mình, tiếp tục hỏi, “Vậy theo như anh nói, anh coi tôi là người ngoại à?” Anh bỗng xoay qua liếc tôi, “Chẳng lẽ cô là vợ tôi à?” Tôi, “...” Tôi vì anh mà vất óc suy nghĩ khơi gợi chuyện để anh quên con đau trong người, thế mà anh lại lấy oán trả ơn chọc tôi tức nghẹn họng! “Pằng pằng pa lằng, pằng pằng pa lằng, pằng pằng pằng pằng pằng pằng pa lằng...” Đang lúc yên ắng, chuông điện thoại quen thuộc bỗng nhiên vang lên, tôi một tay diu Lục Tuyền Chi, một tay nghe điện thoại. Còn chưa kịp alo gì thì đã nghe tiếng mẹ oang oang bên kia, “Hạ Diệp, con bé này, đi đâu thế hả? Khuya lo khuya lác vậy sao còn chưa về nữa hả?” Trong cuộc đời mẹ ghét nhất con gái uống rượu, thứ hai chính là ai lừa gạt mẹ. Để không trở thành người mà mẹ ghét nhất, trước đây mỗi lần uống rượu với bạn bè xong, tôi lanh trí dùng mảnh lối, mở to hai mắt nói dối rất trơn tru, “Con đang ở nhà Ngải Lị nè!” Nghe xong, âm lượng trong điện thoại mới giảm xuống đôi chút, “À, con ở nhà Ngải Lị thì mẹ yên tâm rồi. Vậy tối nay con cũng đừng về nhà.” Tôi đột nhiên hét lên, “Tại sao?” Mẹ nói làm tôi hết đường cãi lại, “Di Lưu của con, rồi cả di Bảy, di Tám đều đến chơi mặt chược với mẹ, chắc cũng đánh đến khuya lặn, cho nên mẹ định kêu mấy đi của con ở lại ngủ một đêm. Cả phòng của con lẫn ghế sofa ngoài phòng khách cũng hết chỗ rồi, con có về thì cũng chẳng có chỗ đâu mà ngủ, thôi, tối nay con ở lại nhà Tiểu Lị ngủ đi.” “Mẹ, con...” Giọng nói bên kia phẫn khởi cắt ngang lời tôi, “Này này bà Lưu buông bài xuống đi, tôi tới rồi!” “Mẹ, nghe con nói đã...” “Ha ha, thẳng rồi! Con gái cưng, mẹ giờ đang bận kiểm tiền, có gì mai nói sau ha!” “Tút TUT TUT...” Tôi nước mắt lưng tròng, Ngải Lị giờ đang say bí tỉ ở nhà bạn trai nó rồi, tôi làm sao đến nhà nó ngủ được đây! Bởi vì cái điện thoại cũ rích này nghiêm trọng rò rỉ âm thanh, người bên cạnh có thể nghe rõ mồn một, cho nên tôi tiết kiệm mấy lời giải thích, về mặt tội nghiệp nói thẳng với Lục hồ ly, “Tổng giám đốc, xem ra tối nay tôi phải dựa vào anh rồi, chắc anh sẽ không nhẫn tâm để nhân viên của mình lang thang đầu đường xó chợ đâu phải không? Cho nên anh nhất định phải giúp tôi chuyện này!” Giọng nói anh lộ rõ sung sướng, “Đương nhiên rồi, tôi trừ trước đến nay đều rất hào phóng.” Tôi nhìn anh đầy cảm động, “Thật sự phải cảm ơn anh rồi.” Lúc này hai chúng tôi đã đi đến xe hơi đang đậu bên đường, ông chủ Lục vừa nói vừa dựa vào người tôi mở cửa xe, “Đi thôi, lên xe.” Tôi ngỡ vực hỏi, “Đi đâu?” Mắt anh hiện lên ý cười, “Hiện tại ngoại trừ nhà của tôi ra, cô còn thể đi đâu được?” Tôi ngăn người, lí nhí nói, “Tổng giám đốc, tôi kêu anh giúp tôi không phải là cho tôi ngủ nhờ ở nhà anh, mà là muốn mượn tiền anh, tôi muốn đến khách sạn thuê phòng...” Ý cười trong mắt anh thoát cái đã biến mất, khuôn mặt đột nhiên đáng lại rất khó coi... Cũng không biết Lục Tuyền Chi lấy sức lực đâu ra mà cơ thể đang yếu ớt bỗng nhiên mạnh mẽ tùm cồ áo xách bỗng tôi ném tọt vào trong xe. Tôi ngoi vào ghế lái, còn anh thì vịn thành xe từ từ đi qua cửa xe bên kia ngồi vào ghế phụ, tôi lưỡng lự nhìn anh, “Tổng giám đốc?” Anh đưa tôi chùm chìa khóa xe, ra lệnh, “Lái xe!” Tôi theo quán tính hỏi ngược lại, “Tại sao tôi phải lái?” Anh cực kỳ giận dữ nghiêng răng quát, “Nếu cô muốn xảy ra tai nạn, vậy thì để tôi lái!” “Ồ...” Tôi thấy sắc mặt anh ngày càng trắng bệch và trán còn nhễ nhại mồ hôi, để bảo toàn tính mạng quý báu của mình, đành phải ngậm bồ hòn mà đồng ý, ngoan ngoãn lái xe. Đêm hôm khuya khoắt dòng xe chạy trên đường cũng thưa thớt hơn buổi sáng, tôi cẩn thận lái xe theo sự chỉ dẫn của ông chủ Lục, cuối cùng cũng bình an vô sự về đến nhà của anh. Xuống xe, tôi hơi do dự không dám bước vào trong, ngượng ngịu đứng ở trước cửa lớn, rụt rè hỏi, “Tổng giám đốc, chúng ta cô nam quả nữ, hình như không tốt lắm thì phải...” Lục Tuyền Chi nhíu mày nhìn tôi, “Thuê phòng khách sạn cũng đâu rẻ, cô đành lòng à?” Tôi quả quyết, “Chẳng phải chỉ hơn 100 thôi sao? Tôi cảm thấy so với tiền thì thanh danh quan trọng hơn cả!” Giọng nói anh bỗng yếu xìu, “Tôi đang bị đau bao tử, giờ cả người rất khó chịu.” Tôi gật đầu, “Cái này tôi biết này giờ rồi.” Anh chợt đổi giọng ông chủ kẻ cả, “Mà cô lại là thư ký thân tín của tôi, có nghĩa vụ chăm sóc tôi.” Tôi dùng ánh mắt bi thương nhìn anh, về mặt không cam tâm tình nguyện. Anh lại nói, “Cô bây giờ đến nhà tôi chăm sóc tôi, xem như là tăng ca.” Ánh mắt tôi càng thêm đau thương và căm uất. Anh nói tiếp, “Lương tăng ca của thư ký công ty tính theo giờ, một giờ 150 tệ.” “Trời ơi, Tổng giám đốc, khuôn mặt nhô nhô của anh càng lúc càng tái mét trắng bệch thế này, mau mau vào đi, đừng đứng đây lằng nhằng nữa, nào nào lại đây, để tôi điu anh vào nhà, từ từ cẩn thận nha!” Máu trong người tôi sục sôi, tinh thần vô cùng phấn chấn, tha thiết diu ông chủ Lục vào trong nhà, thanh danh gì gì đó so với tiền tăng ca thì chỉ bèo bọt mà thôi! Tôi niềm nở diu Lục Tuyền Chi vào nhà, mặt này anh nhăn nhó về khó chịu nằm trên ghế sofa, tôi thì lại tắt tả đi rót nước cho anh, vô cùng chu đáo nhìn anh uống hết thuốc đau bao tử. Một lát sau, sắc mặt anh đã hồng hào hơn, nhưng chắc vì do mệt mỏi quá độ dẫn đến mất sức, buồn ngủ, anh tíc tắc đã ngủ thiếp đi trên ghế sofa. Tôi ranh mãnh cười tùm tùm nhìn anh đang ngủ ngon lành trên sofa, căn nhà có 3 phòng ngủ 1 phòng khách, nhưng chỉ có một căn phòng là có giường thôi, giờ anh đã nằm ngủ ở sofa rồi, vậy thì tối nay cái giường vừa lớn vừa đẹp về rất thoải mái đó sẽ thuộc về tôi. Tiền tăng ca mỗi giờ là 150 tệ, từ đây đến giờ làm việc ngày mai còn tới tám tiếng lặn, vậy tổng cộng tôi kiếm được 1200 tệ! Cứ nghĩ tới tiền tăng ca kếp xù lòng tôi lại phơi phới, tin chắc tối nay sẽ ngủ ngon lắm đây. Tinh thần vô cùng sáng khoái, tôi cứ như con chim non riu rít ngân nga bài hát, tung tăng xoay người đi vào nhà tắm, tôi có một thói quen đánh chết cũng không bỏ được, chính là buổi tối trước khi ngủ nhất định phải tắm, nếu không sẽ rất khó ngủ! Phòng tắm của Lục Tuyền Chi còn lớn hơn cả phòng tôi nữa, bồn tắm bằng sứ ở góc tường về ngoài

bóng loáng, vòi sen thiết kế sang trọng được gắn trên trần nhà phun nước trực tiếp xuống sàn, dưới ánh sáng óng ánh phát từ đèn chùm trên trần nhà, cả phòng tắm càng hoa lệ sáng rực, phòng tắm đơn sơ nhỏ hẹp thiết bị cũ kỹ của nhà tôi hoàn toàn không thể so sánh được, còn thua xa là đằng khác! Đã chịu đủ nhà tắm tồi tàn nước lúc nóng lúc lạnh ở nhà, tôi không thể chờ được muốn tắm ngay lập tức, vì thế vội vàng vàng đóng cửa nhà tắm lại, sung sướng phấn khởi cởi hết quần áo ra mớ lên móc áo phía sau cửa, rồi mới bước vô bồn tắm. Định bụng tắm qua loa cho xong rồi đi ra, cũng không tính gội đầu, nhưng vô tình nhìn thấy bộ sữa tắm dầu gội trên kệ bên cạnh vẫn chưa xé mác, tôi chợt nghiệm ra tóc là một bộ phận rất quan trọng trên cơ thể, cần phải gội nhiều một chút mới tốt. Thật ra thì tôi cũng không quen dùng sữa tắm dẻ, nhưng thấy chai sữa tắm kia giá cao hơn loại dầu gội tôi thường dùng đến 5 lần, tôi tức khắc mở nắp chai, khoai trá thoa thoa lên người! Đang lúc ngây ngất con gà tây, bỗng nhiên trước mặt tối sầm, tôi hoảng sợ đến mức tay run lên, cả chai sữa tắm mắc tiền đồ hết trên sàn nhà mà tôi cũng chẳng màng, liền rống hòng kêu to, “A! Tổng giám đốc, sao lại mất điện rồi?” Lục Tuyền Chi hiển nhiên bị tiếng rống làm thức giấc, một lát sau, loáng thoáng có giọng nói truyền vào, “Chắc là cầu chì bị hư rồi.” Tôi luống cuống tay chân, “Vậy làm sao giờ? Tôi mới tắm được một nửa à!” Anh ngạc nhiên hỏi, “Cô không sợ tối sao?” Khu nhà của tôi buổi tối thường xuyên mất điện và cúp nước, bởi vậy tôi cũng thường xuyên tắm trong bóng tối, dần dần rồi cũng quen, thậm chí đến cả đốt nến còn làm biếng nữa, tự mò mẫm tới giường ngủ. Thế nên tôi rất đặc ý nói, “Đương nhiên là không sợ, là gan của tôi rất lớn đó!” Anh do dự một lúc rồi nói, “Vậy cô mặc quần áo vào rồi đi ra đi.” Tôi gật gật đầu, ừ một tiếng. Giờ thì phải chịu vậy thôi, chỉ tiếc đây là cơ hội ngàn năm có một thế mà chẳng hưởng thụ được bao lâu. Tắm qua loa cho sạch xà bông trên người, tôi rất bình tĩnh huơ huơ tay tìm cửa nhà tắm trong bóng tối đen kịt, định lấy quần áo mặc vào, lại không chú ý lúc này chai sữa tắm đổ xuống làm cả sàn nhà đều là xà bông cả nên rất trơn, hơn nữa cái gì cũng không thấy, không cẩn thận dẫm lên vật gì đó tròn tròn nhẵn nhụi! Tôi thét lên chói tai, cả người ngã sòng soài xuống đất, đầu đập vào cái gì đó cứng cứng. . . Khi tỉnh lại đầu tôi rất choáng váng, tôi dùng sức đưa tay lên sờ, phát hiện trên đầu mình có quần băng, hai mắt nhắm lúng lúng nhìn ngó bốn phía mới phát hiện lúc này mình đang nằm trên một chiếc giường trắng tinh, khỏi phải hỏi đây chính là bệnh viện rồi! Một lát sau cửa bị mở ra, Lục Tuyền Chi mặt mày hơi ỉu rù, như là cả đêm không có ngủ vậy, trông thấy hai mắt tôi mở choang, hỏi, “Tỉnh rồi à?” Tôi nhớ lại mình bị té ngã trong nhà tắm, sắc mặt tỉnh bơ nhìn anh, giọng nói rất bình tĩnh, “Tổng giám đốc, anh đưa tôi đến bệnh viện hả?” Anh gật đầu, “Cô ngã đập đầu vào cái thùng.” Tôi lại nhớ lúc té xuống toàn thân không mặc quần áo, trơn bóng nhẵn nhụi, tiếp tục bình tĩnh hỏi, “Vậy anh giúp tôi mặc quần áo sao?” Anh lần nữa gật đầu! Đồ khôn, đồ khôn thật mà, một cô gái trong trắng tinh khôi thế này mà bị tên hồ lý háo sắc ấy nhìn sạch sành sanh, tôi phần nộ đánh vào gối nằm, dùng dùng quát tháo, “Ai kêu anh giúp tôi mặc quần áo!” Anh chẳng bị khí thế tôi hù sợ, còn ung dung nói, “Vậy cô muốn tôi đưa cô cả người trần trụi vào bệnh viện à?” Tôi lập tức như trái bóng bị đâm xi hơi, chỉ phải tự an ủi mình, cũng đúng, bị một mình anh nhìn còn hơn bàn dân thiên hạ nhìn thấy hết. . . Khoé miệng anh cong lên nở nụ cười rất mờ ám, ánh mắt lướt ngang qua ngực của tôi, ôn tồn nói, “Hơn nữa cần bản cũng không có gì đẹp mắt cả.” Tôi nghe mà tức phát điên lên, tôi đã không xem thường anh, thế mà anh lại dám xem thường tôi! Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang cuộc tranh cãi của hai chúng tôi, y tá bụng khay đi vào, mặc bộ quần áo màu trắng cười tựa thiên sứ, “Chào cô, đến giờ chích thuốc rồi.” Y tá cười rất ngọt, nhưng tôi thì lại bức bối vô cùng, gì chứ, giờ người bệnh mới là tôi đây này? Cô ta sao lại cứ nhìn Lục Tuyền Chi mà cười thế hả? Y tá bước tới gần giường bệnh, lấy một ống kim ra, tôi lập tức tròn tròn mắt, nhìn ống kim trong tay y tá vừa to lại vừa dài, tôi sợ hãi lắp ba lắp bắp, “Không tiêm có được không? Tôi hết bệnh rồi! Hoàn toàn không cần chích nữa!” Lục Tuyền Chi nhìn tôi cười, thỉnh thoảng lên tiếng thuyết phục, “Cô đừng bướng nữa, ông chích nhìn to vậy thôi chứ chích không có đau đâu!” Y tá cười nịnh, cũng tiếp lời, “Đừng! Không đau, không đau!” Tôi ngờ vực, cầm ống kim trong khay đưa cho Lục nào đó, “Vậy anh thử cho tôi xem đi, nếu thật không đau thì tôi sẽ chích!” Anh lại nhủi mày, “Không được, tôi sẽ ngắt xi.” Tôi bất mãn la to, “Còn tôi thì sợ đau đây nè.” Anh thoáng nghĩ ngợi, sau đó ra lệnh cho tôi, “Thế này đi, cô quay lưng lại, tay phải duỗi ra sau, tay trái co ngang để thấp xuống khoảng nửa tấc, như vậy lúc chích sẽ đỡ sợ và đỡ đau hơn!” Tôi nửa hiểu nửa không, ngờ ngờ ngắc ngắc nhìn anh, “Hay là anh làm mẫu cho tôi đi, rồi tôi sẽ làm theo.” Do đó, anh vừa nói vừa làm mẫu cho tôi xem, tôi cũng làm theo cầm ống kim chích thử, chưa được bao lâu anh đã ngã phịch xuống giường bệnh! Tôi chắc lưỡi, thật đúng là ngắt xi! . . . Sau đó, tôi cũng không quên kêu Lục Tuyền Chi trả tiền tăng cả một giờ 150 tệ, anh lại trơ tráo trả lời rất bi ối, “Tôi kêu cô đến chăm sóc cho tôi, xem như là tăng ca, cô có chăm sóc tôi à?” Cây ngay không sợ chết đứng, tôi chống nạnh mạnh mẽ đáp, “Tôi có rót nước cho anh uống thuốc đó!” Anh mỉm cười, hỏi, “Cô rót nước trong bao lâu?” Tôi khoa trương phóng đại lên, “Ít nhất 10 phút!” Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nghiêm túc nói, “Vậy ngày mai cô đến phòng kế toán lấy 25 tệ tiền tăng ca đi.” . . . Má! Thì ra tiền tăng ca không phải tính theo thời gian tôi đến nhà Lục hồ ly, mà là tính theo thời gian chăm sóc anh! Một giờ 150 tệ, 10 phút là 25 tệ! May là lương tâm anh chưa bị chó tha, còn biết tính chuyện tôi bị thương là tai nạn lao động, cho tôi nghỉ phép 1 ngày, coi như cũng không lỗ là gì. Mang thương tích về nhà, nhìn đầu tôi băng bó, mẹ đau lòng, sốt sắng hỏi han, “Con gái, con bị sao vậy?” Tôi không dám kể sự thật cho mẹ nghe, đành viện cớ cho qua chuyện, “Con không cẩn thận bị đụng đầu ở nhà Ngải Lị, con mới ở bệnh viện về!” Về mặt mẹ như cảm thông và hối hận vô cùng, “Di Lưu của con hôm qua đột nhiên có chuyện phải đi, không có ở nhà chúng ta qua đêm, mẹ cứ nghĩ con ngủ ở nhà Ngải Lị, nên không có gọi con về nhà. Biết vậy thì mẹ đã kêu con về rồi, thì con cũng sẽ không bị đụng bể đầu. . .” “Mẹ thật quan tâm con quá đi!” Tôi bỗng nhiên cảm thấy tình thân thật là vĩ đại, thật là ấm cúng, mắt ươn ướt, dang tay muốn ôm mẹ. Tôi còn chưa kịp ôm thì mẹ đã xoay người đi vào trong phòng, miệng thì lầu bầu tiếc nuối, “Con không bị bể đầu, thì không cần phải đi bệnh viện băng bó, haiz, xem ra tiền hôm qua thắng mặt chược coi như sạch bách rồi. . .” Lòng tôi trở nên lạnh lẽo, vô cùng lạnh và tê tái. . .

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Phiền muộn

Nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau tôi vẫn đi làm như thường lệ, cũng may miệng vết thương không lớn lắm, nên tôi dán băng cá nhân thay cho vải băng, sau đó mặc bộ quần áo công sở đến công ty thật sớm.

Mới vừa vào đến công ty, tôi liền cảm thấy không khí hôm nay có gì đó lạ. Bởi vì đặc thù của công việc, mỗi buổi sáng tôi đều phải đến công ty sớm để dọn dẹp văn phòng tổng giám đốc, bởi thế hầu như không có đồng nghiệp nào đến sớm hơn tôi cả, quá lắm thì cũng lác đác vài người thôi. Thế mà sáng nay mới tới đã thấy hơn 10 đồng nghiệp ngồi ngay ngắn ở bàn làm việc, nhưng điều kỳ lạ hơn nữa toàn bộ đều là nhân viên nữ. “Tiểu Hạ!” Nghe có người gọi mình, tôi lập tức nhìn về phía phát ra âm thanh, liền thấy Lưu Mộng Hi ăn mặc chín chu, sinh lực tràn trề, trang điểm điệu đà, trên người còn mang đồ trang sức đẹp mắt và sáng bóng. Tôi vừa nhìn thấy cô ta theo bản năng hơi chột dạ, gương cười chào hỏi, “Chị Mộng Hi.” Lưu Mộng Hi vỗ vai

tôi rất thân thiết, cô ta nói, “Chỉ nhờ em đưa quà cho Tổng giám đốc, em đưa cho anh ta chưa?” Chết, tôi quên bưng đi mất! Thấy tôi đơ người, nụ cười trên mặt chị ta cũng tắt lịm, thấy thế tôi vội giả lơ, “Rồi rồi! Lúc đó thấy anh ta đến là em đưa ngay!” Chị ta giờ mới chịu cười, “Vậy Tổng giám đốc nói sao hả?” Tôi nói những nói cuối cho qua chuyện, “Anh ta nói rất thích!” Lưu Mộng Hi tràn đầy vui sướng, liền thoáng nói, “Tiểu Hạ, thật sự chị rất cảm ơn em, hôm nào chị nhất định sẽ mời em ăn cơm!” Tôi càng chột dạ hơn, nhanh trí lảng sang chuyện khác, giả bộ thờ dài, “Mọi người hôm nay tới sớm thật nha!” Chị ta bỗng nhiên nói nhỏ vào tai tôi, giọng điệu lộ vẻ xem thường, “Bọn họ muốn câu ‘rùa vàng’ mà, không đến sớm làm sao được?” Tôi không hiểu Lưu Mộng Hi đang hỏi gì, ngờ vực hỏi ngược lại, “Gì mà rùa vàng?” Lưu Mộng Hi ngạc nhiên nhìn tôi chăm chăm, “Chuyện lớn như vậy mà em không biết hả?” Tôi lơ lửng lắc đầu, “Không!” “À, phải rồi, hôm qua em đâu đi làm đâu.” Lưu Mộng Hi bỗng nhiên hiểu ra nguyên do lấy tay vỗ vào trán mình một cái, giải thích cho tôi nghe, “Hôm qua ông chủ của chúng ta nói là em trai của anh ta muốn đến công ty thực tập, sáng nay sẽ tới làm nè! Em nghĩ thử đi, em trai của tổng giám đốc đến công ty chúng ta làm, khẳng định không phải giữ chức trưởng phòng thì chắc cũng là làm quản lý gì đó, mà Tổng giám đốc đã đẹp trai thế này, đương nhiên em của anh ta cũng đẹp trai không kém, thử hỏi công ty chúng ta không nhào nhào lên làm sao được?” Nói xong, chị ta còn lên chỉ vào nãy đồng nghiệp nữ, vẻ mặt khinh thường cùng ganh ghét, “Em nhìn cái người đứng gần cửa sổ ấy, rồi còn cái người đứng ở giữa nữa, mới sáng sớm đã đến công ty rồi, nãy giờ còn lên lên lút lút cúi xuống gặm bàn mà thoa son dặm phấn, làm như không ai biết vậy!” Tôi im thin thít nhìn Lưu Mộng Hi, sáng nay chị cũng đến sớm vậy, mặt còn trang điểm rất ư là kỹ càng nữa này! Tôi mới dọn dẹp văn phòng được một nửa thì Lục Tuyền Chi đã tới rồi, so với bình thường sớm hơn một chút. Anh vận bộ âu phục vừa vận ôm sát người, lịch lãm nhưng không kém phần phong độ ung dung mở cửa đi vào, mắt nhìn lướt qua bàn làm việc, dùng giọng điệu ông chủ hỏi tôi, “Hạ Diệp, hôm nay cô không làm bữa sáng cho tôi à?” Tôi giờ mới sực nhớ, “À, sáng nay tôi quên làm bánh rán hành cho anh rồi!” Khóe môi anh mím chặt lại, mới vừa rồi giọng nói còn nghiêm nghị đột nhiên trở nên tức giận, “Sau này không được phép nhắc bánh rán hành trước mặt tôi nữa!” Tôi bối rối, “Vậy mai mới phải làm món gì cho anh ăn?” Anh ngồi xuống ghế da dạng xoay, hai tay đan vào nhau để trên tay vịn ghế, nói băng quơ, “Nãy lúc tôi tới, giám đốc Vương đang ăn cơm hộp tình thương, nhìn cũng không tệ lắm.” Tôi càng bối rối hơn, thắc mắc hỏi thẳng anh, “Cái gì mà cơm hộp tình thương?” Anh không trả lời còn nói ngược lại tôi, “Cô tự suy nghĩ đi, tôi chỉ chịu trách nhiệm thưởng thức mà thôi.” Lòng tôi thầm oán ghét giám đốc Vương, ông ăn gì không ăn lại đi ăn cơm hộp tình thương gì đó làm quái gì chứ! Mà có ăn thì ăn đi, tại sao lại để Tổng giám đốc thấy làm gì thế hả! Dọn dẹp văn phòng xong, tôi lấy món quà của Lưu Mộng Hi nhờ tôi đưa từ trong ngăn tủ ra, vừa rồi còn khoe khoang khoác lác nói ông chủ Lục rất thích món quà, bởi thế giờ dù thế nào cũng phải làm anh ta thích món quà này. Do đó, tôi vô cùng nhỏ nhẹ, vô cùng dịu dàng, dè dặt nói, “Tổng giám đốc, cái này là cho anh.” Vẻ mặt Lục Tuyền Chi được tặng quà như rất cao hứng, vui vẻ đưa tay vòng qua mấy vị tính cầm lấy món quà, mở hộp quà được gói tinh xảo kỹ lưỡng, cầm cả vật màu xám từ trong cái hộp ra. Anh nhìn nhìn cả vật, sau đó lại nhìn tôi hồ hững, “Cô không có khả năng mua đồ mắc tiền như vậy, cái này ở đâu ra?” Tôi gật đầu cười nịnh nọt, tăng bốc anh lên trời xanh, “Tổng giám đốc quả thật là anh minh thần võ, ánh mắt sắc sảo, vừa nhìn là biết ngay! Đây là món quà do đồng nghiệp của công ty, Lưu Mộng Hi, nhờ tôi đưa cho anh.” Mặt anh bỗng nhiên bí xị, “Cô cũng rất nhiệt tình giúp đỡ người khác quá chứ.” Tôi cười xoa pha trò cho có không khí, “Dù sao rảnh rồi cũng không chuyện gì làm, với lại giúp người cũng là một niềm vui mà!” Anh nghe xong liền mở ngăn tủ lấy ra một lọ mực đen, “Đã rảnh rồi như vậy thì cô đem lọ mực này đổ xuống nền nhà ngoài kia đi, nhớ phải đổ đều mỗi một chỗ.” Tôi chột sợ hãi đến sờn cả gai ốc với cái trò gian ác đầy thú tính này của anh, “Chẳng lẽ anh đợi tôi đổ xong rồi lại bắt tôi phải lau sạch hả?” Anh mỉm cười lắc đầu ngoe nguẩy, “Sẽ không.” Tôi vẫn từ chối thi hành “nhiệm vụ mọi rợ” này, “Không phải chuyện mình không rờ tay vào, mấy chuyện hại người hại mình thất đức như thế tôi tuyệt đối không làm!” Anh nhướn cặp lông mày rậm và cười nhếch nửa miệng, “Không làm mấy chuyện hại người hại mình, vậy chuyện hại người lợi mình cô có làm không?” Tôi, “...” Anh cười mỉm, từ tốn nói tiếp, “Hạ Diệp, cô nói nếu tôi đem cái cả vật này quăng vào sọt rác bên ngoài, sau đó tình cờ gặp Lưu Mộng Hi thì cô ta tới chưa hề nhận được món quà nào, cô nghĩ thử cô ta sẽ làm gì?” Khá lắm, coi như anh lợi hại! Nếu như anh quả thật làm vậy, thế nào Lưu Mộng Hi cũng cho rằng tôi đã ném cả vật ấy vào sọt rác, hơn nữa còn nghĩ là tôi không hề đưa tận tay Tổng giám đốc món quà này! Chắc chắn sau đó cô ta thế nào cũng nhìn tôi bằng con mắt hình viên đạn, thế không đợi trời chung với tôi, hơn nữa còn oán sâu như biển, hận khôn nguôi... Chiều nay đích thị là vu oan giả họa! Cầm lọ mực đen rón rén đi ra hành lang, tôi đảo mắt nhìn bốn phía thăm dò tình hình, có vẻ như hôm nay không ai quét dọn vệ sinh ở đây hết, nền nhà sáng loáng chỉ có tí ít bụi bẩn mỏng như tờ giấy mà thôi, tôi không nỡ lòng lại vẩy mực xuống sàn bóng loáng thế này, sau bao nhiêu do dự, giằng co, vật lộn với chính mình, thừa dịp không có ai đi qua đây, tôi khom người đổ mực mỗi chỗ một chút đều đều. “Cô đang làm gì vậy?” Giọng nói tức giận vang lên sau, tôi tức khắc đứng thẳng người, đem lọ mực giấu sau lưng. Lúc quay đầu thì chỉ thấy một người đeo khẩu trang, mặc quần áo tươm tất sạch sẽ, đầu đội một cái mũ cũng rất sạch sẽ, trên tay còn cầm dụng cụ của lao công, nói nôm na thì quần áo và dụng cụ vệ sinh của lao công thì người này đều có đầy đủ cả! Đúng là không thể nào làm chuyện xấu mà không hại người hại mình được, mới vừa làm không nghĩ lại bị bắt thóp thế này! Tôi chột dạ giả bộ tỉnh bơ như không xảy ra chuyện gì, định ngênh ngang rời đi. Người lao công tiến tới ngăn tôi lại, nói giận dưng dưng chỉ trích, “Mực trên sàn là do chính cô làm đổ!” Tôi kịch liệt phản bác, “Anh đừng có nói lung tung, không phải tôi.” Người này vẫn một mực cho là tôi làm, “Tôi nhìn thấy hết rồi, chính là cô!” Tôi tiếp tục cãi lại, “Thật không phải tôi.” Lao công, “Là cô!” Tôi, “Không phải tôi.” Lao công, “Là cô!” Tôi, “Là tôi!” Lao công, “Không phải cô!” Nói hớ, người này liền ngoác miệng đứng như trời trồng nhìn tôi trắng tráo. Tôi cười đắc ý, “Này này, là do cậu tự nói đó nha!” Cậu ta trừng mắt nhìn tôi về bất lực, “Cô!...” Tôi thấy cậu ta tức giận đến nói không ra lời, “có lòng tốt” khuyên giải, “Thật ra đâu cần phải vì chuyện này mà cãi vã đến đổ mặt tía tai, tôi không thừa nhận mực này là do tôi đổ thì anh cũng phải lau sạch sàn nhà, mà nếu tôi thừa nhận mực này là do tôi đổ thì anh vẫn phải lau sạch sàn nhà thôi, kết quả cũng giống nhau thôi mà.” “...” Ánh mắt cậu ta càng tròn to hơn, đôi môi phía dưới khẩu trang như run run vì tức giận, tôi nghĩ thăm lường lao công cũng chẳng bao nhiêu, công việc cũng rất nhọc nhằn, tốt hơn là không nên chọc cậu ta nổi điên lên, vì vậy tôi thức thời không nói thêm gì nữa, xoay người đi thẳng về chỗ làm việc của mình. Trên đường về chỗ làm việc tôi tình cờ gặp giám đốc Vương, trên tay ông ấy cầm cái cà-mên màu hồng phấn, vẻ mặt mừng rỡ hạnh phúc. Tôi đột nhiên nhớ tới “hộp cơm tình thương” mà ông chủ Lục nhắc tới, vội gọi ông ấy lại, “Giám đốc Vương, nghe nói bữa ăn sáng hôm nay của ông rất ngon thì phải.” Giám đốc Vương đắc chí cười hề hề, “Tiểu Hạ, nhờ có hình của cô mà đã chữa được bệnh đa nghi của vợ tôi đó, bà ấy giờ không nổi nóng thất thường với tôi nữa, ngược lại còn thông cảm cho tôi, đối xử với tôi tốt vô cùng, sáng sớm có ý thức dậy để chuẩn bị cho tôi hộp cơm tình thương này nè.” Tôi thừa người ra, bà Vương trước kia nghe nói công ty có nhiều người đẹp nên mới sinh nghi, thường xuyên cãi nhau với giám đốc Vương, bây giờ coi hình tôi xong, còn đồng tình thông cảm với ông ta nữa? Cứ hể nói chuyện với giám đốc là lại một lần tôi bị dă kích trầm trọng, xem ra sau này nhìn thấy ông ta tốt nhất phải đi đường vòng mới được. Nhưng lần này bắt buộc phải hỏi cho ra lẽ vấn đề chính, “...Vậy hộp cơm tình thương đó có gì thế?” Giám đốc Vương khiêm tốn nói, “Thật ra cũng không có gì cầu kỳ cả, chỉ là trứng chiên với jam bông thôi à.” Tôi thờ phào nhẹ nhõm, “Vậy cũng được, may là không phải món gì phức tạp lắm.” Giám đốc Vương lại nói tiếp, “Nhưng trứng chiên có hình thù đáng hoàng đấy, còn jam bông miếng nào miếng nấy được cắt đều tay thành hình trái tim nữa.” Nghe xong mà tôi rầu thúi ruột, hình trái tim hình trái tim... Bà Vương làm đồ ăn có hình trái tim cho chồng bà ấy thì có gì đâu, nghe rất hợp tình hợp lý, còn tôi làm đồ ăn hình trái tim cho Lục Tuyền Chi là gì đây hả! Lúc tan sở hôm nay, cái người được gọi là em trai Tổng giám đốc vẫn biệt tăm biệt tích không hề xuất hiện ở công ty, tất cả nhân viên nữ đều thất vọng, mặt mày ai nấy đều buồn hiu như đưa đám vậy. Đang lúc tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về, Lục Tuyền Chi đứng ở cửa phòng làm việc gọi tôi, “Hạ Diệp, cô khoan về đi.” Tôi lập tức thay đổi thái độ, gật gồng, “Công việc hôm nay tôi làm xong hết rồi!” Anh nguyền tôi một cái, “Chúng ta cùng về.” Tôi cực kỳ bất mãn, “Sao phải cùng về chứ?” Anh hơi nghiêng đầu, ung dung trả lời, “Cần lý do sao?” Tôi gật đầu thật mạnh về đây kiên quyết, không có lý do thì đương nhiên không cần phải cùng về, không phải cùng về thì tôi sẽ không cần phải đi chung với cái người đầu óc đen tối này! Anh xoay người lại, cầm nguyên sập tài liệu dày cuội như cuốn từ điển bách khoa toàn thư toàn bộ đặt lên tay tôi. Tôi trầy trụa mới ôm được đồng tài liệu này, bọc bọc xụ mặt hỏi anh, “Này là làm gì?” Anh cười rất ngây thơ như nai tơ, “Không phải muốn lý do sao? Cô thân là thư ký của

tôi, tôi muốn cô giúp tôi đem tài liệu đến nhà của tôi, này được coi là lý do không?”” Mỗi tôi run run vì tức giận, quát lên, “Nhưng đồng tài liệu này vốn phải để ở văn phòng, sáng ngày mai dùng để phát cho các đồng nghiệp mà!” Anh ôn tồn nói, “Ừ, cho nên sáng mai cô sẽ mang đồng tài liệu này từ nhà tôi trở về công ty.” Tôi đau khổ nuốt nước mắt ngược vào lòng, bà nó chứ! Từ nay về sau không bao giờ tôi hỏi lý do lý trấu gì nữa! Đồng nghiệp trong công ty hầu như về hết rồi, tôi khệ nệ ôm cả đồng tài liệu dày cùi nặng trĩu đi song song với Lục Tuyền Chi ra khỏi công ty, lòng thì hối hận vô bờ bến, biết vậy lúc nãy ngoan ngoãn đi theo anh chẳng phải được rồi sao, ít nhất hai tay được thảnh thơi trống trơn, ít nhất khỏi phải khiêng vác nặng nhọc như công nhân bốc vác thế này. Đi ngang qua chỗ lúc nãy tôi đã đổ mực, từ xa đã thấy cái tên lao công kia vẫn còn lau sàn nhà, mực trên sàn đã được lau sạch sẽ gần hết rồi, chỉ còn vài chỗ tí tí chưa lau sạch mà thôi, tôi nhìn bóng lưng đầy kham khổ, cả người mệt lử của người đó mà có chút áy náy, cho nên lúc đi đến gần tôi cố ý dùng sấp tài liệu che mặt mình lại. Nhưng tên lao công đáng lẽ đang khom lưng lau dọn chỗ mực kia, thỉnh thoảng đứng thẳng lên, ngáng cả đường đi. Tôi hoảng hồn, chẳng lẽ bị cậu ta nhận ra rồi hả? Mà điều khiến tôi kinh ngạc hơn chính là cậu ta một tay cầm cây lau nhà đen sì vừa gọi Lục Tuyền Chi, “Anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Em trai

Nghe tên lao công gọi ông chủ tôi như thế, tự dưng tôi cảm thấy trời đất quay cuồng như muốn sập xuống, Lưu Mộng Hi không phải nói em trai Tổng giám đốc đến công ty chúng tôi làm việc không phải giữ chức giám đốc thì cũng phải quản lý đó sao? Sao lại thành lao công thế này! Đây là lí lẽ gì há trời ~~~~~

Ngay lúc tôi tròn má hốc mồm, Lục Tuyền Chi bước tới sờ đầu tên đó, cười vô cùng thân thiết, “Tiểu Khiêm, ngày đầu đi làm mọi thứ đều tốt chứ?” Lục tiểu đệ kéo khẩu trang xuống lộ ra gương mặt điển trai, non choét, tuy miệng thì trả lời câu hỏi của Lục hồ ly, nhưng ánh mắt nhìn tôi trừng trừng, “Công việc hôm nay rất đa dạng, phong phú!” Lục Tuyền Chi thích thú nhìn thấy vẻ mặt ảm ức tức giận của ai kia, nhỏ giọng khuyên bảo, “Lúc nào nghĩ đến việc từ chức, thì cứ đến nói với anh!” Ánh mắt Lục tiểu đệ bỗng trở nên kiên định, “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Cho dù anh có điều em đi chùi rửa toilet, em cũng sẽ không từ chức!” Lục Tuyền Chi mỉm cười, “Vậy được, mai em bắt đầu chùi rửa toilet đi.” Lục tiểu đệ: “. . .” Tôi rốt cục cũng hiểu sơ sơ vấn đề bọn họ đang nói, thì ra Lục tiểu đệ vì lý do nào đó muốn đến công ty làm việc, nhưng ông chủ Lục thì lại vì nguyên nhân nào đó muốn em trai mình từ chức, cho nên hôm nay mới mượn tay tôi giả tăng lượng công việc của Lục tiểu đệ, muốn cậu ta biết khó mà lui! Sớm biết sẽ kết thù với Lục tiểu đệ, tôi thà đắc tội với Lưu Mộng Hi còn hơn. . . Lục Tuyền Chi bỗng nhiên đưa tay kéo tôi sang, “À, quên giới thiệu với em, đây là thư ký của anh, Hạ Diệp.” Nói xong, anh cúi đầu nhìn về mặt râu rí của tôi, còn cười mỉm chỉ người nào đó cầm cây lau nhà đứng đối diện, “Đây là em trai của tôi, Lục Khiêm.” Em trai ông chủ tuyệt đối không đụng được, vì thế tôi cười vô cùng thân thiết rạng rỡ, chủ động duỗi tay chào hỏi cậu ta, “Haha, xin chào!” Lục tiểu đệ nhìn tôi khinh khinh, chẳng thèm bắt tay với tôi, cậu ta găm giữ trong cổ họng và ánh mắt đờ đờ sát khí chộp lấy cây lau nhà tiếp tục lau sàn. Tôi ngượng ngùng rút tay lại, xoay qua nói với Lục Tuyền Chi vẫn ung dung như không chuyện gì, “Đứa nhỏ này đáng yêu ghê!” Lục tiểu đệ nghe xong liền quay đầu trừng mắt nhìn viên đạn nhìn tôi. Tôi mắng thầm trong lòng, thực tế thằng nhóc con này chẳng hề đáng yêu tí nào! Lục Tuyền Chi đưa tay sờ đầu tôi, tâm trạng sáng khoái, cười rất vui vẻ, “Ngốc à, ôm nhiều đồ như thế không mệt sao? Đi thôi.” Tức ! Dám nói tôi ngốc, tôi sờ đi ôm cả đồng đồ này không công là do ai gây ra hả? Ôm xấp tài liệu đi theo sau Lục Tuyền Chi đi đến bãi giữ xe công ty, như thường lệ tôi ngồi bên ghế phụ, lúc bỏ xấp tài liệu xuống hai tay tôi też cứng hết. Lục Tuyền Chi nhìn tay tôi run như chân gà, nhướn mày hỏi, “Có nghiêm trọng như vậy không?” Tôi cố ý run tay mạnh hơn hồng kiếm sự đồng tình, “Tổng giám đốc, nếu như anh để tôi làm những việc vừa sức mình, tôi tuyệt đối sẽ không than vãn một câu nào đâu. Anh cũng biết con gái chân yếu tay mềm, khuôn vác nặng nhọc thế này đáng lẽ phải do đàn ông làm mới đúng!” Dứt lời, ánh mắt tôi đầy chờ mong thiết tha nhìn anh. Anh trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi mới gật đầu, “Nói rất đúng. Được rồi, vậy thì tôi sẽ không để cô bưng tài liệu nữa.” Tôi mừng đến phát khóc, cuối cùng anh cũng có chút lương tâm rồi! Anh lại nói tiếp, “Đổi thành làm những chuyện vừa sức cô.” Mặt tôi đơ ra như đứa ngốc. . . Anh lại sờ đầu tôi nữa, ra vẻ tốt bụng đề nghị, “Ví dụ như mua đồ ăn nấu cơm chẳng hạn.” . . . Khó quá, đúng thật là nước mắt lưng tròng ~~~ lại bị đẩy dọa nữa! Tôi tự cho mình là thông minh, vốn định đem tài liệu tới nhà anh xong rồi biến đi ngay, giờ thì xem ra còn phải cho anh ăn no mới có thể về! Huống chi vừa rồi còn oang oang rỗng họng như thế, giờ muốn than một câu cũng không được. . . “Anh, chờ em một chút!” Lục Tuyền Chi đang muốn lái xe đi, bỗng nhiên có tiếng la thất thanh đằng sau truyền đến, tôi lo đầu nhìn qua cửa kiếng để xem là ai, thì ra là thằng nhóc con Lục Khiêm. Cậu ta chạy thẳng đến chỗ này, cũng không còn đội nón như lúc nãy nữa, mái tóc khỏe khoắn, mềm mại rất đều nếp, gương mặt không những đẹp, làn da còn trắng y như con gái vậy, nếu không phải có “trái khế” thì tôi còn tưởng cậu ta không phải là Lục tiểu đệ mà là Lục tiểu muội nữa chứ! Mặt thì vui mừng như con nít, thế mà cậu ta vừa chạy tới liền thét vào mặt tôi, “Sao cô lại ngồi ở đó, lăn xuống ngay!” Án tượng của tôi đối với cậu ta giảm xuống kịch liệt, tức giận trả lời lại, “Động tác này độ khó rất cao, tôi chắc không làm được đâu, hay là cậu làm thử cho tôi xem đi?” “Cô! . . .” Lục Khiêm tức đến nghẹn họng, lập tức chuyển mục tiêu, “Anh, không phải nói vị trí tốt này chỉ dành cho người trong nhà ngồi thôi sao?” Không chờ ông chủ Lục lên tiếng, tôi đã giành trả lời, giọng điệu thắm thiết vô cùng, “Anh của cậu sớm đã xem tôi là người một nhà rồi, cậu không biết à?” Nói xong tôi lập tức nhìn phản ứng của Lục Tuyền Chi, chỉ thấy anh mỉm cười đầy sung sướng, cũng chẳng hề phủ nhận, vì thế tôi mới thờ phào nhẹ nhõm, hất cằm về mặt dương dương tự đắc. Lục Khiêm cũng cứng họng không cãi lại được lời nào, chỉ có thể trừng mắt hung dữ nhìn tôi y như có thâm cừu đại hận vậy. Lục Tuyền Chi nhìn em trai mình, giọng nói có tí khó chịu, “Em tới đây làm gì?” Hai mắt Lục Khiêm tròn xoe đầy ngạc nhiên, cậu ta nói, “Xe của em hư rồi, muốn đi nhờ xe anh không được à?” “Không được.” Lục Tuyền Chi không hề nể tình lên thẳng thờ ơ chối, “Không tiện đường cho lắm!” Lục tiểu đệ tự tin trả lời như đây là chuyện đương nhiên, “Em tới nay đến ngủ nhờ nhà anh, chẳng phải tiện đường rồi sao?” Lục Tuyền Chi nghiêng đầu liếc hần, chẳng thèm nói câu nào đã đập mạnh chân ga, xe vì vi vu lướt nhanh như gió! Tôi há hê ngồi cười trộm trên xe, nhưng ngoài miệng thì lại giả vờ làm người tốt, “Cậu ấy dù sao cũng là em của anh, làm vậy không phải quá ác độc sao?” Lục Tuyền Chi tò mò nhìn tôi về đây hứng thú, “Vậy giờ tôi quay xe lại chờ nó?” Tôi vội hươ tay lắc đầu, “Không không, đã đi rồi thì đừng quay lại, tôi cảm thấy đàn ông có chút ác độc mới đúng là đàn ông, rất nam tính!” Thực ra thì trong lòng tôi nghĩ nếu như Lục tiểu đệ tới nay mà đến, dĩ nhiên tôi phải làm thêm một phần cơm tối, mà có thêm một người ăn tối thì tôi phải mua thêm nhiều đồ ăn, mà mua thêm nhiều đồ ăn thì phải dùng nhiều tiền hơn mọi khi. . . Lục Tuyền Chi nhếch miệng nói, “Vậy cô cảm thấy tôi đối với cô như thế nào?” Tôi, “Anh vô cùng nam tính với tôi.” Anh, “. . .” Lúc đang chạy thì xe báo gần hết xăng, vì vậy phải đánh một vòng lớn để đến trạm xăng để đổ, cuối cùng phải mất

gấp hai lần thời gian mới về đến chung cư, lúc này trời cũng đã sập tối. Tôi cứ như là người hầu đi theo sau Lục Tuyền Chi từ lúc vào chung cư cho đến khi ra khỏi thang máy, anh đáng định móc chìa khoá cắm vào ổ khoá để mở cửa, nhưng chìa khoá chưa tra vào ổ thì cánh cửa thần kỳ tự mở ra! Một người con trai cao lớn bộ dáng cứ y như chủ nhà đứng ở phía trong, tay phải nắm lấy tay cầm cửa, giọng điệu ca cẩm thần nhiên, “Anh, sao giờ anh mới về, em còn nhanh hơn anh đó.” Trong lúc nhất thời, mặt tôi nghếch ra như con cóc. Mà người nào đó đứng bên cạnh tôi thì mặt mày bí xị từ nãy giờ rồi... Lục tiểu đệ hình như mới tắm xong, một tay dùng khăn lông lau tóc ướt, thân người trơn bóng hồng hào, thân dưới còn quấn ngang khăn tắm, từng giọt nước óng ánh nhỏ lổm tổm từ những lọn tóc ướt xuống khuôn ngực bóng loáng, toàn thân tỏa ra mùi hương dầu gội đầu cùng mùi sữa tắm dè thanh dịu. Từ đó đến giờ tôi đã cảm thấy đàn ông sau khi tắm xong là hấp dẫn nhất trên đời, đặc biệt là đàn ông tóc ướt và quấn khăn tắm ngang thân dưới, hơn nữa Lục tiểu đệ vốn đã đẹp trai, tôi ngây dại nhìn từng bộ phận cơ thể lộ ra của cậu ta đến không chớp mắt, nuốt nước miếng ừng ực. Bỗng nhiên, Lục Tuyền Chi cố ý chắn ngang tầm mắt của tôi, tôi nghiêng đầu còn muốn nhìn thêm một chút, thế mà anh cũng bước theo đứng chắn phía trước. Tôi thâm khinh rề mắng chửi trong lòng, nhìn thôi có mắt miếng thịt nào đâu, huống chi người tôi nhìn là em trai anh chứ đâu phải anh đâu mà lo, khấn trương cái quái gì? Lục tiểu đệ lúc này mới chịu nhìn tôi đang đứng phía sau, lập tức nhủu mày vênh vào tự đắc, “Tại sao lại là cô, cô đến nhà của tôi làm gì hả?” Tôi nhìn bộ dạng cậu ta mà churong hết cả mặt, nhưng vẫn bình tĩnh đối đáp lại, “Tôi đến để xem khi.” Cậu ta, “Làm gì có khi mà xem chứ?” Tôi, “Thì tôi đang xem đây nè!” Cậu ta, “...” Vào nhà đóng cửa, Lục Tuyền Chi mới chịu mở miệng nói, “Em vào nhà bằng cách nào?” Lục Khiêm tiếp tục lau mái tóc ướt, vẻ đắc ý nói, “Mẹ cho em chìa khoá, anh cũng biết mẹ rất thương em mà, em muốn gì mà mẹ không cho chứ?” Lục Tuyền Chi nhurong mày, trừng mắt nhìn viên đạn nhìn chằm chằm Lục tiểu đệ. Tôi đứng một bên trầm ngâm suy nghĩ nhìn dáng vẻ cậu ta thật lâu, sau đó mới gạt đầu tán thành, “Đúng vậy, bình thường với mấy đứa trẻ chưa trưởng thành, người mẹ đặc biệt yêu thương chiều chuộng đó.” Nét mặt Lục tiểu đệ cứng đơ, hung hăng trừng mắt về như cãi nhau với tôi là tổn hơi thừa sức. Mà tôi cũng chẳng thừa hơi sức mà đi chấp nhặt với mấy đứa trẻ chưa lớn thế này, đành phải nhìn về phía Lục Tuyền Chi, vì thế ba người y như vòng tuần hoàn vật chất một người nhìn một người. Cùng hai anh em xấu xa này ở cùng một chỗ bầu không khí quả thật là quỷ dị, do đó tôi vội vàng lấy xấp tiền từ tay Lục Tuyền Chi, nhanh chân chạy tới chợ mua thức ăn. Vốn cứ định làm bốn món một canh như mọi khi, vừa thuận tiện vừa đỡ được nhiều việc, nhưng bởi vì thời gian đã quá muộn, lúc tôi đi vào chợ thì mấy sạp cũng đã dọn hết rồi! Tay không đi về, tôi cầm xấp tiền trong tay mà đau lòng không thôi, định mua đồ ăn xong thì tiền còn dư giống mọi ngày đứt túi làm của riêng, hiện tại cái gì cũng không mua được, xem ra tiền phải quy chủ rồi. Một đường đau buồn đi tới, tôi chợt ngửi thấy mùi thơm ngát ngào, tôi hít hít mùi mẩn mọ theo khứu giác nhạy bén của mình, vừa vận nhìn thấy tấm biển ghi năm chủ to đùng “Súp bánh bao nhân thịt”, hai mắt tôi lập tức loé sáng! Phấn kích hấp tấp chạy vào trong mua ngay 3 cái gói mang về nhà. Lúc trở lại chung cư, Lục tiểu đệ làm như không biết nóng là gì, mặc nguyên một cái áo cò lơ, từ đầu đến chân che kín mít, không chỉ cánh tay, chân, ngực mà đến cả cổ cũng không lộ ra, cậu ta đang ngồi xem TV, vừa thấy tôi vào nhà liền mặt mày oán hận tức giận nhìn tôi chằm chằm. Mà Lục Tuyền Chi tranh thủ lúc tôi đi ra ngoài mà đi tắm, lúc này anh đang ngồi thành thói ngồi trên sofa xem tạp chí, bên hông còn quấn khăn tắm rất lỏng lẻo, có thể rớt xuống bất cứ lúc nào, dáng người vạm vỡ, cao dong dỏng, mái tóc ướt bết vào nhau, từng giọt nước trượt dài trên người anh, tôi thiếu chút nữa là xị máu mũi tại chỗ rồi! Tôi đi tới giờ túi đồ ăn trong tay, nhìn Lục Tuyền Chi không chớp mắt, “Tổng giám đốc, mấy sạp ngoài chợ dọn hết rồi, tôi mua súp bánh bao về ăn.” Anh đang xem tạp chí ngẩng đầu nhìn tôi cười, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, giọng nói dịu dàng khiến lòng tôi phoi phoi. “Hừ!” Lục tiểu đệ hậm hực ngồi gần giọng, lấy một tờ tạp chí trên bàn trà, quơ tay quạt quạt cho mát. Tôi nhìn cậu ta như thể bác sĩ nhìn bệnh nhân tâm thần, tức giận hỏi, “Đã nóng như vậy cậu còn mặc nhiều quần áo làm gì?” Lục tiểu đệ lại hừ thêm một tiếng, cái kính thét lên, “Toàn là tại cô cả! Nếu không phải...” “Tiểu Khiêm” Lục Tuyền Chi bỗng hô to một tiếng. Lục tiểu đệ đành ngậm bồ hòn, ai oán nhìn anh trai cậu ta, không dám nói thêm gì nữa, hai mắt ngân ngấn nước, cứ y như chịu bao nhiêu uất ức và tủi hờn. Tôi mù mờ nhìn anh em hai người bọn họ, nhìn hết người này tới nhìn người kia, tôi đã rút ra được một kết luận, người bình thường thì không cách nào hiểu được người bất bình thường! Tôi đem túi đồ ăn để ở trên bàn trà, sau đó vô nhà bếp lấy chén đĩa và đũa ra, lấy 3 cái súp bánh bao để ra đĩa, đang định kêu hai người bọn họ tới ăn, bỗng nhiên có thứ gì đó đập vào trán tôi, nhìn kỹ một chút thì ra một hạt đậu phộng, tôi tức khắc nhìn qua bên kia thì thấy Lục tiểu đệ đang cầm vỏ động phộng quơ quơ tay nghênh ngang nhìn tôi. Cậu ta cười đến phát ghét, giọng nói còn cố ý cường điệu nữa, “À, xin lỗi nha, tôi không cố ý!” Tôi bực cả mình, nhanh chóng lấy mấy cái bánh bao ra, tiện tay ném bánh qua chỗ cậu ta. Nào ngờ Lục tiểu đệ nhanh tay lẹ mắt dùng tay chụp được, say sưa ngồi thưởng thức, còn hátt cầm ngao mạn nhìn tôi, vẻ mặt vênh vênh tự đắc. Tôi, “Tục ngữ có câu rất hay.” Cậu ta, “Câu gì?” Tôi, “Bánh bao thịt ném cho người, có đi không có về!” Cậu ta, “Khục khục...” ***Câu nguyên gốc : 叫花子打狗——有去无回 : Bánh bao thịt ném cho chó, có đi không có về Một giây trước Lục tiểu đệ còn ăn rất ngon miệng giờ lại ghen hợng, ho sù sụ đến mắt ướt hết. Tiếng cười khê truyền đến, thì ra là Lục Tuyền Chi, anh thấy tôi nhìn anh, liền ngoắc tôi, “Tới ăn luôn đi.” “Ồ.” Tôi ngoan ngoãn đi qua ngồi xuống, gặm bánh bao nóng hổi trong miệng, mà Lục Tuyền Chi lại không ăn, chỉ ngồi nhìn tôi ăn mà thôi. Lục tiểu đệ có vẻ rút được kinh nghiệm lúc nãy nên không dám vừa nói vừa ăn, chỉ ngồi ở đối diện bàn trà gặm bánh bao của mình. Tôi nổi tiếng là đánh nhanh rút lẹ, ăn nhanh số một, từ lúc tôi ngồi vào bàn ăn cho tới khi ăn xong, Lục Tuyền Chi cũng không hề động đậy gì cả. Tôi đang định hỏi anh vì sao không ăn, anh đã giành nói trước, “Cô cảm thấy bánh bao ngon lắm sao?” Tôi bỏ miếng bánh bao cuối cùng bỏ vào miệng, nói, “Rất ngon! Tiếc là ăn chưa no...” Anh phóng khoáng nói, “Vậy thì ăn luôn phần của tôi đi.” Tôi theo quán tính la lên, “Nói chơi hoài! Anh mà tốt vậy hả?” Sắc mặt mới nãy còn tươi tắn giờ lại bí xị, xụ mặt nói, “Bánh bao này có hệ, tôi dị ứng với hệ, không thể ăn được. Thấy cô chưa ăn no định cho cô ăn, nhưng với câu nói vừa rồi của cô, dù tôi cho chó ăn cũng không để cô ăn!” Nói xong, anh liền vẩy vẩy tay kêu Lục tiểu đệ, “Tiểu Khiêm, tới ăn đi!” “Khục khục...” Lục tiểu đệ đang ngồi đối diện im thin thít ăn bánh bao tự dung bị sặc, lần này cậu ta ho đến nước mắt nước mũi tèm lem! Đúng thật là một đứa trẻ đáng thương...

Bạn đang đọc truyện *Ăn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Xấu hổ

Ăn bánh bao xong, tôi đứng dậy thu dọn tàn cuộc, “Tôi đi rửa chén đây!”

Lục Tuyền Chi cũng từ sofa đứng lên, “Tôi giúp cô.” Tôi định nói là có ba cái chén ba cái đĩa thôi, loáng cái là tôi rửa xong ngay, không cần anh phải đại giá quang lâm, nhưng liếc mắt nhìn khăn tắm lỏng lẻo của anh như sắp rớt xuống, tôi dứt khoát đồng ý. Không chừng anh vô nhà bếp đi qua đi lại vài bước, cái khăn tắm đó tự nhiên lại rơi xuống đất... Dù sao hôm trước anh đã nhìn thấy cả người trần như nhộng của tôi, tôi nhìn lại anh cũng là lẽ đương nhiên, hơn nữa anh còn chê ngực tôi nhỏ, nói nửa trên của tôi chẳng khác gì so với đàn ông, tôi có thể tận dụng cơ hội này chê “em trai” của anh so với phụ nữ cũng chẳng khác gì! Sánh vai cùng đi vào nhà bếp, tôi hăng hái nhìn ngắm phía dưới của anh, nhưng mà ngắm nãy giờ cũng không hề xảy ra “tình

huống ngoài ý muốn” mà tôi hằng mong chờ, tôi chán nản buồn rầu lại thêm bức bối, thật không biết cái khăn tắm đó quấn thế nào mà nãy giờ chẳng chịu rớt xuống, bức cả mình! Trong nhà bếp, Lục Tuyền Chi nhìn về mặt “trầu rĩ đến khó hiểu” của tôi, anh nhướn mày hỏi, “Mặt cô bị sao thế hả?” Tôi không nói lời nào, chỉ là không cam lòng nhìn chăm chăm thân dưới của anh. Anh tỏ ra hứng thú, hỏi tôi tiếp, “Tôi thấy cô từ nãy giờ cứ nhìn khăn tắm của tôi mãi, có phải rất muốn xem thứ nằm dưới khăn tắm không hả?” Bị anh đoán ra suy nghĩ, tôi hơi xấu hổ, giả lơ như không có việc gì, “Ha ha, làm gì có chuyện đó, anh đừng suy nghĩ lung tung như thế!” Anh cứ như đi guốc trong bụng tôi, “Đừng giả bộ nữa, thật ra tôi cũng phóng khoáng lắm, chỉ cần cô hứa với tôi một điều kiện, đừng nói là nhìn, cho chụp ảnh lưu niệm cũng được nữa.” Tôi nhìn mặt anh rất nghiêm túc không phải đang nói giỡn, cả người tôi lập tức phản kích tốt độ, lòng hồ hồ vô cùng, nhưng bỗng nhiên nhớ đến kinh nghiệm lúc trước từng lĩnh giáo qua, tôi liền kiềm chế bản thân xem tí đã gạt đầu đồng ý, vì để ngăn ngừa việc bị gạt lần nữa, tôi cẩn thận xác nhận lại, “Anh thực sự chỉ cần có cái khăn tắm, bên trong đều không mặc gì hết hả?” Anh gật đầu, “Đĩ nhiên.” Máu trong người tôi sục sôi, nhưng dù là thế vẫn phải thận trọng trước con hồ ly đã thành tình này, tôi cảnh giác hỏi lại, “Anh nói ra điều kiện trước đi, để tôi coi có nên đồng ý hay không!” Anh cười rất dịu dàng, “Thật ra cũng không cần căng thẳng như thế đâu, chỉ là gần đây tôi cảm thấy áp lực công việc rất lớn, định rủ cô ra ngoài giải sầu thư giãn với tôi một tí thôi mà.” Tôi hỏi tiếp, “Làm sao để thư giãn?” Anh suy nghĩ một lúc rồi trả lời, “Thì đi xem phim này nọ.” Xem phim tuyệt đối không thành vấn đề! Tôi phản kích lấy điện thoại từ trong túi quần ra cầm sẵn đề chờ chụp ảnh “mát mẻ”, lại sợ anh thay đổi ý kiến, tôi vội nói, “Được rồi, quyết định vậy nha!” Lục Tuyền Chi không nói gì chỉ gật đầu, miệng nở nụ cười đầy quyến rũ, đôi mắt đen huyền ẩn hiện ý cười làm say lòng người, tôi thỉnh thoảng nhìn cả người. —— cấ ! 1 con hươu, 2 con hươu, N con hươu háoooo sắcccc —— Năm phút sau, tôi cầm điện thoại thăm rọi lệ đầy mặt. . . Vừa rồi Lục Tuyền Chi hỏi tôi muốn nhìn thứ ở dưới khăn tắm không, còn bảo tôi hứa với anh một điều kiện, còn kêu đừng nói là nhìn, cho chụp ảnh lưu niệm còn được. Đúng là tôi đã chụp được vài tấm, chỉ có điều, trên màn hình lại là một đôi chân thon dài, cơ bắp rắn chắc. . . Thì ra “thứ” mà anh nói ở dưới khăn tắm chẳng qua là hai cái chân mà thôi, đúng là tên khốn khoai mấy trò chơi chữ tầm xàm này, đồ khốn, đồ khốn, đúng là đồ khốn! Đã cẩn thận từng li từng tí thế mà vẫn bị chơi xỏ. . . Ôm lòng bị tổn thương nghiêm trọng, tôi rửa xong chén đĩa từ trong nhà bếp đi ra cũng không chào tạm biệt mà định về nhà ngay, thế mà Lục Tuyền Chi lại chẳng chịu buông tha tiếp tục theo phá tôi, ra vẻ trí thức lịch sự ảo, “Cũng trễ rồi, một mình cô về không an toàn đâu, tôi đưa cô về.” Xác suất tôi một mình về nhà xảy ra chuyện thì rất nhỏ, nhưng để Lục hồ ly đưa tôi về thì cơ hội bị tổn thương lại rất lớn! Tôi sợ hãi lắc đầu từ chối, “Không cần đâu, anh đi ra ngoài thì cần phải thay quần áo nữa, mắc công lắm!” Anh hoàn toàn làm lơ lời từ chối của tôi, “Cô chờ một chút, tôi thay đồ nhanh lắm!” Nói xong anh lập tức đi về phòng ngủ, tôi thầm nghĩ con đường phía trước không đi được thì tôi đi con đường khác, vì thế tôi lặng lẽ không một tiếng động đi đến cửa, một chân đặt ra phía trước, chờ anh vào phòng thay đồ tôi cũng sẽ phi thân đi ngay! Bỗng nhiên, Lục Tuyền Chi dừng bước xoay người lại, nhưng mà không phải nhìn tôi, mà là nhìn cái người đang ngồi xem phim hoạt hình trên ghế sofa, anh cần dọn, “Tiểu Khiêm, ra giữ cửa.” Nói xong anh mới đi vào phòng ngủ, đóng cửa lại thay quần áo. Lục Khiêm hung dữ trừng mắt liếc tôi, sau đó nổi giận dưng dưng đứng phất dậy, yên lặng đi ra cửa lớn đứng đó y như con chó giữ nhà. Tôi tức điên lên, có vậy mà cũng cắt đứt đường lui của tôi! Lục Tuyền Chi quả nhiên thay đồ rất nhanh, chiếc áo sơ mi trắng tấp tôn lên nước da hồng hào rần rờ của anh, quần tây ỉu ly phẳng phiu bao bọc lấy đôi chân thon dài, mái tóc đen để xoã tự nhiên, nụ cười nhẹ nhàng hào hoa phong nhã càng làm gương mặt anh sáng láng như ngọc, dáng người cao dong dong toát ra khí chất tinh anh. Anh nhìn gương mặt chán nản bị nhốt ở trong phòng khách của tôi, hài lòng gật đầu nói, “Đi thôi.” Tôi lại lần nữa ngồi vào ghế phụ trong chiếc xe hơi phong cách, Lục Tuyền Chi lái xe rất thuần thục, tiếng nhạc trữ tình trong xe văng vẳng bên tai nghe rất du dương. Hết mỗi lần ngồi trên chiếc ghế thoải mái này, tôi lại nhớ đến vô số lần mình đến nhà anh, càng nghĩ càng thấy kì dị, nhìn đâu cũng không thấy đây là quan hệ bình thường giữa nhân viên và ông chủ, nhớ đến lời cảnh báo của l vị giám đốc lúc tôi mới vào công ty, tôi hơi lo lắng, vì thế liền lựa lời giải bày, “Tổng giám đốc, tôi chỉ là một nhân viên bình thường làm việc dưới cấp anh, thật ra anh không cần đối xử tốt với tôi như vậy đâu, cổ tình đưa tôi về nhà mắc công lắm, hơn nữa bị đồng nghiệp nhìn thấy cũng không tốt lắm!” Tay anh đang lái xe bỗng chậm lại, lập tức nhú mày về không vui hỏi tôi, “Ai nói tôi cổ tình đưa cô về nhà?” Tôi ngờ vực hỏi lại, “Chứ không phải hả?” Anh dừng một chút rồi ôn tồn nói, “Gần chỗ cô ở mới mở một tiệm ăn nhanh, nghe nói bánh pizza ở đó cũng không tệ lắm, tôi nay tôi vẫn chưa ăn gì cho nên định đi mua một phần, sẵn tiện đưa cô về nhà thôi.” Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ “À” một tiếng, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Đúng vậy, hỏi tôi anh không có ăn gì, ra ngoài mua đồ ăn là chuyện đương nhiên, chỉ tại tôi suy nghĩ nhiều mà thôi! Lục Tuyền Chi nhìn về mặt tôi thở phào nhẹ nhõm như bản thân may mắn lắm, sắc mặt anh lập tức chùng xuống. Tôi nhìn khuôn mặt bị xỉ của anh mà chẳng dám bắt chuyện, vì vậy ngồi tựa đầu vào chiếc ghế ưa thích này, nhắm mắt nghe nhạc dưỡng thần. Một lát sau, chuông điện thoại của tôi bỗng nhiên vang lên, là Ngải Lị gọi. “Ngải Lị, tìm tao có chuyện gì thế?” Tôi vừa bấm nghe là lập tức hỏi ngay. “Tiểu Diệp, tao nói dối với mẹ là tôi nay qua chỗ mày ngủ, nếu mẹ tao có gọi thì nhớ nói vậy nha, đừng có làm lộ chuyện đó!” “Yên tâm đi, tao làm mấy chuyện này đâu phải lần 1 lần 2 đâu, hơn nữa mẹ của mày rất tin tao mà!” “Được rồi, cứ như vậy đi, tao và Chí Hải tận hưởng thế giới hai người đây!” Nói xong, Ngải Lị lập tức cúp máy. Tôi cầm điện thoại mà tự dưng lại thấy tủi thân vô cùng, Ngải Lị thì tình xuân dạt dào, mà mùa xuân của tôi chẳng biết chừng nào mới tới nữa! Nào ngờ Ngải Lị cúp máy chưa lâu thì chuông điện thoại lại reo lên lần nữa, lần này là mẹ Ngải Lị gọi. “Hạ Diệp.” “Dạ, chào di Lư!” “Ngải Lị có phải đang ở nhà con không?” “Dạ, đúng vậy!” “À, vậy di yên tâm rồi.” Nói xong di ấy cũng cúp máy ngay. Khi xe dừng tại đèn xanh đèn đỏ, tôi vừa dòm ra cửa sổ thì nhìn thấy di Lư cùng bạn của di ấy đang đi về phía này, chừng dăm ba bước nữa là sẽ thấy tôi ngay, tôi sợ tới mức lập tức nằm sấp xuống đuôi Lục Tuyền Chi! Lục Tuyền Chi hơi mất tự nhiên, ngơ ngàng hỏi, “Làm gì vậy?” Tôi hoảng hồn chưa kịp định thần, hốt hoảng nói, “Người phụ nữ mặc đồ đồ đang đi ở đằng trước chính là mẹ của Ngải Lị đó! Nếu để cho di ấy biết tôi và Ngải Lị không ở cùng với nhau thì nguy!” Anh im lặng một giây, sau đó đột nhiên nói như thể ra lệnh cho tôi, “Ngồi đây!” Tôi bức bối vì thái độ mất nhân tính của anh, “Ngồi đây cái gì mà ngồi, di ấy còn chưa đi qua mà!” Giọng anh lúc này lại có hơi vui sướng, “Được, vậy cô cứ nằm đi.” Vì thế tôi tiếp tục nằm. . . Nhưng rất nhanh tôi liền phát giác có gì đó không bình thường, bởi vì bây giờ tôi đang úp mặt vào đuôi Lục hồ ly, nói chính xác chính là giữa hai chân anh có vật gì đó dằn cương lên. . . Hơi nóng từ cái vật cương lên đó xuyên qua lớp vải cứ như luồng điện truyền tới đại não của tôi, tôi “A” thờ nhẹ một tiếng, suýt nữa theo phản xạ có điều kiện ngóc đầu dậy, nhưng mới vừa rồi khỏi hai cái đuôi kỳ lạ quý quái kia, người nào đó phía trên lại thốt ra một câu khiến tôi lại tiếp tục nằm xuống! “Đừng nhúc nhích, bà ấy bây giờ đang cách cửa xe có một mét.” Giọng nói khàn khàn của Lục Tuyền Chi có hơi khác thường, nhưng sự nhắc nhở của anh lại đột nhiên khiến tôi nhớ đến chuyện của Ngải Lị, vừa rồi bốc đồng nên hành động nông nổi quá, nhưng nếu giờ di Lư nhìn thấy tôi thì thế nào ngày mai trên người Ngải Lị ít nhất cũng có hơn 10 dấu chổi lông gà! Vì chị em, tôi phải cố nhịn! Do đó tôi tiếp tục nằm yên trên đuôi Lục Tuyền Chi, tiếp xúc trực tiếp với vật thể cứng rắn nóng rực quái ác kia. Qua vài giây, tôi chợt nghe một tiếng nói quen thuộc cất lên, “Thưa anh, đã hết đèn đỏ rồi, anh còn dừng xe ở đây nữa thì sẽ cản trở giao thông.” Tôi đang úp mặt vào đuôi Lục Tuyền Chi lập tức ngẩng lên, thì thấy một viên cảnh sát giao thông đang đứng ngoài cửa xe nhìn vào trong xe, chính là viên cảnh sát giao thông lần trước kiểm tra bằng lái xe của tôi! Ông ta cũng nhìn tôi chăm chăm, về mặt hiện rõ 4 chữ “thì ra là thế”, mặt ông ta đỏ gay xấu hổ ho hai tiếng, về khinh khinh nói, “Thưa cô, những chuyện như vậy sau này hai vợ chồng nên về nhà rồi hãy làm, nếu không rất dễ khiến giao thông bị đình trệ.” Đây chú cảnh sát giao thông, chú tướng tôi nằm như vậy là đang làm cái gì hả? Mặt tôi lập tức nóng lên, luống cuống ngồi dậy giải thích, “Chuyện không phải như chú nghĩ đâu, chúng tôi không phải là vợ chồng, anh ta chỉ là ông chủ của tôi thôi!” Viên cảnh sát giao thông nghe tôi nói thế càng nhìn tôi về xem thường hơn nữa. . . Ngay khi tôi trầm miệng cũng khó giải thích nổi, mà càng giải thích lại càng thêm rắc rối mờ ám, Lục Tuyền Chi kịp thời nhấn chân ga chạy đi, khuôn mặt viên cảnh sát giao thông cũng biến mất ngoài cửa sổ xe. Xe chạy êm ru, lướt nhanh trên đường, mặt tôi nóng hằm hập vì xấu hổ lại thêm bức bối, mà khuôn mặt Lục Tuyền Chi dường như cũng hơi hồng hồng. Xe dừng trước cư xá nơi tôi ở, tôi nói một câu ngày mai gặp xong rồi xuống xe ngay, đi mà cứ như là chạy nạn không bằng, sau lưng truyền đến giọng cười của Lục Tuyền Chi, “Hạ Diệp, đừng quên bữa sáng của tôi!” Về đến nhà cả người tôi mệt mỏi đến bần rùn tay chân chỉ muốn đi ngủ ngay lập tức mà thôi, dù sao ngày mai cũng phải dậy sớm để làm cơm tình thương đến công ty! Định đi về phòng thì mẹ cứ như là Trình Giáo Kim thỉnh linh xuất

hiện, “Con gái!” Tôi vội hỏi lại, “Mẹ, chuyện gì vậy?” Mẹ dịu dàng nói, “Con gần đây hay về nhà muộn thế, bận chuyện gì vậy hả?” Tôi sững người, lập tức bịa đại lý do nào đó, “Công ty con tăng ca!” Mẹ gật đầu, sau đó nói khẽ với tôi, “Con gần đây cũng không về ăn cơm tối.” Nghe mẹ nói thế tôi cũng chợt nhớ ra gần đây đúng thật rất ít khi tôi ở bên mẹ, lại hay để một người mẹ hơn năm mươi tuổi ở nhà ăn cơm một mình, hình ảnh mẹ trơ trọi ngồi bên bàn ăn cùng món ăn rất đơn sơ, giản dị hiện ra trước mắt, lòng tôi bỗng trĩu nặng cảm giác áy náy xót xa, ăn năn sám hối với mẹ, “Mẹ, con xin lỗi, sau này con sẽ cố gắng về sớm một chút cùng mẹ ăn cơm!” Nhưng tôi vừa nói xong, mẹ bỗng nhiên lòng lộng la lên, “Đừng, tốt nhất là đừng! Di Lư nghe mẹ nói dạo gần đây tối con không có về nhà ăn cơm, bởi thế mấy nay ngày nào đi ấy cũng cùng mẹ xuống quán ăn gần nhà ăn, toàn là đi ấy trả tiền cả. Mẹ định nói con mai một tối con khỏi cần về ăn cơm với mẹ, cứ ở công ty tăng ca đi, con vừa kiếm được tiền, mẹ thì có thể thừa dịp kiếm lời của di Lư con, tốt quá còn gì!” “” Lại lãng phí tình cảm nữa rồi = = Uê oái vồ vồ hai cái đùi, tôi cố lết về phòng mình, mẹ thì lại hào hứng miệng lẩm bẩm thì thào sau lưng tôi, “Khà khà, con nghĩ ngày mai nên đi ăn chỗ nào đây hả, mẹ nghĩ tốt nhất là nên đi nhà hàng sang trọng mắc tiền.” Nói xong còn tự cười khanh khách mấy tiếng. Tôi chợt nhớ đến lời nói của Lục Tuyên Chi lúc ở trên xe, liền quay lại nói với mẹ, “Mẹ, gần nhà chúng ta không phải mới mở quán ăn nhanh sao, nghe nói đồ ăn cũng ngon lắm, sao mẹ không đến ăn thử đi?” Mẹ trừng mắt liếc tôi, “Con gái, con bị gì rồi hả? Cưng xa chúng ta nổi tiếng là vắng tanh, gần đây trăm mét cũng chẳng có mấy tiệm ăn, mà chuyện gần xa trong khu cư xá này mẹ đều biết rõ mồn một, làm gì có quán ăn nhanh nào mới khai trương chứ? Mẹ và di Lư con đi ăn cơm còn phải bắt xe đi nữa đây này!” Tôi ngó người im lặng. . . Nằm trên giường, tôi trần trọc suy nghĩ đủ thứ chuyện, chẳng lẽ ông chủ Lục thật sự có ý với tôi? Nhưng mà anh ta vì sao lại để ý tôi chứ? Rồi từ khi nào anh ta để ý đến tôi? Mà một người có điều kiện gia thế tốt như vậy sao lại để ý tôi được? Rồi anh có ý là có ý gì với tôi? Một bụng rối rắm. .

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Đi công tác

Ngày hôm sau tôi vẫn dậy từ sớm như mọi khi, cả người tinh thần sảng khoái, ngay sau đó tôi liền lục tung tứ phía tìm nguyên liệu để làm cơm tình thương cho ông chủ Lục, vật lộn cả buổi chỉ tìm được có mấy quả trứng gà, nhưng lại không có miếng thịt hun khói nào hết, đành phải giảm bớt nguyên liệu thôi chứ sao, cũng đừng trách tôi cắt xén nhá, giờ chỉ có thể làm mỗi trứng hình trái tim thôi.

Đập một quả trứng lên chiên ai ngờ lại ra hình tròn, vì thế tôi ăn hết. Quả trứng thứ hai chiên lên lại ra hình bầu dục, thế nên tôi lại ăn hết. Quả trứng thứ ba thì lại ra hình thù rất kì lạ, do đó tôi tiếp tục ăn hết. Đến quả trứng thứ tư thì tôi không thể nào ăn hết được, chỉ dám cắn rìa lòng trắng trứng, nhưng ăn rồi lại ăn tự dưng tôi phát hiện mình vô tình cắn lòng trắng phía dưới thành đầu nhọn, còn phía trên cắn miếng nhỏ nhỏ là sẽ được hình trái tim! Ha ha, thành công! Bất chợt cắn như hồi nãy kết quả được năm miếng trứng hình tim, tôi lấy hộp nhựa đựng cơm trong tủ đựng chén đĩa ra, vui vẻ xách đến công ty. Lúc vào công ty còn rất sớm, cho nên xung quanh không khí rất vắng vẻ, sau khi đem bữa sáng để trên bàn của ông chủ Lục, tôi bắt đầu một ngày làm việc. Một lúc sau, các đồng nghiệp lục tục đi vào công ty, vì thế bầu không khí cũng dần dần náo nhiệt lên, tôi đang quét dọn trong văn phòng thì chợt nghe thấy mấy đồng nghiệp bên ngoài đang kể chuyện tiểu lâm, tôi hí hửng vừa lắng tai nghe, vừa im lặng cười cười. . . “Có chuyện gì vui vậy?” Giọng nói quen thuộc ở cửa truyền đến, Lục Tuyên Chi ăn bận gọn gàng áo quần sạch sẽ thơm mát đi tới, sắc mặt có hơi nhợt nhạt, chẳng lẽ bệnh đau bao tử lại tái phát sao? Để anh không bắt thóp tôi làm việc mất tập trung, tôi vội cười cười nịnh hót, “Nghĩ đến có thể gặp được Tổng giám đốc cho nên tôi rất vui đó mà!” Anh dường như rất hài lòng với câu trả lời này, miệng nở nụ cười, “Có phải cô rất muốn mỗi ngày đều gặp tôi không?” Đàm lao thì phải theo lao, tôi đành phải gật đầu, “Đúng vậy! Tất nhiên rồi!” Anh nghe xong cười rất khó hiểu, “Cô nhất định phải nhớ rõ câu nói này đây.” Không biết tại sao tự dưng tôi cảm thấy ớn lạnh cả người, sồn hết cả gai ốc, lập tức lảng sang chuyện khác ngay, “Tổng giám đốc, anh ăn sáng trước đi, vẫn còn nóng đó, cái này tôi vất vả lắm mới làm được!” Cả tay lẫn miệng đồng thời sử dụng, không vất vả sao mà được! Lục Tuyên Chi mặt mày tươi rói đi đến bàn làm việc, ngồi trên ghế da xoay chuyển dụng cụ của anh, từ từ mở hộp nhựa đựng cơm ra, sau đó lấy thìa gắp miếng trứng miến cường cũng được coi hình trái tim lên, đang định bỏ vào miệng thì đột nhiên anh dừng lại, hô to, “Hạ Diệp.” Tôi vội vàng đáp lại, “Vâng?” Anh nghiêng ngàm nhìn miếng trứng rồi nói, “Sao trên này lại có dấu răng?” Tôi lung tung biết mình sắp tiêu rồi, lúc đó một lòng chỉ muốn làm ra hình trái tim, không chú ý tới chi tiết này, hiển nhiên giờ muốn huỷ thì diệt tích cũng không kịp nữa, thế nên chỉ có thể giả nguốc lắc đầu chối bay chối biến, “Dấu răng gì? Tôi đâu biết đâu!” Anh ngoác tôi lại, “Tối đây!” Tôi hỏi hộp đi tới, anh gắp miếng trứng đưa đến miệng tôi, cứ y như đang dụ trẻ con cười tùm tùm dịu dàng nói, “Đây, cắn một miếng đi.” Tôi sợ hãi xua tay, “Tổng giám đốc, anh đừng khách sáo, tôi không có đói bụng.” Anh nhìn tôi vẻ bí hiểm, “Hay là cô muốn tôi mớm cho cô ăn?” Tôi theo bản năng lắc đầu lia lịa, để tránh tình trạng “trứng mồi không ăn ăn trúng phạt”, tôi bắt dặc dĩ cắn nhẹ một cái, sau đó anh lấy dấu răng tôi vừa mới cắn so với dấu răng trên miếng trứng khác, như khám phá được gì đó, tiếp đó anh bắt đầu ăn, một cái, hai cái, ba cái, bốn cái, năm cái, hộp cơm rất nhanh chỉ còn thấy đáy mà thôi. Sau khi ăn xong lại còn tỏ ra thoải mái, anh nói, “Mùi vị cũng không tệ, sau này bữa sáng của tôi cứ làm giống hôm nay đi.” Tôi lặng thầm mà 囧. Nghe nói hôm nay có rất nhiều dự án quan trọng, các đồng nghiệp ai nấy cũng làm việc quần quật, bận bịu đầu bù cổ, công việc hôm nay của tôi thì nhẹ nhàng hơn hẳn, chỉ cần nhận và gửi mấy bản fax, chỉnh sửa mấy tài liệu văn phòng, rồi giúp mọi người đi lên lầu photocopy. Nếu bình thường thì tôi thì giúp người này người nọ việc này việc kia còn hơn ngồi một chỗ ở văn phòng đến phát chán, nhưng việc photocopy tài liệu hôm nay lại vô cùng cực khổ, bởi vì thang máy bỗng dưng bị hư vẫn còn đang sửa chữa, giờ thì tôi mới thấm thía việc leo cầu thang khiến người ta mất sức kiệt quệ như thế nào! Chạy lên chạy xuống không biết bao nhiêu lần, lúc đang đi lên lầu để photo thì dây giày bỗng nhiên đứt cái phụt, tôi vội để tài liệu xuống bậc thang, cúi người định sửa lại, nhưng suy nghĩ cả nửa ngày cũng không tìm cách sửa được sợi dây, tôi buồn rầu vô cùng, chẳng biết vì chuyện công mà đứt dây giày thì có được tính phí bồi thường không nhỉ? Bỗng có tiếng chân vọng lại, tôi ngẩng đầu lên thì thấy Lục tiểu đệ một tay cầm cây lau nhà, một tay xách xô nước đang đứng phía trên đầu tôi, vênh vào tự đắc la lên, “Tránh xa, tôi muốn xuống lầu!” Nghe giọng điệu hằn học của cậu ta, tôi chẳng thèm quan tâm cậu ta bận hay vội chuyện gì, vẫn tiếp tục ngồi sửa dây giày. Cậu ta thấy tôi vẫn đứng đưng như không nghe thấy gì mà bắt đầu phát cáu, mà cả hai tay cậu ta đều đang xách đồ, vì thấy ý vào đang đứng cao hơn tôi, dùng chân huyếch vào đầu tôi, rống to, “Tôi bảo cô tránh ra có nghe không hả!” Tuy là lực chân rất nhẹ không khiến đầu tôi đau nhức gì, nhưng hành vi của cậu ta đúng thật không tôn trọng người khác, tôi lập tức nổi điên lên mà mắng, “Cậu thử đá một cái nữa xem!” Lục tiểu đệ như bị thái độ và lời nói của tôi làm hoảng sợ, giọng the thé trách móc, “Cô la cái gì mà la, ai bảo cô ngồi ngáng đường làm gì. . .” Nói xong cũng không đi xuống lầu mà lại xoay người đi lên trên lầu, nhanh như chớp không thấy tăm hơi đâu hết. Tôi vuốt ngực ổn định hô hấp, đồ nít ranh không hiểu chuyện, tôi đây đại nhân đại lượng không so đo với cậu ta ! Dây giày đứt rồi, tuy là không ảnh

hường việc đi đứng nhưng leo cầu thang sẽ tốn sức và mệt lắm đấy, lúc trở về văn phòng tôi kể hết mọi chuyện cho Lục Tuyền Chi nghe, anh không có đề xuất hỗ trợ kinh phí bởi thường, nhưng lại rất có tình người cho tôi ở trong văn phòng chỉnh sửa tài liệu mà thôi, không cần phải leo lên leo xuống cầu thang làm chân chạy nữa, nhưng anh nói xong cũng vội vàng gõ bàn phím, không đoái hoài đến tôi. Khi tôi ngồi trong văn phòng chỉnh sửa tài liệu thiên thu bất tận, nghe tiếng gõ bàn phím đến phát chán, Lục tiểu đệ gõ cửa đi vào, cầm trong tay một bịch xốp và nói, “Anh, này là thuốc cảm anh kêu em đi mua nè.” Lục Tuyền Chi ngồi sau bàn vì tính ngẩng đầu lên, thuận miệng nói, “Ừ, để xuống đi.” Sau đó tiếp tục vùi đầu làm việc như là bận rộn lắm. Từ nãy đến giờ tôi đều ngồi im một chỗ làm việc, không nói một lời nào khiến trong người buồn bức đến phát sợ, lại không dám quấy rầy ông chủ Lục đang bận tới tấp mặt mũi, giờ thì cũng đã có người để giải khuây rồi, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt thế này! Vì thế tôi bất kể lúc trước có hiềm khích gì với Lục tiểu đệ, cố tỏ ra vui vẻ, hạ giọng đến gần hỏi, “Anh của cậu bị cảm hả?” Khó trách nhìn sắc mặt không được tốt lắm. Lục tiểu đệ tròn mắt liếc tôi, cũng nhỏ giọng mắng tôi, “Đầu cô bị con lừa nó đá rồi hả? Anh tôi không bị cảm, tôi đi mua thuốc làm cái gì!” Tôi vẫn tươi cười nói chuyện, “Đúng, đầu tôi mới bị con lừa đá cho một cái đó!” Lục tiểu đệ, “...” Thấy cậu ta im lặng khiến bầu không khí càng thêm tẻ nhạt, tôi bèn tìm chủ đề khác, “Anh của cậu chắc là hôm qua ngủ không chịu đắp mền rồi.” Giọng điệu Lục tiểu đệ trước sau vẫn cộc cằn, cậu kính nói, “Lớn như vậy mà không biết đắp mền sao? Anh tôi không có ngủ!” Tôi gật đầu đồng ý, “Ừ, cũng đúng, anh của cậu đâu có giống cậu đâu.” Cậu ta nghe tôi nói thế lại im lặng, tức giận nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn, vốn là nhỏ giọng nói thỉnh thoảng lại quát lên thật to, “Cô đừng có nói bậy! Anh tôi bị cảm là vì tôi qua đưa cô về nhà xong, anh về nhà tắm nước lạnh!” Lần này đến phiên tôi ghen hờn im lặng. “Tiểu Khiêm.” Vốn đang tập trung làm việc, Lục Tuyền Chi bỗng nhiên lên tiếng, mỉm cười nói, “Công việc hôm nay đã làm xong chưa?” Tôi há hốc miệng nhìn Lục tiểu đệ, còn cậu ta thì lại đặc ý nhìn tôi, nhanh nhẩu nói như đang giành công với ai vậy, “Anh, sáng nay em đã lau dọn sạch sẽ nhà vệ sinh nam từ tầng 1 đến tầng 7 hết rồi!” Lục Tuyền Chi nhếch môi cười, gật đầu tán thưởng, “Ừ, làm tốt lắm!” Mặt Lục tiểu đệ lộ vẻ vui mừng, hất cằm nhìn tôi đầy khiêu khích. Lúc này Lục Tuyền Chi lại nói tiếp, “Vậy giờ em tiếp tục lau dọn sạch sẽ nhà vệ sinh nữ từ tầng 1 đến tầng 7 hết đi.” “...” Lục tiểu đệ lập tức như quả cà bị hư, mặt mày ảo não đi ra khỏi phòng. Lục tiểu đệ đi rồi, Lục Tuyền Chi đột nhiên hỏi tôi, “Hạ Diệp, cô có biết vì sao hôm nay tôi lại bận rộn như vậy không?” Tôi hoàn toàn không biết chuyện gì nên lắc đầu lia lịa trả lời anh, “Không biết!” Về mặt anh sung sướng, cười nói, “Cô sẽ biết nhanh thôi.” Nói xong lại thông dong dặn dò tôi, “Cô đi đặt vé máy bay sáng mai đến Quê Lâm và khách sạn ở đó đi.” Quả nhiên biết nhanh thật, tôi tức thì hiểu rõ nguyên nhân anh lại bận rộn đầu tắt mặt tối, thì ra ngày mai phải bay rồi! Đặt vé máy bay và khách sạn là nhiệm vụ của tôi, hơn nữa đây cũng là nhiệm vụ mà tôi thích nhất, bởi vì điều này có nghĩa là anh sẽ không có ở công ty trong khoảng thời gian này, thế thì tôi không cần bị anh đàn áp nữa rồi! Tôi vui sướng khoát tay gạt đầu, lại sợ anh đổi ý liền nói như chụp gậy, “Tôi đi đặt vé máy bay và khách sạn ngay đây!” Nói xong, tôi hí hửng gấp rút bước nhanh ra khỏi phòng, đây cũng là lần đầu tiên mà tôi làm việc tích cực đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trúng chiêu

Lục Tuyền Chi càng đi sớm bao nhiêu thì tôi càng được sớm giải phóng bấy nhiêu, bởi thế tôi cố ý đặt chuyến bay sớm nhất, nghĩ đến cuộc sống tự do ngày mai nên tâm trạng tôi vô cùng phấn khởi, nhưng trên đường trở về văn phòng không ngờ lại oan gia ngõ hẹp gặp giám đốc Vương, nụ cười trên mặt tôi cũng tắt lịm!

Thấy ông ấy đang từ xa đi tới, tôi lập tức cúi đầu đi như chạy, thầm nghĩ chỉ cần không để ông ta thấy tôi, hơn nữa đi nhanh thì ông ta chắc chắn sẽ không nhận ra tôi. Nào ngờ mới đi ngang qua vai giám đốc Vương thì ông ta liền chớp lấy tôi, nhiệt tình chào hỏi, “Tiểu Hạ, mấy ngày nay rồi không gặp cô nha!” Tôi hoảng hồn lại cảm thấy bức bối, “Giám đốc Vương, tôi cúi đầu đi mà, làm sao ông biết là tôi?” Ông chỉ chỉ vào đầu của tôi và nói, “Cô lúc nãy không vừa cúi đầu vừa chạy trốn thì tôi đã không nhận ra cô rồi, chủ yếu là do nhận ra kiểu tóc của cô thôi, công ty chúng ta ngoại trừ cô ra thì còn ai quán tóc thành búi phân thế này?” 囧, ông ta tưởng tôi là Cừu lười biếng Lân Dương Dương đây mà! Cái ông này quả nhiên mỗi lần gặp tôi là mỗi khích tướng tôi mà, hai chúng tôi tuyệt không đội trời chung! Tôi giả bộ như đang gấp nên chào tạm biệt giám đốc Vương, “Tôi còn bận nhiều việc, xin phép đi trước!” Thế mà giám đốc Vương lại cứ bám tôi như sam, “Đợi một chút, Tiểu Hạ, tôi vừa rồi nghe giám đốc tài vụ nói có đến chỗ bà ấy ứng tiền phí đi công tác phải không?” Tôi tiếp tục giả bộ mình rất bận rộn, “Phải, tổng giám đốc kêu tôi đi mua vé máy bay sáng mai đến Quê Lâm, vé thì đã đặt xong rồi, nhưng giờ tôi phải vội về đặt khách sạn năm sao đây!” “Vé máy bay ngày mai?” Giám đốc Vương gật đầu nói, “Vậy tôi về nhà thu dọn cái đã.” Tôi không hiểu ý ông ta, hỏi lại, “Thu dọn cái gì?” Ông ta liền tỏ ra đặc ý, “Cô mới vào làm nên không biết thôi, mỗi lần tổng giám đốc đi công tác lúc nào tôi chẳng đi cùng!” Giờ thì tôi đã hiểu, thì ra một vé máy bay khác là cho giám đốc Vương, vậy thì quá tốt còn gì. Hai người này một người bóc lột thể xác tôi, một người thì đã kích thích thần tôi, bọn họ cùng nhau đi hết đúng là song hỷ lâm môn mà! Giám đốc Vương vui mừng hớn hở ra mặt, đột nhiên hỏi tôi, “Tổng giám đốc có nói chuyến công tác này đi mấy ngày không?” Tôi đáp lại ngay, “Bảy ngày!” Nói xong tôi lại lần nữa giả khổ xin tha, “Giám đốc Vương, tôi thật sự đang rất vội đi đặt phòng khách sạn!” Cho nên ông đừng có lôi kéo tôi nữa, tha cho tôi đi! “Cô đi đi.” Ông ta rốt cuộc cũng chịu buông tha tôi, tôi chuẩn bị chuẩn bị thì ông ta lại dặn dò tiếp, “Đừng rồi, cô chỉ cần đặt một phòng cho tổng giám đốc là được rồi, không cần đặt cho tôi đâu.” Tôi quay đầu lại hỏi, “Sao vậy?” Ông ta cười nham hiểm y như tên trộm, “Tôi buổi tối ở khách sạn khác.” Tôi tò mò, “Vậy phòng ông ở thì sao?” Ông nhỏ giọng nói lí nhí, “Tiểu Hạ, cô cũng biết rồi đó, bình thường vợ tôi quản lý rất chặt, đến nơi khác thì buổi tối tôi mới có thể tự do hoạt động được. Cô cứ lấy tiền đặt phòng khách sạn đưa cho tôi là được rồi.” Nghe ông nhấn mạnh hai chữ “hoạt động”, tôi lập tức hiểu ra, lòng thầm khinh thường ông ta, mọi khi ở trước mặt vợ và cháu trai thì chăm sóc ân cần, nhưng hễ có cơ hội đi công tác thì cứ y như là đại gia đi ăn chơi rượu chè be bét, đúng là đàn ông ai cũng có một cái đức hạnh! Nghĩ vậy, tôi quyết không để cho ông ta hưởng cả tiền lẫn sắc, giọng điệu “công việc hoá” khẳng khái giữ vững lập trường, “Giám đốc Vương, tôi vẫn sẽ đặt hai phòng, ở hay không ở là chuyện của ông, nhiệm vụ của tôi là phải làm như thế.” “Tiểu Hạ, cô không hiểu chuyện rồi.” Ông mặt mày bí xị nhìn tôi, do dự một chút rồi nói, “Nói tóm lại là thế này, một phòng ở khách sạn năm sao một ngày là 600 tệ, bảy ngày sẽ là 4200, tôi và cô chia đều với nhau, thế nào hả?” 2100 tệ đó nha... Hai ngàn một trăm tờ tiền cứ bay phấp phới trước mặt tôi, tôi không chần chừ lập tức gật đầu đồng ý. Ngày hôm nay chính là ngày mà tôi vui nhất từ đó đến giờ, tự do và tiền tài hai thứ đều nằm trong tay tôi! Tâm trạng sung sướng nên làm việc cũng nhanh hơn, thời gian cũng trôi qua nhanh hơn. Ông chủ Lục trước khi đi còn chăm chỉ làm việc, đã đến giờ tan ca mà còn không biết vùi đầu mà làm, còn tôi thì lo lắng bị anh gọi đến nhà nấu cơm tối, vì thế âm thầm lặng lẽ chuẩn bị ra khỏi văn phòng. Lúc trên đường đi về,

tôi lại đứng mặt Lục tiểu đệ ở gần toilet, biểu hiện của cậu ta vừa trông thấy tôi cứ hết biểu hiện lúc tôi gặp giám đốc Vương, cúi đầu chạy nhanh như chớp! Chẳng lẽ cậu ta thấy tôi cũng hoảng sợ vậy sao? Nghĩ thế, tôi bỗng cảm thấy cuộc đời này cũng quá đổi buồn cười. Khó có thể tan ca sớm đi thẳng về nhà, khoảng khắc đi ra khỏi công ty tôi cảm thấy nhẹ nhõm vui sướng khôn cùng. Nhưng mà lúc về tới nhà thì tâm trạng tôi lại như quả bóng xì hơi, chán nản vô vàn, bởi vì tôi chợt nhớ ra mẹ nói muốn cùng đi Lưu ra ngoài ăn cơm, kêu tôi đừng về nhà ăn cơm tối, vì thế tôi vác cái bụng trống rỗng vào bếp nấu mì gói ăn. Lúc mẹ về nhà thì mặt mày rạng rỡ, đi mà cứ ềnh cái bụng ra, nhìn thôi cũng đủ biết là ăn no quá, bà ngạc nhiên khi thấy tôi, liền hỏi, “Con gái, sao hôm nay con về sớm thế hả?” Tôi nghĩ đã lâu không ăn đồ ăn mẹ làm, háp tấp chạy qua níu tay mẹ, nũng nịu nói, “Mẹ, một tuần lễ này con sẽ về rất sớm!” Không hổ danh là mẹ, lập tức hiểu ra ý đồ của tôi, liền đẩy tôi ra xa, “Xê ra xê ra, con mai một tự làm đồ ăn cho mình đi, đừng có mơ mẹ sẽ nấu cho con.” Tôi chạy lại ôm mẹ làm nũng tiếp, “Mẹ à, hai mẹ con chúng ta lâu rồi không có ăn cơm với nhau, tuần này chúng ta sẽ từ từ bồi dưỡng tình cảm!” Mẹ một mực từ chối, “Không được, mẹ còn muốn cùng đi Lưu con ăn hết tất cả quán ăn gần xa, hơn nữa một đồng cũng không cần bỏ ra, cái lợi lớn như thế ngu sao mà không hưởng!” Tôi bĩu môi mếu máo kêu, “Mẹ~~~~” Mẹ, “Mẹ bạn xem TV rồi!” Nói xong bà đèn phòng khách mở TV, ngồi trên ghế salon say sưa xem. Tôi đi theo mẹ vào phòng khách, tiếp tục tỏ ra đáng thương gọi, “Mẹ~~” Mẹ, “Hôm nay TV chiếu liên tiếp 3 tập, haha, tốt lắm tốt lắm” Tôi, “Mẹ~~” Mẹ, “Trời ơi, tự nhiên lại chiếu quảng cáo!” Tôi, “Mẹ~~” Mẹ, “Đúng, cái tên bất cóc này đúng là đáng chết, lớn lên đã xấu mà còn bắt chước người ta đi bất cóc!” Suốt ba tập phim tôi mê mẩn, nhõng nhẽo, đến cả miếng lưỡi khô queo khô quắt, nhưng cuối cùng cũng không khiến mẹ nhũ lòng thương. ... Tôi tại sao lại có người mẹ thế này chứ! Sáng thứ hai, tôi không cần phải dậy sớm nữa tiếng để làm bữa sáng, đánh một giấc đến bảy giờ mới ra khỏi giường, đánh răng rửa mặt trang điểm một chút, tinh thần sảng khoái đi ra ngoài chuẩn bị đến công ty làm. Hôm nay là ngày đầu tiên không bị ai đàn áp hay đá kích, cho nên tâm trạng của tôi đặc biệt tốt, tung tăng vừa đi vừa hát trên đường, nhưng giờ thì hát cũng không nổi nữa, bởi vì lúc tôi vừa xuống lầu thì đã thấy một chiếc xe hơi đậu trước cửa, nhìn qua cửa kiếng xe thì có thể thấy người ngồi ghế trước dĩ nhiên là giám đốc Vương! Tôi ngỡ vực đi qua, cửa kiếng xe đang sau bỗng kéo xuống, tôi nhìn thấy người đàn ông ngồi trong xe phía sau như nhìn thấy Siêu Khuyển Thần Thông CJ7, mắt tròn thật to là lớn lên, “Tổng giám đốc, sao anh lại ở đây!?” Lục Tuyền Chi đưa tay lên nhìn đồng hồ, về mặt và giọng nói hết sức thông dong, “Cũng không quá muộn!” Nói xong còn vẫy tay ngoác tôi, “Lên đây đi.” Tôi ngạc nhiên lí nhí hỏi, “Tổng giám đốc, không phải chín giờ anh phải bay à, sao anh không mau ra sân bay đi?” Anh cười mỉm nhìn tôi, giọng điệu thân nhiên vô cùng, “Tôi không có gấp có gấp làm gì? Lên trước rồi nói.” Tôi sao mà không gấp được! Nếu anh vì đi trễ không lên kịp máy bay, tôi đây chẳng phải sẽ mất vui sao? Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tôi vẫn ngoan ngoãn ngồi vào trong xe. Xe lăn bánh chạy đi, giám đốc Vương yên lặng lái xe không chịu nói gì cả, chỉ là thỉnh thoảng lại liếc nhìn tôi qua kiếng chiếu hậu với ánh mắt vô cùng quái lạ. Trong bầu không khí bất bình thường, tôi quay sang hỏi Lục hồ ly, “Anh và giám đốc Vương đi Quê Lâm, kêu tôi lên đây làm gì?” Lục Tuyền Chi nhìn tôi và trả lời, “Không phải tôi và ông ấy đi, mà là tôi với cô đi.” Tôi tựa như bị sét đánh ngang tai, nỗi giận quát lên, “Tôi tại sao phải theo anh đi Quê Lâm!?” Anh sờ đầu tôi về như trấn an, “Hôm trước cô đã đồng ý với tôi rồi, mới đây mà đã quên à?” Tôi lắc đầu tránh móng vuốt sói của anh, gào lên, “Tôi đồng ý hồi nào!?” Anh thấy tôi né tránh cũng không tức giận, ngược lại còn cười rất dịu dàng, “Đừng quên, tối hôm trước cô đã đồng ý đi với tôi giải sầu thư giãn!” Lòng mang đầy cảm phẫn, tôi cãi lại, “Đừng có gạt tôi, tôi là hứa sẽ đi giải sầu thư giãn với anh, nhưng lúc tôi hỏi làm sao để thư giãn thì chính anh bảo là đi xem phim mà!” Anh từ tốn nói, “Tôi lúc đó chỉ nói đoạ loại như là đi xem phim, chỉ là ví dụ thôi, cũng không khẳng định là sẽ đi xem phim. Ai cũng biết rõ du lịch còn giúp người ta thư giãn hơn cả xem phim, ngày hôm qua cô cũng không phải nói là đi du lịch rất tốt hay sao?” Tôi như bị người ta nhét nguyên quả trứng gà vào họng cảm nín không thể nói gì, nói không thể nói gì thì hơi quá, nhưng không nói được gì cũng đồng nghĩa khổ không nói nên lời! Tự tạo nghiệt không thể sống mà, tôi vì muốn chụp ảnh tươi mát của Lục hồ ly, kết quả chỉ chụp được hai cái chân, này thì không tính đi, cứ tưởng chỉ cần trả giá hai tiếng coi film là xong, nhưng không nghĩ tới vô hình trung lại thành hy sinh một tuần lễ! Sao mà tôi ngờ đến nỗi không chú ý đằng sau câu “xem phim” còn có hai chữ “đoạ loại” ... Cái trò chơi chữ ác độc! Buộc bản thân bình tĩnh lại, cái khó lớn cái khôn giải cứu chính mình, tôi vô khó xử nói, “Tổng giám đốc, không phải tôi không muốn đi, đến một nơi đẹp như Quê Lâm du lịch tôi cầu còn không được, nhưng mẹ tôi chưa từng xa tôi ngày nào, bà ấy chắc chắn sẽ không đồng ý để tôi đi Quê Lâm đâu!” Lục Tuyền Chi nhướn mày về mặt rõ ràng không tin, “Vậy sao?” Tôi gật mạnh đầu, “Dĩ nhiên, mẹ chỉ có mình tôi là người thân, bà nhất định không nỡ xa tôi, một ngày không thấy tôi là không được!” Lục Tuyền Chi im lặng một lúc, sau đó mỉm cười nói, “Vậy cô gọi điện thoại về nhà đi, tôi sẽ nói chuyện với bác gái, tin rằng bác ấy sẽ thông cảm cho cô thôi.” Rời vào đường cùng, tôi chỉ còn biết bấm điện thoại gọi về nhà, mẹ bắt máy rất nhanh, bao nhiêu hy vọng của tôi giờ đặt hết vào mẹ, vì thế dễ nịnh nọt bà, tôi cố ý nũng nịu gọi, “Mẹ~~” Đầu dây bên kia lập tức truyền tới giọng nói quyết đoán của mẹ, “Con gái, nếu như muốn dụ mẹ về nấu cơm tối cho con, vậy tốt nhất con cúp điện thoại ngay đi, đừng có tốn nước miếng làm gì!” Tôi nói da gà rần rần, biết rõ cái điện thoại cũ rích này rò rỉ âm thanh đến cỡ nào, Lục Tuyền Chi khẳng định nghe rất rõ, tôi lập tức xoay qua nhìn, quả nhiên thấy anh đang ngồi cười tí tớn, nụ cười còn tươi hơn cả hoa đào đang nở, tôi nhìn mà phát rầu! “Mẹ, không phải, con muốn nói với mẹ, ông chủ công ty con kêu con đi với Quê Lâm du lịch với anh ta!” Tôi nhanh chóng vô đề trước khi mẹ cúp máy, nói xong còn cường điệu bổ sung thêm, “Chỉ có mình con và anh ta đi thôi, hơn nữa phải đi cả một tuần lận!” Sờ dĩ tôi phải nhấn mạnh điều đó vì tôi biết rõ mẹ là người phụ nữ rất bảo thủ, nhất định sẽ không dễ cho con gái mình đi du lịch với một người đàn ông lạ lẫm! Không ngoài dự đoán, giọng mẹ trở nên phẫn nộ, “Sao mà được! Người ta một trai một gái đi du lịch toàn là tình nhân, con và ông chủ của con đi du lịch thì được xem là gì? Hạ Diệp, nghe lời mẹ nói, nhất quyết không đi!” Tôi nghe mẹ nói xong quả thật mừng đến cười toe toét, giọng điệu cũng ngọt hơn, “Dạ, mẹ, mẹ biết con nghe lời mẹ nhất mà ~” Giọng mẹ mang đầy uy hiếp, “Con gái ngoan đừng sợ, có mẹ bảo vệ cho con, ông chủ con mà ép con đi, con cứ kêu anh ta đến nói chuyện với mẹ!” “Được, vậy mẹ nói chuyện với anh ta đi!” Nói xong tôi đưa điện thoại cho người đàn ông ngồi cạnh này giờ vẫn cười tươi như hoa. Lục Tuyền Chi miệng lưỡi ngọt lịm nói, “Chào bác gái!” “À, là Tổng giám đốc đó à, con tại sao lại kêu. . .” Mẹ cứ ập a ập ứng, không hề có tí uy hiếp đe dọa như lúc này! Tôi nghe mà buồn thối ruột, không phải chứ mẹ, đang lúc quan trọng mà mẹ lại ỉu xiu như xe bị tuột xích vậy hà! Lục Tuyền Chi lễ phép nói, “Bác gái, bác quên rồi sao? Lần trước con có nói với bác cứ gọi con Tiểu Lục là được.” Mẹ vui vẻ cười ha ha, giọng điệu ít nhiều cũng trở nên thân thiết hơn, “Tiểu Lục, chuyện du lịch là sao vậy?” Lục Tuyền Chi tiếp tục lễ phép trả lời, “Lần này du lịch là do con và Hạ Diệp đã hẹn với nhau từ trước, hơn nữa cô ấy còn tỏ vẻ muốn ở cùng con vĩnh viễn.” Ước hẹn cái quái gì, tôi đây có khổ mà không nói nên lời, nhưng đến khi nghe nửa câu sau. . . Tôi nhin không được chen vào nói, “Tôi lúc nào tỏ vẻ như thế?” Anh lườm tôi, nói, “Cô quên ngày hôm qua nói được gặp tôi cô rất vui, còn muốn mỗi ngày đều gặp tôi đó sao?” 囧, thì ra những lời này bị anh lý giải thành tôi muốn ở cùng với anh vĩnh viễn! Mẹ hiền nhiên nghe được lời đối thoại của chúng tôi, mờ ám cười rộ lên, “Thì ra là vậy. . . Cái con bé kia không chịu nói rõ ràng với bác, hại bác thiếu chút nữa đã hiểu lầm, hèn chi nó lại không chịu đi xem mắt. Ha ha. . . Con có rảnh thì cùng Hạ Diệp về nhà bác ăn cơm gặp mặt nha!” Lục Tuyền Chi gật đầu nói, “Nhất định nhất định rồi.” Mẹ trước khi cúp máy còn cười sáng khoái hạ mệnh lệnh nữa, “Cứ vậy đi nha. Hai con đi du lịch vui về nha, đừng quên mua ít đặc sản của Quê Lâm cho bác!”

Chương 21: Du lịch

Sau khi cúp máy tôi thất vọng hoàn toàn, đứng tại vực thẳm còn có thể kiếm được con đường sống, nhưng giờ cả người đã ngã xuống vực rồi, hiện tại chỉ có thể thuận theo ý trời thôi. Vốn tưởng mẹ nhất định sẽ cứu mình, ai ngờ ngay lúc quan trọng không kéo tôi lên mà còn đạp cho tôi một đạp nữa chứ!

Ghê tởm nhất chính là con hồ ly chín đuôi đã thành tinh Lục Tuyền Chi, nghe tôi bảo mẹ không cho tôi đi Quế Lâm, quan trọng ở chỗ tôi với anh chẳng phải tình nhân gì hết, thế mà anh lại vô si để mặc mẹ hiểu lầm quan hệ giữa tôi và anh, đã nô dịch áp bức tôi, giờ còn muốn huỷ luôn thanh danh của tôi sao? Giám đốc Vương còn đang ngồi phía trước, ông chủ Lục, ngài đây sắp tâm muốn tất cả nhân viên nữ trong công ty xem tôi như kẻ thù của họ hả? Tuy giờ chưa tới Quế Lâm, nhưng tôi có thể đoán được cảnh tượng lúc ở Quế Lâm rồi, tay trái thì xách quần áo cho Lục Tuyền Chi, tay phải thì cầm chai nước cho anh, trên cổ thì treo máy chụp hình nặng trĩu, y như nô tài phẩy mông đi theo sau anh, tình huống vô cùng thảm hại! Trong khi tôi đang buồn thối ruột, xe đã đến sân bay, vừa bước xuống xe tôi nhanh như chớp bước tới cửa trước, cúi người phần ưất nói với giám đốc Vương, “Giám đốc Vương, ông không phải nói mỗi lần đi công tác Tổng giám đốc đều dẫn ông đi theo sao?” Giám đốc Vương về vô tội trần tình, “Đúng vậy, Tổng giám đốc đúng là mỗi khi đi công tác đều do tôi đi theo làm phụ tá, nhưng hôm qua cô lại không nói rõ với tôi, tôi đâu có biết lần này không phải đi công tác mà là đi du lịch!” Được! Nói như vậy là đổ hết tội lên đầu tôi rồi còn gì, tôi hít sâu hỏi ông, “Vậy cái chuyện khách sạn làm sao bây giờ?” Ông lắc đầu, “Cô hỏi tôi tôi hỏi ai?” Tôi chia tay ra, “Vậy ông đem tiền trả lại cho tôi, đến lúc đó tôi tự mình đặt thêm một phòng!” Ông thờ dài, “Tôi sợ bị vợ phát hiện sẽ tịch thu, hôm qua lúc về nhà đã cất nó dưới giường, không có đem theo trong người...” Tôi hậm hực nói, “Vậy làm sao bây giờ?” Tôi cũng chẳng mang theo phân tiền kia theo! Ông ta, “Cô và Tổng giám đốc đã đi đến quan hệ như thế rồi, hai người ở chung một phòng thì có sao đâu?” Tôi, “...” “Hạ Diệp, không còn sớm nữa, cô và giám đốc Vương đang to nhỏ gì thế?” Lục Tuyền Chi ở phía đối diện bỗng nhiên mở miệng, tâm trạng anh thoạt nhìn rất tốt, vẻ mặt cứ hí hửng làm sao ấy. Tôi ngưng ngưng khoát tay, “Không có nói gì, giám đốc Vương chỉ là dẫn tôi những việc cần phải chú ý khi đi mà thôi!” Anh gật đầu, “Nói xong thì đi nhanh lên, sắp tới giờ lên máy bay rồi.” “Ồ...” Tôi định đi thì giám đốc Vương chợt giữ tay tôi lại, nói, “Phải rồi Tiểu hạ, tôi đúng thật có một việc quên dặn cô.” Tôi xoay người cúi đầu hỏi, “Chuyện gì?” Giám đốc Vương nhỏ giọng nói, “Buổi tối trên giường nhất định phải nhớ tắt đèn.” Tuy việc tắt đèn trước khi ngủ là rất bình thường, nhưng thấy ông ta lại nhấn mạnh như vậy, tôi cũng tò mò hỏi lại, “Tại sao?” Ông nói về như rất tâm đắc, rất có kinh nghiệm, “Đây là tôi muốn tốt cho cô thôi, cũng là vì nghĩ cho Tổng giám đốc, tắt đèn thì anh ta sẽ không thấy được mặt cô. Cô cũng không cần phải tự ti làm gì, thật ra tắt đèn rồi phụ nữ nào chả như nhau cả.” “...” Ông đi chết đi! Tôi nghĩ việc trên giường là đi ngủ, còn ông ta thì lại ám chỉ việc XXOO! Ý của ông là khuôn mặt sẽ ảnh hưởng hứng thú tình dục, muốn tắt đèn để ông chủ Lục không thấy tôi thì mới hưng phấn!? Ông quả nhiên mỗi lần gặp là mỗi lần đã kích tôi mà! Song song đi cùng Lục Tuyền Chi vào sảnh sân bay, tay trái anh xách một túi hành lý, tay phải cũng xách một túi hành lý khác, mà tôi thì hai tay lại trống rỗng trắng trẻo, đành chịu thôi, chuyện đi du lịch hôm nay quá đột ngột, tôi hoàn toàn không có chuẩn bị gì hết! Nghĩ đến anh dù sao cũng là ông chủ của tôi, mà tôi nhân rồi quá cũng không tốt, vì thế đành phải nói, “Tổng giám đốc, hay là để tôi xách dùm anh một túi?” “Ợt ợt...” Vừa mới dứt lời bụng bỗng nhiên kêu lên, tôi mới nhớ tới sáng nay mình chưa ăn gì cả, nhưng mà cái tiếng này kêu rất đúng lúc, biết rõ tôi đói bụng chắc là anh không để tôi xách túi đâu ha? Quả nhiên, Lục Tuyền Chi cau mày nhìn tôi, “Như thế sao được?” Tôi há hê ca tụng anh trong lòng, người ta nói đàn ông tốt sẽ không để phụ nữ đói mồm, xem ra anh miễn cưỡng cũng được gọi là đàn ông có phong độ. Không ngờ chỉ một giây sau anh lấy mấy túi đang cầm đưa hết cho tôi, thân nhiên nói, “Chỉ xách một cái thì sao được, có xách thì xách luôn hai cái chứ.” “...” Tôi tay xách nách mang mà oán khí ngút trời, tuy nhiên không biết bên trong túi đựng gì mà hai túi chẳng hề nặng tí nào, nhưng tôi vẫn bực tức mắng chửi anh trong lòng! Nào có người đàn ông nào để cho phụ nữ xách hết túi chứ? Hai tay giờ đã rảnh rồi, Lục Tuyền Chi chỉ phía trước cách đó không xa, “Đó là phòng đợi trong sân bay, cô vô đó tìm chỗ ngồi đừng có chạy lung tung, tôi đi một lát rồi sẽ quay lại.” Nói xong anh xoay người đi một hướng khác, đi nhanh đi nhanh vô cùng nhanh, không bao lâu anh đã cách tôi rất xa. Tôi xách túi đi vào phòng đợi trong sân bay, trong lòng hiếu kỳ không biết anh đi đâu? Một lúc sau, ông chủ Lục đã quay trở lại, dáng người cao dong dỏng vạm vỡ mũm mĩm chỉnh tề nhã nhặn, vẻ ngoài rất anh tuấn, khiến ai nấy ở sân bay đều phải ngoái nhìn anh, khác với lúc này tay trái anh giờ cầm một bịch bánh bịch quy to, tay phải thì cầm một hộp sữa tươi. Lúc anh tới gần, tôi về không dám tin vào mắt mình, hô to, “Anh sợ tôi bị đói, cho nên cố ý đi mua đồ ăn cho tôi hả?” Anh nhíu nhíu mày, “Không phải.” Tôi cảm động đến muốn khóc, giọng nói cũng mềm dịu hơn, “Tổng giám đốc, anh đối với tôi thật tốt...” Đôi má anh cũng có chút hồng hồng, “Đã nói không phải.” Tôi không tin, “Anh đừng xấu hổ, tôi biết rõ anh tuy bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại cực nóng.” Anh, “...” Lục Tuyền Chi im lặng không nói thêm gì nữa, cũng ngay lúc tôi cảm động vô bờ bến, yên lặng mở hộp bánh bịch quy ăn, tôi tức khắc quỳnh quáng 囍. Má ơi! Thì ra anh không phải mua cho tôi thật! Tôi còn tưởng anh vì mắc cỡ nên không dám thừa nhận... Nhìn anh nhai nhóp nhép mà tôi thèm thuồng, bụng lại kêu ột ột, vì thế tôi kềm lòng không được tút thân than vãn, “Tổng giám đốc, có thể cho tôi ăn một miếng không?” Anh lấy hộp bịch quy đưa cho tôi, mỉm cười hào phóng nói, “Ừ, ăn đi.” Vì thế tôi cũng không khách sáo nữa, mỗi cái bánh bịch quy chỉ nhỏ bằng đồng xu, nhưng lại giòn xốp ăn rất ngon miệng, đặc biệt ngay lúc bụng tôi đang đói meo, mấy cái bánh này càng ngon lạ thường, tốc độ ăn bánh quy càng lúc càng nhanh, hình như là cứ mỗi giây tốc độ lại tăng dần đều, ăn nhanh quá nên tôi bị sặc, tức thì có một hộp sữa đưa tới trước mặt, tôi vội vàng cầm uống. Bánh bịch quy và cả hộp sữa nhanh chóng bị ăn sạch bách, tôi giờ mới phát hiện Lục Tuyền Chi chỉ ăn có mấy cái bánh bịch quy lúc đầu, sau đó ngồi yên lặng nhìn tôi chén sạch! Tôi sờ lên cái bụng giờ đã no nê của mình, rồi lại nhìn ông chủ Lục mặt mày điềm nhiên ngồi bên cạnh, cảm thấy cái người đàn ông này sao sao ấy! Rõ ràng là thấy tôi đói bụng cho nên mới đi mua bánh và sữa cho tôi, thế mà lại không chịu nói rõ ràng khiến tôi hiểu lầm anh vô si bóc lột sức lao động. Hiên nhiên đồng hồ ăn lúc này là mua cho tôi, lại không dám thừa nhận, cứ vòng vòng vèo vèo rồi mới cho tôi ăn! Chẳng hiểu sao trong lòng lại có cảm giác rất ngọt ngào, chẳng lẽ là do ăn bánh bịch quy nhiều quá? Không bao lâu sau, một giọng nữ dịu dàng phát ra từ loa phóng thanh, nhắc đến số hiệu máy bay của chúng tôi và chuyển bay sắp cất cánh, điều này cũng đồng nghĩa rằng một tuần lễ đau thương của tôi chính thức bắt đầu. Trước khi lên máy bay, Lục Tuyền Chi hỏi tôi, “Hạ Diệp, cô có say máy bay không?” Tôi lắc đầu, tự hào nói, “À không! Sức khỏe tôi rất tốt, ngồi máy bay hay là ngồi xe cũng vậy, không đau đầu cũng không ói, còn thích nữa là đáng khác!” Anh nhẹ nhàng thở phào, rất vui vẻ gật đầu, “Vậy là tốt rồi.” Thấy anh cẩn thận hỏi han săn sóc tôi như vậy, tôi bỗng dưng có chút cảm động, “Cảm ơn Tổng giám đốc đã quan tâm.” Anh bỗng nhiên nói, “Vi chuyện du lịch một tuần lễ này, tôi hôm qua tôi phải làm việc đến khuya, gần như cả đêm không ngủ.” Tôi xúc động, “Anh quá cực khổ rồi!” Anh gật đầu, “Cho nên lát nữa lên máy bay, tôi muốn ngủ một chút.” Tôi hỏi đồng ý, “Phải đấy, nói rất phải.” Anh mỉm cười nhìn tôi nói, “May là cô không có say máy bay.” Đầu tôi đầy dấu chấm hỏi, anh ngủ hay không liên quan gì việc tôi say máy bay? Nhưng rồi rất nhanh sau đó tôi đã biết hai việc đó liên quan thế nào. Trên máy bay, Lục Tuyền Chi ngủ rất say, đầu anh nằm trên một cái gối rất mềm mại lại có mùi thơm thoang thoảng, mà cái gối mềm mại thơm thoang thoảng ấy lại lót trên vai của tôi! Phải gọi người này là loại người gì hả, lúc đầu tôi còn nghi ngờ túi anh đựng cái gì mà nhẹ bâng, không ngờ tới anh lại mang theo cái gối! Tôi ngay cả nhúc nhích cũng không dám nhúc, phải ngồi thẳng ngay ngắn từ nãy tới giờ, nhìn khuôn mặt của ai đó đang ngủ ngon mà cắn răng kiềm bực tức, chuyến đi này mới vừa bắt đầu thôi mà bị kịch nhân tiên rồi... Lúc xuống máy bay, Lục Tuyền Chi cười rạo rạo, bộ vest vẫn phẳng phiu sạch sẽ vừa vặn ôm sát người, nhíp chân đi rất thông dong, vẻ mặt còn cười rất tao nhã đầy trí thức, vẻ ngoài phong trần thu hút không ít ánh nhìn của các hành khách nữ, tôi thì đi theo sau

lưng anh như không khí, nhìn cái người đàn ông phong lưu thích treo hoa ghẹo nguyệt phía trước mà tôi khinh bỉ vô cùng tận! Sau khi ra khỏi sân bay, tôi và Lục Tuyền Chi bắt chiếc taxi đi đến khách sạn đã đặt trước. Ngồi ở phía sau, tôi mỗi một uể oải xoa xoa bả vai, ai oán nhìn cái người bên cạnh đang hăm hở, anh lúc này cũng chẳng còn mệt mỏi nữa, tinh thần cũng sáng khoái hơn, còn tôi giờ lại mệt đừ đừ, chỉ muốn đánh một giấc mà thôi! Mí mắt cứ sụp xuống, tôi buồn ngủ hỏi tài xế, “Tài xế, bao lâu nữa thì tới vậy?” Tài xế taxi nghiêng đầu trả lời, “Thưa cô, đoạn đường này hay bị kẹt xe, nên khoảng hai giờ thì sẽ tới, nếu như không bị kẹt xe thì cũng mất hơn một giờ.” Tôi càng phần uất nhìn Lục Tuyền Chi, thời gian dài như thế làm sao mà tôi chịu đựng được! Lục Tuyền Chi thấy ánh mắt ai oán của tôi, lưng tâm bỗng trời dậy đáp, “Hạ Diệp, thật sự là vất vả cho cô quá.” Tôi uất ức nói, “Anh biết vất vả là tốt rồi, tôi giờ mệt mỏi mất cứ muốn híp lại!” Anh, “Thế thì...” Tôi lập tức cắt ngang lời anh, âm ức phàn nàn, “Anh biết không, vai tôi hôm nay thiếu chút nữa là tàn phế rồi!” Anh, “Vây cô...” Tôi lại cắt ngang lời anh, bùi ngùi tủi thân, “Tôi bỗng cảm thấy hành động ngu ngốc nhất thế giới chính là đưa vai cho người ta ngủ!” Có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ làm hành động ngu ngốc đó nữa, anh sau này đừng có nô dịch tôi nữa! Anh, “...” Tôi nói xong mới bừng tỉnh nhớ lại, “Đừng rồi, Tổng giám đốc, này anh định nói gì thế?” “Vừa rồi tôi định kêu cô dựa vào vai tôi mà ngủ một lát.” Nói xong anh còn lườm tôi, giọng nói mang theo ý cười, “Nhưng mà cô cũng đã nói đó là hành động ngu nhất trên thế giới, vậy thì thôi đi.” Tôi, “...” Do đó tôi lại rút được thêm một bài học từ Lục Tuyền Chi —— nói nhiều sai nhiều! = =

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Nhà tắm

Bực bội dựa vào thành xe, cả người mệt mỏi rã rời, không bao lâu sau tôi chìm dần vào giấc ngủ, cảnh vật ngoài cửa xe cũng trở nên mơ hồ hơn rồi tối sầm đi...

“Hạ Diệp, dậy.” Đang ngủ rất ngon, bỗng nhiên lỗ tai ngứa ngứa, tôi lập tức tỉnh dậy thì thấy khuôn mặt Lục Tuyền Chi kề sát mình, nhìn tôi và cười nói, “Đến khách sạn rồi.” Con buồn ngủ của tôi tức khắc biến mất, trấn tĩnh lại thì phát hiện cả người mình đang nằm hằn trong lòng anh, đầu kê trên ngực anh, mà tay anh không biết đang cầm sợi tơ ở đâu ra, chắc hẳn là lúc nãy dùng cái này để ngoáy tai tôi. Tôi bị tư thế thân mật này làm cho hoảng sợ, vội vàng xấu hổ ngồi ngay ngắn lại, ngượng ngùng nói, “Tổng giám đốc, sao tôi lại...” Anh thủng thẳng nói, “Là cô tự ngã vào ngực tôi mà ngủ, tôi lại không thể cho cô dựa vào vai, nên đành phải thế thôi.” Tôi nghĩ nghĩ, đây cũng là do lỗi tại tôi, vì thế cũng đuối lý không dám nói thêm gì, yên lặng đi xuống xe. Vào trong sảnh khách sạn, lúc đến quầy tiếp tân lấy phòng thì mới vỡ lẽ chuyện tôi đặt có một căn phòng. Lục Tuyền Chi ngạc nhiên, lại nhìn tôi đầy sâu xa bí hiểm, tôi vội vã tỏ vẻ ân hận là do tôi tắc trách nên đặt có một căn phòng, anh mới thôi nhìn tôi với ánh mắt đó nữa, khuôn mặt rạng rỡ nói, “Thế thì làm sao bây giờ?” Tôi thờ dãi, “Còn làm sao nữa, giờ chỉ có một căn phòng, việc nghỉ ngơi của tôi mấy ngày này chỉ có thể nhờ vào anh cả thôi!” Anh cười không ngớt, nói, “Ừ, đi thôi.” Hai mắt tôi sáng rỡ, “Anh đồng ý rồi hả?” Anh mỉm cười gật đầu, “Tôi làm sao có thể để cô không có chỗ ngủ được chứ.” Nói xong anh còn tiêu sái đi thẳng đến thang máy, tôi vui mừng đi ngược lại hướng của anh. Đi được hai bước, tôi và anh cùng lúc quay đầu lại nhìn nhau, đồng thanh hỏi đối phương, “Cô / Anh đi đâu?” Tôi sững người, chỉ về phía trước trả lời, “Thì đi đến chỗ tiếp tân đặt lại căn phòng khác!” Anh nhú mày, “Cô không phải nói việc nghỉ ngơi mấy bữa tới tất cả nhờ tôi hay sao?” Tôi gật đầu, “Đúng vậy, thì nhờ anh lấy tiền đặt thêm một phòng. Chứ nếu không anh tưởng tôi nói cái gì?” Anh, “...” Lục Tuyền Chi đưa cho tôi một thẻ tín dụng sau đó mặt mày lạnh tanh đi lên phòng trước, tôi đi đến chỗ tiếp tân nói muốn đặt thêm một phòng, nhân viên tiếp tân về mặt khó xử nói với tôi, “Xin lỗi thưa cô, thời gian này khách đặt phòng quá nhiều, căn phòng cuối cùng đã được vị khách kia lấy rồi.” Quay đầu nhìn theo hướng nhân viên khách sạn chỉ, tôi thấy một người đàn ông trung niên đầu hói, bên cạnh ông ta còn có một cô gái, nhìn hai người họ rất thân mật. Tôi uể oải thờ dãi, “Vậy thì phải tới khách sạn khác đặt rồi.” Vừa mới nói xong, người đàn ông trung niên đó đã chen vào, “Cô ơi, giờ là mùa cao điểm, tôi hôm nay đã đi hết những khách sạn gần đây tìm phòng, mà chẳng chỗ nào còn cả, vất vả lắm mới đặt được một phòng ở đây đó...” “Không phải nói mang đồ giúp em à, còn không mau đi?” Bạn gái ông ta trừng mắt liếc tôi, hấp tấp mở miệng, thúc giục ông ấy đi cho bằng được. Bọn họ đi rồi tôi lại càng rầu hơn, trời ạ, phòng ở khách sạn này bị người ta nhanh chân giành trước, cũng chẳng thể trông mong gì đến những khách sạn khác nữa, xem ra đành phải xin Lục Tuyền Chi xét thương cho tôi ngủ nhờ trong phòng rồi... Ủ rũ đi vào thang máy kiểm tra phòng của Lục Tuyền Chi, cửa để mở, tôi đi vào thấy anh đang thông đang ngồi trên sa lon, cầm con búp bê trong tay xoay xoay ngắm nhìn. Tôi hiếu kỳ tới gần hỏi, “Tổng giám đốc, này là gì vậy?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi, “Vừa rồi nhân viên phục vụ đem quà lưu niệm của khách sạn tới, nói đây là búp bê cầu nguyện rất linh nghiệm.” Thấy anh nói rất nghiêm túc, tôi ngạc nhiên hai mắt tròn to hỏi lấy, “Chẳng lẽ hồi nãy anh cầm nó rồi ước đó hả?” Anh quả quyết gật đầu, “Lúc nãy rảnh rồi không việc gì làm nên cũng ước thử xem sao.” Tôi kinh ngạc thiếu chút nữa là cảm rớt xuống đất, một ông chủ lớn thành công, còn là tình anh trong xã hội mà lại làm cái trò trẻ con này hả!? Đang định bước tới hỏi anh lúc nãy ước cái gì, anh đã lên tiếng hỏi tôi trước, “Cô đi đặt phòng sao rồi?” Mặt tôi lập tức như đưa đám, buồn rầu nói, “Đừng hỏi nữa, tôi đến trễ một bước, phòng ở khách sạn đầy hết rồi...” Anh nhìn búp bê cầu nguyện trong tay, nở nụ cười rất khó hiểu. Tôi nhin không được cười nhạo anh, “Không ngờ anh trưởng thành thế này rồi mà cũng tin mấy trò búp bê cầu nguyện này à, làm gì mà linh nghiệm được!” “Ai nói không linh nghiệm?” Anh mỉm cười nhìn tôi lom lom, “Điều ước lúc này của tôi đã thành hiện thực rồi.” Tôi, “...?” Lục Tuyền Chi vào nhà tắm tắm rửa, tôi buồn chán đi loay quanh trong phòng, căn phòng được trang hoàng rất xa hoa, bày trí cũng rất đẹp mắt, chùm đèn thủy tinh lung linh phát ra thứ ánh sáng ấm áp diệu kỳ, đồ dùng nội thất cái gì cũng có, gần TV có một cái máy tính bàn tính thể lỏng, tôi bước tới bật vi tính muốn đăng nhập vài nick QQ đã lâu không dùng tới, suy nghĩ một hồi tôi mới nhớ ra password, đó là tên của Sâm Vũ Minh, tôi còn thêm 520 sau đuôi. Sau khi đăng nhập vào QQ có không ít nick nhấp nháy báo tin nhắn, trong đó có một vài người bạn cũ hỏi tôi cách liên lạc và dạo này thế nào, còn có tin tức của cả lớp, vô thức nhìn đến ảnh chân dung của Sâm Vũ Minh trong một nhóm riêng biệt, chỉ hiện một màu xám. Trả lời hết tất cả tin nhắn QQ của bạn học xong, tôi mở hòm thư ra, phát hiện phần lớn thư trong đó đều là của Sâm Vũ Minh, nội dung mỗi câu đều rất ngắn gọn rất bình thường, đại loại như thời tiết trở lạnh, cẩn thận đừng để bị cảm, buổi tối đừng thức khuya, phải ngủ cho đủ giấc, con gái thì uống ít rượu thôi, buổi tối đừng đi ra ngoài một mình, vân vân... Dồn lòng đọc hết một loạt các thư, bao nhiêu kỷ niệm lại ùa về khiến lòng tôi nao nao, vì thế vội vàng kiểm một bộ phim thư giãn một tí, trên màn hình vi tính có một folder tên “Phim bắn nhau”, tôi tiện tay mở nó ra, xoay người đi nhanh tới ghế sa lon để chuẩn bị ngồi xem. Mới đi được nửa đường bỗng nhiên phía sau lưng phát ra nẩy tiếng “Ah... Ah... Ừm... Ah!”, ngó người như trời trồng một lúc, tôi quay phắt người lại, nhìn thấy một người đàn ông cao to và một cô gái xinh xắn nhỏ nhắn đang XXOO đầy khốc liệt, hoang dã không kém phần sinh động trên màn hình vi tính. Thánh thần ơi, tôi thực sự OUT rồi! Thì ra cái này cũng được gọi là “phim bắn nhau” sao!? Ngay lúc tôi xấu hổ và bực tức

không thôi, cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra... “Tiếng gì vậy?” Câu hỏi của Lục Tuyền Chi vọng ra theo tiếng mở cửa. Giờ mà tôi muốn tắt thì cũng chẳng tắt kịp, hơn nữa anh mở cửa đi ra đây cũng chỉ trong nháy mắt, nhưng may là khoảng cách từ nhà tắm đến chỗ tôi đứng rất gần, tình thế cấp bách tôi bèn bỏ nhào chặn ngang ở cửa nhà tắm, đẩy mạnh anh đang quần có mỗi cái khăn vào nhà tắm lần nữa, mờ to mắt mà nói dối, “Không có gì, chỉ là trong phim đang chiếu cảnh một nam một nữ đánh nhau thôi, anh nghe đi, cô gái đó bị đánh nên la to vậy đó!” “Vậy sao?” Anh nhướn mày tư lự, còn nghiêng đầu lắng tai nghe cho rõ nữa. “Ah... Ừm... Ừm... Ah...” Trong phòng tắm âm thanh hơi nhỏ một tí, nhưng nếu tập trung lắng nghe thì vẫn có thể nghe ra âm thanh đó có chút hưng phấn rất vui sướng. Tôi đồ mò hỏi mẹ mò hỏi con, giả ngu cười nói, “Ha ha, cô gái đó bị đánh thảm thiết, thảm thiết!” Chẳng biết anh tin hay không mà nhếch mép gật đầu, trả lời, “Phải, rất thảm đấy.” Nói xong còn híp mắt nhìn tôi với vẻ thích thú, lập tức thay đổi chủ đề, “Vậy cô đẩy tôi mạnh thế làm gì?” Thấy ánh mắt quý dị của anh nhìn mình, tôi tỏ vẻ ân cần, “Tổng giám đốc, gió lớn như thế mà chỉ quần có mỗi cái khăn tắm thì dễ bị cảm lạnh lắm, anh mặc quần áo đang hoảng rồi ra ha!” Để tôi còn có thời gian bấm nút chéo màu đỏ phía góc phải màn hình nữa chứ, thủ tiêu hết toàn bộ chuyện bề mặt này. Tính toán của tôi rất hoàn hảo, thế mà Lục Tuyền Chi lại chẳng thêm nề mặt, nhướn mày gạt bỏ, “Hạ Diệp, cô thật đúng là ngốc hết chỗ nói, cửa sổ đóng hết rồi thì lấy đâu ra gió? Trong phòng có đề sẵn máy điều hoà thì làm sao mà lạnh? Hơn nữa quần áo của tôi còn nằm trong hành lý.” Nói xong anh định đi ra khỏi nhà tắm, muốn ra ngoài lấy quần áo. “Không không Tổng giám đốc, để tôi lấy giúp anh cho!” Nghĩ đến tên tuổi anh hùng oanh liệt một đời bị huỷ trong chốc lát, tôi theo bản năng vươn tay muốn kéo anh lại, ai ngờ nắm đầu chẳng nắm lại nắm ngay khăn tắm mà kéo, bị kịch thật sự đã xảy ra... Tôi kéo khăn tắm màu trắng trên người Lục Tuyền Chi xuống, hai bờ mông căng tròn bóng mượt đầy khêu gợi lồ lộ ra ngoài, máu trong người bỗng sục sôi đầu óc bay bổng ngất trời, tức khắc xoay người che mắt ả năn nói, “Tổng giám đốc, tôi không phải cố ý, tôi thực sự không phải cố ý đâu!” Chỗ muốn nhìn từ lâu thì chực chờ ở đó, thế mà giờ xem lại chẳng dám xem, tôi đây chính là điển hình loại người dám nghĩ không dám làm. Anh đi qua đứng sau lưng tôi, hơi ả của giọng nói không ngừng phả vào bên tai của tôi, “Hạ Diệp, đầu tiên là cô đẩy mạnh tôi vào nhà tắm, sau lại kéo khăn tắm của tôi, cô còn dám nói cô không cố ý sao?” Tôi dờ người, lúng túng nín nín cái khăn tắm trong tay, “Anh anh anh làm gì mà đứng gần dữ vậy!” Anh duỗi tay ra, nhẹ nhàng vòng qua eo của tôi, “Tôi là một người đàn ông rất đỗi bình thường, cô nghĩ xem hiện giờ tôi muốn làm cái gì?” Tôi dè phòng chuẩn bị tâm lý trước, dù sao cũng cô nam quả nữ ở chung một phòng, hơn nữa còn lại ở ngay nhà tắm nhỏ hẹp, bết bát hơn chính là hiện tại anh chẳng mặc cái gì trên người hết. Nghe nói đàn ông trong mấy trường hợp này rất dễ sinh thú tính gì đó đó... Lúc tôi đang khăn trương lấp ba lấp bắp, tay Lục Tuyền Chi để quanh eo tôi cũng chẳng có làm chuyện gì không phải phép, mà là trực tiếp cầm lấy khăn tắm trong tay tôi, khiến tôi ngáy ngẩn cả người. Sau lưng lại truyền đến giọng nói ôn tồn của Lục Tuyền Chi, “Ý của tôi là tôi là một người đàn ông bình thường gặp những tình huống này thì đều lấy lại khăn tắm quần lên người lại. Chứ nếu không cô tưởng tôi nói cái gì?” Tôi, “...” Khôn! Chọc ghẹo tôi vui lắm hả?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Ngoài ý muốn

Lúc tôi thở hổn hển quay người lại đã không còn thấy Lục Tuyền Chi ở trong nhà tắm, tôi nghe mấy tiếng “Ừm ah ah” vẫn còn vang lên dồn dập liên có linh tính xấu, tiêu rồi, cái phim chết bầm đó vẫn còn đang mở!

Tôi bước ra khỏi nhà tắm, quả nhiên thấy anh đang nhìn chằm chằm vào màn hình LCD, tôi ả hận cùng xấu hổ, anh đã nhìn thấy, anh đã nhìn thấy... Ông chủ Lục quay sang nhìn tôi, nhướn mày chỉ vào màn hình hỏi, “Cô lúc nãy nói với tôi, một nam một nữ đang đánh nhau mà?” Tôi gật đầu yếu ớt, “Phải...” Thật sự bọn họ đang đánh nhau mà, chẳng qua là “cuộc chiến ái tình”. Anh đi qua ngồi lên ghế da ở bàn vì tính, bình tĩnh rê chuột đóng lại cửa sổ. Âm thanh khiến người ta xấu hổ tim đập thình thịch im bật, tôi nhẹ nhàng thở phào... Sau này không bao giờ coi mấy cái phim bán nhau này nữa! Lúc này, Lục Tuyền Chi bỗng nhiên thốt lên, “Cô hiện giờ biết tôi muốn làm gì không?” Tôi nghi hoặc nhìn anh, “Hả?” Khoé miệng anh nhếch lên nở nụ cười xấu xa, nửa thật nửa đùa nói, “Tôi rất muốn đánh cô.” Tôi, “...” Má ơi! Ngài đây chọc ghẹo tôi riết rồi nghiện rồi hả? Mặc dù biết anh có sở thích quái gở, lại thích trêu chọc tôi, nhưng tôi vẫn không khỏi đỏ mặt... Đúng thật câu “Tôi rất muốn đánh cô” rất mờ ả, nhưng lại nhớ đến lúc này anh trêu chọc mình thì câu nói này cũng chẳng quá mờ ả. Nửa tiếng sau, Lục Tuyền Chi loay hoay trước máy vì tính, bộ dạng nhìn rất tập trung, cũng không biết là đang làm gì. Mà vì chuyện mất mặt hồi nãy, tôi cũng không dám nói chuyện với anh, hơn nữa thấy anh chuyển chú như thế cũng không dám quấy rầy, vì thế rảnh rang ngồi xem tạp chí, mà cuốn tạp chí thì một đồng chữ viết chẳng chịt, mà hứng thú duy nhất của tôi chính là mấy tấm ảnh thừa thớt ít ỏi trong đó, điều này làm tôi cực kỳ chán. Điện thoại bỗng reo lên, là Ngài Lị gọi tới. Tôi lại không nỡ tốn một đồng tiền ketchup tám chuyện điện thoại, vì thế cúp máy của nó, sau đó lấy điện thoại riêng trong phòng gọi đi. Ngài Lị vừa mới bắt máy liền gào lên, “Tiểu Diệp, hôm nay tao tới nhà tìm mày, mẹ mày nói mày đi Quê Lâm rồi, thiệt hay giả thế?” Tôi ừ xừ trả lời, “Thiệt...” “Đi với anh chàng đẹp trai lần trước đó hả?” Tôi lại ừ xừ nói, “Ừ.” “Haiz...” Ngài Lị thờ dãi, thỉnh linh nói, “Sâm Vũ Minh tới tìm tao.” Tôi nhíu mày, “Tìm mày làm gì?” “Anh ta hỏi tao, mày và anh Lục đẹp trai đó có quan hệ thế nào.” Tôi vô thức hỏi lại, “Vậy mày nói sao?” “Đương nhiên là ả ngay nói thật, nói cho anh ta biết mày đã tìm được một anh Lục đẹp trai tốt hơn anh ta trăm ngàn lần!” Dừng một chút, Ngài Lị phân tích, “Nhưng mà nhìn thái độ của anh ta hình như còn tình cảm với mày đó.” Tôi nghe xong vô thức nhìn Lục Tuyền Chi, chẳng hiểu sao lại câu kinh lên, “Ngài Lị, đừng nhắc đến anh ta nữa, mày không có gì khác để nói sao?” Ngài Lị vòng vo, “Được, vậy thì nói chuyện khác, mày nhớ ra mang tam bảo Quê Lâm về cho tao đây nhé!” Tôi hỏi, “Gi? Gi mà tam bảo Quê Lâm?” “Có vậy mà cũng không biết hả? Thì là rượu Quê Lâm, cây ớt tương Quê Lâm, còn có chao Quê Lâm nữa!” Tôi ngay tức thì đầu đầu không thôi, ả nào than, “Trời ạ, biết thế này đã không kêu mày nói chuyện khác rồi!” Ngài Lị nghe tôi than liền cười khanh khách, “Mày keo kiệt quá đi, cũng đâu tốn bao nhiêu tiền của mày đâu! Đúng rồi, nói nghe cái coi, Quê Lâm thế nào hả?” Vì thế tôi và Ngài Lị bỏ bỏ nấu cháo điện thoại hết chuyện này tới chuyện kia đủ thử chuyện trên trời dưới đất... Hai người phụ nữ đang nói chuyện rất hưng phấn, Lục Tuyền Chi chợt đi tới nói, “Tôi đói bụng.” Tôi làm lơ, tiếp tục nói buôn dưa lê với Ngài Lị. Anh kiên nhẫn nói lại một lần nữa, “Tôi đói bụng.” Tôi coi như không nghe thấy gì, vẫn buôn chuyện tiếp với Ngài Lị. Anh ung dung nói ra một câu khiến tôi chết điếng, “Tôi nhớ tiền điện thoại khách sạn hình như là cũng tính phí thì phải.” Tôi hết hồn, vội vàng cúp điện thoại, “Ngài Lị, tao chợt nhớ có chuyện phải làm, nói chuyện sau ha!”... Sóng vai cùng Lục Tuyền Chi ra khỏi khách sạn, anh nghiêng mặt nhìn tôi, rất có phong độ mỉm cười hỏi, “Hạ Diệp, cô muốn ăn gì?” Tôi mừng như bắt được vàng, vội xác nhận lần nữa, “Tôi muốn ăn gì thì ăn đó hả?” Đôi mắt đen huyền của anh chớp động liên tục toả ra hào quang, “Phải.” Tôi chỉ ngay vào tiệm ăn nhanh Kentucky Fried Chicken cách đó không xa, nói to, “Tôi muốn ăn đùi gà chân gà rán!” Đồ chiên luôn là món khoái khẩu của tôi. Anh đồng ý, “Được, theo ý cô đi.” Thấy anh thấu tình đạt lý như thế tôn trọng ý kiến của vợ, tôi cảm động đến sắp khóc,

“Cảm ơn Tổng giám đốc!” Vì thế nửa tiếng sau, chúng tôi ngồi trong phòng của một nhà hàng lẩu, trước mặt là một nồi gà hầm nấm hương. . . Tôi nhìn nồi lẩu mà bức vô cùng tận, nhưng một câu cũng không thể cãi lại, dù sao muốn đùi gà đã có đùi gà, muốn chân gà cũng có chân gà, tôi còn có thể nói gì được nữa? Ngay từ đầu nhìn cái nồi lẩu nhạt nhẽo này tôi chả còn khẩu vị gì mà ăn nữa, trong lòng cứ tưởng tượng đến mấy miếng thịt gà rán giòn tan trong miệng, ông chủ Lục dường như đi guốc trong bụng tôi, nói gì mà đồ ăn chiên xào không tốt cho sức khỏe, để làm cho người ta mập, nghiêm trọng phá hư chất dinh dưỡng, rồi còn làm phát sinh một số bệnh tật, hơn nữa về mặt anh nói rất nghiêm túc, khiến tôi cảm thấy anh nói rất có lý, vì vậy đành phải ngoan ngoãn ăn xong nồi canh gà hầm nấm hương này chứ sao bây giờ. Tôi gấp một cái đùi gà gặm gặm hai cái, phát hiện tuy đùi gà nhìn thanh đạm, nhưng mà mùi vị cũng không tệ lắm, ăn xong lại muốn ăn tiếp, tự dưng nghe tiếng nuốt nước miếng, tôi lập tức ngừng đầu nhìn Lục Tuyền Chi, anh lại chỉ ra phía sau tôi. Tôi hoài nghi quay đầu nhìn thì thấy một thằng nhóc ú nu khoảng bảy tám tuổi đang đứng ở ngay cửa, hai mắt nhìn chăm chăm vào đùi gà trong tay tôi. Tôi cười nhiệt tình, “Em trai, có chuyện gì thế?” Nó sợ sệt đi tới, lí nhí nói, “Chị ơi, em muốn ăn đùi gà.” Tôi nhìn cái đùi gà duy nhất trong tay mình có chút không nỡ, cố gắng nhỏ nhẹ thương lượng với nó, “Con nít quan trọng nhất là phải bỏ nào, hay là chị cho em ăn đầu gà nha? Ăn gì bỏ đó, ăn hết đầu gà sau này chắc chắn em sẽ rất thông minh!” Lục Tuyền Chi im lặng nhìn tôi, bỗng nhiên gấp miếng ức gà bỏ vô chén tôi, tôi khó hiểu hỏi, “Làm gì vậy?” Anh điềm nhiên trả lời, “Ăn gì bỏ đó.” Tôi, “. . .” “Em không muốn đầu gà, em muốn ăn đùi gà!” Thằng nhóc con meo mào như sắp khóc. Tôi sợ nó khóc thét lên, làm mọi người tưởng tôi ngược đãi trẻ em, mau chóng cúi người dúi đùi gà vào tay nó, không ngớt lời tha thiết, “Được, cho em, cho em nè.” “Cảm ơn chị, chị không những xinh đẹp, mà còn rất tốt bụng nữa!” Nói cảm ơn xong còn hun vào má tôi một cái chụt, rồi cầm đùi gà chạy đi. Tôi nghe nó khen mà mở cờ trong bụng, không biết con cái nhà mà đáng yêu thế không biết! Lục Tuyền Chi nhìn tôi chăm chăm, trầm ngâm nhìn gương mặt tôi. Tôi vờ vịt nhún vai, bắt đầu đi thờ dài, “Haiz. . . Hết cách rồi, ai kêu 99% con nít đều thích nói thật chứ !” Anh tán đồng gật đầu, “Phải, đa số con nít không nói dối.” Nghe anh gián tiếp khen mình, tôi mừng rỡ cười tùm tùm, đặc chí hề hề. Lục Tuyền Chi tự dưng nói thêm một câu, “Nhưng mà đối tượng thằng nhóc đó khen là cô, cho nên nó rất có thể là 1% kia.” . . . Đã biết anh không bao giờ nói được một câu tử tế! Tôi đành mặt trưng mặt nhìn anh, vui đầu tức giận ăn gà tiếp, chẳng thèm đoái hoài tới con hồ ly thành tinh đó nữa! Ăn uống no nê, cả nồi gà đã nằm yên trong bụng tôi, mà ông chủ Lục chỉ ăn có tí thịt gà và nấm hương mà thôi. Lúc ra khỏi quán lẩu đi ngang một căn phòng, tôi nhìn cánh cửa để mở lại thấy thằng nhóc ú nu đó, nó đang lấy đùi gà từ trong tay một bác gái bốn mươi năm mươi tuổi, miệng lưỡi ngọt lịm nói, “Cảm ơn chị, chị không những xinh đẹp mà còn tốt bụng nữa!” Đồng thời cũng không quên hôn lên má bác gái ấy một cái. Bỗng dưng tôi cảm thấy thế giới này rất u ám, rất ảm đạm. Mẹ ơi! Lại bị Lục hồ ly đoán trúng nữa rồi. . . Rầu rĩ đi ra khỏi quán lẩu, tôi ăn no muốn kiếm gì đó làm, vì thế đề nghị đi dạo chung quanh, Lục Tuyền Chi vui vẻ gật đầu đồng ý. Hai chúng tôi đi song song trên đường dành cho người đi bộ, tôi hết nhìn đồng lại nhìn tây ngắm cảnh đêm bốn phía, tíc tắc hai mắt tôi sáng rỡ, không hổ danh là thành phố du lịch có nền văn hoá lịch sử nổi tiếng, khắp nơi đều là phong cảnh độc đáo, hai bên đường còn có rất nhiều cửa hàng lưu niệm nhìn loá cả mắt. Đi dạo rồi lại đi dạo, tôi chợt sực nhớ Ngải Lị kêu tôi mua tam bảo Quê Lâm, nhưng lại không nỡ dùng tiền của mình, vì thế đề đặt hỏi, “Tổng giám đốc, cũng đã tới Quê Lâm rồi, theo lý chúng ta cũng nên mua đặc sản về mà phải không?” Lục Tuyền Chi gật đầu, “Đúng, phải nên mua.” Tôi không ngừng cố gắng thương lượng, “Giá cả chắc cũng không mắc bao nhiêu, chắc cũng mấy trăm tệ thôi à.” Mặt mày anh vui vẻ, giọng điệu cũng rất bình tĩnh rất nhã nhặn, “Chỉ có mấy trăm tệ thôi, không đáng bao nhiêu.” Tôi nghe anh nói thế, tức thì vô chủ đề chính, “Vậy anh sẽ không ngại mấy món tiền nhỏ nhoi đó đâu hả?” Anh chẳng cần suy nghĩ mà trả lời ngay, “Đương nhiên là không.” Tôi hoan hô, “Thật tốt quá!” Nói xong tôi chạy vội vào một cửa hàng đặc sản, xài tiền của người khác quả là chẳng đau lòng, thế nên tôi chọn lựa kỹ càng mua đầy đủ mọi thứ, ôm linh khinh đến quầy tính tiền, Lục Tuyền Chi thốt lên, “Mua nhiều quá vậy, cô đúng là rất hào phóng.” Tôi thuận miệng nói, “Là anh hào phóng mới phải, trả tiền đi.” Anh xoay chuyển ngay, “Sao tôi phải trả tiền?” Tôi ngăn người, thùng thình, “Tổng giám đốc, không phải lúc nãy anh nói không ngại mấy món tiền nhỏ này sao?” Anh lập luận vô cùng logic, “Tôi nói là không ngại, chứ đâu có nói là đồng ý.” Do đó, tôi im lặng, hít sâu, thở ra, phải qua cả chục lần như thế mới ngăn lại cảm xúc muốn bóp chết anh. . . Trong sự thúc giục của ông chủ cửa hàng, tôi cắn răng chuẩn bị lấy tiền mình ra trả, ông chủ Lục âm trầm lên tiếng, “Thật ra tôi giúp cô trả tiền cũng được, nhưng cô cũng phải cảm ơn tôi chứ.” Hai mắt tôi sáng lên, ngọt ngào nói, “Cảm ơn Tổng giám đốc, thật sự rất biết ơn anh!” Anh lại lắc đầu, “Nói một câu cảm ơn thôi thì không đủ, chưa có thành ý cho lắm.” Tôi nghĩ ngợi, “Thế thì làm gì mới có thành ý?” Anh mỉm cười, “Còn nhớ lúc nãy thằng nhóc kia làm thế nào để cảm ơn cô không?” “. . .” Tuy yêu cầu này không quá hợp lý, nhưng do dự một chút sau đó tôi vẫn gật đầu đồng ý, chẳng phải chỉ có hôn cái mặt để tỏ lòng cảm ơn thôi mà! Thằng nhóc người ta có bảy tám tuổi mà có thể làm như vậy, chẳng lẽ tôi còn không bằng một thằng nhóc sao? Hơn nữa, nó hôn tôi một cái thì được cái đùi gà, tôi hôn Lục Tuyền Chi một cái có thể đổi được mấy trăm tệ, lời quá còn gì!

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 24: Hôn môi

Nói thì nói như thế, nhưng đến lúc thực tế thì tôi lại thẹn thùng đỏ mặt không biết làm sao.

Trong phòng khách sạn, Lục Tuyền Chi ngồi trên sofa nghịch điện thoại, tôi khấn trương đứng cách anh ba mét không dám đến gần, bỗng nhiên anh ngừng đầu hỏi, “Hạ Diệp, nãy giờ đứng đó đã chuẩn bị xong chưa? Cô vừa rồi đã đồng ý với tôi rồi đấy.” Tôi run rẩy, vội nói, “Khoa đã, đợi một chút! Tôi sắp xong rồi!” Anh tùm tùm cười, “Có cái gì mà phải sợ, chỉ là dùng miệng tí thôi mà.” Tôi tui thân cãi lại, “Là tôi chứ đâu phải anh làm, anh đương nhiên thấy bình thường rồi!” Anh không trả lời lại, chỉ nhướn mày sau đó tiếp tục ngồi vọc điện thoại. Tôi nghĩ nghĩ, khấn trương tới khấn trương lui, đầu dài không bằng đầu ngắn, vì thế tôi lấy bình rượu Tam Hoa, đặc sản của Quê Lâm sáng nay vừa mới mua ra uống để tăng thêm dũng khí, mới uống vài ngụm mà cả người đã nóng bừng lên, máu trong người sục sôi, mượn rượu đi thẳng đi đến ghế sofa, hùng hổ nói, “Tổng giám đốc, tôi chuẩn bị xong rồi!” Nói xong, tôi còn nhắm kỹ vị trí trên mặt anh, nhắm mắt lại chu miệng đưa tới. . . Môi tôi có cảm giác đàn hồi, ẩm ẩm, rồi lại mềm mại, này coi như bình thường đi, nhưng vấn đề ở chỗ sao lại có hai bên? Tôi tức thì mở to mắt, hai con mắt đen bóng hiện chình chình trước mặt, hơn nữa ánh mắt còn ngạc nhiên xen lẫn vui sướng, lúc tôi bình tĩnh hiểu ra mọi chuyện, thì có một cái tay ghì chặt ót tôi, hôn thật sâu nồng. Đúng lúc này, tôi nghe một tiếng rắc, điện thoại đã ghi lại thời khắc lịch sử này. “Sao tự nhiên anh lại quay đầu qua!” Tôi đỏ bừng cả mặt bức bối trách mắng. Vốn là hôn mặt, nhưng bỗng nhiên anh lại quay đầu qua làm tôi hôn sai chỗ. “Cô tự dưng la lên xông tới, tôi đương nhiên theo thói quen quay đầu lại nhìn cô rồi.” Lục Tuyền Chi nhìn tấm hình hôn môi nồng nàn trên màn hình điện thoại, cười mỉm nói, “Hạ Diệp, thật không ngờ cô nhiệt tình như thế, chủ động hôn nữa chứ.” Tôi tức giận cả người run lên lập cập, “Anh anh không biết xấu hổ thì có, nếu không phải anh kêu tôi làm thế, tôi sao lại làm mấy chuyện này!” Anh vờ như vô tội

hỏi, “Tôi khi nào kêu cô hôn tôi thế hả?” Tôi vô cùng cảm phẫn, “Anh quên rồi sao? Lúc nãy khi tỉnh tiền, chính anh nói muốn tôi cảm ơn anh giống như thằng nhóc đã cảm ơn tôi thì mới có thành ý!” Anh chậm rãi trả lời, “À, thật ra thì ý tôi chỉ là kêu cô giống nó khoa trương khen tôi hai câu thôi mà.” Tôi, “...” Thì ra lúc câu anh nói “Còn nhớ lúc nãy thằng nhóc kia làm thế nào để cảm ơn cô không?” và cả câu “Có cái gì mà phải sợ, chỉ là dùng miệng tí thôi mà”, không phải nói chuyện hôn anh, mà là bảo tôi khoa trương khen anh! Má ơi, lại hiểu sai nghĩa nữa, lỗ nặng rồi! Hôn một người đàn ông không phải người đàn ông của mình, còn bị anh ta dùng đi động chup lại, còn mang trên người cái tội chủ động hiến hôn, mang tiếng xấu dâm dăng mà. Tôi càng nghĩ càng rầu, càng nghĩ càng thấy đáng thương, rượu vào to gan, xông tới thét vào mặt Lục Tuyền Chi, “Anh đi ra đi, tôi muốn đi ngủ!” Anh vẫn ngồi lì ở đó, nghe tôi nói thế cũng không thèm đi ra, ngược lại còn hiên ngang nghiêng người nằm trên ghế sofa, hai tay kê sau cổ, khỏi cần nói cũng biết bộ dạng rất thông dong an nhàn. Tôi cúi kính nể nãy rống hống gào lên thật to, “Anh đứng lên cho tôi, đứng dậy đứng dậy đứng dậy.” Anh bất động, nhướn mày hỏi, “Cô chắc không?” Tôi gật mạnh đầu, “Xác định nhất định và khẳng định!” Anh lại hỏi, “Thật sự muốn tôi đứng dậy à?” Tôi kiên quyết, “Đúng vậy!” Anh bỗng nhiên xoay chuyển 180 độ, bắt đầu dĩ thờ dài, “Lúc đầu thấy cô hơi say, còn định cho cô ngủ trên giường, tôi ngủ ghế sofa.” Tôi há hốc mồm sùng sốt, “Hả?” Anh mỉm cười, “Nhưng mà thấy cô chắc nịch như thế, hay là thôi đi.” Nước mắt tôi sắp trào ra, mếu máo nói, “Tổng giám đốc...” Anh đứng lên vuốt tóc tôi, khoé môi nhếch lên nở nụ cười dịu dàng đến vô hại, nói, “Ngủ ngon.” Sau đó xoay người đi thẳng đến giường, đi được hai bước còn quay lại nhắc nhở tôi, “Đừng rồi Hạ Diệp, ngủ trên ghế sofa tốt nhất đừng có xoay người, kéo bị rơi xuống đất đó.” Tôi vô đầu bức tóc khóc không ra tiếng, đồ khốn đồ khốn đúng là đồ khốn mà! Có lẽ vì rượu xông lên tận não, đầu tôi cứ nhức bung bung, vừa nằm xuống sofa không bao lâu tôi đã ngủ như chết... Đang ngủ giữa chừng, như có ai đó dùng đôi tay vuốt mặt của tôi, cảm giác mềm mại khiến tôi thoải mái vô cùng, hơi thở quen thuộc làm tôi rất yên tâm, đột nhiên cả người nhẹ lảng, cơ thể như thể bị nhắc lên phát pho, tôi vô thức có chút sợ sệt, nhưng rất nhanh mọi thứ yên tĩnh trở lại, tôi lần nữa chìm vào giấc ngủ, nhưng hơi thở quen thuộc kia thật lâu cũng chưa biến mất. Lúc mới thức dậy, tuy tôi vẫn nhắm chặt mắt, nhưng cũng lơ mơ cảm giác được ánh nắng chói chang. Biết trời đã sáng, tôi lười không muốn mở mắt, hít sâu một hơi duỗi chân tay, theo thói quen lật người sang một bên. Chớp nhoáng nhớ lại mình đang ngủ trên sofa, sao mà xoay người cũng không hề rơi xuống đất? Tôi lập tức mở to hai mắt, thấy mình đang đắp mền, nằm trên giường lớn mềm mại trắng nõn, tôi hoảng hốt vô cùng, đừng nói là đang diễn cảnh ngủ chung với đàn ông trên giường như trong mấy cuốn tiểu thuyết đó nha? Cẩn cẩn góc chăn, tôi lấy hết dũng khí xoay qua nhìn, may mắn là không thấy. Thờ phào nhẹ nhõm, tôi vội vàng nhìn lại ghế sofa, quả nhiên thấy Lục Tuyền Chi đang nằm ngủ ở đó, nhìn anh ngủ rất ngon, lông mi phủ trên mí mắt, che lại đôi mắt đen huyền, chiếc mũi cao thẳng nhẹ nhàng hít thở, đôi môi mỏng rất quyến rũ. Từ mắt nhìn xuống môi của anh, tôi chợt nhớ đến ảnh chụp nụ hôn nồng nhiệt hôm qua, có chút thẹn thùng lại bức bối, đó chính là chứng cứ phạm tội của tôi, anh sau này có thể lấy cái đó ra uy hiếp hay trêu chọc tôi có hành vi sỗ nữ bất cứ lúc nào. Không cần phải hỏi thì cũng biết nếu kêu anh xoá hẳn ảnh anh sẽ không chịu, bởi thế chỉ có thể lén lút ra ray, mà bây giờ chính là cơ hội tốt nhất! Nghĩ vậy, tôi rón rén bò xuống giường đi đến bên cạnh sofa, chầm chậm đưa tay vô túi quần anh, lén lút lấy điện thoại ra. Nhưng mà vừa mới với tới eo thì anh bỗng đứng mở mắt ra, hai mắt đen nhập nhèm mới tỉnh, lại nhìn tôi trừng trừng. Tôi hơi bối rối, “Tổng giám đốc, anh dậy rồi à?” “Ừ.” Anh lên tiếng, rồi lại suy nghĩ gì đó hỏi tôi, “Hạ Diệp, cô vờn tay ra làm cái gì thế?” Tôi tức thì rút tay về, “Ồ... Tôi...” Không đợi tôi nói hết về sau, anh bỗng nhiên mỉm cười, “À, tôi biết rồi. Cô cảm thấy tôi ngủ trên sofa cả người mỏi nhừ, nên muốn mát xa cho tôi phải không?” Tôi nhất thời không tìm được lý do nào khác, đã cho tôi lối thoát thì ngu gì không lấy, “Đúng, đúng, là như vậy đó.” Anh gật đầu tán thưởng, “Cách nghĩ rất tốt.” Tôi vô đầu ngượng ngùng, “Hi hi, phải vậy, phải vậy!” Anh, “Vậy thì tiếp tục đi.” Tôi, “...” Vì vậy Lục Tuyền Chi trở mình nằm sấp trên ghế sofa, tôi trộm “điện thoại” không thành còn mất sức dấm bộp cho anh. Hết dấm bộp rồi tôi xoa xoa, tôi buồn bức hỏi, “Tổng giám đốc, hôm qua lúc trời tối hình như tôi ngủ trên ghế sofa, anh ngủ trên giường mà...” Anh im lặng một lúc rồi mới trả lời, “Ừ, đúng vậy.” Tôi tra hỏi, “Vậy tại sao giờ lại trái ngược...” Anh trầm ngâm một lát, đưa ra một lời giải thích, “Bởi vì nửa đêm đột nhiên cô rượu vô loạn trí, nhào lên giường đuổi tôi xuống, tôi đành phải đi ngủ ghế sofa thôi.” Tôi giận dữ, “Tôi không tin! Tuyệt đối không có khả năng đó, tôi làm sao mà say rượu quậy phá được chứ!” Đây quả thật đúng là sự sỉ nhục với một người đáng cấp uống rượu như tôi! Anh nghiêng đầu, ánh mắt nhu hoà như sóng nước nhìn tôi, giọng nói bỗng nhỏ nhẹ, “Vậy tôi nói tôi lạng lẽ ôm cô đến giường, sau đó bản thân cam tâm tình nguyện ngủ ghế sofa, cô tin không?” Tôi nhìn anh chăm chú, khẳng định, “Xem ra tôi qua tôi thật say rượu quậy phá rồi.” Mặt Lục Tuyền Chi lập tức bị xì. Hừ, tôi thà tin rằng trình độ uống rượu của mình sụt giảm, cũng không tin nhân phẩm của Lục hồ ly tốt! Hành trình hôm nay sẽ đi những nơi nổi tiếng của Quê Lâm như công viên núi Voi Voi, nơi được xem như là biểu tượng thành phố của Quê Lâm, vì chúng tôi không đi theo tour nên cũng chẳng có hướng dẫn viên, hai người nhanh chóng ăn sáng, sau đó mới bắt xe đi vào trung tâm đến công viên. Lúc mua vé vào cửa, đa số du khách đều là tình nhân, đi song song cười cười nói nói với nhau, nhìn thôi cũng có thể thấy được bọn họ yêu thương hạnh phúc, ngọt ngào đến dường nào, tôi bức dọc nhìn những cô gái được bạn trai nắm tay hoặc đang dắt con, trong mắt phát ra tín hiệu ghen tỵ. Mà tôi cũng phát hiện không ít những cô gái đang ôm bạn trai hoặc đang dắt con, cũng bức tức trừng mắt nhìn tôi, trong mắt cũng tràn ngập ghen ghét! Tôi liếc mắt nhìn Lục Tuyền Chi ăn mặc sạch sẽ, áo sơ mi trắng tắp, quần tuơ phong độ hơn người, rốt cục đã hiểu tạo sao mình lại bị họ nhìn với ánh mắt đó rồi. Có một đôi nam nữ du khách nước ngoài mắt xanh tóc vàng sóng vai đi tới, xô ra một ngụm tiếng Anh lưu loát, tôi cái nghe cái được cái không, còn Lục Tuyền Chi thì đối đáp rất trôi chảy. Người phụ nữ nói với tôi vài câu, nghe cô ta lên giọng cuối câu có thể đoán được là một câu nghi vấn, vì để bản thân không bị mất mặt, tôi giả vờ giả vịt cười cười gật đầu, “Yes, yes!” Đôi nam nữ cũng nở nụ cười, còn Lục Tuyền Chi thì nhìn tôi với ánh mắt quái dị. Tôi nghi hoặc hỏi, “Tổng giám đốc, chuyện gì vậy?” Anh cười vui vẻ, đưa tay chỉ chỉ, “Không có gì, bọn họ mời chúng ta cùng leo núi.” Tôi nhìn theo hướng anh chỉ, núi Voi Voi hùng vĩ hiện ra trước mắt, ngọn núi nhỏ nằm sát mệp sông, nhìn xa giống hệt con voi đang dùng vòi hút nước, tưới cho cả một vùng rừng núi quện màu xanh, giữa chân và vòi voi là động Thủy Nguyệt. Tôi nhìn loáng thoáng thấy núi cũng không cao lắm, leo lên chắc cũng không mất sức mấy, vì thế sáng khoái nói, “Được, đi thôi!” Bỗng người kết bạn leo lên núi Voi Voi, hai vị khách nước ngoài rất thích nói, suốt chặng đường cứ bắt chuyện với tôi và Lục Tuyền Chi, tôi vì nghe không hiểu nên cũng không dám xen vào. Lúc leo lên núi, người đàn ông ngoại quốc kia dắt tay người phụ nữ, sau đó xoay qua cười nói với Lục Tuyền Chi câu gì đó, Lục Tuyền Chi cũng bắt chước cầm tay tôi. Tôi khó hiểu hỏi, “Tổng giám đốc?” Anh mỉm cười nhìn tôi, “Lời cũng đã nói ra, không diễn thì sao được?” Tôi nghe mà ngu ngơ, “Là sao?” Lục Tuyền Chi trả lời, “Bọn họ là vợ chồng mới cưới, đến Quê Lâm du lịch.” Tôi hiểu rõ nên gật đầu, “À, hạnh phúc ghê!” Anh, “Vừa rồi cô ấy hỏi cô, chúng ta có phải là giống bọn họ không?” Tôi, “...” Trước kia thầy giáo từng nói, không chịu học tiếng Anh, sau này ra xã hội sẽ chịu rất nhiều thiệt thòi, quả nhiên là vậy quả nhiên là vậy! Vì thế tôi để Lục Tuyền Chi dắt tay từng bước đi lên núi Voi Voi, tay của anh rất mềm mại lại rất mạnh mẽ, dường như ôm trọn lấy tay tôi, tạo cho tôi một cảm giác an toàn, tôi vô thức nghech mặt nhìn anh, làn da trắng nõn, tướng tá cao ráo, đôi mắt biết cười, tôi nhìn đến thất thần. Kỳ thật người này chỉ cần không giở trò trêu chọc tôi, thật ra cũng tốt đó chứ. Lục Tuyền Chi như cảm thấy được ánh mắt tôi đang nhìn anh, đưa tay vuốt đầu tôi, “Sao vậy?” Tôi lấy lại tinh thần, không thích ứng kịp với cử chỉ dịu dàng vừa rồi, hiểu kỳ hỏi, “Tổng giám đốc, anh nắm tay tôi, có cảm giác gì không thoải mái không?” “Không có.” Anh lắc đầu, sung sướng cười nói, “Tôi lúc trước ở nước ngoài cũng hay dẫn Henry đến công viên chơi.” Tôi vô thức nhíu mày, “Henry là ai?” Anh, “Con chó tôi nuôi trước kia.” Tôi nghe mà muốn tức điên lên, ý anh bảo là anh đang dắt chó đi dạo chứ gì!

Chương 25: Thân mật

Núi Voi Voi cũng không cao mấy, bốn người chúng tôi rất nhanh đã đến lưng chừng sườn núi, nơi này được màu xanh của cây cối phủ rợp mát, xanh mon mon nhìn rất thoáng đãng, chốc chốc lại có một con gió nhẹ vi vu thổi qua, mang đến cảm giác rất sáng khoái, vì thế chúng tôi nhất trí quyết định dừng chân nghỉ ngơi.

Tôi và Lục Tuyền Chi tìm nơi sạch sẽ để ngồi xuống, còn hai người nước ngoài kia thì ngồi đối diện tôi, ở giữa là con đường nhỏ, hai người họ ôm eo dựa sát vào nhau, cười cười nói nói rất thân mật khăng khít, khỏi cần nói cũng biết hình ảnh vô cùng ngọt ngào rồi. Tôi ôm đầu gối ngồi dưới đất hăm mộ nhìn phía đối diện, khao khát giải bày, “Sau này khi kết hôn, tôi nhất định sẽ đến Quê Lâm hưởng tuần trăng mật.” Lục Tuyền Chi khẽ nhủ mảy, “Không phải đã tới rồi sao?” Tôi lờm anh một cái, từ từ giải thích, “Lần này chỉ là du lịch bình thường, cảm giác sau khi kết hôn cùng người mình yêu đến đây hưởng tuần trăng mật rất khác nhau!” Anh im lặng một lúc, giọng gao gặt đầu, “Được rồi, vậy sau này lại đến nữa.” ... Tôi ù ù cạc cạc liếc anh, cái gì mà “được rồi”, tôi hưởng tuần trăng mật thì mắc mớ gì tới anh chứ, còn phải qua sự đồng ý của anh nữa à!? Đang nói chuyện, tôi nhìn thấy người phụ nữ tóc vàng đối diện có chút mệt mỏi, hơi nghiêng cổ, đưa tay dấm dấm vào vai mình, người chồng nhìn thấy thế vội vàng dấm bóp cho người vợ, mà người phụ nữ tóc vàng đó thỉnh thoảng còn quay đầu lại, hai người nhìn nhau cười hạnh phúc. Tôi hồ hê một tiếng, “Tổng giám đốc.” Anh nghiêng đầu, “Sao?” Tôi tỏ vẻ nghiêm túc, nói, “Tôi cảm thấy, thân là một người Châu Á, phải có lòng nhiệt huyết yêu dân tộc.” Anh, “...” Tôi lơ đi biểu lộ im lặng của anh, tiếp tục nghiêm túc nói, “Không thể để cho bọn họ thấy đàn ông Trung Quốc chúng ta không chu đáo, dịu dàng bằng đàn ông người nước ngoài.” Trong mắt anh hiện lên tia vui vẻ, “Rốt cục là cô muốn nói cái gì?” Tôi giả ho hai tiếng, duy trì vẻ mặt nghiêm túc, “Ý tôi nói, làm người thì phải đến nơi đến chốn, không thể bỏ dở nửa chừng được, diễn trò cũng phải diễn trọn bộ.” Ánh mắt anh càng lúc càng vui vẻ, “Thì sao?” Cho nên... cho nên tôi giả bộ mệt mỏi, đồng thời nghiêng cổ, vờ dấm dấm vai mình... Lục Tuyền Chi dấm chiều nhìn tôi một lúc, cuối cùng nhếch miệng cười bí hiểm, “Được, vậy thì diễn trọn bộ.” Nói xong, anh cũng duỗi đôi tay thon dài không kém phần mạnh mẽ, ngoan ngoãn dấm bóp cho tôi. Đương nhiên tôi cũng cực kỳ thoải mái, cuối cùng cũng có thể trả thù cái vụ đánh bóp ban sáng rồi! Tôi nhắm mắt lại, bà vai được dấm bóp thoải mái đến nỗi không kiềm được thả lỏng cơ thể và tinh thần, hơn nữa lúc này lại đang ở nơi mát mẻ thế này, càng làm tăng thêm cảm giác khoan khoái. Cũng không biết Lục Tuyền Chi học ở đâu mà tay nghề xoa bóp lại giỏi như vậy, lực tay cũng vừa phải, tần suất phù hợp, khiến tôi dễ chịu vô cùng! Thoải mái như thế mà chỉ hưởng thụ được có nửa tiếng, bụng thì mong anh xoa bóp cho tôi thêm tí nữa, nhưng thấy nghỉ ngơi cũng đã đủ, hơn nữa hai người nước ngoài kia cũng đứng lên vậy chúng tôi, do đó đành phải tiếp tục leo núi. Tôi và Lục Tuyền Chi mới vừa đứng lên từ bãi cỏ, thì đã thấy hai vợ chồng mới cưới đối diện cười nói mấy câu, kết quả người chồng khom người xuống, người phụ nữ tóc vàng vẻ mặt hạnh phúc leo lên lưng của anh ta. Vừa thấy tình huống này, tôi vui như mớ cò trong bụng, cười tươi như hoa, về mặt lại vờ bất đắc dĩ nói, “Tổng giám đốc, tôi cũng bó tay rồi, đã nói diễn trò thì phải diễn trọn bộ đấy...” Vì thế, Lục Tuyền Chi hí híp mắt nhìn tôi, không nói lời nào khom người xuống... Tôi sung sướng leo lên lưng của anh, vui mừng hớn hờ, anh đàn áp tinh thần tôi, thì tôi sẽ đàn áp lại thể lực của anh, không thể không tự khen mình, tôi quả là thông minh đại tài mà! Tuy là đường núi gập ghềnh, nhưng nhịp đi của Lục Tuyền Chi rất chậm, cho nên cũng tương đối vững vàng, tôi ngồi trên lưng anh không có chòng chành hay nghiêng ngả gì, ngược lại còn cảm thấy hơi hơi buồn ngủ nữa, cố gắng mở hai mắt, nhưng cuối cùng vẫn không thể kháng cự nổi cái nôi êm ái này, lại thêm mùi hương thoang thoảng trên người Lục Tuyền Chi, tôi không cưỡng được chợp mắt trong giây lát. Đang ngủ mơ mơ màng màng, thì đã nghe giọng nói quen thuộc vang lên, “Xuống, đến đỉnh núi rồi.” Tôi tức thì mở to mắt leo xuống lưng Lục Tuyền Chi, nhìn xung quanh một vòng, đúng thật mình đã đến đỉnh núi Voi Voi rồi, đỉnh núi vô cùng bằng phẳng, cây cối xanh tươi tốt, xa xa có thể nhìn thấy núi non trập trùng, cảnh vật hữu tình, còn có thể trông thấy nội thành Quê Lâm, rồi cả tháp Phổ Hiền nổi tiếng, thành quả leo lên đỉnh núi khiến tôi vui sướng khôn cùng. Cho tới bây giờ tôi chưa từng lên đỉnh núi nào cả, vì thế tôi phấn khích chạy lung tung lên chỗ gò cao, từ chỗ này có thể nhìn được toàn cảnh công viên làm tôi phấn khởi vô cùng, nhìn không được lấy tay vòng quanh miệng giả bộ la lớn lên, “AAAAAA”, cảm giác hả hê vô vàn! “Hạ Diệp, cô qua đây chút đi.” Lục Tuyền Chi bỗng nhiên gọi tôi. Tôi nhảy xuống khỏi gò cao, tâm trạng hứng khởi, cười toe toét hỏi, “Sao hả?” Anh nhìn còn có vẻ sung sướng hơn tôi nữa, chỉ một ngón tay, “Cô xem bọn họ đang làm gì kia?” Tôi nhìn theo hướng anh chỉ, thấy đôi vợ chồng mới cưới cách đó không xa đang ôm nhau thân mật như chỗ không người, người chồng nhẹ nhàng cúi đầu hôn lên môi người vợ, anh ta nhắm nghiền mắt, vẻ mặt tha thiết, còn người phụ nữ thì hạnh phúc cùng chờ mong, hình ảnh quả thực lãng mạn như trong phim truyền hình vậy! Đang nhìn đắm đuối, bỗng nhiên cảm giác bên eo có ai đó ôm, cả người tôi dựa sát vào ngực Lục Tuyền Chi, thắc mắc hỏi, “Tổng giám đốc?” Đôi mắt đen lầy của anh nhìn tôi, miệng còn cười mỉm chỉ, lại thờ dài tỏ ra bất đắc dĩ, “Hạ Diệp, tôi cũng bó tay rồi, đã diễn trò thì phải diễn trọn bộ đấy...” Tôi tức thì sững sốt, câu này rất quen, giọng điệu này càng quen hơn. Đúng rồi! Đây là những lời tôi đã nói! Còn chưa kịp phản ứng thì Lục Tuyền Chi đã cúi đầu hôn lấy môi tôi, lúc đầu nụ hôn rất nhẹ nhàng rất uyển chuyển, sau đó ngày càng mãnh liệt táo bạo, càng lúc lại càng vào sâu hơn, càng lúc càng say đắm, vì thế tôi rốt cục đã tự mình cảm nhận được cái gì gọi là hôn lười... Mặt tôi đỏ ửng ra trừng lớn hai mắt, bởi vì nét mặt anh rất đắm đuối rất tha thiết, rất giống, rất giống bộ dạng của người chồng khi hôn người vợ nước ngoài kia... Tôi bị hôn đến hai mắt mờ màng, toàn thân mềm nhũn, chân đứng không vững, Lục Tuyền Chi từ từ rời khỏi môi tôi, nhưng tay anh ôm eo tôi vẫn không chịu buông ra, cánh tay anh là điểm tựa duy nhất của tôi. Lục Tuyền Chi chớp chớp mắt cúi đầu nhìn tôi, đôi mắt trong như nước hồ thu, yên lặng nhìn tôi vài giây, rồi cất giọng, mỉm cười hỏi, “Cô bây giờ có gì muốn nói với tôi không?” Tôi hít một ngụm, gật đầu, “Có...” Anh nghe càng thấy vui vẻ hơn, “Nói đi.” Tôi liếc mắt nhìn cặp vợ chồng mới cưới cách đó không xa, dè dặt nói, “Tổng giám đốc, bọn họ cũng đã tách ra rồi, anh chắc cũng có thể buông tôi ra rồi phải không...” Anh lập tức đen mặt, tức giận buông lỏng tay, xoay người rời đi. Vì thế tôi mất đi điểm tựa đứng không vững, cả người ngã sóng xoài trên bãi cỏ, tuy là không có đau đớn, nhưng vẫn sợ đến mức kêu la thảm thiết! Lục Tuyền Chi nhanh chóng quay người lại, mắt nén giận vuron tay đỡ tôi, “Ngã đáng lắm!” Tôi u oán liếc anh, còn không phải tại anh hết sao, muốn buông tay ra thì chờ tôi đứng vững cái đã rồi hãy buông! Anh nhìn tôi vẻ bất đắc dĩ, hít sâu một hơi, vẻ như kiểm lại cảm xúc, một lúc sau nghiêm trang mở miệng nói, “Hạ Diệp, tôi có mấy lời muốn nói với cô.” Biểu lộ nghiêm túc của anh làm tôi sợ, rụt rụt cổ, “Hả, nói cái gì?” Anh im lặng một lát, như thể lấy hết can đảm lần quyết tâm mới dám nói, “Thật ra tôi...” “Hi!” Lúc này người phụ nữ tóc vàng cách đó không xa bỗng nhiên đi về phía tôi, mỉm cười cảm mấy chụp hình trong tay, vừa chỉ chỉ vào chồng cô ta, vừa bỏ bỏ nói một tràng tiếng Anh, tuy tôi chả hiểu mô tê gì cả, nhưng nhìn động tác của cô ta cũng có thể đoán được là bảo tôi giúp vợ chồng họ chụp hình đây mà! Vì thế tôi sáng khoái gật đầu đáp, “OK! OK!” Tôi cầm lấy máy ảnh, canh hình núi Voi Voi, chụp cho bọn họ rất nhiều tấm ngọt ngào, còn Lục Tuyền Chi thì đứng tò hớ một bên, mặt đen như mực vậy. Thấy thời gian không còn sớm, bốn người chúng tôi lại cùng nhau men theo đường cũ xuống núi, tuy là ngọn núi không cao, nhưng đi lên đi xuống thế này cũng rất mệt mỏi, vì thế tất cả mọi người quyết định không đến công viên khác du ngoạn, mà trực tiếp đi thẳng ra khỏi núi Voi Voi, sau đó Lục Tuyền Chi nói chuyện với bọn họ vài câu, mới biết được chúng tôi không ở cùng một khách sạn, vì vậy lúc đến cổng công viên thì chúng tôi và hai người nước ngoài kia mỗi người đi một ngã. Lúc này không dễ bắt xe, mà đa số taxi chạy ngang qua cũng đã có khách ngồi hết rồi, vất vả lắm mới bắt được một chiếc, thế mà lại bị người ta giành trước. Việc chờ xe vốn là việc chán nhất trần đời, nhưng may mắn là một cao ốc gần đó có gắn TV đang chiếu bộ

phim truyền hình Đài Loan, do đó tôi phần khích vì có cái coi để đỡ nhàm chán. TV đang chiếu đến cảnh đặc sắc, một anh chàng thẩm thiết nói, “XX, thật ra anh đã thích em từ lâu rồi.” Cô gái kia về mặt chẳng có gì ngạc nhiên hay mừng rỡ, trả lời lạnh tanh, “Anh tưởng tôi sẽ tin anh sao? Tôi từ lâu đã biết, đàn ông chẳng có ai tốt cả!” Anh chàng kia tiến lên một bước, chân thành nói, “XX, anh biết rõ em từng bị XX tổn thương, nhưng không phải tất cả phải tất cả đàn ông trên đời này đều như thế, ít nhất tình cảm của anh dành cho em là thật lòng!” Cô gái tuyệt tình quay đầu, “Anh đừng nói nữa, chúng ta không thể nào đâu!” Nói xong còn định rời đi. Anh chàng kia giữ chặt tay cô gái, đau khổ cầu khẩn, “Em đừng đi, hãy nghe anh nói đi được không?” Cô gái cả giận nói, “Buông ra!” Anh chàng kiên định, “Anh không buông!” Cô gái trợn mắt nhìn, hất tay và tát anh chàng một cái, về mặt anh ta vô cùng đáng thương, rốt cục luyến tiếc bỏ tay ra, còn cô gái thì ngênh ngang quay người rời đi... Anh chàng kia đứng bất động tại chỗ, nhìn bóng dáng cô gái đi xa, mãi đến khi cô khuất bóng, anh mới đau khổ ôm đầu gục xuống... Thấy cảnh như vậy, tôi nhin không được than vãn, “Cô gái này thật là...” Lục Tuyền Chi nhướng mày, “Quá mức vô tình?” Tôi lắc đầu, “Không, là làm rất tốt.” Anh, “...” Tôi chợt nhớ lại, lúc ấy, Sầm Vũ Minh chính phục tôi chỉ bằng 1 câu “anh yêu em”, hừ ! Kết quả thế nào hả? Nghĩ đến đây, tôi oán sâu như biển hận khó tan tức giận nói, “Tuy cô ta làm vậy có vẻ quá tàn nhẫn, nhưng chỉ vì đàn ông nói là anh yêu em mà tin như điều đồ thi mới gọi là ngu ngốc! Theo tôi nghĩ, chỉ tát có một cái nhẹ như thế chẳng đáng là bao!” Anh, “...” Một lát sau, tôi sực nhớ, “Đúng rồi, Tổng giám đốc, lúc này anh trên đỉnh núi anh không phải nói có chuyện muốn nói với tôi sao?” Anh, “Hiện tại thì không.” Tôi, “Hà...” Không thể không công nhận, chẳng thể nào hiểu nổi cái người này !

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Xuân tình dào dạt

Vắt và lăm mới bắt được taxi, tôi và Lục Tuyền Chi mặt mũi tràn đầy phiền muộn ăn trưa trong khuôn viên nhà hàng, trên đường đi mặc kệ tôi nói chuyện với anh, anh một câu cũng không thèm trả lời tôi, tôi vắt hết óc kể chuyện cười cho anh nghe, nhưng anh ngay cả nhếch nửa miệng cười cũng không có, haiz... Đại thiếu gia có tiền lắm của quả là khó hầu hạ!

Thấy Lục Tuyền Chi quyết tâm không chịu nói chuyện, vì thế tôi cũng không uổng phí sức lực làm chuyện không có kết quả, ăn uống no nê rồi chúng tôi một đường im lặng từ nhà hàng trở về phòng, trên đường đi ngang qua quầy hàng trong khách sạn, đúng lúc nghe thấy nhân viên phục vụ dùng tiếng Phổ Thông nói xin lỗi ai đó, “Thưa quý khách, thật xin lỗi, phòng khách sạn hiện giờ đã đầy hết rồi.” Tôi vô thức quay đầu qua, muốn nhìn thử xem “người cùng cảnh ngộ” không may đặt không được phòng như mình là ai, thế nhưng vừa nhìn thì tôi đã ngại ngùng cả người. Bởi vì người khách kia không phải ai khác mà chính là Sầm Vũ Minh. Anh ta hiển nhiên cũng nhìn thấy tôi, thái độ thản nhiên như khi gặp bạn bè, nở nụ cười kêu tôi, “Hạ Diệp!” Tôi cũng cười lại, nhưng không thể nào tự nhiên như nụ cười kia được, “Trùng hợp thật, anh cũng đến đây du lịch sao?” Anh nhìn tôi một lúc, rồi mới trả lời, “Anh tới đây công tác.” Nói xong còn tỏ ra tiếc nuối, “Tiếc là phòng khách sạn đầy rồi.” Tôi tỏ vẻ thoải mái, gật đầu, “Đúng vậy, ai kêu Quế Lâm là nơi du lịch nổi tiếng chứ! Hay là anh thử đi qua khách sạn khác thử xem sao?” Ánh mắt anh ta vẫn phiền muộn, “Cũng vậy thôi.” Nói xong anh ta bỗng nhiên đổi chủ đề, đề nghị, “Phải rồi Hạ Diệp, tối nay em rảnh không, hai chúng ta lâu rồi không gặp, hay là đi dùng cơm đi?” Lúc này, Lục Tuyền Chi một mực không chịu nói chuyện bỗng nhiên tiến lên, tươi cười dịu dàng nói, “Hạ Diệp, chúng ta trở về phòng đi, hôm nay đi chơi lâu vậy chắc cũng mệt rồi.” Tôi tắc lưỡi với sự chuyển biến thần tốc của Lục hồ ly, mời vừa nãy còn bày đặt biểu tình chẳng thèm nói chuyện, coi tôi như người xa lạ, giờ thì lại vui vẻ ra mặt! Tôi ăn ngay nói thật lắc đầu, “Thật ra cũng không mệt lắm.” Anh hí hửng đầy nguy hiểm, “Không mệt ư?” Tôi rùng mình một cái, lập tức đổi giọng, “Mệt, mệt.” Lúc quay đầu lại, thấy ánh mắt buồn bã của Sầm Vũ Minh, tôi gượng cười, “Hôm nay quả thật rất mệt, hay là bữa khác ăn cơm, chúng ta gặp lại sau.” Tôi lịch sự từ chối, Sầm Vũ Minh định mở miệng nói, tôi bỗng cảm thấy tay mình bị ai đó dùng sức nắm, Lục Tuyền Chi trực tiếp kéo tôi đến thang máy, lúc này còn tươi cười nhã nhặn mà mới quay đầu thì sắc mặt lại đen như lọ mực. Cái người này, không đi làm diễn viên điện ảnh quả là lãng phí tài nguyên mà! Trở lại phòng khách sạn, anh lạnh giọng hỏi, “Cô bây giờ rất hi vọng khách sạn có một phòng trống phải không?” Tôi gật mạnh đầu, “Đúng vậy!” Ánh mắt anh lập tức nổi giận, “Cô hi vọng anh ta cũng sẽ ở trong khách sạn này?” Thấy sắc mặt anh khó coi, tôi vội vàng nịnh hót, “Không phải, Tổng giám đốc như anh mới đời tình anh, nổi tiếng mà ngủ ghế sofa thì rất thiệt thòi, tôi thấy vậy cũng áy náy lắm chứ, cho nên hi vọng có thể có thêm một căn phòng!” Nhưng thật ra là không muốn cùng phòng với anh! Anh lại thể hiện kỹ năng đặc biệt của mình, khoé miệng từ từ nở nụ cười tươi, lập tức lắc đầu buông tiếng thở dài, “Ngu ngốc.” Tôi, “...” Đã làm trái với lương tâm nịnh hót đến cỡ đó rồi, mà anh còn dám nằng tôi ngốc à !? Loại người gì đây hả! Tôi chả thể nào hiểu nổi cái người này, thâm lòng cả người ngã trên giường lớn, nhắm mắt lại liền ngáy khò khò, không chỉ ngủ ngon lành mà tôi còn nằm mơ giữa ban ngày ban mặt, lần này cảnh trong mơ rất rõ ràng, như thể quay ngược thời gian trở về quá khứ, tôi và Sầm Vũ Minh vẫn là cặp tình nhân mặn nồng khiến mọi người ghen tị, chúng tôi thường xuyên cùng nhau đến nhà hàng ăn cơm, thường xuyên cùng nhau tản bộ, thường xuyên hẹn hò ở công viên, tình cảnh đôi lúc thay đổi, nhưng vẫn hiện ra rõ ràng trong trí nhớ tôi. “Hạ Diệp, trời tối rồi, dậy đi!” Giọng nói Lục Tuyền Chi chợt vang vọng bên tai, vì thế tôi tỉnh dậy. Ưỡn người duỗi lưng, thuận miệng hỏi, “Tổng giám đốc, mấy giờ rồi?” “8:30, cô đánh một giấc lâu thật.” Anh nói xong đột nhiên hỏi, “Vừa ngủ lại vừa cười, cô mơ thấy gì thế?” Tôi nghĩ thầm trong bụng nếu mà nói mơ thấy bạn trai cũ thì rất mất mặt, vì thế nói đại, “Tôi mơ thấy mình nhận được một viên kim cương trị giá hơn mười vạn tệ!” “Khó trách lại vui như vậy.” Anh nhìn tôi về đây xem thường, khoi chủ đề nói chuyện, “Tôi lúc này cũng chớp mắt được một lúc, cũng mơ rất vui vẻ.” Tôi đương nhiên phải dùng trí thông minh của mình cân nhắc, hiểu kỳ suy đoán, “Anh mơ thấy gì, chẳng lẽ mơ thấy mình có một công ty lớn trị giá ngàn vạn tệ?” Anh lắc đầu “không phải.” Tôi lại hỏi, “Hay là mơ thấy nhận được một căn biệt thự trị giá trăm vạn tệ?” Anh lắc đầu, “Cũng không phải.” Tôi trừng mắt, “Chẳng lẽ mơ thấy một chiếc xe hơi giá hơn mười vạn tệ?” Anh lại lắc đầu, giọng điệu nghiền ngẫm nói, “Cô nói mấy thứ đó tôi đều đã có, thật ra tôi mơ thấy mấy thứ không đáng tiền.” Tôi hừ khinh thường, “Stop! Vậy mà còn tưởng mơ thấy gì đẹp để lắm chứ!” Một lát sau, tôi thật sự hiểu kỳ hỏi tiếp, “Tổng giám đốc, rốt cục anh mơ thấy gì thế?” Anh mỉm cười, “Tôi mơ thấy cô.” Tôi, “...” Tên khốn, tức chết tôi mà! ***** Mấy ngày kế tiếp, tôi và ông chủ Lục đến thăm tất cả danh lam thắng cảnh ở Quế Lâm, cho đến bây giờ cũng không có kế hoạch gì cố định, tùy hứng mà đi thôi, trên đường đi cũng tham gia không ít trò hay, tôi vốn cứ tưởng một tuần buồn chán này sẽ dài lê thê, ai ngờ lại nhanh chóng kết thúc. Những ngày này ăn ngon ngủ khỏe, quan trọng nhất chính là được ngắm cảnh giải tỏa căng thẳng mệt mỏi, tâm trạng cũng được thả lỏng rất nhiều, nói tóm lại là chuyến đi lần này rất thuận lợi, nhưng mà trước một ngày trở về, lại phát sinh một chuyện nói nhỏ không nhỏ, mà nói lớn cũng không lớn, Lục Tuyền Chi bị bệnh rồi. Nói đến ngọn nguồn phát sinh căn bệnh cũng là tại tôi, một ông chủ tuổi trẻ tài cao, giàu có, được nuông chiều từ bé, chắc hẳn cho đến bây giờ đều là nằm giường cao gối mềm, nhưng một tuần liên tục lại phải chịu thiệt ngủ sofa, khó tránh khỏi

ngồi không được thoải mái, hơn nữa, ghế sofa lại nhỏ hẹp, dù cho đủ chỗ ngồi, nhưng lúc xoay người thì mền mùng cũng sẽ rớt xuống, bởi thế cuối cùng dẫn đến việc ông chủ Lục bị cảm mạo phát sốt. Nhìn Lục Tuyền Chi mặt ửng đỏ môi tái đi nằm trên giường, tôi có chút áy náy, vừa rồi đi tiệm thuốc mua thuốc hạ sốt, cũng không biết có tác dụng hay không nữa. Do dự một chút, tôi bước đến hỏi han, “Tổng giám đốc, hay là chúng ta đi bệnh viện chích thuốc đi?” Lục Tuyền Chi từ từ mở mắt, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc xéo tôi, nhìn ánh mắt anh tôi lập tức hiểu ra, thiếu chút nữa thì quên mất anh bị sốt thuốc! Tôi không biết xoay sở thế nào, “Vây... vậy làm sao bây giờ?” Anh hồ hững đáp, “Từ giờ trở đi, cô phải ở lại đây chăm sóc tôi, không được phép đi đâu hết.” Tôi hoàn toàn vô thức thốt ra, “Lần này có được tính phí tăng ca không?” Nói xong tôi đã thấy hối hận, đây là phản ứng tự nhiên từ sau cái lần chăm sóc khi anh bị đau bao tử, nhưng hiện tại nhắc tới thật sự không đúng lúc. Quả nhiên, ông chủ Lục nheo mắt nhìn tôi vẻ đầy nguy hiểm, bộ dạng oán hận không thể bóp chết tôi, tôi vội vàng quay người đi, nói, “Tôi đi lấy nước nóng và khăn để đắp cho anh.” Lúc trở lại, hai mắt Lục Tuyền Chi vẫn mờ to, ánh mắt sắc bén nhìn tôi trừng trừng, tôi thấy mà chết khiếp, tức khắc dịu dàng săn sóc, nói, “Tổng giám đốc, anh ngủ cho khỏe đi, tôi sẽ ở lại chăm sóc cho anh, bất cứ lúc nào anh cần gì cứ kêu tôi là được.” Hai mắt anh hơi loé sáng, bỗng hỏi tôi, “Cô nói, cô sẽ lại bên cạnh tôi, sẽ không rời khỏi tôi?” Tôi vội đáp, “Đúng vậy!” Anh hài lòng gật đầu, “Rất tốt, nhớ kỹ lời cô đã nói.” “...?” Tôi ngây ngốc nhìn anh, ông chủ Lục là người chú trọng lời hứa của người khác, thế nhưng mà tôi lại cảm thấy lời nói này của anh cùng với ý của tôi sao chẳng hề giống tí nào? Lục Tuyền Chi dường như rất mệt mỏi, uống nước xong liền nhắm mắt ngủ ngay, tuy đây không phải lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ngủ, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy hai má anh ửng đỏ, lông mi cong dài đen nhánh, bờ môi gợt, hai má cứ ửng đỏ lên, khiến khuôn mặt khôi ngô tuấn tú lại thêm phần quyến rũ, đáng vẻ ngủ rất yên bình, khiến tôi có chút ít “thèm khát”! Quả thật là đã đến tuổi “xuân tình đạt dào”, nhưng cũng không phải bụng đói vợ quàng, thân phận của ông chủ Lục là gì chứ, một nhân viên quèn như tôi có thể tơ tưởng sao! Tôi một bên thầm khinh bỉ bản thân mình, một bên lấy khăn mặt lau sạch mồ hôi trên trán của anh, đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, tôi sợ đánh thức Lục Tuyền Chi, vội vội lấy điện thoại bấm tắt chuông, thì thấy một tin nhắn được gửi đến. Nội dung tin nhắn rất đơn giản, “Hạ Diệp, anh chờ em trước cửa khách sạn, có thể xuống gặp anh một chút không?” Đây số lạ, thế nhưng dòng chữ đề tên phía cuối lại rất quen thuộc, Sầm Vũ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Án Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Gặp mặt

Nhìn tin nhắn, tâm trạng tôi rối bời. Từ sau khi Sầm Vũ Minh bắt ngờ chia tay, đối với người đàn ông này, tôi chỉ có sự xem thường, căm giận và khinh bỉ anh ta, nhưng suốt hai năm qua tôi lại một mực không đổi số điện thoại, cũng không biết là tại vì sao, có lẽ trong tiềm thức vẫn chờ mong anh ta đến tìm tôi.

Điều này không phải vì tôi còn chút tình cảm gì với anh ta, hay chờ anh ta hồi tâm chuyển ý mà tái hợp với tôi, mà là vì bản thân không hi vọng mối tình đầu sâu đậm suốt ba năm lại kết thúc không rõ ràng, tôi muốn biết vì lý do gì mà năm ấy anh ta lại kiên quyết chia tay tôi, rõ ràng đã nói chờ sau khi tôi tốt nghiệp, cả hai sẽ phấn đấu tạo dựng sự nghiệp, tôi thậm chí còn lên kế hoạch cho một hôn lễ đầy ý nghĩa, rồi hưởng tuần trăng mật thật lãng mạn ở đâu, sinh bao nhiêu đứa con thì phù hợp... Nhưng đến khi tôi tốt nghiệp rồi, thì bên cạnh anh ta lại có một Lâm Na xinh đẹp ngọc ngà. Trong hai năm nay, tôi luôn nghĩ đến nguyên nhân anh ta chia tay, nhưng chưa có gì xác thực thì đó vẫn chỉ là suy đoán của mình tôi mà thôi. Còn tôi thì lại có lòng tự tôn của mình, muốn tôi chủ động đi tìm người bạn trai đã bỏ rơi chính mình, tôi thật sự làm không được, hiện tại anh ta đã chủ động tìm tôi, những khuất mắc lâu nay rốt cục đã có cơ hội lý giải. Bởi nhìn ông chủ Lục sắc mặt đỏ ửng, môi tái nhợt đang nằm trên giường, không sớm không muộn, sao mà hết lần này đến lần khác lại nhằm ngay lúc này! Nhìn khuôn mặt điển trai đang ngủ say của Lục Tuyền Chi, tôi do dự liên tục, tôi nhẹ nhàng đứng dậy, y như tên trộm rón rén đi đến cửa. Chắc ông chủ Lục cũng không tỉnh dậy bây giờ đâu, tôi chỉ xuống kia nói chuyện một chút với tên khốn phụ tình Sầm Vũ Minh kia, sẵn tiện mắng chửi anh ta cho hả miệng, xong rồi thì lập tức trở về ngay! Mấy phút đồng hồ sau, tôi đứng ở cửa khách sạn, dừng khi lúc này lập tức biến mất không thấy tăm hơi. Nhìn khuôn mặt rất đỗi quen thuộc kia trong ánh đèn mờ mờ nhạt, tôi thoáng chùn lòng, từ lần đầu gặp rồi yêu nhau với người con trai này, rồi những lần giận hờn, ký ức về mỗi tình đầu như bộ phim chiếu chậm le lói trong trí nhớ tôi. Bên ngoài khách sạn có để sẵn ghế dài để ngồi nghỉ, anh ta cũng không hề ngồi xuống, mà cứ đứng cạnh chiếc ghế, đáng vẻ cao ráo mạnh mẽ. Trước kia, chúng tôi thường đến một công viên cũng có những dãy ghế thế này, mỗi lần đều là anh ta ở công viên chờ tôi, có một lần tâm trạng tôi không được tốt, đến công viên thì thấy anh ta tóc tai rối bời ngồi ở ghế, tôi bực bội nói: chẳng phải chỉ bắt anh đợi một chút thôi sao, thế mà lại ung dung ngồi ở đây, đúng là một chút thành ý cũng không có! Tuy tôi chỉ hậm hực nói vậy thôi, ai ngờ Sầm Vũ Minh tưởng thật, từ đó về sau mỗi lần đều đứng chờ tôi, dù cho có ghế bên cạnh thì cũng tuyệt đối không ngồi, một hôm, tôi vì học ở trường mà đến muộn tận hai tiếng, anh ta cũng ngốc nghếch đứng chờ tôi suốt hai tiếng đồng hồ. Giờ đây, anh ta vẫn ăn mặc đơn giản như trước kia, vẫn đứng nơi này ngây ngốc chờ tôi, như thể chưa hề có sự chia ly nào, ánh mắt anh ta sáng ngời có hồn nhìn tôi, trong ánh mắt còn ẩn nụ cười, khuôn mặt vẫn như xưa, có điều là gầy đi rất nhiều, nhưng đã trưởng thành, chín chắn hơn lúc trước. Tôi hít sâu một hơi, thông dong đi qua, nghe anh ta trêu đùa gọi, “Hạ Diệp, đã lâu không gặp!” Tôi gật nhẹ đầu, đúng vậy, thật sự đã lâu không gặp. Tuy lần trước hợp lớp chúng tôi đã gặp nhau, mấy ngày hôm trước còn gặp lại ở trước quầy tiếp tân của khách sạn, nhưng lại không hề gặp nhau riêng lẻ như trước kia nữa, cũng đã hai năm rồi còn gì. Thấy tôi không nói lời nào, anh ta thờ dãi, ánh mắt chứa chan tình cảm nhìn tôi, “Hai năm qua, em sống thế nào?” Tôi gật đầu, mở to hai mắt mà nói dối, “Cũng không tệ lắm, Tuyền Chi đối với em rất tốt, em cũng sắp kết hôn với anh ấy.” Hai mắt anh ta chớp chớp, không nói tiếp, nhưng giọng điệu lại âm trầm hỏi tôi, “Sao em không hỏi anh hai năm nay sống thế nào?” Tôi sững sờ, chiều theo ý anh ta mà hỏi, “Vây anh sống thế nào?” Anh ta nhìn tôi, rất chân thành nói, “Từ khi anh tiếp quản chuyện làm ăn trong nhà, trải qua bao sự khắc nghiệt, cuộc sống đã thay đổi ít nhiều, trong hai năm qua, anh điên cuồng lao vào công việc đến không thiết ăn ngủ, không hề bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào, giờ thì công ty đã có chút phát triển, quy mô đã lớn hơn gấp bội, có hơn trăm nhân viên, cũng có không ít mối làm ăn.” Tôi nghe mà phì cười vô cùng, biết rõ anh ta tiền đồ sáng lạn, nhưng cũng đâu cần khoe khoang vậy chứ? Thấy anh ta nhìn tôi chằm chằm, tôi gượng cười đáp, “Vây thì chúc mừng anh, mới có hai năm ngắn ngủi mà đã trở thành một ông chủ giàu có kiêu ngạo rồi.” “Nếu một người đàn ông lấy cách nhìn của người khác làm mục tiêu phấn đấu, anh ta mới chính là kẻ hám tiền!” Sầm Vũ Minh vẻ mặt nghiêm túc, không hề gì cười cợt nhìn tôi, trịnh trọng nói, “Hạ Diệp, em biết không, nếu không phải vì em, anh sẽ không thể đạt được thành tích chỉ trong 2 năm ngắn ngủi thế này!” Tự dưng sao lại đổ hết lên đầu tôi chứ, tôi nhún mày nhìn anh ta, lại thấy anh ta chậm rãi nói tiếp, “Năm đó anh tiếp quản chuyện làm ăn của gia đình, bởi vì kinh nghiệm quản lý chưa đủ, khiến tài chính công ty bị thâm hụt, cứ tưởng rằng sắp phá sản

đến moi, đây là sự nghiệp mà ba anh đã bỏ công gầy dựng, anh không thể để nó bị hủy hoại bởi chính tay anh...” Nghe đến đó, bỗng nhiên tôi có cảm giác sắc mũi tiểu thuyết ở đây, quả nhiên đã nghe anh ta tiếp tục nói, “Nhờ có ba của Lâm Na kịp thời nhập vốn, mới có thể giải quyết được khó khăn, nếu không phải nhờ Lâm thị hỗ trợ, e rằng hiện tại anh chỉ có hai bàn tay trắng nghèo kiết xác.” Tôi kim lòng không được, cười khẩy, “Cho nên anh vì sự nghiệp, phản bội tình cảm của chúng ta, lựa chọn ở bên Lâm Na?” “Hạ Diệp, hãy nghe anh nói, anh không hề phản bội tình cảm của chúng ta!” Anh ta nắm chặt vai tôi, bỗng nhiên trở nên kích động, “Hai năm qua không ngừng cố gắng, tận sức khiến công ty vững mạnh, vững mạnh đến có thể không cần dựa vào bất cứ ai để tồn tại, giờ thì anh đã làm được điều đó, chuyện đầu tiên anh muốn làm chính là đến tìm em, lần này anh đến Quê Lâm vốn không phải đi công tác, mà là có ý đến tìm em!” Thì ra là thế! Khó trách anh tại lại trùng hợp đến Quê Lâm, xuất hiện ở khách sạn này. Trong lòng tôi lại dâng lên sự phẫn nộ, “Lúc trước vì sự nghiệp, anh vứt bỏ tôi để quen với Lâm Na, giờ sau khi đã lợi dụng Lâm Na, anh lại quay về với tôi, Sầm Vũ Minh, tôi không ngờ đến bây giờ mới biết anh là con người hèn hạ như thế!” Nói xong, tôi không hề nhìn anh ta, xoay người đi, lại bị anh ta ôm chặt từ phía sau, giọng nói anh ta nghẹn ngào vang lên bên tai, “Hạ Diệp, em đừng đi, anh một lòng gầy dựng sự nghiệp như hiện nay, không muốn em sau này lại đi theo một kẻ nghèo nàn mà phải chịu khổ, chúng ta đã yêu nhau ba năm, anh đối với em thế nào, chẳng lẽ em không biết sao? Mấy năm nay anh mong ngày nhớ đêm, chỉ mong muốn có thể kết hôn cùng em, anh đời này chỉ yêu nhất mình em mà thôi.” Nghe anh ta nói đến tình cảm mặn nồng suốt ba năm, lòng tôi tê tái, ngổn ngang, bất chợt chuông điện thoại vang lên. Nhìn màn hình hiện ba chữ “Lục Tuyên Chi”, tôi bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh từ đầu đến chân, tiêu rồi, ông chủ Lục đã thức dậy! Ý thức được tình cảnh lúc này của mình, gì mà đau lòng, gì mà tái tê, gì mà mũi lòng, toàn bộ đều tan biến như khói, tôi giây này muốn chạy đi, lại bị cánh tay sau lưng ôm ghì lấy, Sầm Vũ Minh còn cố gắng níu kéo, “Hạ Diệp, tình cảm của anh đối với em không hề thay đổi, còn em thì sao? Những năm nay anh vất vả gắng sức làm việc, là vì ai chứ? Em không thể hiểu cho anh hay sao...” Anh ta càng xúc động nói, tôi càng dùng sức vùng ra, ngay lúc lòng tôi nóng như lửa đốt, tiếng bước chân dồn dập làm tôi chú ý, ngẩng đầu nhìn lên, thì đã thấy Lục Tuyên Chi hấp tấp chạy đến cửa khách sạn. Anh còn đang sốt, giờ lại không có mặc áo khoác, chỉ mặc độc chiếc áo sơ mi ra ngoài, khăn trương đến độ chân còn mang dép lê, tóc cũng rối bù, hoàn toàn mất đi hình tượng lịch lãm mọi ngày, trông rất buồn cười, nhưng lúc này đây tôi chẳng thể nào cười nổi nữa, bởi vì sắc mặt anh cũng hoàn toàn mất đi vẻ lịch sự tao nhã trước đây. Mắt nhìn thấy tôi bị Sầm Vũ Minh ôm, đôi mắt đen láy hiện lên sự hằn học mà tôi chưa từng thấy bao giờ, tôi xấu hổ, vội giãy khỏi tay Sầm Vũ Minh, “Bạn trai tôi đã đến, anh còn không buông tay ra!” Thừa lúc Sầm Vũ Minh đang ngỡ người, tôi cuối cùng cũng thoát khỏi bàn tay anh ta. Đồng thời, Lục Tuyên Chi cũng đã bước tới, lạnh lùng nhìn anh ta, vươn tay nắm lấy tay tôi, trực tiếp kéo tôi vào trong khách sạn, “Đi với anh.” Tôi cảm nhận rõ ràng độ nóng từ bàn tay anh, biết rõ anh còn mang bệnh trong người, tức tốc ngoan ngoãn theo chân anh vào trong. Sầm Vũ Minh thỉnh thoảng hô to lên, “Hạ Diệp, em không cần gạt anh, anh đã điều tra rồi, em chỉ là thư ký của anh ta mà thôi, các người vốn không phải là người yêu gì cả!” Lục Tuyên Chi dừng bước, quay đầu lườm Sầm Vũ Minh, lấy điện thoại đi động đưa cho anh ta coi, “Như vậy còn là giả sao?” Sau đó cười gằn, “Anh có thể đến quầy tiếp tân hỏi thử, xem tôi và Hạ Diệp có phải đang ở chung một phòng hay không.” Tôi lên nhìn qua, thấy trên màn hình bảo vệ của điện thoại là hình tôi và anh hôn nhau cuồng nhiệt. Sầm Vũ Minh hoảng hốt, lui về sau một bước, dường như để ổn định cảm xúc, anh ta móc bao thuốc từ túi quần ra, hộp thuốc lại rơi xuống đất, lúc anh ta khom người nhặt thuốc lên, tôi nhìn thấy bàn tay nhặt thuốc lá run lên bần bật. Lục Tuyên Chi không hề để ý đến anh ta, lập tức kéo tôi đi nhanh vào trong. Tuy không nhìn sắc mặt của Lục hồ ly, nhưng tôi cũng nhận ra con thịnh nộ kinh thiên động địa đang ùn ùn kéo đến...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đột phá

Trở lại phòng khách sạn, Lục Tuyên Chi rút cục dừng bước, bàn tay nóng hổi vẫn nắm chặt tay tôi, tôi lên nhìn thì phát hiện sắc mặt anh rất khó coi, lồng ngực thở phập phồng, môi trắng bệch, vẻ như kim nén con giặc.

Để anh giải toả áp lực, tôi vội lên tiếng phá vỡ sự im lặng, lảng sang truyện khác, “Tổng giám đốc, anh khát không? Tôi đi lấy nước cho anh ha...” Anh nghiêng mặt, quắc mắt nhìn tôi, không nói lời nào. Tôi xấu hổ ho một tiếng, “Không khát hả? Vậy tôi đi lấy khăn cho anh lau mồ hôi.” Về mặt anh không thay đổi liếc tôi, bàn tay càng lúc càng nắm chặt hơn, vẫn không chịu lên tiếng nói gì. Tôi rùng mình rụt cổ, sợ sệt nói, “À, Tổng giám đốc, anh còn đang bệnh, lên giường nằm nghỉ đi...” Mắt anh nhắm lại, mặt mày lạnh tanh bước tới gần. Thấy anh sắp nổi điên lên, tôi lập tức cúi đầu tha hiệp, “Tổng giám đốc, tôi... tôi... biết mình sai rồi còn không được sao?” Về mặt ông chủ Lục giờ mới thả lỏng đôi chút, nhẹ gạt đầu, “Rất tối. Nói đi, sai cái gì?” Nghĩ đến vừa rồi mình thiếu trách nhiệm chăm sóc anh, tôi chân thành sám hối, “Tôi không nên chưa rót nước vào ly mà đã đi khỏi, hại anh tỉnh dậy mà không có nước uống...” Anh bỗng lườm tôi, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm, hít sâu một hơi, “Còn gì nữa không?” Còn hả? Còn cái gì sai nữa? Tôi vắt hết óc suy nghĩ, về mặt vô cùng hối hận, nói, “Tôi không nên cứ vậy mà chạy ra gặp Sầm Vũ Minh.” Anh chớp mắt, hai lòng gạt đầu, “Xem ra cuối cùng cô đã biết bản thân sai ở đâu.” Thấy sắc mặt ông chủ Lục hồng hào trở lại, người đời bảo rèn sắt phải còn khi nóng, tôi tức thì tiến lên một bước nhận lỗi làm của mình, “Phải, tôi thật sự biết sai rồi, vừa rồi không nói anh tiếng nào đã đi, đáng lẽ tôi phải nên để lại lời nhắn cho anh rồi hẵng đi mới đúng...” Nói còn chưa dứt lời, sắc mặt Lục Tuyên Chi bỗng nhiên tối sầm, đôi mắt đen láy trùng trùng nhìn tôi, cau mày, như thể hận không thể giết tôi ngay tại chỗ. Cái người này đúng thật là tâm trạng thất thường, khó hầu hạ thật mà! Tôi chẳng muốn phải ăn nói khép nép nhận lỗi nữa, hùng hồn la lên, “Đừng có nói tôi, Tổng giám đốc anh cũng sai đó thôi, anh vừa rồi không nên hủy hoại thanh danh của tôi, cái ảnh kia cũng không nên giữ lại, nếu để cho đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy thì nguy cho tôi rồi...” Nói đến đây, tôi chợt nhớ đến mấy nữ đồng nghiệp như lang sài hổ báo, nếu để cho bọn họ hiểu lầm tôi và Tổng giám đốc, từ đây về sau tôi còn dám lấn lộn trong công ty nữa sao, đến cả công việc bắt com bắt vàng hiện tại cũng bẽ luôn, khỏi hỏi cũng biết mẹ sẽ trừng trị tôi thế nào... Bỗng nhiên cảm thấy bàn tay đang nắm tay mình buông lỏng, Lục Tuyên Chi như muốn nói gì đó, chợt ngồi phịch xuống ghế sofa, hai mắt nhắm nghiền thở hắt hắt, bộ dạng ỉu xiu. “Tổng giám đốc, anh sao vậy?” Tôi lo lắng sờ trán của anh, đúng thật là nóng như lửa đốt. Lúc này đây, nhìn Lục Tuyên Chi yếu ớt, tôi thỉnh thoảng nảy một ý nghĩ tà niệm trong đầu. Hình tượng ông chủ Lục đó giờ đều vui vẻ hăng hái, hiếm khi yếu ớt như lúc này, bình thường kêu anh xoa tấm hình hôn môi đó thì lại không chịu, mà cả khi thừa dịp anh ngủ lên lấy điện thoại xoa tấm hình cũng thất bại, giờ thời cơ đã ở trước mắt... Thời cơ đã đến không tận dụng mới là ngu, để giữ vững công việc đành phải giấu đồ bím leo, nghĩ vậy, tôi chậm rãi đưa tay vô túi quần ông chủ Lục. Mà do Lục Tuyên Chi đang ngồi, túi quần dính sát vào đùi anh, tôi tình cờ cảm nhận được hơi ấm từ da anh, túi rất sâu đấy, tôi phải cẩn thận từng li từng tí chạm tới đấy, đụng phải một vật cứng hình vuông, có vẻ là một ví da, chẳng lẽ điện thoại nằm trong túi quần bên

kia sao? Vì thế, tôi đổi sang tìm túi quần kia, ngặt nỗi ông chủ Lục đang ngồi nghiêng, túi bên kia còn dính sát hơn, hơi thở anh ngày càng dồn dập, nhiệt độ cơ thể ngày càng cao, tay tôi nóng đến độ đỏ cả mồ hôi, từng chút từng chút một sờ đến chỗ sâu nhất, cuối cùng sờ đến một vật cứng, lần này thì không có hình vuông nữa, mà là một hình trụ, tôi ngẩn người mới hiểu là mình sờ được gì, đôi má đỏ bừng như nung. Tinh lực của ông chủ Lục quả là mạnh mẽ thật, đã bệnh đến vậy còn có thể đứng vững như vậy ! Ý thức mình tìm nhầm mục tiêu, tôi vội vàng rút tay lại, thỉnh thoảng bị một vật nặng đè xuống, thấy hoa mắt, chóng mặt, tôi chưa kịp phản ứng gì thì cả người đã nằm trên ghế sofa, hai mắt tròn to nhìn khuôn mặt điển trai đỏ ửng của ông chủ Lục gần trong gang tấc, đôi mắt sâu thẳm chứa cảm xúc mãnh liệt, khác hẳn hình tượng nho nhã trí thức hàng ngày, lúc này ông chủ Lục như... một con sói mắt phát ra ánh sáng màu xanh lá cây trong đêm tối. Nghĩ vậy, tôi hoảng sợ hô lên, “Tổng giám đốc?” Ánh mắt Lục Tuyền Chi sáng rực nhìn tôi, hơi thở nóng hôi phả bên tai tôi, “Tôi khát quá...” Cảm thấy lỗ tai mình tê dại, tay chân bủn rủn, tôi vội vàng đứng phắt dậy, “Anh chờ một chút, tôi đi rót nước cho anh!” Lục Tuyền Chi vẫn vững như Thái Sơn đề lên tôi, giọng nói khàn khàn, ánh mắt nóng rực, “Hạ Diệp, tôi đợi không kịp nữa rồi...” Giọng nói vừa dứt, trước mắt tôi tối sầm, đôi môi bỗng nóng lên, nói cũng không nói được gì, Lục Tuyền Chi thật sự rất khát nước, đôi môi anh nóng hôi đến cuồng hôn tôi, như thể muốn hút khô tôi, trong đầu tôi như có con sấm sét vừa nổ ầm ầm rền vang, lập tức trở nên trống rỗng, toàn thân căng lại, không dám thở. Sự thật chứng minh Lục hồ ly là người có thủ ắt trả, không hề chịu tí thiệt thòi nào, một lát sau, bàn tay to nóng hổi của anh bắt đầu sờ soạng đùi tôi, xem như hai chúng tôi đã huê nhau. Lại một lát sau, đầu tôi bắt đầu choáng váng, ý thức mơ hồ, giống như bị Lục Tuyền Chi lấy bệnh vậy, toàn thân nóng ran chịu không thấu, hai má nóng lên, thở hổn hển, toàn thân nóng hừng hực như lửa đốt, suýt nữa là đốt cháy tôi ra thành tro bụi... Tuy nhiên, cũng may là bị ông chủ Lục lấy bệnh, tiền thuốc men sẽ do ông chủ Lục trả hết... Lại một lát sau, Lục Tuyền Chi xem chừng như muốn lấy lại cả vốn lẫn lời, bàn tay nóng hổi rờ đến ngực tôi... Đôi mắt đen láy rực lửa nhìn tôi chăm chăm, hai mắt chứa đầy cảm xúc mãnh liệt, tôi cũng sờ nhìn anh, bị cuốn thật sâu vào đôi mắt nóng bỏng kia, trong lòng dâng lên sự rung động khác thường, nhất thời quên mất phải phản kháng lại. Lục Tuyền Chi dĩ nhiên rất hài lòng với phản ứng của tôi, khoe miệng nhếch lên tạo một vòng cung mỉm cười tuyệt đẹp, cúi đầu hôn vào cổ tôi, đôi môi nóng rực mà mềm mại lại có chút ướt át, rồi hôn lần xuống phía dưới, tôi cảm thấy một dòng điện xẹt ngang người, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo đôi chút, gắng gượng một chút lí trí còn sót lại, hét toáng lên, “Tổng giám đốc, không thể!” Động tác Lục Tuyền Chi cứng đờ, hơi ngừng đầu lên, đôi mắt đen nháy nhéo lại nhìn tôi, “Tại sao không thể? Vừa rồi chính em là người khơi mào trước, anh là một người đàn ông bình thường, huống chi còn đối mặt với cô gái mà mình thích...” Tiếng sấm nổ rền vang trong đầu tôi, hờ... Thích? Ông chủ Lục còn trẻ lại tướng mạo xuất chúng, là tinh anh của xã hội, làm sao có thể thích một nhân viên nhỏ nhoi không có thân phận, một người rất bình thường như tôi? Hồi đó lúc xem cổ tích “Cô bé lọ lem”, nói thật tôi hoàn toàn không cảm động, giờ việc này xảy ra trên chính bản thân mình, tôi mới cảm thấy được sự vui sướng là thế nào, đương nhiên trong đó cũng có chút hảo huyền của thiếu nữ... “Hạ Diệp, em không thích anh sao? Không thích anh hôn em như vậy sao?” Lục Tuyền Chi dịu dàng khẽ hôn lên xương quai xanh của tôi, đôi mắt đẹp tràn đầy sinh lực, giọng nói khàn khàn mang theo dụ dỗ, “Thích không? Nói thích đi...” “Vâng, em thích...” Nhìn ánh mắt nồng nàn, tôi buột miệng thốt ra, đúng vậy, một người đàn ông ưu tú như vậy làm sao tôi không thích cho được, trong khoảng thời gian ngắn ở chung này, anh đối xử đặc biệt tốt với tôi... Chẳng qua là tôi rất đỗi bình thường, mà anh lại quá ư tài giỏi, tôi tự biết thân phận của mình, không dám mơ tưởng đến tình yêu nam nữ, tối nay ông chủ Lục bất ngờ tỏ tình, khiến tôi vui sướng không thôi... Nghe xong câu trả lời của tôi, ánh mắt Lục Tuyền Chi hiện lên sự vui vẻ, cả người hớn hờ vui mừng, từ từ cúi xuống, tôi chợt nhớ ra một điều, chần chừ nói, “Nhưng mà vẫn chưa đủ lãng mạn...” Lục Tuyền Chi dừng lại, hí mắt, cười hỏi, “Thế nào mới gọi là lãng mạn?” “Ví dụ như trong tiểu thuyết tình cảm, trước khi XXOO, nhân vật nam chính sẽ nói những câu nói kinh điển trong tình yêu.” Nhận ra được sự dung túng và yêu mến trong ánh mắt anh, tôi khác khoải chờ mong. Thầm nghĩ chắc hẳn anh sẽ nói những câu đại loại như “anh mãi mãi yêu em, sẽ chăm sóc em cả đời, không bao giờ rời xa em”. Lục Tuyền Chi không hề danh là tinh anh của xã hội, phản ứng rất lạnh lẽo, vừa nghe tiếng còi quân áo sột soạt thì đã thấy cơ thể cường tráng của anh lộ lộ khiến tôi chảy nước miếng ròng ròng, anh nhướng mày, ánh mắt tà mị chọc ghẹo tôi, “Hài lòng với những gì em thấy chưa?” Tôi suýt nữa là học mẫu... Anh khẽ cười, cả người áp xuống, bàn tay nóng hổi sờ lung tung trên người tôi, nhen nhóm ngọn lửa nóng bỏng khắp cơ thể, khiến nó trở nên một cách mãnh liệt... Cuối cùng, vô vàn ngọn lửa bao trùm lấy, mọi thứ trước mắt tôi dần mờ ảo, ý thức trong đầu cũng trở nên mơ hồ...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Thức dậy

Khi tỉnh dậy thì đã là ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chang chiếu xuyên qua màn cửa, cả người trèm mồ, gối nằm có mùi thơm thoang thoang, bầu không khí tĩnh lặng bình yên. Mới tỉnh dậy tôi còn nhập nhèm, thói quen duỗi tay duỗi chân sang hai bên, nhìn cánh tay trơn bóng nhẵn nhụi bỗng nhiên phát giác một vấn đề hết sức nghiêm trọng — từ khi nào tôi đã có thói quen ngủ trần thế!?

Giây phút ngây ngốc tíc tắc qua đi, nhớ lại hình ảnh mãnh liệt ngày hôm qua, đôi môi nóng bỏng kia, làn da trắng nõn ửng hồng, thân thể cường tráng rắn chắc... Tôi lập tức cứng đờ người, không dám nghĩ, không dám nghĩ nữa ! Không ngờ một Hạ Diệp anh minh như tôi, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi móng vuốt lang sói của ông chủ! Con sói tàn ác Lục Tuyền Chi không những ăn mà còn gặm sạch sẽ tôi nữa ! Ngay cả cặn cũng không chừa cho tôi một miếng nào! Tuy nhiên... tối hôm qua hình như tại tôi trộm điện thoại thất bại, mò tới thứ-không-nên-đụng-mà-ai-cũng-biết-là-thứ-gì, hơn nữa do tôi đặt sai phòng khách sạn, cảnh sống chung một phòng này cũng là do tôi tự tạo ra đấy... A A A... Sao giống như nữ thư ký vô si âm mưu quyền rũ ông chủ quá, cái này dù có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội ! Tôi co rúm người, không dám nhúc nhích, cũng không dám quay qua nhìn, chỉ yên lặng suy đoán không biết này giờ ông chủ Lục làm gì sau lưng, đang suy nghĩ gì, hay là vẫn đang ngủ, hay đã thức dậy rồi? Không biết qua bao lâu, cảm thấy sau lưng có gì đó động đậy, tôi khấn trương nhắm tịt mắt, cũng chẳng dám thở mạnh một hơi nào. Một lát sau, có tiếng hít thở dần dần kề sát, tôi lảng máng cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn chăm chú vào mặt mình. Thế này lại khiến tôi hồi hộp hơn, ông chủ Lục định xử lý chuyện phát sinh tối hôm qua như thế nào đây? Sẽ giống như mấy tổng giám đốc công ty lớn coi như tình một đêm, ghi đại một tờ chi phiếu rồi coi như xong, hay là sẽ biến tôi thành tình nhân? Lòng tôi rối bời suy nghĩ miên man, bỗng nhiên nghe thấy sau lưng có tiếng sột soạt, hình như là chuẩn bị rời giường, lúc sau lại có tiếng chân bước đi, rồi sau đó tiếng nước tí tách chảy trong nhà tắm vang lên, mãi đến lúc xác định hồ ly thành tinh kia đã đi tắm, tôi mới dám mở to mắt ngồi dậy, nhìn ra giường ngón ngang, tôi chết điếng người, hôm qua lúc trời tối chúng tôi không phải là đang ở trên sofa ư, tôi thậm chí ngay cả chuyện “di chuyển mặt trận” cũng chẳng có chút ấn tượng nào! Phút chốc ảo não, nhìn lại bản thân mình lại có chút xấu hổ, vội vàng tìm quần áo, đảo

dác nhìn khắp mặt đất, phát hiện quần áo rơi rớt bốn phía, nào là ở sofa, nào là trên mặt đất, nào là ở góc tường... Mặt đỏ gay nhảy xuống giường, lén lút thậm thụt nhặt quần áo lên mặc vào, bị kịch chính là mới mặc được một nửa thì có tiếng cửa phòng tắm mở ra! Vì thế, tôi áo rách quần manh* đứng tần ngần trước mặt Lục Tuyền Chi, anh chỉ quần chiếc khăn tắm lông léo, tóc ướt sũng, từng giọt nước óng ánh lăn dài trên khuôn ngực bóng loáng, cả người toả ra mùi sữa tắm đầy gọi cảm, mặt mày anh sáng khoải, ung dung cười cợt, đáng vẻ thản nhiên không thể nào thản nhiên hơn được nữa nhìn tôi nói, “Dậy rồi à, muốn tắm không?” Tôi dờ dẩn gạt đầu, nhặt quần áo dưới đất lên chạy vọt vào phòng tắm, sau lưng còn vang lên một tràng cười khanh khách không dứt, “Cẩn thận đấy, đừng để té xuống đất đập đầu vào bồn tắm nữa.” Đúng là đồ khôn, đồ khôn mà! Đã làm chuyện cảm thú với tôi vậy mà còn ung dung bình tĩnh như thế! Càng nghĩ càng thật bất công, vì thế tôi càng lúc càng mất bình tĩnh hơn! Trong phòng tắm, mặt tôi đỏ bừng nhìn từng dấu vết trên người mình, vội vàng mở nước ấm kì cọ như vũ bão, mặc chính tề mới dám đi ra ngoài. Lục Tuyền Chi cũng ăn mặc chần chừ, thoải mái ngồi trên ghế sofa, nhìn vẻ mặt anh điềm nhiên bỗng tôi thờ phào nhẹ nhõm, vậy cũng tốt, coi như hôm qua không có xảy ra chuyện gì, dù sao việc này có nói ra thì ai nấy cũng đều cho tôi là thư ký muốn quyến rũ ông chủ, tiếng xấu hồ ly tinh này tôi gánh không nổi đâu. Nghĩ thế, tôi cười tí tưng như mọi ngày, nịnh nọt chào hỏi, “Tổng giám đốc, buổi sáng tốt lành!” Lục Tuyền Chi híp mắt nhìn tôi trong chốc lát, gạt đầu, “Đúng thật rất tốt, ‘tối qua’ ngủ rất ngon.” Thấy anh có ý nhấn mạnh hai chữ “tối qua”, tôi lạnh hết sống lưng, quyết đoán trả lời, “Đúng vậy, tối qua anh phát sốt, cả người nóng hừng hực, ngủ một giấc từ tối qua đến bây giờ mới dậy mà.” Hiểu được ý tôi nói, vẻ mặt anh lạnh tanh, lờm lờm, đáp, “Anh cũng đâu có sốt đến đàn độn, chuyện tối qua đều nhớ rất rõ ràng.” “Tối qua? Tối qua đâu có xảy ra chuyện gì đâu, ha ha.” Tôi cười gượng hai tiếng, vội tránh ánh mắt nhìn thấu tìm gan của anh, lảng sang chuyện khác, “Tổng giám đốc, hôm nay chúng ta phải trở về rồi, đã hết hành trình bảy ngày, chuyến bay sẽ khởi hành lúc 12 giờ trưa nay.” Lục Tuyền Chi không trả lời câu hỏi của tôi, nhếch miệng vẫy tay gọi, “Hạ Diệp, em đến đây.” Tôi tức khắc đề cao cảnh giác, lui về sau hai bước, trợn mắt lúng túng nhìn anh, “Đề làm gì?” Lục Tuyền Chi thấy phản ứng sợ sệt của tôi liền ngừng cười, nhíu mày nói tiếp, “Em sợ cái gì? Sợ anh nuốt chửng em sao?” Nghe câu nói đó tôi lập tức nổi đóa, tất cả dây thần kinh đều đều bị kích thích, tóc dựng đứng, hai tay nắm lại thành nắm đấm, nổi điên hét toáng lên, “Anh muốn hỏi tôi sợ cái gì hả? Làm sao tôi không sợ cho được! Sau khi anh làm trò đồi bại cảm thú với tôi xong bảo sao tôi không sợ anh chứ? Tối qua không phải anh ở trên ghế sofa ăn sạch sành sanh tôi rồi sao?” Anh ngẩn ra, ánh mắt hiện lên ý cười, nhượng mày hỏi, “Chứ không phải tối qua không hề có chuyện gì xảy ra sao hả?” Tôi nói như đâm vào mặt mình, muốn chết ngay tức khắc, đây không phải gọi là chưa đánh đã khai sao, giờ có muốn giả bộ hồ đồ cũng không được nữa rồi! Mà nếu vì chuyện tối qua mà phải cuốn gói đi, thế thì tôi vừa thất thân lại mất việc làm, đúng là hoạ vô đơn chí mà! Vẻ mặt Lục Tuyền Chi trở nên nghiêm túc, vẫy tay nói, “Hạ Diệp, anh thấy chúng ta có lẽ nên ngồi xuống nói chuyện với nhau.” Thần kinh tôi càng căng thẳng hơn, “Tổng giám đốc, anh muốn nói chuyện gì?” Anh nắm hai tay lại, ánh mắt trầm tĩnh, nghiêm mặt nói, “Anh thấy, trải qua buổi tối hôm qua, chúng ta không thể tiếp tục mối quan hệ trước đây được nữa.” Nói xong, anh ngừng lại, nhìn tôi đăm đăm, nói khẽ, “Em hiểu ý anh chứ?” Quả nhiên là vậy! Tâm trạng tôi lập tức suy sụp, ưỡn oai gạt đầu, “Tổng giám đốc, tôi hiểu, tôi sẽ làm theo ý anh.” Vẻ mặt Lục Tuyền Chi sung sướng, ánh mắt hiện lên sự ranh mãnh, “Rất tốt, thế em định làm gì?” Tôi nghiêm trang cúi người, buồn bã cam đoan, “Tổng giám đốc, anh yên tâm, sau khi về công ty tôi sẽ đưa đơn xin từ chức, từ nay về sau sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa.” Vừa đứng thẳng người lên, đã thấy vẻ mặt tươi cười của ông chủ Lục cứng đờ, dường như có một cơn gió lạnh thổi qua người, cả người tôi nổi hết da gà. Lục Tuyền Chi trầm ngâm suy nghĩ nhìn tôi, giọng nói có vẻ như thất vọng và chán chường, “Hạ Diệp, em không thể nhìn từ góc độ khác mà suy nghĩ hay sao?” Tôi mơ màng nhìn anh, góc độ suy nghĩ khác? Nhìn thế nào? Góc độ gì? Suy nghĩ gì? Chẳng lẽ tôi phải khóc la thảm thương kêu anh bồi thường sao? Thế nhưng chuyện hôm qua tôi có trách nhiệm rất lớn, làm sao mà kêu anh bồi thường được chứ! Huống chi với điều kiện của anh thì sợ gì không kiếm được phụ nữ, hoàn toàn không có lý do gì để ý đến một nhân viên quèn như tôi cả, nhìn từ góc độ nào tôi cũng thấy đuối lý! Nhìn ánh mắt mông lung của tôi, Lục Tuyền Chi tức tối mắng, “Thu dọn đồ cho anh, trưa nay trở về công ty!” Tôi nghi hoặc nhìn anh, nhỏ giọng hỏi, “Tổng giám đốc, chúng ta không nói chuyện sao?” Anh, “Đừng nói chuyện với anh!” Tôi, “Tại sao?” Anh, “Lại nói chuyện với em thế nào anh cũng nhin không được bóp chết em ngay tại chỗ.” Tôi, “...” Yên lặng buồn rầu trong chốc lát, tôi lạnh lẽo xoay người thu dọn hành lý, quả nhiên ông chủ Lục ghét cay ghét đắng chuyện xảy ra tối qua, bởi thế hận không thể bóp chết tôi rồi == Chuyến bay cất cánh vào giữa trưa, từ khi lên máy bay đến giờ, ông chủ Lục không nói với tôi một lời nào, vẻ mặt hằm hằm ngồi một đống ở đó, tôi buồn bực vô cùng, tuy anh là Vương lão ngũ điều kiện tốt vô cùng, nhưng chuyện đã xảy ra như vậy, người chịu thiệt thòi là tôi đây này, anh còn bày đặt tỏ ra ngang ngược như thế nữa! Có lẽ bởi vì chuyện đi lần này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc dù chỉ mới đi bảy ngày ngắn ngủi, tôi lại nhớ nhà vô cùng, rất nhớ mẹ. Sau khi máy bay hạ cánh, tôi ưỡn oai lủi thủi về nhà, vừa mới mở cửa đã thấy mẹ đơn đã tới đón, nhìn nụ cười hiền lành của mẹ, ánh mắt mừng rỡ, tôi cảm thấy ấm áp vô cùng, gia đình bao giờ cũng tốt cả! Mẹ dang hai tay đi tới, vẻ mặt rất phấn khích, “Con gái ngoan, cuối cùng con cũng về rồi. Mẹ ngày nào cũng trông con về cả!” Nhìn bà nhiệt tình đi tới, mũi tôi cay cay, xúc động dang tay ra đón, “Mẹ! Con cũng rất nhớ mẹ!” Vừa dứt lời, mẹ thẳng thừng bỏ lơ tôi, chạy về túi hành lý, vui mừng khôn xiết lục lọi, “Cuối cùng cũng chờ được con mang đặc sản về rồi, mẹ nói với di Lưu là con đi du lịch Quê Lâm với Tổng giám đốc công ty lớn, mà bà ấy đâu chịu tin, có mấy thứ đặc sản này rồi để xem bà ấy còn dám cãi nữa không!” Hai tay duỗi ra trong không trung của tôi cứng ngắc, mẹ à, giờ phút này mẹ còn quan tâm đặc sản gì chứ, mẹ nên quan tâm con gái mẹ đây nè. Có lẽ ông Trời đã nghe thấu lời kêu gọi của tôi, mẹ bỗng nhiên lăm lét đến gần, “Đúng rồi Hạ Diệp, nói thật cho mẹ nghe đi, con và ông chủ của con tiến triển đến đâu rồi hả?” Tôi mất bình tĩnh, ấp úng trả lời, “Giờ mà tiến triển đến đâu chứ?” “Hai con không phải...” Vẻ mặt mẹ cười rất gian xảo, xen lẫn sự chờ mong, “Con cũng lớn rồi, tính đến chuyện kết hôn đi là vừa, đàn ông tốt bây giờ cũng không còn nhiều đâu.” Kết hôn... Nói đùa gì vậy, nhớ đến vẻ mặt hắc ám của ông chủ Lục ngày hôm qua khiến tôi lạnh cả xương sống, nhìn thái độ anh cầm thù tôi đến tận xương tủy, tốt nhất là tôi cuốn gói đi càng sớm càng tốt! Tôi thủng thẳng nói với mẹ, “Mẹ đừng có nghĩ lung tung, điều kiện Tổng giám đốc của con tốt như vậy làm sao để ý con chứ, con và anh ta không có quan hệ gì hết!” Mẹ cười trên mặt mẹ tắt ngấm, quắc mắt nhìn tôi vẻ như điều tra, “Thật sao?” Tôi gạt mạnh đầu, “Thật mà, mẹ là mẹ của con, con gạt mẹ làm gì?” “Vậy sao.” Mẹ gạt đầu, vẻ mặt thất vọng, sau khi suy nghĩ một chút bỗng dưng trừng mắt quát to lên, “Không sao cả! Đã không có gì hết thì con tiếp tục coi mắt cho mẹ, con trai di Lý và chú Vương cũng không tệ, con gặp thử xem chọn được không, không được thì lại coi mắt tiếp, còn thiếu gì người sợ gì mà không chọn được người nào.” “Con không muốn mà mẹ! Con không đi xem mắt đâu, mẹ tha cho con đi.” Nghe mẹ nói xong, tôi khóc lóc thảm thiết, hai người không quen biết lại cùng nhau ăn com, bối rối là chuyện bình thường, nghĩ lại tôi càng cảm thấy mình xui xẻo vô cùng, chẳng biết giải quyết thế nào, đúng thật đau đầu chết đi được. Mẹ cũng không hề giục tôi, chỉ vỗ vai tôi mà nói, “Vậy thì thôi, không đi xem mắt cũng được, cho con nửa tháng dẫn bạn trai về cho mẹ, không có vấn đề gì chứ?” Tôi ù xiu, “Con có thể nói có vấn đề sao?” Mẹ gạt đầu, “Có thể, nghe nói con trai thứ hai của chú Vương rất thích con đó, hay là tối nay hai đứa đi ăn một bữa com tìm hiểu nhau đi.” Tôi, “”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Về nhà

Nhận được tời hậu thư của mẹ, tôi nằm lăn tời lăn lui trên giường mãi không ngủ được, lòng náo nức buồn phiền vô cùng tận, trong thời gian ngắn như vậy đi đâu kiếm bạn trai chứ?

Để có thể trong nửa tháng thành công tìm được bạn trai dẫn về ra mắt mẹ, tôi bắt đầu để mắt đến những anh chàng còn độc thân, bởi vì đồ giờ cứ hể tan sở là về thẳng nhà, trải qua bao đêm suy tính kỹ lưỡng, tôi quyết định thu thập thông tin, lựa chọn mấy đồng nghiệp nam trong công ty. Hôm sau, tôi thức dậy sớm đi vào công ty, bất ngờ phát hiện tổng giám đốc Lục hôm nay còn đến sớm hơn cả tôi, yên lặng ngồi xem tài liệu ở bàn làm việc, thấy tôi đi vào thì chỉ ngược lên nhìn, sau đó lại cúi đầu tiếp tục công việc, ngay cả câu chào hỏi cũng chẳng nói. Thái độ lạnh lùng như thế khiến tôi hơi buồn bã, phim truyền hình cũng hay chiếu như thế, quả nhiên đàn ông sau khi đã đạt được mục đích sẽ tỏ ra thờ ơ và rũ sạch mọi chuyện, Lục đại Boss à Lục đại Boss, anh sinh lòng ham muốn ăn uống no nê rồi không thèm tôi, không cần tôi nữa đúng không? Tôi bực dọc nghĩ thầm, cũng lười chào hỏi anh, nhanh chóng thu dọn đồng tài liệu lộn xộn trong văn phòng, dọn dẹp trong thời gian ngắn nhất, tôi ôm phần tài liệu cần sao lưu đi ra khỏi văn phòng. Bên ngoài phòng làm việc, các đồng nghiệp đều ngồi ở bàn làm việc riêng của mỗi người, nghĩ đến mệnh lệnh của mẹ, tôi vô thức đưa mắt nhìn các đồng nghiệp nam khá đẹp trai, nếu muốn tìm đối tượng cho bản thân thì không thể nào lựa chọn sơ sai được, quen biết và hiểu nhau là điều rất quan trọng, việc hiện giờ tôi cần phải làm chính là tích cực làm quen càng nhiều đồng nghiệp nam càng tốt, tốt nhất là phải để lại ấn tượng tốt với họ. Hạ quyết tâm, tôi vội vàng đi pha ly cafe nóng, tươi cười như hoa đi về phía một đồng nghiệp nam, “Tiểu Lý, hôm nay công việc nặng nhọc quá ha, này, uống ly cafe để nâng cao tinh thần đi.” “Thư ký Hạ?” Tiểu Lý ngạc nhiên, ngẩng người một lúc mới phản ứng, vừa nhận ly cafe vừa không ngớt lời cảm ơn. Sau đó, anh ta tiếp tục đánh máy hùng hục, tôi đứng như trời trồng kể bên, nhất thời không biết nên làm gì, sự thật đã chứng minh, muốn bắt chuyện cũng cần phải có “chiều”! Tôi hiện tại nên nói gì đây nhỉ? Như cảm thấy tôi vẫn chưa đi, anh ta ngẩng đầu lên hỏi, “Thư ký Hạ, còn có chuyện gì sao?” Tôi phản xạ có điều kiện gật đầu, “Đúng vậy, tôi còn có chuyện gì sao?” Tiểu Lý, “...” “Khục khục...” Tôi ho khan hai tiếng, vội vàng lảng sang chuyện khác, “Đúng rồi Tiểu Lý, trưa nay anh có rảnh không? Tôi vô công ty cũng được một thời gian rồi, chúng ta là đồng nghiệp đã lâu mà chưa từng đi ăn cơm chung ngày nào.” Anh ta do dự nhìn tôi, vẻ mặt khó xử, nghĩ cả buổi mới gật đầu, “Được rồi.” “Cứ quyết định vậy đi!” Tôi nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ vai anh ta, hải lòng ôm tài liệu đi photo. Đang đi bỗng đứng lúc được phải Lục tiểu đệ đang cầm đồ lau nhà, tay kia thì xách thùng nước từ toilet đi ra, tưởng cậu ta gặp tôi thì sẽ lại trốn như lần trước, ai ngờ là chạy xộc đến trước mặt tôi, cúi kính gượng hỏi, “Cô và anh tôi xảy ra chuyện gì? Cãi nhau hay là chia tay rồi hả?” Tôi lắc đầu thờ dãi, “Không có chia tay.” Tôi và Lục hồ ly chỉ có quan hệ ông chủ và thư ký, làm gì mà chia với tay chứ? Lục Khiêm ra vẻ ta đây hiểu chuyện, “Vậy là cãi nhau?” Tôi tiếp tục lắc đầu, “Không phải cãi nhau.” Anh là sếp của tôi, tôi nào dám cãi nhau với anh. Về mặt Lục Khiêm khó hiểu, “Nói thế là đã chia tay rồi hả?” Tôi nhún mày, “Không phải.” Lục Khiêm hỏi tiếp, “Vậy thì cãi nhau?” Tôi buồn bực, “Nói chung là không phải! Cậu muốn hỏi bao nhiêu lần hả?” Lục Khiêm nổi nóng, “Tại vì tôi không biết nên mới hỏi, hai người rốt cục là đã chia tay hay là cãi nhau?” Tôi, “...” Nói đến đây tôi cũng ịu xịu, Lục tiểu đệ à, chẳng lẽ cậu suy nghĩ bằng mộng hả? Hỏi hai vấn đề, phủ nhận vấn đề này thì cũng cần phải khẳng định vấn đề kia sao? Chẳng muốn dong dài với thẳng thắn này nữa, tôi tiếp tục đi làm chuyện của mình, nhưng mà chưa được bao lâu thì đã nghe tiếng Lục tiểu đệ la oang oang phía sau. “Này, tôi chưa từng thấy anh trai tôi như thế, cả ngày không nói năng gì, cả người bản thân, liều mạng mà làm việc, như đang trút giận gì đó, lại giống như ngấm ngấm chịu đựng, cô rốt cục có làm chuyện gì quá đáng với anh tôi không hả?” Nghe xong mấy lời này, tôi nổi khùng lên, không phải tôi làm gì quá đáng với Lục hồ ly, mà chính anh đã quá đáng với tôi, giờ ngược lại cậu ta còn chất vấn tôi có làm gì quá đáng không, đúng thực sự là quá đáng mà ! Buổi sáng hôm nay, tôi hoá đau thương thành sức mạnh, xử lý hết công việc trong ngày, cố ý tranh thủ trước giờ nghỉ trưa đi tìm Tiểu Lý, nhưng vừa tới thì đã không thấy bóng dáng anh ta đâu. Nhìn dáng vẻ anh ta trung thực thể chắc sẽ không cho tôi leo cây đâu hả? Tôi ngờ vực đi qua, chỉ vào cái ghế trống, hỏi đồng nghiệp nữ ngồi cách đó không xa, “Tiểu Lý đâu rồi?” “Anh ta à?” Đồng nghiệp nữ đó vờn vai, về mặt đồng cảm thờ dãi, “Bị Tổng giám đốc kêu đi phát truyền đơn rồi, anh ta cũng thật xui xẻo, công việc đang ngập đầu, buộc phải ngừng lại hết, đi làm công việc khổ sai như vậy, chắc tối nay không thức đến sáng để làm xong công việc cũng không được rồi.” Tôi im lặng, buổi trưa hôm nay vừa hẹn anh ta, thì đã bị kêu đi phát truyền đơn rồi, sao lại trùng hợp như thế? Hay là Tổng giám đốc có ý làm vậy? Bực! Có cần đuổi cùng giết tận vậy không? Lục Tuyền Chi tuổi trẻ tài cao, thiếu gia nhiều tiền nhiều của, tôi trào cao không nổi, giờ trước mắt cả cơ hội làm quen các đồng nghiệp nam của tôi, bộ anh mong tôi cô đơn cả đời này hả? Ác độc, quá ác độc! Vì thế, hôm nay tôi không thu hoạch được gì hết, để tỏ rõ sự kháng nghị của mình đối với sự chuyên chế độc tài của ông chủ Lục, sáng hôm sau tôi kiên nhẫn tìm tiếp đồng nghiệp khác, tiếp tục cố gắng làm quen với các thanh niên độc thân, để thành công tìm được đối tượng phù hợp dẫn về ra mắt mẹ! Lần này tôi tính toán rất kỹ, tránh xảy ra tình huống như ngày hôm qua, tôi cố ý đi hỏi giám đốc Vương xem hôm nay có cần phát truyền đơn gì không, sau đó mới đi tìm đối tượng mới là Tiểu Vương, cũng giống như kế hoạch ngày hôm qua, trước tiên pha ly cafe hỏi han này nọ, sau đó thuận tiện hẹn nhau cùng ăn trưa. Vốn tưởng không có tí sơ hở nào, thế mà giữa trưa tôi đến tìm Tiểu Vương, thì không thấy anh ta đâu. Tôi không hiểu, bên hỏi cả đồng nghiệp hôm qua, “Cho tôi hỏi chút, Tiểu Vương đi đâu rồi?” “Cô hỏi Tiểu Vương hả?” Đồng nghiệp đó lại về cầm thông, “Cũng không biết anh ta dạo gần đây có phạm thái tuế không nữa, vừa rồi bị Tổng giám đốc gọi đi mua văn phòng phẩm rồi, từ cái bàn cái ghế cũng do anh ta phụ trách hết, chắc đi bày tám chuyện mới chuyển xong hết đồ đạc, hôm nay chắc mệt bỏ hơi tai rồi đây.” Tôi, “...” Mấy ngày kế tiếp, tôi lần lượt hẹn Tiểu Lưu, Tiểu Ngô, Tiểu Trương... Nhưng dù cho tôi có chuẩn bị trước kỹ đến cỡ nào, cuối cùng kết quả vẫn là bị cho leo cây, một tuần lễ trôi qua, vậy mà chẳng thể tìm hiểu một đồng nghiệp nam nào, nói chi đến phát triển tình cảm. Hôm nay đến công ty sớm, tôi càng bị ngăn cản thì lại càng kiên trì chống lại ông chủ Lục độc tài chuyên chế, lúc đi qua hành lang, đúng lúc nghe thấy tiếng nói phát ra từ một văn phòng, tôi cũng chỉ vô ý nghe được thôi, mà càng nghe càng thấy hứng thú, tôi vô thức đi chậm lại. “Nghe nói tháng sau tổng giám đốc sẽ tăng lương cho mọi người đó.” Liền có tiếng người sung sướng kêu lên, “Vậy hả? Vậy thì tuyệt quá, mà cô nghe ai nói vậy? Thiệt hay giả?” “Nghe giám đốc Vương bộ tài vụ nói, chắc không sai đâu.” Nghe xong, tất cả mọi người đều phấn khích, văn phòng háo hức không thôi, nhưng bỗng nhiên tiếng một nam đồng nghiệp uể oải ca thán cất lên, “Tăng hay không tăng gì cũng được hết, giờ tôi chỉ hi vọng thư ký Hạ đừng có đến tìm tôi nữa.” Thư ký Hạ? Không phải là tôi sao? Nghe những lời này tôi thật nổi nóng, đẩy cửa đi vào, hùng hổ trừng mắt anh ta, “Là đồng nghiệp bấy lâu nay, anh nói vậy đúng thật quá đáng mà, tôi tuyệt giao với anh!” “Thật sao?” Tôi vừa thốt ra, về mặt anh đồng nghiệp kia liền tỏ ra vui mừng, dáng vẻ cứ như thể mong còn không được, điều càng đã kích hơn chính là, những đồng nghiệp khác lại nhìn anh ta về đây ngưỡng mộ! Được rồi, ông chủ Lục anh thắng rồi, tôi không đánh lại anh, hiện giờ mọi đồng nghiệp nam trong công ty đều sợ tôi còn hơn sợ cộp, xem ra kế hoạch tìm bạn trai trong vòng nửa tháng đã hoàn toàn thất bại rồi. Hôm nay hết giờ làm về đến nhà, mẹ cứ thúc giục tôi đi coi mắt, nghĩ đến hôm nay ở công ty bị đá kích, lại nghĩ đến thái độ lạnh lùng của ông chủ Lục mấy bữa nay, đầu tôi như muốn nổ tung, hờn dỗi đồng ý ngay, nhưng yêu cầu chỉ duy nhất lần này, sẽ không có lần sau nữa. Mẹ thấy tôi ngoan ngoãn nghe lời, miệng cười vỗ tay không ngớt, vội vàng đi liên hệ với mấy bà bạn già, nói là muốn tìm người tốt nhất, khẳng định phải cho tôi coi mắt một lần là phải chấm trúng. Xưa đến giờ mẹ làm việc gì cũng rất quyết đoán, tôi thứ hai đã sắp xếp xong đối tượng coi mắt, thời gian địa điểm cũng chuẩn bị xong, còn cố ý mua cho tôi bộ quần áo mới, hoàn toàn không cho tôi bất cứ cơ hội lật lọng nào. Tuy là lúc trước thẳng thừng đồng ý, nhưng gần đến giờ hẹn, chưa có coi mắt mà tôi đã hối hận không thôi... Hạ Diệp, mày sao lại hồ đồ như thế, hai người hoàn toàn xa lạ không hiểu gì về đối phương bị người lớn sắp xếp coi mắt, cho dù chấm trúng thì sao, cuộc hôn nhân như thế còn ý nghĩa gì chứ? Không được, nếu không có tình cảm thì làm sao mà hạnh phúc, tôi nhất định phải làm hỏng buổi coi mắt lần này! Chỉ cần đối phương thấy tôi chóng mặt, mẹ cũng sẽ không còn lý do gì buộc tôi lập gia đình nữa. Đứng trước cửa nhà hàng, tôi hít sâu nhiều lần,

điều tiết tốt cảm xúc rồi mới kiên định đi vào. Cách bày trí của nhà hàng này cũng không tệ, chùm đèn thủy tinh treo trên trần toả ra ánh sáng lung linh, tường sơn màu sáng càng khiến cả nhà hàng thêm sang trọng, chỗ đặt trước nằm ở cửa sổ sát đất, đã có một người đàn ông ngồi sẵn, tôi hít sâu một hơi ổn định tâm trạng, rồi mới chậm rãi đi qua bàn ngồi xuống đối diện người đàn ông đó. Ngoài dự định đấy nhé, đối tượng xem mắt luận tướng mạo hay khí chất đều hoàn hảo ngoài dự kiến của tôi, xem ra chắc mẹ đã tốn nhiều công sức lắm đây, nhìn quần áo cũng có thể thấy anh ta rất biết ăn mặc, áo màu trắng kiểu Tôn Trung Sơn phối với quần tây ôm gọn đôi chân, khuôn mặt điển trai càng khiến người ta có cảm tình, vẻ mặt hiền lành, ánh mắt dịu dàng trong vắt như dòng suối, làm tôi cảm thấy anh ta giống như một thiên sứ, tuy là hình dung hơi quá, nhưng mà tôi chẳng tìm được từ nào thích hợp để miêu tả hết. Tôi nhìn anh ta đắm đuối một lúc lâu, anh ta cũng không tỏ ra khó chịu, cứ để tôi quan sát, thân thiết mỉm cười hỏi, “Cô là cô Hạ?” “À, đúng vậy.” Tôi chấn chỉnh tinh thần, lịch sự hỏi, “Anh là anh Hà?” Anh ta hiển nhiên đã quá quen với kiểu giao tiếp thế này, vẻ mặt và giọng điệu vô cùng bình thản, “Xin chào, tôi là Hà Tiêu Nhiên, rất hân hạnh được biết cô.” Tôi không quen với mấy chuyện này, ngáy ngồ cười gật đầu, “Ha ha, hân hạnh, hân hạnh.” Anh ta nghiêng ngả phản ứng của tôi, xoa xoa cằm, chợt lên tiếng, “Nếu như tôi đoán không sai, chắc hẳn đây là lần đầu cô Hạ đi coi mắt?” Anh ta nhìn ra hả? Tôi hơi căng thẳng, “Đúng vậy, có chuyện gì sao?” Hà Tiêu Nhiên lắc đầu, nhả nụ cười trấn an, “Không cần căng thẳng vậy đâu, cô cứ thả lỏng đi. Nếu như đây là lần đầu cô đi coi mắt, tôi nghĩ tôi có thể cho cô một lời khuyên rất hữu ích.” Tôi ngạc nhiên nhìn anh ta, “Lời khuyên gì?” “À, là thế này.” Ánh mắt anh ta bình tĩnh thân thiện nhìn tôi, ung dung ngồi dựa vào ghế, khoanh tay trước ngực, giọng nói nhẹ nhàng không kém phần nghiêm túc, “Tôi muốn nói cho cô biết kết luận việc coi mắt, đừng nghĩ rằng cái tốt càng ở phía sau, thật ra đối tượng coi mắt đầu tiên mới chính là lựa chọn tốt nhất, bởi vì theo lẽ thường thì càng về sau đối tượng càng tệ hơn, cho nên tôi khuyên cô nhanh chóng quyết định, đừng quá kén cá chọn canh, để tránh tương lai phải hối hận.” Đối tượng coi mắt đầu tiên là lựa chọn tốt nhất? Tôi nghe đã hiểu, không phải ám chỉ tôi đừng kén cá chọn canh, anh ta chính là sự lựa chọn tốt nhất. Trời ạ... Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, mới gặp lần đầu tiên mà người ta đã động lòng với tôi, này cũng được sao! = = Được rồi, tôi thừa nhận lòng tự trọng của một người phụ nữ đã nhận được sự thoả mãn rất lớn, sự tán thưởng của đàn ông quả nhiên là thuốc tiên, tâm trạng tôi tíc tắc đã tốt hơn rất nhiều, không kim lòng được cứ cười toe toét. Tuy đã nghe ra ám hiệu của anh ta, nhưng vẫn tỏ ra không tin kết luận coi mắt, “Đối tượng coi mắt về sau càng tệ hơn, cũng chưa chắc thế mà?” Hà Tiêu Nhiên nhún vai, thờ dài ngao ngán, “Đúng vậy, lúc trước cũng có người nói với tôi thế nhưng tôi cũng không tin, nhưng trải qua kinh nghiệm mà tôi tích lũy được, đó chính là sự thật.” Tôi bỗng nghĩ đến điều gì, vội hỏi, “Hôm nay là lần coi mắt đầu tiên của anh Hà sao?” Anh ta nhìn tôi đắm đuối, “Cô là đối tượng xem mắt thứ tám của tôi.” Tôi, “... Theo như ý anh ta nói, thông qua kinh nghiệm dày dặn, đối tượng xem mắt càng ngày càng tệ hơn, mà đây là lần thứ tám anh ta coi mắt, cũng có nghĩa là... Tôi chính là người tệ nhất trong tám người coi mắt sao? Khốn !

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Hiểu lầm

Quả nhiên đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, người đàn ông này nhìn bề ngoài thì hiền lành, nhưng công lực công kích người khác đã đạt đến trình độ thượng thừa rồi, đầu tiên là ra đòn phủ đầu tôi, tôi vừa leo lên thiên đường tươi đẹp, giờ thì lại rơi tọt xuống địa ngục không đáy, đồng thời cảm tình tốt đẹp dành cho anh ta cũng tuột xuống vô hạn.

Đúng lúc một nhân viên phục vụ cầm thực đơn đi đến, cúi người đứng cạnh tôi, lịch sự hỏi, “Thưa cô, xin hỏi cô muốn dùng gì?” Tuy là tôi cực không hài lòng với buổi coi mắt hôm nay, dù sao cũng đã đến, ăn xong bữa cơm rồi coi như xong, về nhà còn có gì đó báo cáo cho “mẹ đại nhân”, tôi nhận lấy thực đơn, nhìn lướt qua, sau đó ngẩng đầu nhìn phía đối diện rồi hỏi, “Anh Hà, anh có thích ăn cơm gà cà ri không?” Anh ta hơi sững sờ, nở nụ cười như thiên thần, lịch sự lắc đầu, “Xin lỗi, tôi không thích ăn cà ri cho lắm...” “Vậy phiền anh lấy hai phần cơm gà cà ri. Cảm ơn.” Không đợi anh ta nói xong, tôi lập tức quay đầu nói với nhân viên phục vụ, cậu ta hơi ngạc nhiên, nhưng thấy ánh mắt kiên định của tôi cũng đành cầm thực đơn đi. Từ đầu tôi đã muốn làm hồng buổi coi mắt này, vì thế cũng chẳng ngại để lại ấn tượng xấu, đương nhiên cũng chẳng cần phải khách sáo gì hết. Anh Hà ngồi đối diện ngược lại vẫn bình thản, vẻ mặt “khẩu Phật tâm xà” có chút nghiêng ngả nhìn tôi, không hề tỏ ra chút khó chịu nào. Thật đúng đắn vai gia danh trí thức mà, được, anh ta cứ tiếp tục giả danh, tôi đây sẽ tiếp, coi thử bản mặt tươi cười của anh ta còn giương giương tự đắc được bao lâu. Một lát sau, nhân viên phục vụ bưng khay tới, mang hai phần cơm gà cà ri lên, tôi trực tiếp nhận lấy khay, không khách sáo để luôn hai phần cơm trước mặt mình, cảm ngưỡng mức ăn ngon lành. Trước mặt Hà Tiêu Nhiên thì trống không, anh ta hơi sững sờ, chỉ vào một đĩa cơm còn lại, “Cái này...” “À, cái này hả?” Tôi cũng không ngại đầu vùi đầu ăn cơm, nghiêm túc trả lời, “Tôi định sẽ gói lại mang về nhà, coi như thức ăn khuya ấy mà...” “...” Anh ta im lặng trong chốc lát, cũng không gọi món khác để ăn, chỉ cầm ly nước lọc kê bên lên uống, thích thú nhìn tôi đớp từng muỗng cơm lớn, bỗng nhiên lên tiếng, “Xem ra cô Hạ đây chắc cũng không phải tự nguyện đến coi mắt rồi.” Tôi nguyệt anh ta một cái, đương nhiên là không tự nguyện rồi! Tuy nhiên, lúc này anh ta nói là “cũng”, nói như vậy... Tôi bèn hỏi, “Anh cũng bị buộc tới đây hả? Vậy thì tốt rồi, ăn xong bữa cơm này chúng ta đường ai nấy đi, sau này cũng chẳng ngại ngừng khi gặp nhau.” Anh ta nhướn mày, thái độ hơi cay cú, “Cô Hạ đúng là người sáng khoái... Đối mặt với một người đàn ông ưu tú như tôi, cô lại chẳng động lòng chút nào sao?” Tôi ngẩn ra, đúng vậy, anh ta đúng là ưu tú thật, mà tôi cũng thuộc loại háo sắc vô độ, có lẽ là vì bên cạnh tôi còn có một người đàn ông còn ưu tú hơn anh ta nữa... Nhớ đến Lục Tuyền Chi, tâm trạng tôi lại lần nữa sa sút, do đó, tiếp tục vùi đầu ăn cơm, bực bội mức ngưỡng thật to nhai lấy nhai để. Thấy tôi ưỡ oải không trả lời, Hà Tiêu Nhiên bỗng nhiên hào hứng, “Xem ra cô đúng thật không hề có ý gì với tôi, vậy chúng ta kết hôn đi!” “Khục khục...” Tôi bị sặc, ho sủa sủa, vừa uống nước vừa trừng mắt nhìn anh ta, “Kết hôn? Tôi và anh?” “Đúng vậy.” Hà Tiêu Nhiên vẻ mặt rất nghiêm túc, trịnh trọng nói, “Cô không phải cũng bị gia đình thúc giục kết hôn sao? Cả hai chúng ta đều gặp phải vấn đề đó, cũng chẳng có hứng thú với đối phương, sau khi kết hôn chúng ta không ai can thiệp đời tư của ai, cả hai đều có tự do riêng, như vậy không tốt sao?” Thì ra là ý định này! Nhận ra anh ta thích cuộc sống tự do, bài xích hôn nhân, mà bởi vì tôi không có tình ý gì với anh ta, sau khi kết hôn khẳng định sẽ không quản thúc anh ta, cho nên anh ta mới có thể làm gì thì làm như lúc còn độc thân? Tôi lập tức nổi nóng, sống đến từng tuổi này, khó khăn lắm mới có người đàn ông cầu hôn tôi, thế mà lại xuất phát từ mục đích riêng, kêu tôi làm sao mà chịu nổi! Nhìn ánh mắt mong chờ của Hà Tiêu Nhiên, tôi buông muỗng xuống, quyết đoán lắc đầu, “Anh đừng có mơ, tôi Hạ Diệp sẽ không tùy tiện kết hôn với một người đàn ông vô cùng tùy tiện.” Nghe lời đánh giá khó chịu của tôi, anh ta cau mày, chân thành giải thích, “Cô Hạ, tôi tuyệt đối không phải là một người đàn ông tùy tiện, về điểm đó thì cô có thể yên tâm, tôi có thể dùng nhân cách đảm bảo.” Tôi hoài nghi nhìn anh ta, dè dặt hỏi, “Anh xác định mình có nhân cách hả?” Anh ta, “...” “Ồi, trùng hợp vậy, cậu cũng tới đây

ăn cơm hả?” Đột nhiên có giọng nói lạnh lạnh ông ọ cất lên, tôi vô thức nhìn qua, thì nhìn thấy một người phụ nữ trung niên dáng người bốc lửa, tướng mạo xinh đẹp, gương mặt trang điểm kỹ càng, mang giày cao gót, về mặt tươi cười đi về phía này, ngồi xuống ghế cạnh Hà Tiểu Nhiên. Hà Tiểu Nhiên ngạc nhiên khi thấy bà ta, sau đó cũng cười chào hỏi, “Là bà Lưu à, thật trùng hợp.” “Có thể cũng không phải là trùng hợp, tôi đang muốn đi tìm cậu, không ngờ lại gặp được ở đây!” Bà ta cười ngọt ngào, về mặt vui sướng giữ chặt ống tay Hà Tiểu Nhiên, “Nói cho cậu biết, tôi đã mang thai rồi! Cậu thật lợi hại nha, chồng tôi mấy năm nay không làm tôi mang thai được, thế mà mới có mười ngày thì cậu đã làm tôi mang thai rồi...” Chẳng những lảng nhãng với phụ nữ có chồng, giờ lại còn có con nữa chứ! Đầu tôi như sắp nổ tung, tâm trạng đã không tốt lập tức bộc phát, vỗ mạnh cái bàn, thuận tay bưng ly nước trước mặt hất vào mặt tên đàn ông thối tha ra về đạo mạo kia. Khó trách trên TV rất nhiều người lúc giận dữ đều rất thích hất nước, hất xong bỗng nhiên tôi cảm thấy sung sướng hơn rất nhiều, cũng chẳng muốn nhìn mặt tên cận bã đó, tôi lấy túi đi thẳng ra khỏi nhà hàng. “Này này, cô làm cái gì vậy?” Tiếng hét chói tai của bà Lưu vang lên sau lưng, chân tay luống cuống, miệng lắp bắp, “Bác sĩ Hà, anh không sao chứ? Nhìn anh ướt hết tron rồi nè, cô ta có bị thần kinh không thế?” Vừa đi ra nhà hàng, đã nghe thấy tiếng la hét theo sau lưng, “Cô Hạ, cô chờ một chút, tôi nghĩ cô đã hiểu lầm rồi.” Tay tôi bị xiết chặt, là Hà Tiểu Nhiên đuổi theo kéo lại, tôi lạnh lùng nhìn anh ta, “Đã hiểu lầm?” Về mặt anh ta nghiêm túc, “Tôi là bác sĩ phụ khoa.” Tôi, “...” Anh ta, “Trước đây không lâu, tôi chữa hết bệnh vô sinh của bà Lưu.” Tôi, “... = =” Trời ơi là trời! Đây là hiểu lầm lớn rồi, bà Lưu nói chuyện sao không rõ ràng tí nào thế? Không ngờ bề ngoài Hà Tiểu Nhiên nhìn như thiên thần, không ngờ nghề nghiệp của anh ta cũng là “thiên thần áo trắng”! Cũng may lúc đó điện thoại của Hà Tiểu Nhiên reo lên, làm tôi bớt xấu hổ, tiếp xong điện thoại, anh ta nghiêng ngả nhìn tôi một lúc, bỗng nhiên đề nghị đưa tôi về, vốn không có ý định tiếp xúc quá nhiều với anh ta, nhưng chính tôi vừa mới hiểu lầm anh ta, cự tuyệt nữa thì không tốt. Trên đường đi tôi một mực không nói chuyện, mãi cho đến trước cổng cư xá, xuống khỏi xe, tôi hồ thẹn không dám nhìn thẳng mặt anh ta, chấp hai tay trước ngực, chân thành xin lỗi, “Vừa rồi... thật sự xin lỗi.” Anh ta gật đầu, “Đúng vậy, cô rất có lỗi với tôi, trước mặt nhiều người lại hất nước vào mặt tôi, tôi lớn đến từng tuổi này lần đầu tiên bị người ta làm thế.” Tôi im lặng, trong mấy tình huống thế này, không phải ai cũng khoan dung tha thứ nói không có sao ư? Thấy tôi im lặng, anh ta vỗ vai tôi, cười thân thiết đáp, “Đã cảm thấy có lỗi với tôi, vậy thì suy nghĩ lại chuyện kết hôn của hai ta đi.” Nói xong cũng không đợi tôi trả lời, lập tức lên xe, tôi sững sờ nhìn anh ta ung dung rời đi. Làm gì chạy trốn nhanh vậy, sợ tôi lại cự tuyệt nữa hả? Bộ nghĩ qua vài ngày, tôi sẽ đồng ý chuyện kết hôn hoang đường này sao? Nhưng mà cũng không nhất định... Gần đây mẹ cứ hỏi thúc, nếu như thật sự không thể tìm được đối tượng thích hợp, thì không tới phiên tôi không đồng ý, dù sao điều kiện của Hà Tiểu Nhiên cũng không tệ... Ngán người đứng ở đó một lúc, tôi xoay đi định vào nhà, chợt có bóng đen lù lù đi tới ở phía trước, làm tôi sợ phát khiếp lui về sau mấy bước, suýt tí nữa là ngã sòng xoài xuống đất, may mắn eo được ôm chặt, tay ai đó kéo tôi lại, lúc bình tĩnh lại thì cả người tôi đã lọt thõm trong khuôn ngực rắn chắc âm ẩm. Hoảng hồn ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt điển trai quen thuộc kia, tôi càng sợ hơn, kinh ngạc hô lên, “Tổng giám đốc?”

Bạn đang đọc truyện *Ăn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Về nhà

Cả người Lục Tuyên Chi toát ra hơi lạnh, dường như anh đã đứng trong trời gió lạnh đã lâu, nhưng về mặt anh lúc này thì còn lạnh lùng hơn bao giờ hết, “Đi đâu?”

Tôi cực kỳ sợ hãi, chân vô thức lùi về sau hai bước, trung thực trả lời, “Coi... coi mất.” Anh nghe xong liền cười khẩy, chậm chậm gật đầu, “Được lắm.” Nói xong, bỗng nhiên bước tới gần, giọng điệu chứa đầy sự trào phúng, “Coi mất nói chuyện vừa thấy đã yêu, tiến triển nhanh đến nỗi bàn chuyện kết hôn rồi sao hả?” Đối diện với ánh mắt chất vấn, tôi đột nhiên cảm thấy áp lực rất lớn, vội lảng sang chuyện khác, “Tổng giám đốc, đã trễ thế này, anh còn tìm tôi có chuyện gì không...” Sắc mặt anh càng bí xị, mắt nhìn tôi mãi miết, “Em cảm thấy một người đàn ông đêm hôm khuya khoắt đứng chờ một cô gái dưới nhà của cô ấy, còn có thể vì chuyện gì?” Tôi nghiêm túc suy nghĩ, theo lẽ thường mà nói, ban đêm ban hôm gió thổi lồng lộng đứng chờ một người, có nghĩa là người đàn ông này có tình cảm sâu sắc với cô gái đó... Tình cảm? Nhưng bây giờ người đàn ông tuyệt vời đó lại chính là Lục Tuyên Chi, mà cô gái bình thường đó lại là tôi... Tôi thật sự không can đảm nghĩ theo lẽ thường đó. Thấy tôi do dự, ông chủ Lục bỗng nhiên nổi nóng, quát to lên, “Được rồi, em đi đi, anh không muốn nhìn thấy em nữa.” “À mà... đây là nhà của tôi mà...” Tôi lí nhí nhắc nhở, nhìn ánh mắt ủ rũ buồn rầu của anh, tôi lập tức hoà hiệp, “Được, tôi đi, tôi đi là được!” Tôi ảo não liếc anh một cái, lẽ bước đi thẳng vào nhà, nhưng đi chưa được hai bước, cảm giác sau lưng có người đi tới, tôi còn chưa kịp phản ứng thì cả người bị anh kéo ghì, lưng áp vào ngực anh. Lục Tuyên Chi ôm tôi từ phía sau, hơi thở nóng ấm của anh vờn quanh tai. Tôi nhất thời không biết làm sao, hạ giọng hỏi, “Tổng giám đốc?” Anh vùi mặt vào cổ tôi, cất tiếng nói, giọng nói thấp thoáng có chút buồn bã pha lẫn thất vọng, “Anh sao lại ngu ngốc như vậy chứ, lại đi thích một cô gái ngu ngốc như em” Cái gì thế, lời này nghe như anh đang mắng chính anh, nhưng trên thực tế chính là mắng tôi ngu ngốc! Tức! Không đúng... Anh mới vừa nói thích cái gì? Anh thích tôi? Tôi nhanh nhẩu hiểu ra, trong lòng bỗng trào dâng nỗi vui sướng khôn cùng, đây là lần thứ hai anh nói thích tôi, lần đầu tiên là đêm đó ở khách sạn... Người ta nói đừng tin lời đàn ông khi ở trên giường, tôi nghe vui thì có vui nhưng cũng không tin mấy, thế nhưng khoảng khắc này thì lại không giống thế... Lúc này đây anh thô lộ trong tình trạng hoàn toàn tỉnh táo, vậy thì, tôi có thể tin được không? Tôi chậm rãi xoay người, dè dặt nhìn về mặt anh, “Tổng giám đốc, anh nói thật sao?” Lục Tuyên Chi cau mày, về mặt “rèn sắt không thành” vỗ vào trán tôi, “Em đúng là cô gái đầu bả đậu mà!” Thái độ của anh không giống như đang đùa giỡn, lòng tôi chợt dâng lên niềm xúc cảm ngọt ngào, nhưng vẫn hoài nghi, bèn hỏi, “Tôi không hiểu, anh thích tôi ở điểm nào?” Bình thường trong tình huống thế này, chắc hẳn phải tặng bốc ưu điểm, đưa tôi lên chín tầng mây, thế mà anh lại tỏ ra dửng dưng, “Đúng vậy, rốt cục em có điểm nào đáng để anh thích chứ.” Cái này cũng có thể coi là phản ứng hả? Chẳng lẽ tôi thực sự không có ưu điểm nào sao? Tôi rầu rĩ cau mày lại, nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó hỏi, “Anh cảm thấy thân hình tôi thế nào?” Anh nhìn nhìn tôi, trả lời không chút do dự, “Hình chữ S.” Về mặt tôi lập tức sáng lán rạng rỡ, phấn khích reo lên, “Anh thật sự cảm thấy thân hình tôi có đường cong hả?” Anh im lặng một giây, sau đó nói một câu giết người không cần dao, “Ý anh nói là bụng của em.” Tôi, “...” Tôi cúi đầu nheo nheo bụng mình, quả nhiên phản thị chẳng chịt tạo thành chữ S, cái người này tinh mắt thật mà, cũng độc mồm vô cùng! Tôi lại hỏi tiếp, “Vậy anh thấy tôi thế nào?” Anh trịnh trọng đáp, “Rất thích hợp lấy về nhà làm vợ.” Nghe xong lời này, tôi lảng lảng như bay trên mây, kim lòng khôngặng ông ọ nói, “Coi anh nói kia, tôi làm gì tốt đến thế...” Giọng nói anh nghe như rất thích thú, “Em hiểu lầm rồi, ý anh là chồng em không cần lo lắng bị cảm sùng.” Tôi, “...” Ngay lúc tôi bức tức nghẹn họng không nói được lời nào, Lục Tuyên Chi bỗng sờ đầu tôi và nói, “Đi thôi, cùng anh về.” Tôi sững sờ, ngạc nhiên hỏi, “Về? Nhà của anh?” Anh hí híp mắt nhìn tôi, từ tốn nói, “Anh đã đứng đây chờ em ba tiếng mười lăm phút.” Tôi

gật đầu, đơn đả quan tâm, “Tổng giám đốc anh cực khổ rồi, mau mau về nhà nghỉ ngơi đi.” Anh ôn tồn nói tiếp, “Anh còn chưa ăn cơm chiều.” “Anh đừng nói là muốn tôi nấu cơm cho anh ăn nha?” Tôi lừng khừng hỏi, thấy ánh mắt kiên định của Lục hồ ly, tôi rầu rĩ lắc đầu liên tục, “Không được, giờ trễ quá rồi, mẹ của tôi chắc chắn không cho phép đâu.” “Vậy sao?” Lục Tuyền Chi nhướn mày, lấy điện thoại di động ra gọi, tôi linh tính có gì đó không ổn, đúng thật lát sau đã nghe thấy anh hô, “Chào bác gái.” Bên kia điện thoại truyền đến giọng của mẹ, “Là Tiểu Lục hà, còn tìm Hạ Diệp à? Thật không đúng lúc, nó tối nay ra ngoài ăn cơm rồi, giờ còn chưa thấy về nữa.” Lục Tuyền Chi liếc mắt nhìn tôi, thần nhiên nói, “Dạ không phải đâu bác gái, giờ Hạ Diệp đang ở chỗ con.” “Hà? Hai con đang ở cùng nhau sao?” Mẹ kinh ngạc la lên, tôi lo lắng lập tức bước tới xua tay với Lục Tuyền Chi, mong anh đừng nói ra quan hệ của tôi và anh, nếu không mẹ mà biết tôi gạt mẹ, thế nào cũng thịt tôi cho xem. Lục Tuyền Chi hiểu rõ gạt đầu, chợt cười nham hiểm, tay trò chỉ vào má trái của mình. Tôi bực dọc trừng mắt anh, thiệt là, lúc này còn đòi điều kiện nữa chứ, tôi cũng bất chấp, lập tức nhanh chóng hôn lên má anh một cái. Lục Tuyền Chi nhướn mày tỏ ra vui vẻ, bình thần trả lời điện thoại, “À, là thế này, con tìm Hạ Diệp có chuyện công ty cần giải quyết. Hơn nữa, công ty có một vài tài liệu cần phải làm gấp, cần có người ở lại làm ca đêm, con liền nghĩ đến Hạ Diệp có thể đảm nhiệm, không biết bác có đồng ý không?” Giọng mẹ bên kia điện thoại tỏ ra quyết đoán, “Vậy sao được, Hạ Diệp nhà bác rất ham ngủ, không thể thức đêm được đâu.” Giọng Lục Tuyền Chi hơi thất vọng, “Vậy thôi được, làm phiền bác gái rồi, để còn tìm người khác vậy.” Tôi nghe xong mà mừng rôm nước mắt, nhưng cũng nghi ngờ sao anh lại dễ bó tay như thế, thấy anh định cúp điện thoại, vừa lầu bầu nói, “Đừng rồi, công ty hình như có quy định, đồng nghiệp nào tự nguyện làm ca đêm thì sẽ có tiền thưởng cuối năm...” “À, khoan, khoan đã...” Mẹ đột nhiên la toáng lên, giọng điệu xoay chuyển 180 độ, “Cái kia... Tiểu Lục à, bác chợt nhớ ra dạo gần đây Hạ Diệp nội bài tiết mất cân bằng, tối nào cũng mất ngủ, ngủ không được, nó mà trực ca đêm là phù hợp nhất đó!” Tôi, “...” Mẹ, con lúc nào nội tiết mất cân bằng thế, mới lúc này còn kiên quyết, giờ thấy tiền lại sáng mắt! Tôi và mẹ chẳng hề giống nhau tí nào! Tôi khẳng định không phải do mẹ sinh ra đây! Cúp điện thoại, Lục Tuyền Chi cười như không cười nhìn tôi, tâm trạng vui sướng mở miệng nói, “Đây là lần thứ hai em chủ động hôn anh.” Tôi bực bội cãi lại, “Cái gì mà chủ động, rõ ràng chính anh uy hiếp tôi thì có!” Anh nhún vai, “Anh uy hiếp em lúc nào thế?” Tôi trừng mắt liếc anh, bắt chước anh chỉ chỉ vào mặt mình, “Anh lúc này làm thế này nè, đây nè!” Đôi mắt đen huyền của anh càng hiện lên sự vui sướng, “Ý anh muốn nói với em, má trái của em có dính gì đó.” Tôi ngăn người, đưa tay sờ, đúng là dính chút bụi. Má ơi! Lại hiểu sai nữa rồi! Ngồi lên xe ông chủ Lục đi thẳng về nhà anh, ra khỏi thang máy anh lấy chìa khoá ra mở cửa, đúng lúc cửa căn hộ đối diện mở ra, gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu hồng nộn ló ra, chính là Tiểu Nghê lần trước chọc tôi suýt ói máu gần chết! Không ngờ nó vừa thấy tôi là hai mắt sáng rỡ, hết sức phấn khởi, bỏ nhào đến người tôi, nắm chặt áo tôi y như ân nhân cứu mạng, “Chị Hạ Diệp, em đợi chị bữa giờ rồi, cuối cùng chị đã đến!” Tôi vô cùng đề phòng thẳng oắt con này, cảnh giác gỡ tay nó ra, dè chừng hỏi, “Em chờ chị làm gì? Có chuyện gì không?” Thấy phản ứng tôi thế, mặt nó hơi buồn, bĩu môi, ánh mắt rất chân thành nhìn tôi và nói, “Em tham gia lớp huấn luyện tạo hình mỹ thuật, cô giáo kêu chúng em về chuẩn dung một người, chị Hạ Diệp, chị có thể cho em về chị không?” Tôi khó hiểu hỏi nó, “Tại sao lại về chị?” Nó nói ngon nói ngọt, “Bởi vì chị Hạ Diệp tạo cảm hứng sáng tạo cho em...” “...” Tôi im lặng, tôi trở thành nguồn cảm hứng sáng tạo cho nó sao? Sao tôi tận bây giờ không biết mình lại có tác dụng lớn đến vậy? Cuối cùng không thể chống lại ánh mắt nài nỉ đáng yêu như thiên thần của Tiểu Nghê, tôi đồng ý cho nó về mình, thấy tôi gật đầu, nó hấp tấp đi lấy công cụ vẽ tranh, cùng đi tôi đi vào nhà, vừa chăm chú nhìn tôi, vừa chăm chú vẽ. Lục Tuyền Chi yên lặng ngồi một bên nhìn hai chúng tôi, ánh mắt không giống như mọi ngày, có gì đó yêu thương và tha thiết, ánh mắt ấy lại khiến tôi liên tưởng đến hình mẫu người đàn ông của gia đình, dịu dàng yêu thương ở bên cạnh vợ và con của mình... Nghĩ tới đây, tôi nóng ran cả mặt, suy nghĩ bay bổng khắp chốn nào, càng tưởng tượng lại càng chìm đắm trong đó. Thắt thẩn mông lung suy nghĩ không biết bao lâu, thì nghe Tiểu Nghê quát to một tiếng, “Vẽ xong rồi!” Tôi giật mình phục hồi tinh thần, thấy nó cầm bức tranh nhảy dựng lên, khuôn mặt ngây thơ cười phấn khích, “Chị Hạ Diệp, em rất có lòng tin bức tranh này của em sẽ đứng nhất lớp!” Tôi nghe nó nói mà mở cờ trong bụng, miệng vô thức cười tươi, giả vờ liếc nó, “Nghe em nói vậy chắc bức tranh vẽ chị đẹp lắm phải không?” Tiểu Nghê lém lỉnh nhìn tôi, “Dù sao hôm nay em cũng cảm chị, chị, anh, em đi về đây, không quấy rầy thế giới hai người.” Lúc Tiểu Nghê sắp đóng cửa đi, tôi sực nhớ, tò mò hỏi nó, “Đừng rồi, kỳ này cô giáo em ra đề gì thế?” Hai mắt nó mở to nhìn tôi đăm đăm, giọng nói vẫn ngây thơ đáng yêu vô số tội, “Cô giáo dạy chúng em không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, không chỉ về người đẹp mà bỏ qua người không đẹp, cho nên đề lần này chính là: người xấu nhất thế giới.” Tôi, “...”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Bi kịch

Sau khi cửa khép lại, bóng dáng Tiểu Nghê biến khỏi tầm mắt, hai tay tôi nắm chặt lại, ánh mắt hùng hục lửa giận, hừ! Nếu không phải thằng nhóc con đó chạy nhanh, nếu không tôi sẽ giống như mẹ của Shin bút chì xông tới đánh nó như từ, cốc lên đầu nó sung hai cục chùy vù!

Lục Tuyền Chi cười nhạt nhìn tôi, thân mật vuốt đầu tôi, “Sao thế, mới có chút xíu đá kích mà đã giận vậy sao?” Tôi tức tối lườm anh, “Cái này mà gọi là chút xíu đá kích hả? Nếu có người nói với anh như thế, anh không giận hả?” Anh nhún vai, từ tốn nói, “Chưa từng có ai nói với anh như thế, nhưng em thì khác, ba ngày hai bữa bị đá kích một lần, anh còn tưởng rằng qua nhiều gọt giũa em bách độc bất xâm rồi chứ, xem ra, sức chịu đựng của em cần phải được rèn luyện nhiều đây.” Gì thế này! Bản thân anh ưu tú không ai chê câu nào, cho nên chẳng lo lắng bản thân gì cả, còn tôi thì phải rèn giữa tầng sức chịu đựng lên đúng không? Trời ơi, tức chết đi mà! Tôi hậm hực liếc anh, xoay người đi thẳng vào bếp, sau lưng tiếng cười sung sướng của người nào đó vang vọng khắp nhà. Tóc chiến tóc thẳng, tôi đi vào nhà bếp đeo tạp dề bắt đầu nấu cơm, nhưng lúc mở tủ lạnh ra coi thì chỉ có một chút đồ ăn mà thôi, chỉ có mấy quả cà chua, rau và một ít trứng gà, may mắn là trong tủ còn mì, ít nhất cũng đủ làm một tô mì trứng gà cà chua. Nhưng vừa mới đặt nồi lên bếp chuẩn bị nấu nước, cảm thấy sau lưng có hơi thở quen thuộc tới gần, tôi vô thức xoay người, vừa vận dụng vào lồng ngực rắn chắc của Lục hồ ly, chưa kịp định thần lại thì anh đã duỗi hai tay ghì chặt eo tôi, trước mắt từ từ tối sầm lại, đôi môi nóng ran cả lên, đầu óc của tôi như quả bom nổ vang lên ỳnh ỳnh. Anh hôn rất tha thiết rất chân thành, nhẹ nhàng nhắm hai mắt, hàng lông mi dài rủ xuống, dịu dàng hôn đôi môi tôi, nụ hôn như mật ngọt, khiến tôi không tự chủ được mà đắm chìm trong mê mị, trong tíc tắc tôi cảm thấy mình như cô bé lọ lem đã tìm được chàng hoàng tử đời mình, hưởng thụ niềm hạnh phúc may mắn này, ngây ngất trong câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp, tôi dần dần đáp lại nụ hôn của anh. Không biết qua bao lâu, Lục Tuyền Chi cuối cùng buông tôi ra, tôi thờ nhẹ tựa đầu vào ngực anh, đầu óc vẫn còn mông lung, ánh mắt mơ màng nhìn anh, khẽ gọi, “Tổng giám đốc?” Không biết có phải đáng về tôi lúc này kích thích anh hay sao mà hai mắt anh nhìn tôi đăm đăm, bỗng nhiên bế bồng tôi lên, muốn đi ra khỏi nhà bếp. Tôi lập tức tỉnh táo, rống lên, “Anh làm gì vậy? Không phải nói dối bụng sao? Em còn chưa nấu cơm xong mà...” Anh rù đôi mắt đen lấy nhìn tôi chăm chú, như thể

muốn cuốn tôi vào trong ánh mắt sâu thẳm như biển đó, cất tiếng nói, “Đúng, anh đói bụng, đã đói mấy ngày liền rồi.” Lúc đang nói chuyện, dưới người của tôi có gì đó mềm mềm, thì ra là đã nằm trên giường rồi, ngay sau đó cả người bị đè lên, hơi thở anh phả từng hơi trên mặt tôi, tôi bối rối kêu lên, “Tổng giám đốc, không thể... Em cự tuyệt quan hệ trước hôn nhân...” Lục Tuyền Chi cười khê, bờ môi anh kề sát tai tôi, cất tiếng nói mang theo hơi thở ấm áp, “Không phải đã quan hệ rồi sao? Một lần hay hai lần cũng chẳng khác nhau mấy.” Tôi sững sờ nghĩ nghĩ, đúng vậy, rất hợp lý, một lần hay hai lần cũng không khác nhau mấy... Trong lúc tôi ngơ người suy nghĩ, anh đã cúi người XXOO, đầu óc tôi lập tức trống rỗng, hoàn toàn mất đi ý thức. Sáng sớm hôm sau thức dậy, rèm cửa hé hé có thể nhìn thấy sắc trời sáng bùng, ánh nắng rọi qua tấm màn trên cửa sổ sát đất chiếu loang lổ xuống mặt đất, chung quanh yên ắng chỉ còn nghe thấy hơi thở phập phồng, tôi ôm mềm nằm co ro ở góc giường, nhìn khuôn mặt điềm tĩnh đang ngủ say của Lục Tuyền Chi, nhớ đến tối qua mà lệ rơi đầy mặt, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu, bị ăn bị ăn lại bị ăn sạch sành sanh... Nếu như lần đầu tiên thì còn có thể tự an ủi bản thân là ngoài ý muốn, nhưng lúc này đây phải biện bạch thế nào? Sự thật rành rành trước mắt, tôi thật sự đã trở thành tình nhân của ông chủ rồi! Chuyện này nhất quyết không thể để mẹ biết được, và lại cũng không thể để đám đồng nghiệp trong công ty biết, nếu không tôi sẽ chết mất xác ngay... Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Lục Tuyền Chi, tôi giận vô cùng, Hạ Diệp tôi vốn là một thanh niên háng hái, hiện tại lại bị vùi dập biến thành tình nhân của Lục hồ ly! Trần tình cảm xúc đau lòng, tôi rón rén bước xuống giường, y như ăn trộm lén la lén lút nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào, xong rồi còn lén nhìn ai đó đang ngủ trên giường, vẫn đang ngủ rất say, xem ra tối qua thật sự rất mệt rồi... Cũng đúng thôi, tối qua hết XX lại OO, không mệt chết mới lạ! Mới nghĩ thế thôi mà mặt tôi nóng rần lên, vội vội vàng vàng lấy túi rón ra rón rén đi tới cửa, nhẹ nhàng mở cửa ra, thừa dịp Lục Tuyền Chi còn chưa tỉnh dậy phải trốn khỏi hang sói ngay. Lết lết tấm thân lẫn xương sống, lưng rồi chân nhúc nhích về nhà, tôi lên thẳng phòng ngủ xuống giường ngủ ngay, mẹ cứ tưởng tôi trực ca đêm cực nhọc, không có đến làm phiền tôi, vì thế tôi đánh một giấc ngon lành thẳng đến chiều. “Pằng pằng pa lằng, pằng pằng pa lằng, pằng pằng pằng pằng pằng pằng pa lằng...” Tiếng chuông quen thuộc đánh thức tôi dậy, mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở nghe điện thoại, “Alo?” “Hạ Diệp, nghe giọng mày ngái ngủ quá vậy, bộ mày đang ngủ hả?” Ngái Lị la toáng lên ở đầu dây bên kia, tiếng la oang oang khiến tôi tỉnh ngay tức khắc. Tôi gấp dài một cái, ủa ủa hỏi, “Tối qua tăng ca, giờ phải ngủ bù, mày gọi tao chi thế, có gì không?” Nó nghe xong còn rống to hơn, bắt nần hô, “Con quý, không có gì thì không thể tìm mày hả? Lâu rồi không gặp mày, mau lén xuống giường, chị em mình đi dạo phố!” Tôi ngẫm nghĩ, khoảng thời gian này không phải cùng đi công tác với Lục Tuyền Chi thì cũng ở chung với nhau, đúng là lâu rồi không có cùng chị em tốt của tôi dạo phố mua sắm, nghĩ thế, tôi hẹn địa điểm với Ngái Lị, sau đó thông thả rời giường thay quần áo. Ngay lúc tôi định bước ra khỏi cửa, chuông điện thoại reo lên, người gọi lần này là Lục Tuyền Chi. Nhớ đến chuyện xảy ra tối hôm qua, tôi lập tức thấy xấu hổ và bức bối, không dám đối mặt với anh, do dự nhìn màn hình cứ chớp tắt liên tục, nên nghe hay là giả bộ không nghe thấy? Chuông điện thoại cứ vang lên liên hồi, lúc tôi định bắt máy thì tiếng chuông chợt ngừng, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng mấy giây sau, điện thoại lại vang lên lần nữa, lần này tôi quyết đoán nghe, “Alo, chào Tổng giám đốc!” Giọng Lục Tuyền Chi khó chịu, “Sao lâu vậy mới nghe?” Tôi tức thì khúm núm xin lỗi, “À... Xin lỗi, nãy giờ em ngủ.” Giọng điệu anh vẫn lạnh như băng, tra hỏi tôi, “Là ngủ hay là không muốn nghe điện thoại của anh?” Có cần hỏi thẳng vậy không! Tôi cúi kinh, hùng hổ chỉ trích, cả giận nói, “Nếu không phải tại chuyện tối hôm qua anh làm, em có cần hôm nay mệt mỏi ngủ cả ngày sao?” Lục Tuyền Chi dường như ngớ ra, mây đen lập tức biến mất, thay vào đó là trời xanh quang đãng, cười khê, “Được rồi, là lỗi của anh, lần sau anh sẽ kiểm chế lại.” Lần sau? Còn lần sau nữa hả? Tôi trừng to mắt, mặt đỏ lên, vội kiếm chuyện khác nói, “À, à... Giờ em muốn ra ngoài dạo phố, Tổng giám đốc, anh gọi điện thoại cho em có gì không...” Anh im lặng, sau đó chậm rãi đáp, “Anh phải dự một hội nghị quan trọng, cho nên hôm nay phải đáp chuyến bay đi, chắc ba ngày nữa mới về.” Tôi vô cùng sung sướng, reo lên, “Thiệt hả?” Giọng nói bên kia lại bắt đầu khó chịu, “Phản ứng của em là sao thế? Mong anh đi tới vậy sao?” Thấy anh dường như đang giận, tôi tíc tắc đổi giọng nịnh nọt, “À, không phải, ý em là thật sự rất buồn, ba ngày không thấy được gương mặt đẹp trai, dáng người cao ráo, bánh bao của Tổng giám đốc, em chỉ sợ mấy ngày này em sống một ngày cứ như một năm vậy!” “Thế à...” Lục Tuyền Chi cười như không cười, ôn tồn nói, “Thấy em mới từ Quê Lâm về, không nên lặn lội đường xa đi công tác với anh, nhưng thấy em không nhớ xa anh...” Tôi hoảng hồn, yếu ớt năn nỉ, “Tổng giám đốc...” “Được rồi, anh còn không biết suy tính của em sao?” Lục Tuyền Chi thờ dài, giọng điệu nói như thể là chủ của gia đình, dặn dò, “Mấy ngày không có anh, em phải ngoan ngoãn đợi anh, không được phép gây chuyện, biết không?” Tôi vội vàng gật đầu, “Vâng!” Trả lời xong mới phát hiện có gì đó lạ, sao nghe cứ như chồng dặn vợ trước khi đi công tác thế? = = Khi tôi đến chỗ đã hẹn với Ngái Lị, cũng chỉ đến trễ chút thôi, Ngái Lị vừa thấy tôi đã đuổi ngón tay chỉ vào đầu tôi, “Trời ơi, mày đó, con quý, dính vào anh Lục đẹp trai đó, tình cảm mặn nồng xong xuôi rồi mới tới phải không? Làm chị mày đây đợi lâu muốn chết!” Tôi vội vã khoác vai nó xin tha lỗi, “Chị em tốt, tao sai rồi, vừa nãy có chuyện nên mới đến trễ, chứ sao tao dám để mày đợi lâu vậy chứ?” “Hừ!” Ngái Lị nhũn mũi, túm lấy tôi kéo đi, “Đi thôi, hôm nay không dạo hết mấy con phố, đừng hòng mà tao tha cho mày về!” Thật ra hôm nay trước khi ra ngoài, tôi cũng tự biết thế nào cũng đi dạo phố đến chân mồ nhừ, nhưng lại quên rằng Ngái Lị là người có đầy đủ tố chất thiên bẩm của một người phụ nữ, trong đó ngoại trừ việc cuồng mua sắm, còn cực kỳ thích tám chuyện, hiển nhiên diện mạo xuất chúng và gia nghiệp bệ thế của Lục Tuyền Chi chính là đối tượng tám chuyện tốt nhất, vì thế tôi bị Ngái Lị gặng hỏi suốt hai tiếng đồng hồ. Đối với Ngái Lị, tôi chẳng hề giấu giếm bất cứ chuyện gì, hơn nữa trong khoảng thời gian này, tôi một mực giấu ở trong lòng không có ai để thổ lộ, vừa vận lúc này có thể câu nhàu và còn kẻ khổ nữa. Do đó, tôi vừa đi dạo phố mua sắm, vừa kể không đầu không đuôi chuyện của Lục Tuyền Chi cho nó nghe, nào là ở công ty tôi được đãi ngộ đặc biệt thế nào, rồi chuyện bị anh bắt đến nhà nấu cơm quét dọn, vô tình hé lộ quan hệ của hai chúng tôi và cả cái đêm ở Quê Lâm nữa... Ngái Lị nghe xong hai mắt sáng rực, hăm mộ nói, “Mày nhìn dễ bị gạt và ngốc nghếch thế mà lại đào hoa khiếp, mày có phúc ghê đó! Theo như phân tích, anh Lục đẹp trai kia tuyệt đối yêu mày rồi, theo tao thấy, mày chờ làm vợ đại gia đi là vừa.” Nhìn vẻ mặt kích động của nó, tôi lại cười không nổi, “Anh ta yêu tao thật hả? Mày cũng biết nói tao ngốc nghếch, dễ bị gạt mà, bề ngoài cũng bình thường, còn anh ta thì sao, sự nghiệp thành công, là tinh anh của xã hội, diện mạo đẹp trai, cả hai khác xa nhau một trời một vực, anh ta thật sẽ yêu tao không? Hay chỉ là chỉ nhất thời hứng thú với tao thôi?” Lúc này chúng tôi đã đi dạo gần ba tiếng, Ngái Lị kéo tôi đến nhà chờ xe buýt nghỉ chân, một bên vừa phân tích kỹ càng, “Mấy bản khoản thế cũng đúng, lòng dạ đàn ông như mò kim đáy biển, chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời mày, không thể sơ xuất được.” Tôi bị nhiễm thái độ nghiêm túc của nó, vội vàng xin giúp đỡ, “Thế tao nên làm gì bây giờ? Ngái Lị, mày là chị em tốt nhất của tao, mày phải giúp tao!” Ngái Lị hỏi, “Mày có muốn biết anh Lục đẹp trai có thật lòng với mày hay không?” Tôi gật đầu, “Dĩ nhiên là muốn!” Ngái Lị đắc ý vỗ ngực, “Chuyện này xem như mày tìm đúng người rồi, chị đây kinh nghiệm tình trường vô số, thật lòng hay giả dối thử một lần là biết ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mếp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Thăm dò

Tôi nhìn nó về đầy vui mừng, “Thứ thế nào?”

Ngài Lị đuổi lòng bàn tay ra, “Đây, đưa điện thoại di động của mày cho tao.” Tôi vội vàng làm theo, lấy điện thoại đưa cho nó, Ngài Lị bấm bấm gì đó trên điện thoại, sau đó quyết đoán gọi số điện thoại của Lục Tuyền Chi, tôi hoảng hồn đổ cả mồ hôi lạnh, “Mày làm gì vậy?” Ngài Lị nghiêng đầu liếc tôi, tự tin dặn dò, “Mày cái gì cũng đừng hỏi, đợi lát nữa cho anh ta biết mày đang ở đâu là được rồi.” Tôi còn chưa kịp hỏi, điện thoại đã thông, tôi lập tức ngồi nghiêm chỉnh, cầm điện thoại cười ngây ngô, “Ha ha, Tổng giám đốc!” Giọng nói anh nhẹ nhàng mà bình tĩnh, “Có chuyện gì sao?” Tôi liếc nhìn Ngài Lị, cố tỏ ra thoải mái, “Cũng không có gì, chỉ là muốn nói vài câu với anh thôi.” Anh thông thả trả lời, “Thế à... Vậy em nói đi, anh nghe.” Không ngờ anh ranh mãnh phản đòn lại tôi, chẳng lẽ đã nhìn ra tôi gọi điện thoại là có mục đích sao? Ngay lúc đang do dự không biết nói thế nào, Ngài Lị ở bên nháy mắt, tôi nhớ những lời này nó dặn dò, vội vào thẳng chủ đề, “Em giờ đang ở nhà chờ xe buýt nè.” Lục Tuyền Chi ung dung đáp bên đầu dây điện thoại, “Ừ, sau đó thì sao?” Đúng vậy! Sau đó thì sao? Ngài Lị không có nói cho tôi biết sau đó nên nói thế nào! Tôi vắt óc suy nghĩ, đang muốn xoay qua cầu cứu Ngài Lị, bỗng nhiên trên đầu bị ai néo đau điếng người, khiến tôi hét toáng lên. Tôi bực tức trừng mắt nhìn Ngài Lị, còn chưa kịp hỏi nó làm cái gì mà néo tôi thì nó đã ra tay trước rồi, nó giựt lấy điện thoại di động của tôi rồi cúp máy, cuối cùng chỉ nghe giọng Lục Tuyền Chi đầy lo lắng và nghi hoặc vang lên trong điện thoại, “Hạ Diệp? Em bị sao vậy? Alo? Hạ Diệp?” “Mày làm quái gì thế?” Tôi cau mày ngó Ngài Lị, thấy nó quả quyết tắt điện thoại của tôi, sau đó còn hài lòng nhướng mày đáp, “Xong!” Tôi bực bội trừng nó, vừa cuống cuống muốn lấy lại điện thoại, cả giận la lên, “Xong cái gì mà xong, mau đưa tao điện thoại, tự dung lại cúp điện thoại như thế sẽ khiến Tổng giám đốc sốt ruột đó!” “Chính là muốn anh ta sốt ruột!” Ngài Lị lắc đầu ngăn ngấm nhìn tôi, “Sao mà mày khờ quá vậy! Không phải nói muốn kiểm tra xem anh ta có thật lòng hay không sao? Mày vừa rồi la như heo bị cắt tiết, rồi điện thoại bỗng nhiên tắt ngúm, nghe xong khẳng định sẽ nghĩ mày xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Anh ta nếu thật lòng yêu mày, không đến nửa giờ nhất định sẽ vội vàng chạy tới, hấp tấp xuất hiện ở đây tìm mày.” Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ! Thì ra nó muốn dùng chiêu này! Đầu vẫn còn đau nhức, tôi bắt đầu phân rã, “Nếu vậy thì mày cũng đâu cần néo tao đau đến vậy, dám cá đầu tao giờ bầm tím luôn rồi đó, mày không thể bàn với tao trước hả, để tao phối hợp kêu thảm thiết một tiếng chẳng phải được rồi sao?” Ngài Lị lườm tôi khinh khỉnh, “Người ta là anh Lục đẹp trai đã gặp biết bao tình anh xã hội, tao nếu không làm giống như thật, mày nghĩ mày đủ bản lĩnh gạt được anh ta không?” Tôi nghĩ nghĩ, nói thế hơi khó nghe, nhưng mà cũng đúng lắm chứ. Thế nhưng chợt nhớ đến gì đó, đầu tôi chợt loé lên, tôi nhớ trước khi đi ra ngoài, Lục Tuyền Chi gọi điện thoại cho tôi, tôi bối rối nói, “Nguy rồi, trước đó anh ta có nói với tao, là phải dự cuộc hội nghị rất quan trọng rồi sau đó sẽ đi công tác.” “Hội nghị rất quan trọng?” Ngài Lị nhủ mày, tay vỗ đánh đập, về mặt gian xảo, hí hửng nói, “Thế thì quá tốt, vậy càng có thể kiểm tra xem anh ta có thật lòng với mày không, nếu như lát nữa anh ta chịu bỏ cuộc hội nghị đến tìm mày, vậy thì đây phải chúc mừng mày rồi, mày là người ngốc nghếch thì lại có ngốc phúc, rốt cuộc có thể tìm người chồng phò thác cả đời. Trái lại, nếu anh ta lo cho cuộc hội nghị mà chẳng thèm quan tâm mày, rõ ràng anh ta không có xem trọng mày bằng công việc, do đó, đáp án mày muốn không phải quá rõ rồi ư?” Dù là nói thế, nhưng tôi vẫn hơi do dự, tâm trạng lo lắng không yên, “Vậy... có thể thiệt hả?” Ngài Lị vô cùng tự tin gật đầu, vỗ vai tôi, “Tin tao đi, chính xác lắm!” Nói xong rồi cầm túi đứng dậy, xoay người muốn đi, tôi khẩn trương hỏi nó, “Mày đi đâu thế?” “Về nhà, chuyện sau đó là của hai người, tao cần chi phải xen vô.” Dứt lời, nó lắc lắc điện thoại của tôi, “Đúng rồi, tao tạm thời giữ cái điện thoại cũ rích của mày, mắc công mày lại chịu không nổi mở máy gọi, thế thì không phải cái đầu bị néo đau đó uống phí hết rồi sao.” Không để tôi phản bác, nó lập tức xoay đi, bước từng bước yếu điệu như thực nữ, khí chất phụ nữ biểu lộ rất rõ. Một lúc sau đó, tôi ngồi chờ mà thấp thỏm không thôi, có lẽ bởi vì lòng vô cùng chờ mong những lời Ngài Lị nói, Lục Tuyền Chi lo lắng cho an nguy của tôi vội vàng chạy tới, mỗi phút mỗi giây tôi đều mong ngóng sự xuất hiện của anh, hai mắt tròn to ngó đông ngó tây, sợ bỏ qua bóng dáng của anh. Tuy nhiên, đã qua nửa tiếng, anh không có xuất hiện, một tiếng qua đi, anh còn chưa xuất hiện, rồi thêm nửa tiếng nữa, vẫn chẳng thấy bóng dáng, và cuối cùng hai tiếng qua đi... Tôi nói này ông chủ Lục, dù cho anh dự hội nghị xong về nhà tắm nước nóng, thay đồ, nhân nhả ngồi uống cà phê rồi lái chiếc xe hơi thể thao đi, thuận tiện hóng mát trên đường tới tìm tôi, cũng đâu cần lâu như thế? Hay là anh vốn không đề tôi trong lòng, đã leo lên máy bay đi công tác rồi? Nhưng mà một cô gái yếu đuối đêm hôm khuya khoác ở bên ngoài, bỗng nhiên la thảm thiết vô cùng chân thật, có thể đã bị tai nạn xe, có thể đã bị người ta cướp giật, rồi cũng có thể gặp tên sàm sỡ... Có nhiều trường tượng xa vời như thế, anh chẳng lẽ không hề lo lắng cho tôi chút nào sao? Tôi vốn nở to hai mắt chưa xốt đảo một vòng trong dòng người qua lại ở trên đường, rồi lại từ từ sụp mắt xuống đầy chán chường và thất vọng, ánh đèn đường toả ra ánh sáng mờ nhạt, nhà chờ bên cạnh rộn ràng hành khách lên lên xuống xuống, chỉ có tôi từ đầu đến cuối đều khờ khạo ngồi đây chờ đợi một người sẽ không đến, chợt nghĩ tới những điều đã xảy ra trong khoảng thời gian này, tất cả đều do tôi tự đa tình, và nghĩ đến cái đêm không giữ được bản thân ở Quê Lâm rồi lần nữa sa chân vào tối hôm qua, tôi rốt cuộc chịu không nổi mà tủi thân, khoé mi ngân ngấn nước mắt. Con gió lạnh lại thổi qua, tôi rùng mình ôm tay, bỗng nhiên nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, dựa vào tình huống hiện giờ, con rùa vàng Lục Tuyền Chi chắc là không mắc câu rồi, nếu còn tiếp tục ở đây đề bị trúng gió hay cảm mạo, còn phải tự lo tiền thuốc men, lỗ hoàn lỗ. Nghĩ thế, tôi vội vàng phui mông đứng dậy, mang tâm trạng đau buồn bước lên xe buýt về nhà. “Tôi đã nói với cô rồi, đàn ông không ai tốt hết! Cũng giống như ông chủ tôi đó, chỉ xem tôi như món hàng mà thôi!” Tôi ngồi ở hàng ghế cuối cùng gần cửa sổ, khoảng nửa tiếng là về đến nhà, nhưng không ngờ trên đường đi thì có tai nạn xe cộ xảy ra. Vừa buồn bực vừa hốt hoảng, nghe thấy hai cô gái trẻ ngồi phía trước nhỏ giọng tán gẫu với nhau, ngay từ đầu chủ đề đã làm tôi chú ý, vênh lỗ tai nghe, loáng thoáng nghe được câu hỏi, “Đã vậy thì cô sao, cảm tâm làm tình nhân của anh ta hả?” “Anh ta bình thường cũng rất tốt với tôi, dù là làm việc hay trong cuộc sống cũng lo cho tôi đầy đủ, nói thật chứ dần dần tôi sinh ra ảo giác là anh ta yêu tôi.” “Cô khẳng định chỉ là ảo giác? Lỡ như anh ta yêu cô thật thì sao?” Cô gái kia thờ dãi, “Haiz, không có chuyện đó đâu, đây là hiện thực xã hội mà, người ta là ông chủ nhiều tiền nhiều của, có thể yêu một phụ nữ nhai kẹo giấy như tôi sao? Không làm thì cũng chi là gia vị trong cuộc sống anh ta, không phải cái toa lét mới xây cũng chỉ thơm được ba ngày đó ư, anh ta chỉ nhất thời hứng thú, cảm giác mới mẻ ban đầu ai mà không thích, nhưng rồi sẽ chán thôi, đến lúc đó tôi cũng chẳng là gì với anh ta cả.” Một giọng nữ khác thông cảm an ủi, “Cô nói cũng đúng, hiện tại làm gì còn câu chuyện cô bé lọ lem nữa, cũng may là cô đã nhìn ra vấn đề...” Tôi cảm động lây, nhìn không được sâu sắc gật đầu, “Đúng vậy, tôi cũng đã nhìn ra vấn đề.” Hai cô gái nghi hoặc quay đầu lại, khó hiểu ngó tôi, tôi lúc này mới biết mình đã lỡ miệng, xấu hổ cười gượng với họ, hiển nhiên họ cũng hiểu ý tôi muốn nói gì, ánh mắt dần chuyển sang sự đồng tình... Bởi vì kẹt xe, tôi về nhà thì cũng đã trễ, nhưng Lục Tuyền Chi đi công tác rồi, ngày mai có lẽ có thể “đào ngũ” chộp mất thêm tí, cuối cùng vẫn có cái gì đó để an ủi. Nhưng ngoài dự kiến, mới vừa đi đến cư xá, đã thấy mẹ mặt đầy khăn trương chạy ra đón, dang rộng tay ôm chặt vai tôi, giọng điệu kích động, “Trời ơi Hạ Diệp, con về rồi hả? Con có bị sao không? Há? Không có xảy ra chuyện gì sao?” “Con không sao mà!” Tôi bị phản ứng của mẹ làm hoảng sợ, khó hiểu hỏi bà, “Mẹ, mẹ bị sao vậy?” “Không sao?” Mẹ nhìn chăm chăm tôi từ đầu tới chân, xác định tôi thật sự không có việc gì, bỗng nhiên đánh vào ót tôi một cái, bà la, “Cái con nhỏ này, con hù chết bà già này rồi!” Tôi chẳng hiểu sao lại bị đánh, “Mẹ à, rốt cuộc là có chuyện gì?” “Con còn dám hỏi chuyện gì nữa hả? Tiểu Lục người ta đi khắp nơi tìm con, chắc giờ đã lục tung hết bệnh viện trong thành phố này lên luôn rồi! Con hôm nay đi đâu? Trẻ thế này cũng chưa về nhà, điện thoại thì gọi không được, đúng lúc hôm nay ở trung tâm thành phố xảy ra tai nạn xe, chúng ta còn tưởng rằng con xảy ra chuyện gì rồi... Cái con nhỏ này, sao cứ phải để cho người khác lo lắng vậy!” Mẹ vừa nói xong đã nghẹn ngào. Đầu tôi nổ ỳnh ỳnh, Lục Tuyền Chi đi khắp nơi tìm tôi? Anh không phải vội đi công tác sao? Tôi nay anh thật sự đi tìm tôi hả? Đang đắm chìm trong suy nghĩ lung tung, bỗng mẹ nắm chặt tay tôi, ánh mắt tha thiết cùng vẻ mặt hối hận, cảm thán nói, “Con gái, hôm nay lúc biết con có thể bị tai nạn xe, lần đầu tiên mẹ cảm thấy rất hối hận, đáng lẽ, đáng lẽ trước kia mẹ phải...” Nhìn mẹ khóc lóc, mũi tôi cay xè, mẹ cuối cùng cũng đã thấy được tầm quan trọng của con gái là tôi đây, cuối cùng cũng biết là không thể mất đi tôi rồi, rốt cuộc hối hận đã đối xử không tốt với tôi rồi! Nghĩ đến đây, tôi tức thì ôm chặt mẹ, “Không sao đâu, mẹ, con không trách mẹ, con biết rõ mẹ rất quan tâm tới con.” Mẹ dường như không nghe thấy lời tôi nói, tiếp tục nói câu hỏi này, “Mẹ hối hận tiết kiệm làm chi, không chịu mua cho con phần bảo hiểm, để còn lấy được một số tiền lớn, sống đầy đủ sung túc nửa đời sau.”

Chương 35: Tổ tình

Nghe qua lời kể đầy sinh động của mẹ, tôi đại khái hiểu được chuyện xảy ra. Thì ra, Lục Tuyền Chi nghe điện thoại của tôi xong, lập tức bỏ lại đám giám đốc bụng phê đầu hói, từ phòng hội nghị hối hả chạy ra ngoài, trực tiếp lái xe chạy đến trung tâm thành phố. Nhưng đúng lúc đó có tai nạn xe xảy ra, toàn bộ giao thông bị đình trệ, anh bị kẹt cứng trong đoàn xe trên đường, cuối cùng phải bỏ xe đi bộ, chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm... Nghe mẹ kể, tôi mơ màng tưởng tượng đến hình ảnh anh hấp ta hấp tấp, không còn dáng vẻ bình tĩnh ngày thường, lòng như thiêu như đốt chạy đến từng bệnh viện, nắm chặt tay bác sĩ y tá hỏi thăm tình trạng.

Vào đến nhà, mẹ lấy điện thoại gọi cho Lục Tuyền Chi báo bình an, chưa tới hai mươi phút, chuông cửa nhà tôi vang lên dồn dập. Lòng tôi bao nỗi rồi bồi, lo sợ, ăn hận lẫn lộn, nghĩ đến lát nữa Tổng giám đốc nổi trận lôi đình, vội vàng nhìn mẹ với ánh mắt cầu cứu. Mẹ vỗ mạnh vai tôi, rồi lấy cớ lớn tuổi không thể ngủ trễ quá, mắt mờ hết lên, sau đó vọt thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa rầm một cái, tốc độ còn nhanh hơn tên bắn, chẳng giống lớn tuổi tí nào! Được lắm, sao hề tôi đang trong thời khắc quan trọng thì mẹ cứ như dây bị tuột xích, bỏ của chạy lấy người thế hả! Đến khi thấy Lục Tuyền Chi mặt mày đỏ phừng, nhể nhại mồ hôi, tóc tai ướt đầm, tôi mới thật sự ý thức được, trò đùa hôm nay hình như đã quá lỗ rồi. Anh vận bộ âu phục cắt may khéo léo, phối với cả vạt tinh tế, đây là trang phục mặc chính thức mỗi khi công ty mở hội nghị quan trọng, tóc tai bù xù, trán đầm mồ hôi, sắc mặt tái nhợt mệt mỏi, đôi môi mím lại trắng bệch, khuôn mặt xám ngoét, có thể thấy tôi nay anh đã trải qua bao nhiêu sương gió, bôn ba trên bao nhiêu nẻo đường. Trước lúc mở cửa, tôi còn định bày ra dáng vẻ thế nào, đầu cúi rạp xuống bao nhiêu độ mới có thể tỏ ra áy náy nhất, biết trước thế nào anh cũng nổi giận, song khi nhìn thấy bộ dạng này của anh, tôi không cần giả bộ thì trong lòng đã ăn năn đến cực hạn. Nhìn anh như gió thổi qua sẽ ngã xuống ngay, tôi vội vã đưa anh vào nhà, tha thiết đỡ anh đến ghế sofa ngồi, dùng cử chỉ nhỏ nhẹ dịu dàng nhất của con gái nói, "Tổng giám đốc, anh mau ngồi đi, có muốn uống cafe không?" Nhìn đôi mắt đen láy ôn hòa của anh, không đợi anh mở miệng, tôi chợt nhớ trong nhà đã hết cafe, vội vàng tự quyết định, cướp lời đôi giọng, "À, anh không muốn uống cafe sao! Thế thì uống coca cola được không?" Nói xong, tôi chợt nhớ đến lon coca cola cuối cùng hôm qua tôi đã uống hết, bèn nói tiếp, "Không sao, anh không thích uống Coca cola, vậy em đi lấy ly nước nóng cho anh!" Ngó thấy khoe miệng anh run rẩy, tôi vội xoay người đi rót nước, nhưng còn chưa đi được một bước, cổ tay tôi đã bị nắm chặt, Lục Tuyền Chi ngẩng đầu lên, ánh mắt mỗi một nhìn tôi, ngực hơi phập phồng, bình thần nói, "Hạ Diệp, chuyện tối nay, có phải em nên cho anh một lời giải thích hợp lý không?" Rốt cuộc cũng không thoát được. Tôi nhắm mắt lại, cắn môi dưới, chậm chạp xoay người đối mặt với anh, hai mắt cứ nhìn chăm chăm dưới chân, trăm ngàn lời nói cuối cùng chỉ còn vồn vện ba chữ hiện lên trong đầu, thì thảo nhỏ giọng nói, "Em sai rồi." Đuôi mắt anh nhướng lên cao, ý bảo tôi tiếp tục. Vì thế, tôi hít thật sâu, đem hết toàn bộ sự thật tối nay đã nói cùng Ngải Lệ kể hết cho Lục hồ ly nghe, nói xong, tôi còn khoanh tay ngang bụng đầu cúi thấp, về mặt sám hối, hi vọng anh thấy tôi thành tâm hối lỗi, sẽ hải lòng mà tha thứ, xử trí nhẹ một chút. Lục Tuyền Chi im lặng một lúc, sau đó chậm rãi lên tiếng, "Mọi chuyện tối nay, tất cả vì em muốn thăm dò tình cảm của anh?" Tôi ngập ngừng nhìn anh, gật nhẹ đầu. "Được, được lắm." Anh gật đầu, nhếch miệng cười, nụ cười vô cùng dịu dàng, "Vậy kết quả thế nào?" Thấy anh cười thế mà tôi nổi hết da gà, tức khắc nín nọt, "Kết quả... Tổng giám đốc anh thật là một người kiên nhẫn, vậy mà có thể đến hỏi thăm từng bệnh viện, tìm suốt mấy tiếng đồng hồ cũng không chịu bỏ cuộc, sự kiên trì và nghị lực phi thường này thể hiện tinh thần bền bỉ của dân tộc Trung Hoa chúng ta, hi vọng anh sẽ tiếp tục phát dương quang đại!" Nụ cười của anh càng tươi hơn, "Còn gì nữa không?" To ho khan một tiếng, thần nhiên nói tiếp, "Còn nữa, thể chất của anh quá mạnh khỏe, cho dù chạy ngược chạy xuôi cả đêm, vẫn phong độ đẹp trai hào hoa, thật sự xứng đáng là thế hệ thanh niên kiệt xuất về cả đạo đức lẫn trí tuệ, càng là tấm gương tiêu biểu để người khác noi theo..." Anh nheo mắt lại, "Hạ Diệp, em còn muốn nói mò đến khi nào mới chịu nhập đề chính?" "Không phải đâu Tổng giám đốc!" Nhìn ánh mắt sắc bén lạnh lạnh đen huyền, tôi luynes quynh cả lên, nhanh chóng cam đoan chắc nịch, "Em không đồng dài hay nói lung tung với anh gì cả, những điều này đều là lời thật lòng của em, tuyệt đối không phải vì muốn nịnh nọt anh mà giả bộ nói thế!" Không đánh đã khai bao giờ cũng là một tật xấu chết người, nói chưa dứt lời, về mặt cười vui vẻ lúc này Lục Tuyền Chi đã biến mất, ánh mắt thăm thiết cũng chẳng còn, gương mặt lạnh tanh không tí cảm xúc, thái độ thờ ơ hờ hững, thẳng thừng đứng khỏi ghế sofa bước đi tới cửa. Nhìn về mặt thất vọng cùng bóng lưng lạnh như băng, không hề do dự mà rời đi, nếu như chỉ đi ra khỏi nhà thì không có gì để nói, nhưng nghĩ đến khả năng từ nay về sau anh sẽ bước ra khỏi cuộc đời tôi, tìm tôi như bị ai bóp nghẹt đau nhói vô cùng. Chết thì chết! Tôi rít rít cau mày, cắn răng dậm chân một cái, nhắm mắt xông tới, dang tay ghì chặt eo của anh, cảm nhận được thân thể anh khẽ run lên, đôi má áp nhẹ vào tấm lưng rần rờ của Lục Tuyền Chi, nhắm mắt lấy hết dũng khí hô to, "Tổng giám đốc, em sai rồi, em thật sự biết sai rồi, em không nên nghi ngờ anh, không nên thăm dò anh, không nên không tin anh. Em thích anh, đã thích anh từ lâu lắm rồi, tuy anh bụng dạ đen tối, ác mồm ác miệng, còn tự cao tự đại, ngạo mạn vô cùng, hơn nữa cực kỳ thù dai..." "Khoan đã." Lục Tuyền Chi bỗng nhiên cắt ngang lời tôi, xoay người lại, nhướng mày, ánh mắt tràn ngập vui mừng, "Em có thể bỏ qua cái đoạn lằng nhằng này, trực tiếp vào vấn đề chính không?" "Được." Tôi gật nhẹ đầu, tình lược một đoạn rồi nói tiếp, "Tuy anh rất là xấu xa, nhưng anh cũng là con người, chẳng những tư chất thông minh, hiểu được lòng người, còn giàu tình cảm, đồn hậu, rồi còn bao dung độ lượng, tận tâm chu đáo..." "Được rồi." Anh cau mày, về mặt bắt đắ đi lại cắt ngang lời tôi, "Cái này cũng cho qua, em nói thẳng kết quả đi." "Được..." Tôi gật đầu, hít sâu một hơi, nhắm mắt ưỡn ngực lấy dũng khí, mạnh mẽ hô lên thật to, "Kết quả chính là... Tổng giám đốc, em thích anh, chúng ta quen nhau đi!" Dứt lời, tôi nín thở vài giây không dám mở mắt, nhưng vẫn tò mò không nhìn được hé mắt nhìn trộm, thấy Lục Tuyền Chi kinh ngạc đứng thừ ra, đôi mắt sáng loáng nhìn tôi trắng trẻo, ánh mắt trong trẻo như ánh trăng sáng nhưng đầy phức tạp. Tôi khó hiểu ngó anh, đuôi tay quơ qua quơ lại trước mặt anh, hỏi han, "Tổng giám đốc, anh chóng mặt hả?" Anh cầm chặt lấy tay tôi, tha thiết nói, "Câu nói vừa rồi, em lặp lại lần nữa đi?" Vì thế tôi lặp lại, "Tổng giám đốc, anh chóng mặt hả?" "... Anh im lặng lặng im, hít sâu một hơi, "Không phải câu này." Nghĩ đến câu trước câu đó, tôi không kềm được nhả nhó mặt mày, mắt rù xuống lí nhí lặp lại, "Em thích anh, chúng ta quen nhau đi." Vừa dứt lời, cả người tôi bị kéo vào trong ngực, giọng nói của Lục Tuyền Chi truyền từ đỉnh đầu, giọng đầy vui sướng như bắt được vàng, lại nghe như than thở, "Cô bé ngốc của anh, cuối cùng em cũng đã thông suốt rồi." Tôi không lên tiếng, lời này sao nghe không phải như khen tôi thế...

Chương 36: Đi chơi

Sáng sớm hôm nay tôi đã rời giường, vội vàng chạy đến công ty làm việc, tuy theo lý mà nói, tôi và Tổng giám đốc bước đầu đã xác lập quan hệ, coi như cũng chút vốn liếng cáo mượn oai hùm, đi trễ một tí cũng không sao, nhưng kể từ tối qua, cả người tôi lâng lâng trên mây, cứ mong trời mau mau sáng để đến công ty nhìn thấy anh, càng lạ hơi chính là, hôm nay là lần đầu tiên tôi đánh phấn tô son rồi mới đi ra ngoài, đúng thật con gái khi yêu đều không bình thường đấy.

Lúc đến công ty còn rất sớm, chung quanh chỉ lác đác vài người, tâm trạng tôi hôm nay cực kỳ tốt, bởi vậy nhìn thấy ai cũng đặc biệt đáng yêu, vì thế gặp ai cũng cười tùm tùm chào, lúc quẹo cua, đúng lúc gặp một nhân viên vệ sinh đang mặc bộ quần áo bảo vệ môi trường, tôi theo lệ vẫy tay cười, “Hi, Tiểu Khiêm Khiêm!” Lục tiểu đệ chẳng thèm nề mặt mà người rùng mình một phát, lui về sau hai bước, lí nhí nói, “Nhìn cô vui vẻ như thế, sao tự dưng tôi có dự cảm chẳng lành?” Tôi cười vô cùng dịu dàng, thân thiết nhìn cậu ta, “Tôi muốn cho cậu biết một tin tốt và một tin rất tốt, cậu đoán thử xem là gì?” Lục tiểu đệ rất nghiêm túc nghiêng đầu suy nghĩ, bỗng mặt mũi tràn đầy hy vọng nhìn tôi, kích động nói, “Tin tốt là cô sắp cuốn gói khỏi đây hả? Tin rất tốt là cô có ý định trở về Sao Hoả hả?” Tôi, “...” Được rồi, chị đây đang vui, không so đo với thằng nhóc con như cung, tôi kiềm chế cơn nóng tính của mình, tiếp tục nhỏ nhẹ thân thiết cười nói, “Nói cho cậu biết, tin tốt là tôi đang yêu, còn tin rất tốt, người yêu của tôi chính là anh cậu!” Lục tiểu đệ vốn sững sờ, lập tức bày ra bộ mặt tang thương, lắc đầu ngao ngán, “Hèn chi hôm nay mắt tôi cứ giựt không ngừng, thì ra sao chổi ập tới nhà rồi, xem ra ngày tháng sau này của tôi chắc chắn không yên được rồi!” Dứt lời, cậu ta nhắc thùng nước và cầm đồ lau nhà lên, vừa thờ dãi vừa đi về phía toilet, tôi đứng bực bội tại chỗ, chẳng lẽ nói theo Lục tiểu đệ, trở thành người một nhà với tôi đáng sợ vậy sao? Bực tức vài giây, tôi mau chóng lấy lại tinh thần sung sướng vui vẻ, miệng ngâm nga câu hát đi tới văn phòng. Cũng như ngày thường, vẫn sắp xếp lại tài liệu và quét dọn văn phòng làm việc, hồi trước còn cảm thấy nhàm chán, hôm nay thì lại hào hứng vô bờ bến, chăm chỉ lau bàn làm việc rồi thu dọn đồ dùng văn phòng, trong đầu cứ hiện ra dáng vẻ cật lực làm việc của anh, nhớ đến khuôn mặt càn cù siêng năng. Nghĩ tới nghĩ lui khiến đầu tôi sắp tẩu hỏa nhập ma, tay thoăn thoắt làm việc, ánh mắt không tự chủ được cứ nhìn chăm chăm vào cửa văn phòng, chờ mong ông chủ Lục thông dong chậm rãi đi vào. Đến lúc đó tình huống sẽ như thế nào đây nhỉ... Cẩn cứ theo kinh nghiệm đã xem vô số phim truyền hình về tình yêu công sở, chắc là phải thế này này. Lục Tuyền Chi cử chỉ nhanh nhẹn, khí khái hiên ngang, hào hoa phong nhã đi tới, để áo khoác sang một bên, cời hai cúc áo trên áo sơ mi, ánh mắt vui vẻ nhìn tôi, miệng nở nụ cười vô cùng xấu xa nham hiểm, đi đến cửa sổ sát đất bên cạnh, chợt thả rèm xuống, căn phòng vốn sáng ngời lập tức trở nên âm u, bầu không khí mờ ám mập mờ. Anh ung dung kéo ghế da xoay sau bàn làm việc ngồi xuống, dịu dàng nắm lấy tay tôi, bỗng nhiên dùng sức kéo tôi ngã ngồi trên đùi của anh, lọt thõm trong vòng ngực rắn chắc... Lại sau đó, tình huống sẽ như thế này đây... “Tổng giám đốc, đừng vậy mà.” “Đến đây nào cục cưng.” “Hứ, đã bảo đừng mà... không tốt đâu.” “Không sao đâu, cục cưng, anh yêu em chết đi được, cho anh hôn cái coi.” “A...” Ngay lúc tôi đang nghĩ, mặt xấu hổ, nóng đến độ có thể đun sôi trứng gà, hai mắt nhìn đèn nổi sắp ló luôn, rớt cục tay cầm cửa chuyển động, tôi vội vàng bỏ khăn lau xuống, một tay chống lên bàn làm việc, tay kia vò vò tóc, cố gắng bày ra dáng vẻ tuyệt mỹ nhất. Tuy nhiên, chuyện đời lại không theo ý muốn, người đẩy cửa đi vào chính là đồng nghiệp mà tôi căm thù nhất trong công ty — Giám đốc Vương giết người không cần dao. “Ồ, thư ký Hạ, thì ra cô ở đây! Làm tôi đi kiếm cô khắp nơi!” Giám đốc Vương vừa thấy tôi, hai mắt sáng ngời, nhanh chóng bước tới. Thấy ông ta, tôi vô thức run rẩy cả người, không tự chủ được mà lui về sau một bước, “Ông tìm tôi làm gì?” Vừa làm xong động tác theo bản năng này, tôi chợt nhớ đến phản ứng của Lục tiểu đệ lúc nhìn thấy tôi, cũng không phải giống nhau sao? Tôi bỗng hiểu được bản mặt tang thương lúc nãy của Lục tiểu đệ là sao rồi, nếu có người nói với tôi, tôi sắp sửa trở thành người một nhà với giám đốc Vương, chắc tôi sẽ thấy từ nay về sau cuộc đời tôi là chuỗi ngày đen tối không dứt! Giám đốc Vương nhìn tôi vẻ bất mãn, nhíu mày thúc giục, “Xuất phát thôi! Nhìn xem bây giờ mấy giờ rồi?” Tôi bối rối mơ màng nhìn ông ta, “Xuất phát? Đi đâu?” Ông ta trừng mắt, “Phòng nhân sự công ty đề nghị tổ chức hoạt động, đã thông báo cho toàn thể công ty rồi, hôm nay tập thể mọi người trong công ty đi vườn bách thú chơi! Cô không biết sao? À, đúng rồi, thời điểm phòng nhân sự thông báo thì cô còn ở Quê Lâm.” Giám đốc Vương vừa nói như thế làm tôi có chút ấn tượng, việc đi chơi của công ty trước kia cũng có nghe nói qua, nhưng đó là chuyện cách đây 1 tuần, lúc ấy còn chưa xác định là sẽ đi đâu, cũng chưa định thời gian cụ thể, không ngờ cuối cùng lại đi vườn bách thú, đúng là chẳng có sáng kiến gì cả! Tôi sức nhớ, vội hỏi, “Tổng giám đốc cũng đi sao?” Ông ta trợn mắt liếc tôi, “Mấy hoạt động vui chơi của công nhân viên, bình thường thì Tổng giám đốc sẽ không tham gia đâu.” Nghe như thế, tôi lập tức thấy lạc lõng, tâm trạng tuyệt vọng không phanh, ngày đầu tiên xác lập quan hệ, tôi thậm chí ngay cả đối tượng yêu đương cũng không thấy mặt, thế mà tôi còn tưởng tượng quan hệ hai chúng tôi sẽ có bước tiến triển vượt bậc chứ! Than thở cho số phận hẩm hiu của mình, Giám đốc Vương bỗng túm lấy tay tôi kéo tôi ra ngoài, “Còn suy nghĩ gì nữa, thời gian không còn sớm, hai chúng ta xuất phát thôi!” “Khoan đã!” Đi vài bước, tôi chợt nhớ tới một điều, “Tại sao là hai chúng ta?” Giám đốc Vương bực bội nói nhanh, “Hoạt động vui chơi lần này chủ đề là ‘Hành động bảo vệ môi trường xanh, động vật và thiên nhiên’. Tôi khó hiểu hỏi, “Bảo vệ môi trường xanh là sao?” Giám đốc vương bắt đầu nói, “Thì mọi người cùng nhau đạp xe đạp tới vườn bách thú, nhưng vì số lượng xe đạp không đủ, đành phải phân hai người một nhóm, thì số lượng mới đủ.” “Không phải chứ?” Tôi ôm đầu, đau khổ tới cùng hét ầm lên, “Chẳng lẽ phòng nhân sự sắp xếp tôi với ông cùng một tổ?” Giám đốc Vương trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy.” Nói xong, còn nhìn tôi đầu ẩn ý, “Tôi cực kỳ hiểu được tâm trạng cô hiện giờ, bởi vì lúc trường phòng nhân sự thông báo tôi với cô cùng nhóm, phản ứng tôi cũng y chang thế.” Tôi, “...” Tâm trạng sa sút sóng vai cùng Giám đốc Vương đi ra khỏi công ty, tôi vẫn trăm mối tơ vò không tài nào giải thích được, mặc dù biết mỗi lần nói chuyện với Giám đốc Vương là mỗi lần chịu đả kích, nhưng cuối cùng cũng không nhịn được, hiếu kỳ mở miệng hỏi, “Đúng rồi Giám đốc Vương, tôi không hiểu, trong công ty nhiều người vậy, sao lại phân tôi và ông cùng một nhóm?” Giám đốc Vương ngó tôi, lập tức ngẩng đầu 45 độ nhìn trời, nhớ lại, “Lúc đó chỉ còn sót lại một đồng nghiệp nữ là cô, và một vài đồng nghiệp nam có tôi trong đó là chưa phân nhóm.” Theo tình huống lúc đó, như vậy thì tôi là best-seller mới đúng, nghĩ thế tôi liền vội vàng hỏi, “Sau đó thì sao?” Giám đốc Vương tiếp tục kể, “Sau đó trường phòng nhân sự đã kêu chúng tôi xếp thành hàng ngang, ai đồng ý cùng cô một nhóm thì tiến về trước một bước.” Tôi đột nhiên như được khai sáng đầu óc, la lên, “Vậy ông liền tiến về trước một bước hả?” Giám đốc Vương lắc đầu, “Tôi lui về sau một bước.” Tôi lơ mơ không hiểu, “Vô lý quá, như thế sao lại phân tôi và ông cùng một nhóm?” Giám đốc Vương, “Bởi những đồng nghiệp khác tất cả đều lui hai bước!” Tôi, “...”>.

Chương 37: Đồng hành

Ra khỏi công ty, bầu trời quang đãng xanh trong không gợn mây, không khí mát mẻ trong lành, thật sự rất thích hợp để đi chơi !

Đáng tiếc, người đồng hành với tôi lại là giám đốc Vương, cùng ông ta đồng hành, tôi thật chẳng có tí hào hứng nào cả, xem ra chuyến đi chơi sở thú hôm nay nhất định chán chết đi được. Bởi vì lúc này giám đốc Vương mất thời gian tìm tôi khắp nơi, lúc này những đồng nghiệp khác đã xuất phát hết, cứ tưởng rằng hôm nay đã đủ bi kịch lắm rồi, ai ngờ giờ càng bi kịch hơn nữa là, xe đạp tốt đều bị người khác lấy hết, chỉ còn sót lại chiếc xe đạp này, tôi chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung nó — vô cùng thể thảm. Tôi cẩn thận lấy một ngón tay đụng đụng chỗ ngồi phía sau xe, chỉ thấy gỉ sắt rơi xuống đường, có thể tưởng tượng được nếu tôi mà ngồi lên đó, thế nào cái quần màu be hôm nay cũng dính toàn gỉ sắt cho xem. Do dự hồi lâu, tôi thật không tìm ra lý do thuyết phục để bản thân ngồi lên, vì thế dè dặt hỏi, “Giám đốc Vương, tôi có nhất thiết phải ngồi chiếc xe đạp này đến sở thú không?” Giám đốc Vương về mặt nghiêm túc, “Hết cách rồi, vì để phù hợp với chủ đề vui chơi lần này, bảo vệ môi trường xanh, thư ký Hạ cô ráng chịu chút đi.” Tôi nghiêm túc nghĩ nghĩ, đề nghị, “Hay thôi đi bộ đi? Vậy cũng là bảo vệ môi trường xanh mà!” “...” Giám đốc Vương im lặng rồi lại lặng yên, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, cứ nhìn chăm chăm phía sau lưng tôi, như thể người đang chết đói chết khát nhìn thấy hi vọng vậy. Tôi ngờ ngợ quay đầu nhìn theo ánh mắt của ông ta, trong nháy mắt, hai mắt tôi cũng sáng rực, không cần soi gương cũng biết, hai mắt tôi và giám đốc Vương đều tròn to y chang nhau, có khi ánh mắt còn khát khao hơn cả ông ta nữa! Lục Tuyền Chi vịn một bộ quần áo thoải mái sạch sẽ, chạy chiếc xe đạp mới tinh đứng phía sau cách tôi không xa, ngón tay thanh mảnh nắm tay lái, đôi mắt đen trong trẻo nồng nàn nhìn tôi cười. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người chạy xe đạp thoải mái phong độ đẹp trai như thế, mà người con trai tuần tú đó bây giờ đã thuộc về tôi, nghĩ thế, tim tôi tràn ngập hạnh phúc vui tươi hải long cực kỳ. Giám đốc Vương đảo mắt nhìn tôi và Lục Tuyền Chi, vội nói, “Tổng giám đốc đã đến, tôi đi trước đây, bye bye, gặp lại ở sở thú!” Nói xong, không đợi tôi phản ứng, ông ta đạp xe nhanh như tên bắn rời khỏi, vèn vèn lưu lại bóng lưng sung sướng hơn hờ. “Đỉnh đỉnh đỉnh...” Tiếng kèn xe êm tai vang lên, Lục Tuyền Chi cười nhạt nhìn tôi, “Cô gái ngốc, đứng thử ra đó làm gì thế? Lên xe.” Tôi vui vẻ tí từng đi qua, “Tổng giám đốc, không phải trước giờ anh không tham gia mấy hoạt động này sao?” Anh thẳng thừng trả lời, “Lúc trước anh thấy, đi sở thú nhìn mấy con đười ươi chơi đùa rất nhàm chán.” Tôi hiếu kỳ hỏi, “Thế giờ hết nhàm chán rồi hả?” Anh lắc đầu, “Bây giờ vẫn còn cảm thấy rất nhàm chán.” Tôi không hiểu, “Vậy sao hôm nay anh lại đi?” Anh nghiêm túc đáp, “Vi hoạt động hôm nay có em.” Lòng tôi tựa như bong bóng sắc sỡ sắc màu nổ đom đóp, anh quả nhiên đến vì tôi, bởi vì có tôi, cho nên anh mới phá lệ tham gia hoạt động mà anh cho là rất nhàm chán. ... Ngay tại lúc tôi cảm động vô bờ bến, lại nghe anh chậm rãi nói tiếp, “Anh thấy, nhìn em chơi còn thú vị hơn mấy con vật kia.” Tôi, “...” Anh đây là khen tôi sao? Có ai khen người ta mà vậy sao? Có muốn tôi từ chức đôi nghề làm ở sở thú luôn không? Tức giận thở hắt lên ngồi yên phía sau, tôi vỗ lưng Lục Tuyền Chi nói, “Đi thôi, có thể xuất phát!” Anh hơi nghiêng đầu nói, “Tay của em.” Tôi khó hiểu, “Tay của em thì sao?” Anh do dự chốc lát, “Anh chạy xe đạp không vững, em hiểu rồi chưa?” “À! Em hiểu rồi!” Tôi hiểu thấu đáo, gật đầu, “Ý của anh là, đến lượt em đạp xe chờ anh?” Khuôn mặt điển trai của anh tối sầm, nghiêng rằng nghiêng lợi găm gờ nói, “Hạ Diệp, trên thế giới này còn ai ngốc nghếch hơn em nữa không chứ?” Nói xong, trực tiếp nắm lấy hai tay tôi ôm eo của anh, về mặt lưng tôi không được tự nhiên, không nói một lời chạy xe thẳng đến sở thú. Tôi buồn rầu ôm eo anh, ông chủ Lục, anh cứ trực tiếp bảo tôi ôm anh chẳng phải được rồi sao? Gì mà nói chạy xe không vững, là người bình thường đều nghe không hiểu đấy! Xe chạy chậm chậm, những hàng cây hai bên đường dần dần mất hút, gió vi vu thổi qua tai, ánh mặt trời chiếu lấp lờ mang theo tia nắng ấm áp, khiến tâm trạng tôi nhẹ nhàng thoải mái, toàn thân thả lỏng rất nhiều. Chiếc áo của Lục Tuyền Chi toả ra mùi thơm bột giặt nhàn nhạt, đây là hương thơm rất đặc trưng, khiến tôi không kìm được tựa đầu vào, đôi má nhẹ nhàng áp trên lưng anh. Lúc tôi dựa vào, Lục Tuyền Chi hơi cứng đờ, nghiêng đầu như lơ đãng nhìn tôi, chớp mắt lại xoay đầu tiếp tục chuyên tâm lái xe, cũng trong khoảnh khắc tíc tắc ấy, tôi nhìn thấy anh nở nụ cười thầm thiết. Xe từ từ chạy trên đường, hai tay siết sao ôm lấy eo anh, khoảng cách gần đến nỗi cảm nhận được hơi thở của anh, bỗng nhiên đáy lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc vô vàn. Đang lúc tôi chìm đắm trong mặt ngọt tình yêu, xe bỗng nhiên dừng lại bên đường. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bất mãn hỏi, “Sao vậy? Mới chạy chút xíu đã hết hơi rồi hả?” Lục Tuyền Chi nghiêng mặt qua, bất đắc dĩ nói, “Không phải anh hết hơi, mà bánh xe sau xì hơi rồi.” “Hả?” Tôi nghe xong vội vàng nhảy xuống xe, cúi đầu ngó, quả nhiên cái bánh xe sau chẳng biết bị xì từ lúc nào, tôi ngoa ngoắt lắc đầu, “Chiếc xe nhìn đẹp đẽ, ngon lành thế mà không dùng được, chất lượng cũng kém nữa!” Lục Tuyền Chi nhướn mày nhìn tôi, không đồng ý lắc lắc đầu, ung dung nói, “Xe này đạt tiêu chuẩn chất lượng đấy, anh nghĩ vấn đề có lẽ do điều kiện thể trọng khách quan của em!” “...” Tôi bức tức im lặng, nhưng nghĩ lại chắc cũng có thể lắm chứ, vì thế quyết đoán lãng sang chuyện khác, “Vậy làm sao bây giờ?” “Em ở đây chờ anh, anh qua bên kia bơm bánh xe.” Nói xong, anh có ý nhìn tôi từ trên xuống dưới, mỉm cười dắt xe đi qua phía đối diện, tức! Đứng tưởng là tôi không thấy anh chệch dáng người tôi đó nha! Tôi rầu rĩ cúi đầu xuống, ảo não đánh giá bản thân, đứng rồi, gần đây hình như có mập lên chút xíu, sao có thể vậy chứ! Người ta thường nói con gái khi yêu bao giờ cũng vui tươi đẹp lên hết sao? Tại sao chỉ có mình tôi là đáng người ngày càng biến dạng thế hả? Ngay khi tôi rầu rĩ trăm mối tơ vò, một người đàn ông trung niên mũ đeo kính đen quần áo đơn sơ, tay trái cầm một cây gậy bằng gỗ, tay phải bưng cái chén bẻ đi tới, dừng lại cạnh tôi, líu ríu đáng thương nói, “Cô gái xinh đẹp khá ái, xin rú lòng thương xót, xin thương xót...” Nghe xong lời này, tôi đang phiền muộn về dáng người, bỗng nhiên mở cờ trong bụng, lập tức phóng khoáng hào phóng lấy chút tiền lẻ trong túi cho ông ta. Người nọ vội vàng xoay người nói lời cảm ơn, cầm tiền khấp khiêng đi về phía trước. Lúc này Lục Tuyền Chi đã bơm bánh xe xong trở về, nhìn thấy ông già ăn xin rồi đi, nhàn nhạt nói, “Anh nhớ bình thường em rất keo kiệt mà, hơn nữa nhìn người này cũng giống già mù gạt tiền, giờ ra đường toàn là lừa đảo không, em sao lại ngốc đi cho ông ta tiền?” Tôi vui sướng cười nói, “Tổng giám đốc, anh không thấy lúc này ông ta khen em là cô gái xinh đẹp khá ái sao?” “Hả? Ông ta gọi em vậy sao?” Lục Tuyền Chi kinh ngạc, lập tức tỏ ra thành thật chống cảm nói, “Xem ra anh hiểu lầm ông ta rồi, ông ta quả thật bị mù.” Tôi, “... = =” Ngồi lại lên xe đạp, lần này cuối cùng cũng thuận lợi đến sở thú, đây vốn là sở thú quy mô lớn trong thành phố, giá vé ngày thường cũng rất cao, cho nên tôi chưa từng tới lần nào, lần này do công ty tài trợ, có thể nói là cơ hội ngàn năm khó được. Lúc tôi và Lục Tuyền Chi đang đi vào cổng, chuẩn bị đưa vé kiểm soát, nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang chạy về phía này. “Anh! Sao các người có thể như vậy? Tổ chức vui chơi mà không kêu em, em chẳng lẽ không phải nhân viên sao? Sao không nói em biết chứ? Tại sao? Hả?” Chỉ thấy cậu ta quơ tay tùm lùm, thờ phỉ phò đi nhanh như chạy, bộ dạng tức giận la ó đỉnh tai nhức óc. Lục tiểu đệ nói xong liền đưa vé cho bảo vệ gác cổng, chỉ vào tôi và Lục Tuyền Chi, cổ ý nhấn mạnh nói, “Tôi cùng đi với bọn họ đấy!” Tôi vội vàng nhắc nhở chú bảo vệ, “Đúng vậy, chú phải ghi nhớ cậu ta, mắc công lúc cậu ta đi ra với chúng tôi, chú lại hiểu lầm chúng tôi trộm khi đem về nhà!” Lục tiểu đệ, “...”

Chương 38: Mẹ chồng

Ba người chúng tôi cùng đi trong sở thú, tôi cứ như đứa trẻ mới được đi chơi lần đầu, thấy cái gì cũng mới lạ, hào hứng đứng ở rào chắn tìm kiếm mấy con vật đang rúc trong bụi cỏ, Lục Tuyền Chi đi theo bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, thỉnh thoảng còn kiên nhẫn nói cho tôi nghe tên mấy con vật mà tôi chưa từng thấy bao giờ.

Lục tiểu đệ không cam tâm bị phớt lờ, đi tới bắt đầu la hét ầm ĩ, “Anh, anh vẫn chưa trả lời em, chuyến đi lần này sao không có phần em?” Tôi xoay đầu lườm cậu ta, cố ý chọc giận cậu ấy, “Bởi vì theo quy định của hoạt động này, phải là nhân viên chính thức mới được tham gia, cậu chỉ là nhân viên vệ sinh ở công ty chúng ta mà thôi, tôi đa chỉ có thể coi là một nửa công nhân.” Lục tiểu đệ nổi giận đùng đùng trừng mắt liếc tôi, “Anh, anh xem chị ta nói kia? Anh nói câu công bằng đi chứ?” Lục Tuyền Chi nhướn mày, sắc mặt nghiêm túc xoay qua nhìn tôi, “Hạ Diệp, em nói vậy không đúng.” Thấy có người nói giúp cho mình, Lục tiểu đệ còn cười đắc ý hơn hồi nãy, nhướn mày ra vẻ khiêu khích nhìn tôi. Đang lúc cảm thấy bản thân bị lép vế, thì nghe Lục Tuyền Chi nghiêm trang nói tiếp, “Nói chính xác thì Tiểu Khiêm vẫn còn trong kỳ thực tập, cũng chưa chính thức được tuyển, phải nói là một nửa nhân viên cũng chẳng phải.” Khuôn mặt đắc chí của Lục tiểu đệ bỗng nhiên cứng đờ, vẻ mặt nhăn nhó như trái khế quạ, “Anh rõ ràng đang giúp chị ta mà, anh, em thấy tốt nhất anh nên tỉnh lại đi, rốt cuộc anh có coi em là em trai anh không?” Vừa nói xong, chúng tôi đứng lúc đi đến chuồng khỉ, cậu ta chỉ tay vào người tôi và hỏi, “Anh, nếu như giữa em và chị ta, anh phải đẩy một người vào để khỉ ăn, anh sẽ đẩy ai?” Lục Tuyền Chi ngó người, lập tức đưa tay vuốt đầu Tiểu Khiêm đầy yêu thương, “Này còn phải hỏi nữa sao, đương nhiên là đẩy em rồi.” Lục tiểu đệ tức giận đến mức máu, “Tại sao? Chẳng lẽ anh không hề quan tâm em trai anh hả?” Thấy bộ dạng lồng lộn của cậu ta quá đáng thương, tôi tốt bụng đi lên vỗ vai an ủi cậu ấy, “Anh của cậu thật ra không phải không quan tâm cậu, mà là anh ấy suy nghĩ thấy cậu sẽ không gặp nguy hiểm.” “Thiệt hả?” Sắc mặt Lục tiểu đệ lúc này mới vui được đôi chút, mặt tràn đầy hi vọng hỏi, “Tức là sao?” Tôi chống cằm, thành thật trả lời, “Bởi vì bộ dạng của cậu cũng đâu khác gì con khỉ, cậu mà vào đó thế nào nó cũng nghĩ cậu là đồng loại cho xem, không những không ăn thịt cậu, thậm chí còn chia ít đồ ăn cho cậu nữa đó.” Lục tiểu đệ, “...” Cuối cùng, bạn Lục Tiểu Khiêm cũng đã giác ngộ, quyết chí ngậm miệng không nói chuyện với tôi cho đến cùng, một mình một người ôm bao đồ ăn cho động vật yên lặng đi phía sau, kiên quyết cách xa chúng tôi ba mét. Tôi rảnh rỗi không việc gì nên liền hỏi ông chủ Lục, sao không cho thăng nhóc ấy giữ chức gì ở công ty, mà cứ nghỉ cách ép cậu ta từ chức, cứ tưởng ông chủ Lục là người vô cùng độc ác kiêu kiết, câu trả lời lại ngoài ý muốn của tôi. Thì ra, thăng nhóc Lục Tiểu Khiêm không chịu đi du học, muốn xông pha vào đời, mà ông chủ Lục thì hi vọng cậu ta có thể ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, bởi thế mới cố ý sắp xếp cho cậu ta làm công việc nhân viên vệ sinh cực khổ này, muốn cậu ta biết khó mà lui, do đó hai người cứ ngầm ngầm đối nghịch nhau. Nghe đến đó tôi cảm thấy ngạc nhiên, vì thế bèn hỏi, “Chuyện đó đến lượt cậu ta quyết định sao, chú Lục có Lục không lo cho cậu ta à?” Lục Tuyền Chi thờ dãi, ánh mắt hiện lên sự bất đắc dĩ, “Họ bận nhiều việc, không rảnh lo mấy chuyện nhỏ nhặt này.” Tôi hứng thú truy hỏi đến cùng, “Bận gì?” Anh nhìn tôi, đôi mắt đen láy chợt loé, “Em muốn biết sao?” Tôi nghe theo lòng mình, gặt mạnh đầu, vì thế ông chủ Lục trầm ngâm một lúc, sau đó trịnh trọng nói, “Được rồi, vốn định rèn luyện em kiên cường hơn mới dẫn em về nhà, nhưng bây giờ em đã chủ động rồi, lựa ngày khác không bằng hôm nay, tối nay anh sẽ dẫn em về gặp ba mẹ.” “...” Tôi lơ ngơ nhìn anh, cảm thấy mờ mịt, anh muốn dẫn tôi về nhà ra mắt ba mẹ chồng? Nghĩ tới đây, mặt tôi đỏ lên, trong lòng vui mừng lại có chút căng thẳng, vui mừng chính là ông chủ Lục ý định dẫn tôi về nhà gặp ba mẹ anh, chẳng lẽ đã chọn sẵn ngày kết hôn luôn rồi hả? Căng thẳng chính là con dâu xấu cuối cùng rồi cũng phải gặp ba mẹ chồng, đến lúc đó họ sẽ hài lòng về tôi chứ? Tuy nhiên, cái câu trước đoạn đó là ý gì? Cái gì mà ý định rèn luyện tôi kiên cường hơn rồi mới dẫn về nhà? Mãi cho đến khi ra khỏi sở thú, tôi cũng không thể hiểu được lời đó có ý gì, Lục Tuyền Chi miệng kín như bưng, hỏi thế nào cũng chẳng chịu nói. Lúc đi ra, có một người bán chó trước cổng sở thú, con chó lông xù màu trắng rất dễ thương, tôi phấn khởi đi đến mua một con, cẩn thận ôm nó vào lòng, vuốt cái đầu nhỏ của nó, khúc khích cười nói, “Cục cưng, đói bụng không? Đi với chị về nhà ăn nha!” Đúng lúc này, có cái tay xuất hiện trên đầu tôi, nâng đầu lên thì thấy Lục Tuyền Chi miệng cười vui vẻ, bắt chước bộ dáng lúc nãy của tôi, nhỏ nhẹ cười nói, “Cục cưng, đói bụng không? Đi với anh về nhà ăn nha!” “Xê ra!” Tôi bực dọc vuốt móng của nó, chợt nhớ ra một điều rất quan trọng, “Tổng giám đốc, lần đầu đến nhà anh, em có phải nên mua chút quà gặp mặt không?” “Quà gặp mặt?” Lục Tuyền Chi lắc đầu, bình thân chậm rãi nói, “Cái đó bình thường dùng để ghi điểm trước mặt phụ huynh thôi, còn em, hoàn toàn không cần phải đưa quà gặp mặt để ghi điểm gì cả.” “Thật không?” Tôi vừa mừng vừa lo nhìn anh, cười đến mặt híp thành một đường dài, “Chẳng lẽ anh thấy em đạt điểm tối đa rồi, nên không cần phải quà gặp mặt gì hết hả?” Lục Tuyền Chi chậm rãi lắc đầu, cười như không cười nghiêng đầu ngoảnh tôi, “Ý của anh là, tổng điểm của em đã là số âm rồi, cho dù có đưa quà gì đi nữa cũng khó lòng đạt tiêu chuẩn, cho nên không cần phải phiền phức như thế.” “...” Tôi hậm hực lườm anh, chẳng lẽ thật sự kém đến vậy sao? Không được, cho dù ghi thêm điểm cũng không đủ tiêu chuẩn, nhưng ít nhất cũng không được thiếu quá nhiều, nghĩ vậy, tôi vẫn một mực kiên trì muốn đưa quà gặp mặt. Lục Tuyền Chi khó xử chống cằm suy nghĩ, đôi mắt bình tĩnh bỗng loé sáng, quyết đoán chỉ con cún nhỏ trong ngực tôi, “Vậy tặng nó đi.” Đây là một căn biệt thự phong cách cổ xưa, phía trước có một cái sân nhỏ, trồng đủ loại cây và hoa, căn biệt thự được bao bọc bởi màu xanh ngát của cây cối, không chỉ trông giản dị và tự nhiên, mà còn là một nơi nghỉ ngơi thanh thần nhàn nhã. Tuy nói hoàn cảnh nơi này làm người ta vui vẻ thoải mái, nhưng lúc đứng trước cửa, tôi khần trương đến độ hai tay không ngừng vò góc áo, cũng bởi vì những lời nói lúc nãy của ông chủ Lục lại càng khiến tôi thêm sợ hãi, chẳng lẽ hai phụ huynh nhà họ Lục khó gần lắm sao? Ngay khi tôi thấp thỏm lo lắng, mồ hôi chảy ròng, một bàn tay bỗng nhẹ nhàng ôm chặt tôi, tôi vô thức ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt đen láy trong veo của Lục Tuyền Chi, anh dịu dàng nói với tôi, “Sao vậy? Chỉ là gặp mặt ăn bữa cơm thôi, em không cần khần trương thế.” Lời nói dịu dàng của anh có tác dụng rất lớn, tôi ít nhiều cũng đã yên tâm hơn, nhưng vẫn kim lòng không được hỏi anh, “Nhưng mà lỡ họ không thích em thì sao?” Lục Tuyền Chi vỗ tay tôi, an ủi, “Cô bé ngốc, đừng nghĩ nhiều như vậy, anh cảm thấy họ sẽ thích em thôi.” Nói xong, thấy tôi vẫn còn hồi hộp, tiếp tục nhỏ nhẹ nói, “Hơn nữa cho dù họ không thích em, nhưng lòng anh đã quyết, không ai ngăn cản được chuyện của chúng ta.” “Thiệt sao?” Tôi trừng to mắt hơn hớn nhìn anh, cõi lòng chờ mong hỏi, “Nếu lòng anh đã quyết, họ dù thích em hay không cũng chẳng phải vấn đề lớn, thế tối nay em không vào có được không?” Sắc mặt Lục Tuyền Chi tối sầm, không nói hai lời, dùng cách làm hiệu suất nhất từ trước đến giờ, kéo tôi đi thẳng vào nhà, Lục tiểu đệ cũng háo hức muốn xem kịch vui, hấp tấp đi theo sau. Tôi hồi hộp cứ nhìn chằm chằm dưới chân, chỉ nghe thấy tiếng nói trong trẻo của Lục Tuyền Chi giới thiệu, “Ba mẹ, cô ấy tên Hạ Diệp, hôm nay con có tình dẫn cô ấy về ra mắt ba mẹ.” Tôi hơi ngẩng đầu lên, lễ phép chào, “Chào bác trai, bác gái.” Ngay lần đầu nhìn thấy mẹ Lục, tôi thờ phào nhẹ nhõm, bắt kẻ bề ngoài hay ánh mắt đều toát lên vẻ hiền lành ưu nhã, thấy tôi bước tới, bà lập tức đứng dậy khỏi sofa, mang dép lê chạy chậm đến, thích thú đánh giá tôi, sau đó còn thân thiết nắm tay tôi và hỏi, “Con chính là cô gái mà Tuyền Chi nhà bác thích đó hả?” Dứt lời, liền quay sang dặn dò hai đứa con trai của mình, “Tuyền Chi, còn không mau rót nước? Tiểu Khiêm, con đi lấy chút đồ ăn đi, lần đầu tiên người ta đến nhà chúng ta, phải tiếp đón chu đáo chứ.” Căn dặn xong lại nắm chặt tay, nhìn tôi chăm chú, vừa gật đầu hoà mẫn vừa nói, “Ồi chào, thật xinh, lớn lên rất xinh, tính tình cũng tốt, coi như không tệ!” Mẹ Lục thân

thiết hiên lành vậy mà trước đó tôi còn lo lắng không đâu, đều do tên khốn Lục Tuyền Chi cả, tự xưng nói bóng nói gió làm tôi sợ, còn khiến tôi lo lắng không thôi. Tôi được khen mà cả người bay lên tận trời xanh, tuy là mở cở trong bụng, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra khiêm tốn, “Đầu cô, bác gái quá khen, đáng về với tính tình của con có gì đặc biệt sao?” Mẹ Lục tha thiết nhìn tôi, “Cái con bé này, còn khiêm tốn nữa chứ. Nói con biết, gần đây bác đang xem bộ phim truyền hình rất hay rất hài, trong đó có nhân vật nữ chính cũng đặc biệt khôi hài đặc biệt đáng yêu, nhưng mà bác thấy con còn đáng yêu và khôi hài hơn nhân vật nữ đó, nếu mà đổi thành con diễn, chắc bộ phim đó sẽ còn hài và hay hơn bây giờ nữa.” Tôi nghe mẹ Lục liền thoáng nói không ngớt mà đầu óc tôi xoay vòng vòng, nhưng vẫn nghe được trong lời nói bà ấy đang khen tôi, ý nói nhân vật nữ chính trong phim đó không bằng một góc tôi, tuy lời khen này quá lớn, nhưng tôi vẫn rất thích, miệng cười toe toét, “Thật vậy sao? Bác nói thế làm con không dám nhận.” Mẹ Lục cười, “Bác nói đều là lời thật lòng, đứa nhỏ này, bác mới gặp mà đã thích con rồi đó!” “Cám ơn bác gái.” Tôi cười tỏ ra thẹn thùng, chợt nhớ tới một chuyện, tò mò hỏi, “Đúng rồi, bác gái, bộ phim truyền hình gần đây bác coi tên là gì?” Bác gái, “Chị Mã Nhân Rồi!” Tôi, “... >

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cầu hôn

Lúc này đây, từ sâu thẳm trong đáy lòng tôi rất khâm phục hai anh em nhà họ Lục, thử nghĩ xem, có ba mẹ có phong cách riêng không giống với những bậc cha mẹ khác, cũng đủ hiểu bọn họ phải lớn lên trong hoàn cảnh thế nào rồi...

“Khục khục...” Tiếng ho trầm thấp của ba Lục vang lên, phá vỡ bầu không gian yên tĩnh giữa mọi người, quở trách mẹ Lục, “Được rồi, hôm nay Tuyền Chi lần đầu dẫn bạn gái về nhà, người làm mẹ như bà không phải nên làm chút gì đó sao?” Nói xong, mắt liếc vào nhà bếp, hiển nhiên ám chỉ kêu bà đi nấu cơm. Mẹ Lục nghe xong liền hiểu ra, nhưng lại đứng dậy đi một vòng, hào hứng hỏi, “Đúng rồi, các người xem cái váy hôm nay tôi mặc đẹp không? Biết hôm nay con trai cưng dẫn bạn gái về nhà, tôi dành nửa tiếng để chọn bộ váy này đó.” Tôi im lặng nhìn bộ váy màu đỏ lòe loẹt của mẹ Lục, còn hai anh em nhà họ Lục đồng thanh cất lời khen không ngớt, “Rất đẹp, mẹ mặc bộ này vào không những đẹp mà còn trẻ ra rất nhiều!” Lục Tuyền Chi ngồi cạnh bỗng kéo ống tay áo của tôi, lặng lẽ nháy mắt với tôi, tôi vội vàng phụ họa gật đầu nói theo, “Đúng đúng, bác gái mặc bộ này trông trẻ ra rất nhiều, đẹp vô cùng.” Mẹ Lục nghe xong vui vẻ ra mặt, cả khuôn mặt tươi rói rạng rỡ, chỉ có mình ba Lục là lắc đầu, vẻ mặt nghiêm nghị nói, “Tuy cái váy này nhìn rất đẹp, nhưng mà cái váy đẹp nhất của bà đâu phải cái này đâu, mẹ của tụi nhỏ, tôi thấy giờ bà nên mặc ngay cái váy đẹp nhất kia đi.” “Ồ? Váy sao?” Hai mắt mẹ Lục loé sáng, vội hỏi, “Cái váy nào?” “Tập dề!” Ba Lục đáp gọn lộn, nói xong còn kéo tay mẹ Lục, dịu dàng nịnh nọt để nghị, “Tụi nhóc hôm nay không phải đi sở thú chơi sao? Đi hơn nửa ngày chắc cũng đói bụng rồi, chúng ta giờ có phải nên làm cơm cho tụi nó ăn không?” “Ông nói tập dề là cái váy đẹp nhất của tôi, tôi rất đồng ý.” Mẹ Lục mỉm cười gật đầu nói, thỉnh thoảng lại đổi giọng, “Tuy nhiên, thường thì phụ nữ không nên mặc chiếc váy đẹp nhất, cho nên ba của tụi nhỏ à, hôm nay vẫn là do ông nấu!” Ba Lục, “...” Nhìn ba Lục đáng thương cuối cùng bị ép buộc mang tập dề đi nấu cơm, tôi không khỏi thầm đồng cảm với ông ấy, kéo nhẹ góc áo của Lục Tuyền Chi, hỏi anh, “Tổng giám đốc, bình thường nhà anh đều như vậy hả? Sao em thấy địa vị trong nhà của bác trai rất thấp!” “Bình thường không phải thế đâu.” Lục Tuyền Chi hơi nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai tôi. Vậy tốt rồi, sự đồng cảm trong tôi vơi đi chút ít, ai ngờ lại nghe anh nói tiếp, “Thường thì không phải địa vị trong nhà của ba anh rất thấp, mà hoàn toàn không có địa vị gì cả, tại hôm nay có em đến, cho nên ba anh mới có quyền lên tiếng thôi.” Tôi, “...” Cái này mà gọi là có quyền lên tiếng hả? Lời ba Lục nói bị mẹ Lục phớt lờ, so với không nói chẳng phải y như nhau sao? Ba Lục thật đáng thương! “Hai đứa thì thăm cái gì thế?” Mẹ Lục bỗng nhiên hỏi, tôi lập tức ngồi thẳng người, cười lắc tay, “Dạ không có, không có gì, con chỉ nói vài câu với anh ấy thôi.” Mẹ Lục tỏ ra là người từng trải nhìn tôi, “Thanh niên yêu nhau cứ dính nhau như sam vậy đây, gấp cái gì, sau này kết hôn còn nhiều cơ hội nói chuyện mà.” Nói xong, còn cười thân thiết, vẫy tôi lại, “Tiểu Hạ, con lại đây ngồi này, lâu rồi không ai nói chuyện với bác, hai chúng ta ngồi trò chuyện với nhau một lát nào!” Tôi gật nhẹ đầu dịch sang chỗ bà, thì thấy Lục Tuyền Chi và Lục tiểu đệ nhìn tôi với ánh mắt cảm thông, tôi chả hiểu vì sao, chỉ là nói chuyện thôi mà, có gì mà quá đầu chứ? Lúc ngồi xuống cạnh mẹ Lục, bà đột ngột phản kích vẫy hai anh em nhà đó, “Đứng rồi, hai đứa con cũng đang rảnh, lại đây nói chuyện với mẹ luôn đi!” Lời vừa nói ra, hai anh em họ đồng thời đứng dậy, đồng thanh đồng tiếng thốt lên, “Mẹ, tụi con đi giúp bà rửa rau!” Tôi không khỏi hiểu kỳ, hai người họ từ khi nào trở nên siêng năng thế? Còn chủ động đi làm nội trợ nữa chứ! “Vây đi đi.” Mẹ Lục khoát tay, hai người kia hấp tấp đi thẳng vào nhà bếp, cuối cùng Lục Tuyền Chi còn nhìn tôi thật lâu, như bảo rằng: anh đi đây, em bảo trọng! Vì thế, trong phòng khách chỉ còn hai người chúng tôi, mẹ Lục nhìn tôi với ánh mắt hiền hoà, cất tiếng nói nhỏ nhẹ, “Tốt rồi, Tiểu Hạ, chúng ta bắt đầu nói chuyện đi.” Tôi gật đầu theo, “Dạ, bác gái.” Sau đó bà nhìn tôi đắm đuối, tôi khó hiểu nhìn bà, hai người im lặng lặng yên lại yên lặng. Trải qua ít phút quý giá này, bà bỗng nhiên ù rử nói, “Sao thế? Sao không nói gì vậy? Đứa nhỏ này, chả lẽ thấy bác lớn tuổi, không muốn nói chuyện với bác hả?” “Dạ không, không phải.” Tôi quỳnh quáng cả lên, nhanh chóng vất óc tìm chủ đề để nói, “Đúng rồi bác gái, cái váy mà bác mua đó, kiểu dáng và màu sắc đều rất đẹp!” Tôi vừa nói, vừa suy nghĩ chủ đề về chiếc váy, đã thấy bà vui mừng ra mặt khi nghe tôi khen, hào hứng ngút trời, “Sáng nay bác và thím Vương hàng xóm đi mua đồ ăn, cửa hàng hải sản bán của vừa to lại tươi ngon, dùng để làm thịt kho tàu nhất định sẽ rất ngon, giờ nghĩ mà thấy thèm.” “...” Tôi nín thinh, cố gắng phối hợp với bà, liền đổi chủ đề, “À, bác gái rất thích ăn của sao?” Mẹ Lục nói, “Tháng trước bác mới đi Hawaii, con không biết đó thôi, chỗ đó cảnh đẹp tuyệt vời, du lịch rất thoải mái! Con có cơ hội nhất định phải đi thử đi!” “...” Tôi cố kiềm chế nội thương trong lòng mình xuống, giả bộ hứng thú hỏi bà, “Dạ, có cơ hội nhất định con sẽ đi. Mà bác đi chơi cùng ai vậy?” Mẹ Lục bỗng nhiên tiếc nuối lắc đầu, “Ồi, thật là đáng tiếc, tôi qua quên xem đoạn kết của bộ phim kia rồi, không biết đôi uyên ương mệnh khổ đó cuối cùng có sống bên nhau không nữa.” “...” Tôi choáng váng cả đầu, nhưng mặt vẫn tỏ ra rất quan tâm, rất ngạc nhiên, “Váy sao? Thế bộ phim truyền hình đó tên gì thế bác?” Mẹ Lục nghĩ nghĩ, “Hình như tên là ‘Tang lễ Hồi giáo’, con không biết đó thôi, bác xem mà cảm động muốn chết.” Tôi lập tức phản chấn, chủ đề lần này cuối cùng cũng không thay đổi xoành xoạch nữa, mẹ Lục rốt cục đã chịu trả lời câu hỏi của tôi rồi, ngay lúc lòng tổn thương của tôi chuyển biến tốt đẹp, ai ngờ lại nghe mẹ Lục buồn bực nói tiếp, “Tiếc là quyển sách đó không biết bác để đâu rồi, tìm cả ngày trời cũng chẳng nó đâu cả.” Tôi, “...” Ông trời ơi, ông cứ dứt khoát giáng thiên lôi đánh chết con đi! Cứ như vậy, tôi và mẹ Lục nói chuyện gần cả tiếng đồng hồ, bà chuyển đề tài nào, là tôi chuyển theo đề tài đó, đến lúc sau này tôi gần như cảm thấy mình sắp hoá điên rồi. Mãi cho đến khi ba Lục bưng chén đĩa từ nhà bếp ra tuyên bố ăn cơm, tôi mới được giải thoát, tuy giờ cũng không phải rất đói, nhưng nhìn một bàn đầy đồ ăn, lần đầu tiên tôi lại muốn ăn nhanh rút gọn! Dùng tốc độ ánh sáng để ăn cơm tối xong, Lục Tuyền Chi tuân mệnh lái xe đưa tôi về, ngồi co ro trên ghế phụ, tôi cảm thấy kiệt sức, Lục hồ ly thì lại sung sướng vô cùng, vừa lái xe thành thực, vừa nói chuyện với tôi, “Lúc này mẹ nói nhỏ với anh, mẹ rất hài lòng với cô con dâu tương lai này, còn nói là trò chuyện

rất hợp rơ.” Tôi đau khổ không thôi, “Tổng giám đốc, anh tha cho em đi, mẹ của anh nói chuyện với em mà cứ như đàn gảy tai trâu vậy đó!” Anh cười như không cười, nhướn mày nhìn tôi, “Giờ anh mới biết em là trâu đấy, cùng lắm chỉ giống heo thôi.” Tôi ỉu xiu ngó anh, “Đừng giỡn nữa, em đang nói nghiêm túc mà, mẹ của anh quá mạnh mẽ, em hoàn toàn không phải đối thủ của bà đâu!” Anh bỗng nhiên chen ngang, “Mẹ chúng ta.” Tôi, “Hả?” Anh, “Không phải mẹ của anh, là mẹ chúng ta.” Tôi, “” Xe dừng trước cổng cư xá, Lục Tuyền Chi nghiêng người, nhìn tôi chăm chú, “Hạ Diệp, anh có vài lời muốn nói với em.” Tôi lúc này chỉ thấy chóng mặt, lập tức chạy trốn xuống xe, “Tổng giám đốc, hôm nay em rất mệt, có gì thì mai nói sau!” Dứt lời, vội vã chạy thẳng vào nhà, vào đến nhà thì thấy mẹ ngồi đang ăn hột dưa, tôi bỏ nhào đến ôm chặt bà, lòng đã hiểu thấu đáo và sâu sắc, lập tức hô lên, “Mẹ à, con sai rồi, trước giờ con thấy mẹ là người hiếm có, giờ mới nhận ra, kỳ thực mẹ vẫn còn bình thường như ai!” Mẹ quăng vỏ dưa vào trán tôi, “Cái con nhò này, nói gì vậy hả! Mẹ của con khi nào không bình thường hả?” Tôi vẫn ôm chặt bà, gào to từ đáy lòng, “Mẹ, con yêu mẹ!” Bà khó hiểu liếc tôi, chợt nhớ tới chuyện gì, nhìn tôi chăm chăm, lập tức chụp lấy bọc giấy trên bàn, “Đừng la nữa, cho dù con la banh cả cổ họng, mẹ cũng không chia hạt dưa cho con ăn đâu, chỉ còn nhiều đây thôi, một mình ăn còn không đủ nữa là!” Tôi, “...” Sức cùng lực kiệt lết về phòng, chưa thay đồ đã nằm phịch xuống giường, chợt điện thoại đổ chuông, tôi nằm trên giường nhắm mắt lại nhận điện thoại... “Alo, ai thế?” Tiếng Lục Tuyền Chi vang lên bên kia, giống như tác phong thường ngày của anh, quyết đoán trực tiếp nói, “Hạ Diệp, tháng sau chúng ta kết hôn!” Nhớ tới mẹ Lục đáng sợ kia, tôi có chút lưỡng lự, tôi cũng không muốn con trẻ vậy đã bị trói buộc trong xiềng xích hôn nhân, ít nhất thì trong lòng tôi cũng thừa nhận bản thân cần phải rèn luyện thêm một năm hoặc nửa năm nữa rồi kết hôn cũng không muộn, vì thế quyết chí giả vờ như không nghe thấy, “Alo alo, ai đầu dây thế? Nói chuyện đi chứ.” Anh nhàn nhạt trả lời, “Là anh.” Tôi: “Alo? Nói chuyện đi chứ, sao im lặng vậy?” Anh: “Sao? Em không nghe được à? Sao lại không nghe được nhỉ?” Tôi: “Đừng đúng! Em cái gì cũng không nghe được, chắc điện thoại hư rồi!” Anh: “... Hạ Diệp, em giỏi lắm” Tôi: “... = =”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Em bé

Sáng nay tôi vẫn như thường ngày đến công ty làm, nhưng mới vừa tới văn phòng Tổng giám đốc, thì đã thấy cả đám đồng nghiệp đang túm tụm ở bàn làm việc của tôi, kỳ lạ thật, sao hôm nay tự dưng tôi lại được quần chúng nhân dân đón chào thế? Mọi người đều đến tìm tôi tán gẫu sao?

Song, khi tôi nghi hoặc đi qua, lập tức bị một luồng oán khí làm cho khiếp sợ, mấy đồng nghiệp nữ nhìn tôi với ánh mắt ghen tị xen lẫn hâm mộ, thái độ thì khinh khỉnh, tôi chẳng hiểu tại sao mọi người lại xem tôi như kẻ thù không đội trời chung, cười gượng đến gần xem, tức thì hiểu rõ mọi chuyện ngay. Trên bàn làm việc của tôi, bất ngờ có đặt một bó hoa hồng đỏ tươi, bên cạnh bó hoa, còn có để một tờ giấy, phía trên còn viết bằng bút màu đỏ rất bắt mắt: Hạ Diệp, gả cho anh đi! Cái câu đó chưa phải là kinh khủng nhất, mà điều kinh khủng nhất chính là chữ ký quá khổ phía cuối lá thư: Lục Tuyền Chi. Tôi tức tối cầm lấy tờ giấy, thẳng thừng đẩy cửa đi vào văn phòng Tổng giám đốc, Lục Tuyền Chi đang thông dong thoải mái ngồi dựa vào ghế da, nhâm nhi tách cafe thơm nồng, thấy tôi đi vào mà chỉ thoáng liếc nhìn, từ tốn nói, “Em hôm nay tới hơi trễ.” Tôi hùng hổ bước tới, có tình gãi chân mạnh xuống sàn, cuối cùng lấy tay cầm tờ giấy đập mạnh xuống bàn, cau kinh hỏi, “Ông chủ Lục, có thể nói em biết, rốt cục cái này là sao hả?” Lục Tuyền Chi cũng cúi đầu nhìn, trầm ngâm đáp, “À... Cái này hả, rõ ràng là đang cầu hôn.” Khi thể bùng bùng, tôi tức tối phàn nàn, “Có ai mà cầu hôn vậy sao! Đã biết rõ mọi đồng nghiệp nữ trong công ty coi anh như bạch mã hoàng tử, vậy mà còn đánh trống khua chiêng cầu hôn để mọi người biết hết, chẳng phải biến em thành mục tiêu để mọi người bàn tán chỉ trích sao! Em lúc này suýt nữa là bị ánh mắt lang sói của bọn họ giết chết rồi, giờ em đã trở thành kẻ thù của mọi đồng nghiệp nữ trong công ty, sau này làm sao mà còn ở công ty được chứ!” Anh vừa suy ngẫm vừa khuấy cafe, nhướn mày đề nghị, “Anh thì lại có một biện pháp, có thể làm em thoát khỏi tình cảnh khốn cùng này.” Tôi vội vàng hỏi, “Biện pháp gì? Nói nghe xem.” Anh ung dung nhìn tôi, trả lời, “Thì em chấp nhận lời cầu hôn của anh, sau khi chúng ta kết hôn, coi như mọi chuyện đã rồi, họ sẽ không còn mơ tưởng gì đến anh nữa, đồng thời cũng sẽ không coi em là kẻ thù nữa.” Tôi rốt cục đã hiểu, thì ra con hồ ly thành tinh này đã mưu tính từ trước! Nói là cầu hôn, thực tế là bức hôn thì có! Nghĩ tới đây, tôi phần nộ và hực hực nhìn trừng trừng Lục Tuyền Chi, còn chưa kết hôn đã kiểm soát tôi chặt chẽ, sau khi kết hôn rồi thì tôi còn có thể tự do được sao? Lục hồ ly quan sát tôi, ưu nhã chống cằm hỏi, “Nhìn nét mặt em bây giờ, hình như không mấy tình nguyện chấp nhận lời cầu hôn của anh.” Tôi gật đầu lia lịa, nắm chặt hai tay thành nắm đấm, thái độ kiên định nói, “Em cực lực phản đối cưỡng ép kết hôn! Thế sống chết chiến đấu bảo vệ quyền tự chủ của phụ nữ!” “Được thôi.” Anh cười gật nhẹ đầu, lập tức cầm điện thoại trên bàn làm việc, bấm một dãy số, vừa cười nham hiểm nhìn tôi, vừa dùng giọng nói ỉu xiu và cô đơn, buồn bã nói, “Alo, giám đốc Vương đó sao? Ông mua rượu mang đến văn phòng tôi đi. À... Là thế này, Hạ Diệp cự tuyệt lời cầu hôn của tôi, giờ tôi rất khổ sở, muốn uống say một bữa...” Nghe tới đó mà tôi cũng đỡ người, anh hai oi, anh đây không cầm dao giết tôi luôn đi! Giám đốc Vương nổi tiếng là người nhiều chuyện nhất công ty, anh mà nói với ông ta như vậy, thế nào toàn bộ đồng nghiệp nữ trong công ty cũng biết tôi nhả tâm cự tuyệt, hơn nữa còn tổn thương người tình trong mộng của họ, khỏi nghĩ cũng biết bọn họ nhất định sẽ nổi giận đùng đùng, hận tôi đến thấu xương... Tôi gần như bỏ nhào qua, “Tổng giám đốc, em sai rồi, em cầu hôn anh được không, cầu mong anh lấy em!” Lục Tuyền Chi thoả mãn gật đầu, vừa cười vừa sờ đầu tôi, một bên thì cầm điện thoại nói, “Alo, giám đốc Vương đó hả? Không cần đi mua rượu nữa, ông cứ đi mua thiệp cưới cho tôi, tôi chuẩn bị kết hôn.” Giám đốc Vương, “... = =” Tôi, “... = =” Tôi khóc thầm trong lòng, ông chủ Lục, anh có cần làm việc gì cũng luôn hiệu suất thế không hả... Tác phong làm việc xưa nay của Lục Tuyền Chi luôn nhanh chóng dứt khoát, mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, đã lo xong áo cưới, khách sạn tổ chức tiệc cưới, khách mời, nghe nói ngay cả thực đơn cho tiệc rượu cũng đã đặt xong, hết thấy mọi thứ đều đã chuẩn bị đầu vào đấy, giờ chỉ còn thiếu ngày kết hôn, chọn một ngày tốt đi đăng ký kết hôn nữa là xong! Cho nên tới khi tôi nói với mẹ rằng con gái bà sắp sửa kết hôn rồi, hơn nữa mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ còn chờ ngày nhận giấy đăng ký kết hôn và mặc áo cưới vào lễ đường, mẹ phun hết nước trà trong miệng lên mặt tôi, sau đó thì luôn miệng trách móc, một chuyện quan trọng như thế tại sao không sớm nói cho bà biết, rồi tại sao không cho bà tham gia chuẩn bị hôn lễ, đợi đến khi mọi thứ đã xong xuôi mới nói cho bà biết, có để người mẹ này vào mắt hay không... rồi còn gào thét tùm lum từa lư chuyện. Thế mà đến khi thấy con rể vàng rễ quý Lục Tuyền Chi, mẹ lại im ngay, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, không ngừng khen anh làm việc rất hiệu suất, mới vài ngày mà đã chuẩn bị hôn lễ xong xuôi, không hề để bà vất vả, quả là một người con rể rất có hiếu! Tôi bức dọc, cũng là một chuyện, vì sao đả ngộ lại khác xa nhau như thế? Đối với tâm trạng của một cô gái trước khi kết hôn, xem như tôi đã hiểu thấu, lúc thì lo âu lại chờ mong, lúc thì mơ màng lại khao khát, lại có chút lúng túng, có đôi khi rất muốn khoe với mọi người, vì thế mà tâm trạng tôi rất ư là xoắn xuýt, đúng lúc gần giờ trưa hôm nay, tôi đụng phải Lục tiểu đệ vừa lau dọn toilet đi ra. Cậu ta vừa thấy đã muốn tránh tôi, tôi nhanh tay lẹ mắt nắm lấy cậu ta, vui tươi hơn hờ cười nói, “Tiểu Khiêm, mỗi lần nhìn thấy

cậu, tôi đặc biệt cảm thấy rất vui.” Khuôn mặt Lục tiểu đệ đau khổ, ngao ngán thờ dài, “Còn tôi thì ngược lại!” Tôi cố ý xuyên tạc ý của cậu ta, “Sao? Chẳng lẽ mỗi lần soi gương trông thấy mặt của mình, cậu đều cảm thấy rất khổ sở hả? Ôi... Cũng khó trách, khuôn mặt của cậu quả thật cứ y như đĩa đám vậy.” Lục tiểu đệ, “...” Tôi vỗ vai cậu ta, “Gần đây có chuyện gì buồn sao? Nói ra để tôi chia sẻ với.” Lục tiểu đệ trừng mắt liếc, “Chuyện buồn gần đây của tôi, chính là cô và anh tôi kết hôn! Còn chuyện buồn nhất của tôi chính là sẽ có một bà chị dâu như cô!” Tôi vui vẻ ra mặt, gật đầu, “Eo ơi, thật là trùng hợp nha, chuyện buồn nhất của cậu đúng lúc lại là chuyện vui nhất của tôi đấy! Tôi sắp kết hôn rồi, thế mà thằng nhóc như cậu lại chẳng có lấy một người bạn gái, thậm chí, quả là thậm chí mà!” “Ai nói tôi không có bạn gái?” Lục tiểu đệ gân họng lên cãi, không phục kêu to, “Tôi mới vừa quen bạn gái! Là nhân viên trong bộ phận nhân sự của công ty chúng ta!” “Thiệt hả?” Tôi kinh ngạc nhìn cậu ta, vẻ mặt nghi ngờ khó hiểu, “Sao có thể vậy chứ, cô gái đó sao lại thích cậu được nhỉ?” Lục tiểu đệ đắc ý, “Bởi vì cô ấy thấy tôi đẹp trai, tài ba!” Tôi gật nhẹ đầu, tiếp tục nhiều chuyện hỏi, “Thế sao cậu lại thích cô ấy?” Lục tiểu đệ, “Tôi thích cô ấy bởi vì cô ấy thấy tôi đẹp trai, tài ba!” Tôi, “...” Được rồi, cậu ta đúng thật là kẻ dở hơi giấu đầu lòi đuôi! Tôi quyết định rồi, sau này rảnh rồi không gì làm nhất định sẽ mang cậu ta ra chọc ghẹo tiêu khiển. (Tác giả: = = cô coi con người ta là chó cưng sao mà chọc ghẹo tiêu khiển?) Giờ nghỉ trưa, Lục Tuyên Chi vội vàng đi ra ngoài, nói là có hẹn với bạn chuyện với ai đó, chắc hẳn là một vị khách quan trọng, tôi mừng rỡ được trao trả tự do, nên cũng chẳng hỏi nhiều. Từ công ty đi ra, tôi đến tiệm cơm nhỏ cạnh công ty để ăn cơm trưa, gọi xong món cơm với sườn om định chuẩn bị ăn, bỗng nhiên ánh sáng bị cái gì đó che khuất, tôi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên gặp được một người quen! Hà Tiểu Nhiên! Chính là người lần trước tôi đã coi mắt, lúc đó còn bị tôi hắt nước vào người, bởi thế tuy chỉ gặp qua một lần, nhưng ấn tượng lại rất sâu sắc, khi ấy anh ta còn đưa ra yêu cầu cùng tôi giả bộ kết hôn, cuối cùng lại bị tôi kiên quyết từ chối! Sau đó, anh ta cũng có gọi điện hẹn gặp tôi, tôi viện cớ đã có người yêu để khước từ. Anh ta thấy tôi cũng hơi ngạc nhiên, “Cô Hạ, trùng hợp vậy?” Tôi giương mắt ngó anh ta, “Anh cũng tới đây ăn cơm à?” “Ừ, tôi có hẹn với bạn ở đây.” Anh ta gật đầu hỏi, “Đạo này cô khỏe chứ?” Tôi ăn hết cơm trong miệng rồi mới trả lời, “Cũng tạm tạm, còn anh?” Anh ta tự dưng ỉu xiu, “Thì mỗi ngày vẫn bị người nhà buộc đi coi mắt, trước mắt thì vẫn chưa chọn được ai cả.” Nghe anh ta nói thế, tôi cũng không nhắc đến chuyện mình sắp kết hôn, dù sao trước đó tôi còn cự tuyệt anh ta mà, lúc này mà nói mình sắp kết hôn, người ta sẽ nghĩ là tôi khoe mẽ, do đó, tôi cũng bắt chước tỏ ra buồn phiền, “Chuyện hôn nhân của tôi cũng chẳng hơn gì anh, không biết lúc nào mới có thể cùng người mình yêu kết hôn đây!” Nói xong, tôi múc một miếng sườn om bỏ vào miệng, vừa nuốt xuống thì lại cảm thấy hơi buồn nôn, không khỏi than phiền, “Sườn om của tiệm này chẳng biết từ lúc nào lại đầy mỡ thế này.” Ngẩng đầu lên, thấy Hà Tiểu Nhiên như đang nghiền ngẫm ngó tôi, tôi cắn muống ngờ vực hỏi, “Anh không phải có hẹn sao?” Anh ta lúc này mới định thần lại, “À phải, nói chuyện với cô xem tí nữa là tôi quên bég mất, tôi đi trước đây, chúng ta lần sau lại nói chuyện.” Dứt lời, vừa vẫy tay chào tạm biệt, vừa đi vào khu phòng bên trong tiệm cơm, tôi nhún vai, tiếp tục ăn cơm, thế nhưng cảm giác buồn nôn cũng chẳng thuyên giảm, lúc trước còn ăn ngon lành, nhưng giờ mới ăn được một nửa thì đã ăn không vô nữa, bụng còn hơi khó chịu. Đừng nói là đồ ăn của quán cơm này không sạch sẽ nha! Tôi buồn bực nghĩ, đành bỏ luôn nửa đĩa cơm sườn, vội vàng đi vào toilet. “Cái gì? Cậu nói cô ấy mang thai con của tôi rồi hả?” Từ toilet bước ra, đi ngang một gian phòng, tôi vô tình dừng bước, không phải bởi vì là nổi tính nhiều chuyện, mà bởi vì giọng nói này nghe rất quen. Giọng nói hơi trầm thấp, trong trẻo lại hùng hồn, thường xuyên khiến tôi phải cứng họng, tuyệt đối là Lục Tuyên Chi, tuy tôi lại là người hơi hột, trí nhớ lại không tốt, vì thế cũng chẳng am hiểu cách phân biệt giọng nói người khác, một giây trước còn nói chuyện với người nọ, giây sau lại quên mất giọng nói của người đó là thế nào cũng là chuyện bình thường, nhưng chỉ có giọng nói của anh là tôi ghi tạc trong đầu, chắc chắn không thể nhầm được! Câu nói kia như sấm sét giữa trời quang giáng vào đầu tôi, tôi biết rõ Lục Tuyên Chi là một thanh niên đẹp trai, lăng tú và thành công, cũng biết rõ sẽ có nhiều cô gái nhắm tới Vương lão ngũ này, càng biết rõ dù cho sau khi đã kết hôn thì tôi cũng phải đề phòng kẻ thứ ba, nhưng vấn đề là, hiện tại tôi cũng còn chưa cùng anh kết hôn, đã lòi ra kẻ thứ ba rồi! Hôn nữa còn là kẻ thứ ba đang mang thai! Ông trời ơi! Ông đối với con quá tàn nhẫn! Còn chưa bắt đầu tận hưởng cảm giác hạnh phúc sắp trở thành cô dâu, đã giáng xuống một tin động trời thế này! Trong lúc suy nghĩ tôi rồi bời, loáng thoáng nghe thấy một giọng khác, “Tôi khẳng định cô ấy đang có thai, mấy chuyện này tôi thấy nhiều rồi, liếc sơ cũng nhìn ra. Tôi nghe người ta nói cậu cũng không có ý định lấy cô ấy, nhưng theo tôi thấy, cậu là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm việc mình đã làm.” Giọng Lục Tuyên Chi quát lên, “Ai nói vậy? Chuyện này cậu yên tâm đi, tôi sẽ chịu trách nhiệm với mẹ con cô ấy.” Nghe được những lời này, tôi tan nát cõi lòng... Anh chịu trách nhiệm với cô ta, còn tôi thì sao? Nói thế, chẳng lẽ tôi lại chính là kẻ thứ ba sao? Ông chủ Lục, anh đã phong lưu như vậy, vì sao còn muốn đùa giỡn với tôi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Tình cảm mặn nồng

Buổi chiều, tôi không có về công ty làm việc, hôn bay phách lạc về nhà, vừa thấy mẹ là tôi lập tức nước mắt lưng tròng nhào tới, ôm chặt lấy thân hình mập mạp của bà, khóc rống lên, mẹ ngăn người, vội vỗ nhẹ lưng tôi, bà nói, “Sao vậy, con gái?”

Tôi vẫn nức nở không thôi, âm thầm tự an ủi mình, ở ngoài bị tổn thương cũng chẳng sao cả, ít nhất ở nhà còn có mẹ bảo bọc vẫn hết sức ấm áp! Mẹ vừa trấn an tôi, vừa nghi hoặc hỏi, “Mau nói mẹ nghe, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Tôi nước mắt tèm lem hít hít mũi, nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, uất ức nói, “Mẹ, chuyện là thế này...” “Khoan đã!” Đang muốn nói với mẹ chuyện kết hôn của tôi với Lục Tuyên Chi có thể sẽ không thành, mẹ lại chen ngang, hào hứng nói, “Khoan nói đã, nói huych toẹt ra mắt vui, để mẹ thử đoán xem chuyện gì!” Tôi thôi nghẹn ngào, im lặng nhìn bà. Mẹ à, giờ là lúc nào mà mẹ còn bắt tôi chơi trò đoán chữ nữa thế? Không đợi tôi nói, mẹ cũng bắt đầu đoán, “Nói đi, có phải liên quan đến con rể quý của mẹ?” Đúng thật là liên quan đến anh, thế nên tôi liền gật đầu. Mẹ tiếp tục hỏi, “Có phải liên quan chuyện kết hôn của hai đứa?” Đúng thật chuyện kết hôn không thành, tôi lại gật đầu. Mẹ vỗ tay một cái, tràn đầy tự tin nói, “Mẹ biết rồi!” Tôi nấp mờ nhìn bà, “Mẹ biết rồi?” Mẹ vỗ vai tôi, vẻ mặt thâm trầm nhìn tôi, nói đầy thâm thúy, “Ngày kết hôn của hai đứa không phải đã định rồi sao? Con bé ngọc này, con gái lớn rồi thì sớm muộn cũng phải lấy chồng thôi, con đâu thể nào ở mãi bên cạnh mẹ được, có gì đâu phải khóc chứ? Lập gia đình chứng tỏ con đã trưởng thành, phải mừng mới đúng chứ, đừng khóc, đừng khóc nữa...” Tôi lập tức sùng sột, mẹ đoán mò kiểu gì thế! Tôi vội vàng giải thích, “Mẹ, hãy nghe con nói đã...” “Mẹ biết rồi!” Mẹ oán trách nhìn tôi, an ủi, “Mẹ biết con không nỡ xa mẹ, nhưng đâu còn cách nào nữa? Chẳng lẽ con muốn cả đời không kết hôn sao?” Tôi giữ chặt tay áo của bà, “Mẹ, nghe con nói đi...” Mẹ lại tiếp tục bảo, “Huống chi chuyện này mẹ đều đã thông báo cho tất cả hàng xóm, bạn bè cả rồi, mọi người trong gia đình cũng biết con sắp gả vào nhà giàu, con nếu bỗng nhiên không lấy chồng, cái mặt già này biết để đâu nữa hả?” Tôi sụt sịt khóc, “Thật ra con...” Mẹ than thở, tiếp tục khuyên giải, “Người cần có mặt, cây cần có vỏ, nếu mất hết thể diện trước mặt bà con bạn bè, mẹ thà chết còn hơn! Cho nên con gái ngoan cũng đừng

khóc nữa, vui về chờ ngày lấy chồng đi ha?” Tôi, “...” Mẹ chợt sực nhớ, “Phải rồi, này con định nói gì với mẹ?” Tôi khóc không ra nước mắt, “Không có gì, con muốn về phòng ngủ một giấc...” Tôi chỉ muốn ngủ một giấc, thật hi vọng sau khi thức dậy, tất cả không phải là sự thật! Thức dậy mở mắt nhìn chung quanh, tôi nhìn thấy một gương mặt đẹp trai kề sát mặt mình, mặt này điển trai đôi mắt đen trong trẻo, người ta thường nói: người có chuyện vui tinh thần cũng thoải mái, lông mày trên trán anh giãn ra vui vẻ, ánh mắt nhìn tôi đầy sung sướng. Tôi hít sâu một hơi, ngồi dậy nhìn anh hằm hằm, “Sao anh lại ngồi cạnh em?” Lục Tuyền Chi nhướn mày về đây xấu xa, “Chứ sao, chẳng lẽ em mong anh nằm cạnh em à?” Tôi im lặng một hồi, gất gong, “Anh tới nhà em làm gì?” Anh vẫn bình thản trả lời, “Anh thấy chiều nay em không tới làm, cho nên cố tình đến tìm em.” Nhắc tới tôi lại thấy tức, tôi cá giận la lên như người đàn bà chanh chua, “Không muốn đi làm thì không đi! Thế nào? Anh định trừ lương của em hay sao?” Lục Tuyền Chi khẽ lắc đầu, nhỏ nhẹ tinh ý nói, “Đương nhiên không phải, anh chỉ muốn nói với em, sau này em đừng đến công ty làm nữa, anh đã nói với bộ phận nhân sự rồi, sẽ tìm người thế chỗ của em.” Dường như có tiếng sấm rền vang hung hăng nện xuống, đầu tôi nổ ỳnh ỳnh, họ Lục kia, anh giỏi lắm, tôi là người bị hại còn chưa chịu động từ chức, thế mà anh đã không chờ tôi định đuổi tôi đi sao? Mũi tôi cay xè, nước mắt rơi là chả, Lục Tuyền Chi vốn bình tĩnh, bỗng khản trương lên, “Em sao vậy? Không khoẻ chỗ nào hả?” “Biến đi!” Tôi chụp lấy cái gối quăng qua, khóc rống lên, “Anh xéo ra ngoài cho tôi, tôi không muốn thấy anh nữa!” Về mặt Lục Tuyền Chi có chút nghiêm trang, chụp được cái gối, bước về phía tôi, “Hà Diệp, đừng kích động thế, em bây giờ không thể tức giận được.” Tôi khóc bù lu bù loa, vừa khịt khịt mũi vừa mắng, “Anh nói em không thể tức giận thì không tức giận sao? Anh đồ là lừa gạt tình cảm! Anh biến đi, đừng tới đây nữa!” “Cái gì lừa gạt tình cảm?” Lục Tuyền Chi nhíu mày nhìn tôi, khó hiểu hỏi, “Em đang nói nhầm gì thế?” Tôi lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt bi thương, “Đừng giả bộ nữa! Anh còn muốn giấu giếm tôi đến khi nào nữa, tôi biết hết rồi!” Anh ngạc nhiên hỏi, “Em biết cái gì?” Tôi tiếp tục khóc thảm thiết, hô to, “Những lời các người nói ở tiệm cơm lúc trưa nay, tôi đã nghe hết rồi! Ông chủ lục, anh đúng là phong lưu đa tình khắp nơi, anh đi mà kết hôn với người phụ nữ kia đi, để cô ta sinh con cho anh đi! Còn tìm tôi làm gì? Anh biến đi, biến khuất mắt tôi đi!” Đầu gối Lục Tuyền Chi nghe xong lại giật mình, ánh mắt dịu xuống, miệng còn mỉm cười, bước tới ôm tôi mặc tôi đang hung hãn giãy dụa, thờ dãi nói, “Cô bé ngốc, em khoan kích động đã, nghe anh giải thích đi.” Cảm nhận được vòng tay và hơi ấm quen thuộc, nước mắt của tôi lại tuôn trào không dứt, vừa cục cựa vừa chất vấn, “Giải thích, giải thích cái gì? Chẳng lẽ hôm nay tôi nhìn lầm người sao? Hay là muốn nói tôi bị lãng tai, nên nghe lầm? Hay là muốn nói với tôi rằng không hề có cô gái nào cả?” “Không phải, em không nhận lầm người, cũng chẳng nghe nhầm.” Giọng nói anh dịu dàng lại đầy tình cảm, từng câu từng chữ đều rất ngọt ngào, “Đúng thật có một cô gái, cô ấy đã mang thai con của anh. Anh rất yêu rất yêu cô ấy, còn yêu hơn cả chính mình nữa, thấy cô ấy khổ sở thì lòng anh sẽ đau, thấy cô ấy vui vẻ, anh còn vui vẻ hơn, dù cô ấy không phải người tuyệt vời nhất, nhưng lại là người anh yêu nhất, anh chỉ muốn cả đời này giữ cô ấy ở mãi bên mình, cố gắng hết sức mang đến hạnh phúc cho cô ấy.” Nghe anh kể rõ, lòng tôi như có ngàn vạn kim đâm vào đau đến tê tái, cảm xúc ghen tuông điên cuồng trời dậy. Nước mắt lã lã rơi, muốn bịt tai lại không muốn nghe tiếp, thế nhưng giọng nói dịu dàng kia lại chậm rãi cất lên, “Cô ấy vừa ngốc nghếch vừa ngớ ngẩn, làm chuyện gì cũng hậu đậu cả, vừa không có đầu óc lại hay lười biếng, lại là một con heo con bú đống bình, mà anh lại muốn mang con heo đó về nhà, nuôi nó trắng trẻo mập mạp, để nó mãi mãi sống thành thoi không lo nghĩ, anh muốn vĩnh viễn ở bên con heo con đó, bảo vệ nó cả đời, để nó không ngốc đến nỗi tự mình nhảy lên thớt...” Dứt lời, anh nhẹ nhàng nắm vai tôi, ánh mắt nồng nàn lại tha thiết, “Hà Diệp, đừng khóc nữa, em còn không hiểu sao? Em chính là con heo con đó, em có đồng ý gả cho anh không, để cả đời này anh mãi ở bên cạnh em, bảo vệ cho em?” Không cần soi gương, tôi cũng thừa biết mặt mình nhất định là đỏ như gấc, mắt chác hấn cũng đã ngân ngấn nước, trên mặt còn vương nước mắt, miệng cũng không nhịn được mà cười vui vẻ, như là ăn trộm len lén ngẩng đầu ngó anh, ấp úng thì thào, “Em... em là con heo ngốc nghếch đó.” Lục Tuyền Chi noén miệng cười, “Đúng vậy, đáng lẽ anh không nên vì em là heo, con heo mà biết được sẽ khóc thét lên đây.” “...” Tôi nín thính, lặng yên rúc vào ngực anh, bỗng nhiên trong đầu hiện lên điều gì đó, “Không đúng, em cảm thấy, cảm thấy, em quên một chuyện.” Anh tiếp lời, “Chuyện gì?” Tôi rất nghiêm túc hỏi, “Thế người lúc trưa nói chuyện với anh là ai?” Anh thản nhiên đáp, “Hà Tiểu Nhiên, bạn học cũ của anh.” Tôi nhẹ gật đầu, bình tĩnh hỏi, “Nếu như em tưởng rằng em là kẻ thứ ba, nhưng thật ra lại không phải, em chỉ tự mình suy diễn, thế bây giờ, rốt cục là ai mang thai?” Anh nhướn mày nhìn tôi, “Em nói đi?” Hiện tại sau khi bình tĩnh nhớ lại, cuối cùng suy nghĩ thông suốt, lúc này không phải tôi tình cờ gặp Hà Tiểu Nhiên sao? Rồi Lục Tuyền Chi lại kêu anh có hẹn với một người, thì ra là hẹn Hà Tiểu Nhiên, lúc ấy tôi sợ đã kích anh ta nên đã nói rằng chuyện hôn nhân của tôi chưa đi tới đâu cả, cho nên anh ta mới khuyên Lục Tuyền Chi là đàn ông thì phải chịu trách nhiệm việc mình đã làm. Mà Hà Tiểu Nhiên lại là bác sĩ phụ khoa... Tôi rất nghiêm túc nghĩ, dạo gần đây dường như tôi đã mập lên không ít, đặc biệt là vòng eo tăng lên, trước kia còn rầu rĩ vì chuyện này, hơn nữa gần đây lúc ăn thường xuyên bị buồn nôn, thỉnh thoảng còn nôn mửa vài lần, như vậy... “A!” Tôi thét lên, kích động nắm chặt vai anh mà lắc liên tục, “Lục Tuyền Chi, anh là đồ khốn thối tha, em không muốn chưa kết hôn mà đã sinh con! Em không muốn, em không muốn, em không muốn!” Anh vội đưa tay giữ người tôi lại, hơi nhíu mày, “Ai bảo em chưa kết hôn đã sinh con thế hả?” Tôi bức tức nhìn anh, “Em giờ không phải là chưa kết hôn đã mang thai sao?” Anh rất bình thản, nói rất ung dung, “Thế nên chúng ta bây giờ phải kết hôn trước khi bụng em to lên.” Tôi hơi cúi đầu, vò góc áo, “Nhưng... chúng ta còn chưa chính thức yêu nhau, cũng chẳng có hoa tươi rượu đỏ, hay đi xem phim, hẹn hò gì cả.” Lục Tuyền Chi cười khê, dịu dàng vuốt đầu tôi, ân cần nói, “Không sao, sau khi kết hôn, chúng ta lại từ từ yêu nhau, rồi sẽ có hoa tươi rượu đỏ, đi xem phim, hẹn hò cái gì cũng có cả.” Tôi lặng lẽ 囧, người ta bình thường đều là yêu trước, sau đó mới kết hôn, rồi mới có con, mà tôi lại có con trước, rồi mới kết hôn, sau đó mới yêu...

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Dịu dàng

Từ ngày mang thai, tôi hoàn toàn trở thành một người nhàn rỗi.

Vốn là một phụ nữ cứng cỏi của thời đại mới như tôi đây vẫn muốn tiếp tục đi làm, thế nhưng Lục Tuyền Chi lại kiên quyết buộc tôi ở nhà không được làm lụng vất vả, cần phải an tâm nghỉ ngơi lấy sức. Để tiện cho anh chăm sóc tôi, vì thế tôi bị ép dọn đến nhà anh ở, trước kia mỗi lần tới đây đều do tôi nấu cơm cho anh ăn, hiện tại thời thế đã thay đổi, rốt cục đến phiên anh hầu hạ tôi rồi, anh cũng rất tự giác học cách nấu ăn, mỗi ngày tự tay nấu canh gà, làm thức ăn dinh dưỡng cho tôi, vân vân và vân vân... à mà khoan đã, còn tí mĩ mua rất nhiều thuốc dưỡng thai, càng kỳ quái hơn chính là anh còn coi mấy cuốn sách dành cho phụ nữ đang mang thai, do đó, anh thay đổi thái độ lạnh lùng cao ngạo hàng ngày của một Boss lớn, suốt ngày cứ như bà già lơ lơ theo nhắc nhở tôi, nào là không được ăn thức ăn quá béo, quá nhiều đường, ngay cả kẹo cũng không cho phép ăn, đồ uống có chất kích thích cũng không cho uống, cũng chẳng cho chạm vào đồ gia dụng có phóng xạ... Đối với mấy quy tắc này miễn cưỡng làm theo cũng chẳng có vấn đề gì,

nhưng thời gian dài tôi lại cảm thấy sợ, dần dà cũng bắt đầu sinh bọc dọc nóng nảy, vì thế có đôi khi tôi sẽ hỏi vài vấn đề vô lý, thí dụ như có một lần tôi ngồi trên đùi anh, ngược lên trần nhà 45 độ, sàu lo hỏi, “Sau khi con chúng ta sinh ra, có phải anh sẽ xem nó như người anh yêu nhất không?” Lục Tuyền Chi vỗ về bụng của tôi, dịu dàng nói, “Này mà còn phải hỏi sao? Đương nhiên rồi.” Vì thế tôi lập tức cúi kinh, đập bàn, “Nó là người anh yêu nhất, còn em thì sao? Không được, anh chỉ được yêu mình em!” Anh vội vàng đỡ lấy người tôi, trấn an, “Được được được, anh chỉ yêu mình em thôi.” Tôi lại nổi giận, vỗ bàn lần nữa, “Vậy là anh không thương con của chúng ta hả? Anh dựa vào cái gì mà không thương nó, em khổ cực mang thai con của anh, anh vậy mà không thương nó, anh đúng thật không có lương tâm, em không muốn sinh con cho anh nữa...” Anh, “...” Bỏ tay cả nửa ngày, anh lại dùng lời nói nhỏ nhẹ hỏi tôi, “Theo như em nói, anh đây yêu em cũng cần phải yêu luôn con phải không?” Tôi thờ hờn hờn bọc bội chồng nạnh, “Anh nói nhảm gì thế, em mà biết thì hỏi anh làm chi! Nói mau, sau khi con chúng ta ra đời, có phải anh sẽ xem nó như người anh yêu nhất phải không?” Vì thế, vấn đề lại một lần nữa quay ngược về nơi khởi điểm, cứ thế trả lời vô số lần, nhìn thấy Lục Tuyền Chi bị tôi dày dũa mà không thể làm gì, tôi sung sướng tột độ. Cái này gọi là “mẫu bằng tử quỷ”, trước kia tôi thường bị anh ức hiếp chèn ép không dám hó hé gì, thù này bây giờ không báo thì còn đợi khi nào nữa chứ? Cũng may ngoại trừ dưỡng thai, tôi còn có một việc để làm, chính là chuẩn bị hình tượng bản thân trong hôn lễ, con gái ai cũng hi vọng mình sẽ làm một cô dâu xinh đẹp nổi bật nhất, tôi cũng không ngoại lệ, vì thế tôi rủ Ngải Lị cùng đến trung tâm thành phố làm tóc. Đi trên đường ở trung tâm, Ngải Lị chúc phúc tôi từ đáy lòng, “Hạ Diệp, chúc mừng mày nha, mày đã tìm được hạnh phúc rồi, giờ gạo cũng nấu thành cơm, sắp lập gia đình rồi, mà gả cho đối tượng ưu tú như anh Lục đẹp trai đó, mày sướng cả đời rồi nhé!” Tôi nghe mà nở cò trong bụng, miệng cười toe toét, vui rạo rục nói, “Ngày kết hôn của tao, mày nhất định phải đến sớm, đến lúc đó nhớ uống thêm vài ly.” “Đĩ nhiên rồi, tao chuẩn bị sẵn tiền mừng cho mày luôn rồi nè.” Ngải Lị nói xong, sực nhớ đến một chuyện, “Đúng rồi, hôm trước lại đi họp lớp với đám bạn cũ, biết mày đang mang thai nên không có gọi mày, lúc đó nói chuyện vui quá, nên tao nói bọn họ nghe là mày sắp gả vào nhà giàu rồi!” Tôi nghe xong lòng lập tức nổi lên hư vinh, liền hỏi, “Rồi sao? Sau khi nghe, họ có phản ứng thế nào?” Ngải Lị trầm tư một lát, “Nói tóm lại, lúc ấy đa số bạn học nữ nghe xong đều rất vui mừng, còn đa số bạn học nam nghe xong thì tâm trạng rất sa sút.” Lòng tự tin của tôi bành trướng vô hạn, nhìn đi, nhìn đi, điều này quá rõ rồi còn gì? Đây hiển nhiên nói rõ đám bạn học nữ đều xem tôi là kinh địch, cho nên khi biết tôi sắp kết hôn, họ mới vui vẻ ra mặt! Mà đại đa số tâm trạng bạn học nam sa sút, chẳng lẽ bởi vì họ vốn có ý với tôi, cho nên nghe tôi lập gia đình liền cảm thấy cô đơn chán chường? Nhưng không đợi tôi cười vui ra tiếng, Ngải Lị nói tiếp, “Thế nên tao mới hỏi họ, mấy bạn học nữ thì nói, như mày mà còn có thể gả cho một người đàn ông diện mạo vừa đẹp trai, lại tài hoa vô cùng, nên họ tràn đầy tin tưởng vào tương lai của mình, còn bạn học nam thì lại cho rằng, anh nghĩ mình đẹp trai, ưu tú như thế cuối cùng thì cũng chỉ cưới được một người như mày, khiến bọn họ thất vọng nào nè.” Tôi, “...” Bỏ ra hơn hai giờ để làm tóc, còn cắt tóc mái ngang, cuối cùng đứng soi mình trước gương, chỉ thấy một cô gái vui phơi phới với nụ cười hạnh phúc rạng rỡ, tóc đen mềm mại xinh đẹp, tóc mái ngang trán loà xoà, tôi thoả mãn gật nhẹ đầu, cảm thấy bản thân cũng không tệ lắm. Chuyện thứ nhất khi về đến nhà, chính là tỏ ra thẹn thùng đi đến trước mặt Lục Tuyền Chi, chờ mong hỏi anh, “Anh thấy kiểu tóc mới của em thế nào, nhìn được không?” Anh ung dung ngồi trên ghế salon, cẩn thận đánh giá tôi, gật đầu trả lời, “Rất đẹp, nhất là tóc mái ngang trán của em, nhìn rất đẹp.” Tôi lập tức mừng rỡ không thôi, “Thiệt hả? Anh thấy tóc mái ngang trán đẹp thật à?” Anh nhìn tôi và nói rất chân thành, “Đúng vậy, bởi vì nó che mất một phần khuôn mặt của em.” Tôi, “...” Vì thế tôi tức tối không thôi, mà khi phụ nữ có thai tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng! Thế nên, lúc trời tối, tôi nói là muốn ăn gà hầm, ăn hết hai phần thịt gà xong thì nói muốn ăn súp bò câu, uống xong súp lại kêu muốn ăn táo mà bác Lưu bán ở dưới lầu quẹo trái cách đây hai con đường, ăn xong táo lại bảo đau lưng muốn được mát xa, lại nói đứa bé muốn nghe ba nó kể chuyện xưa, kể xong thì tôi lại kêu đói muốn ăn gà hầm, ăn hết hai phần thịt gà thì nói muốn ăn súp bò câu... Về việc chọn kiểu áo cưới, tôi chọn trúng váy cưới dạng vây (váy hở vai và ôm sát ngực), vừa nhã nhặn lại vừa cao quý sang trọng muôn phần, thế nhưng mà Lục Tuyền Chi thì không đồng ý, kiên quyết muốn tôi mặc bộ váy cưới truyền thống, áo cưới cổ cao có dây quanh cổ bụng kín mít, vì vậy hai chúng tôi tranh cãi một hồi lâu ở tiệm thử đồ cưới, tôi lúc đó còn quật cường kiên trì, chiêu gì cũng đem ra hết từ giả khóc đến náo loạn còn thiếu cái thứ ba là thất cô mà thôi, nhưng đến cuối cùng, anh nhẹ nhàng kê môi sát tai tôi, nói một câu khiến tôi mềm lòng ngay tức khắc, “Bờ vai trắng nõn mượt mà và xương quai xanh kêu gọi ưu mỹ của em chỉ có thể dành cho anh, anh không muốn em để lộ cho người khác nhìn.” Tôi bị tăng bốc lên tận trời xanh đầu lằng lằng trên chín tầng mây, lúc này y như chim non núp vào ngực anh, e thẹn gật nhẹ đầu, vì vậy chúng tôi đã đặt váy cưới truyền thống. Về đến nhà, sau tắm rửa xong mặc áo ngủ bước ra, Lục Tuyền Chi đang ngồi ở phòng khách xem TV. Nhớ đến lời anh nói lúc này ở tiệm áo cưới, tôi vội đi qua, mừng khắp khỏi ngó anh, “Anh thật sự thấy vai em trắng nõn mượt mà, xương quai xanh gọi cảm ưu mỹ hả?” Anh nhìn tôi không chớp mắt, nói rất nghiêm túc, “Không nhớ nữa.” “Gi?” Tôi lập tức phiền muộn vô cùng, “Sao lại không nhớ?” Giọng anh như có chút trách móc, “Lâu rồi đâu có nhìn qua, sao anh còn nhớ rõ được.” Tôi nóng lòng đạt được đáp án vì thế suy nghĩ tất nhiên cũng nóng vội, lập tức kéo dây áo ngủ hai bên xuống, lộ ra bờ vai và xương quai xanh, “Vậy anh nhìn đi!” Ánh mắt đen huyền hút hồn của Lục Tuyền Chi sâu như đại dương, chăm chú nhìn vào mắt tôi như dây lên ngọn lửa, tôi còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị anh ôm lấy, đi thẳng đến phòng ngủ, “Ồ đây thấy không rõ, chúng ta về phòng rồi từ từ cẩn thận nhìn.” Trong khoảng thời gian này tuy chúng tôi sống cùng nhau, nhưng vẫn là chia phòng ra ngủ, ý thức chuyện “từ từ” của anh là chuyện gì, tôi luống cuống tay chân, “Không được đâu, đứa bé... A...” Nói còn chưa dứt lời, anh đặt nụ hôn lên môi tôi, nhẹ nhàng mút lấy, đôi môi nóng bỏng khiến tôi không thể chống đỡ được, cũng không cách nào kháng cự, ánh mắt tôi mơ mơ màng màng, mặt đỏ lên, toàn thân không có chút sức lực nào. Thành công dẹp yên sự phản kháng của tôi, tiếng thở gấp áp áp của anh vờn quanh tai tôi, cất giọng khàn khàn nói nhỏ bên tai tôi, “Anh đã xem qua tài liệu rồi, biết rõ chừng mực, sẽ rất nhẹ rất nhẹ... Trong khoảng thời gian này một mực không dám đụng em, thế mà hôm nay tại em dụ dỗ anh trước, anh thật sự nhịn không được nữa...” Mặt tôi đã nóng giờ càng nóng hơn, không đợi tôi kháng cự, đôi môi nồng nhiệt của anh lại lần nữa che lấp tất cả...

Bạn đang đọc truyện *Ăn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ăn xong chùi mép

Kết hôn là chuyện quan trọng, huống chi mẹ tôi lại có chút mê tín, thế nên bà cảm thấy chọn một ngày tốt để kết hôn thì sẽ càng may mắn, vì vậy, sau khi sàng lọc “ngày hoàng đạo” kỹ càng, ngày vui của tôi và Lục Tuyền Chi được định bảy ngày sau đó.

Nói cách khác, bảy ngày sau tôi chính thức lấy chồng, hoàn toàn từ giả cuộc sống độc thân! Theo lẽ thường mà nói, trước khi kết hôn vài ngày có thể thoả thích mặc sức ăn chơi, dù sao thời gian có hạn, nếu không tận hưởng thì sau này chẳng còn cơ hội nào nữa. Tuy nhiên, Lục Tuyền Chi lại viện lý do

rằng tôi không chỉ một người, quản lý tôi gắt gao, không có lý do thoả đáng sẽ không cho ra ngoài, do đó, tôi đành phải ngoan ngoãn ở nhà, cùng bạn thân nấu cháo điện thoại mà thôi. “Cái gì? Hạ Diệp, bảy ngày nữa mày kết hôn hả? Có nhanh quá không?” Ngải Lị hét lên trong điện thoại, tôi phát chán ôm gối ngồi trên salon, uể oải trả lời điện thoại, “Đúng thật là hơi nhanh, nhưng mẹ tao đã coi ngày cả rồi, trong tháng này, ngày may mắn nhất chỉ có bảy ngày sau thôi, nếu không thì phải chờ thêm nửa tháng.” Nó trêu ghẹo tôi, cười ha hả đáp, “Tháng sau thì có sao đâu? Mày vậy mà không chờ được mong kết hôn rồi à. Theo tao thấy, về mấy chuyện này thì con gái không nên sốt ruột quá, mày có lẽ nên kéo dài thời gian thêm một chút, phải nâng giá mình lên chứ.” Tôi bất đắc dĩ thờ dãi, “Hết cách rồi, đây là kết hôn khi đang mang thai mà! Thửa lúc bây giờ thân hình tao chưa từ hình chữ S biến thành chữ D, phải vội kết hôn, bằng không lúc đó mặc áo cưới sẽ khó coi lắm.” Lúc này, bỗng có một cánh tay nhẹ nhàng ôm lấy eo tôi, tôi còn chưa kịp phản ứng, Lục Tuyền Chi đã ôm cả người tôi vào lòng, thì thầm bên tai tôi, “Vậy sao? Anh thì lại không nghĩ thế.” Tôi hớn hờ, quay đầu vui vẻ nói, “Anh thật không nghĩ vậy? Chẳng lẽ anh thấy em dù dáng người thế nào cũng mặc áo cưới rất đẹp hả?” Anh nhướn mày, cười như không cười, “Ý của anh là, dáng người em trước giờ vẫn luôn là hình chữ D, giờ mang thai, nhiều lắm cũng đâu tính từ hình chữ D biến thành chữ O đâu.” Tôi, “...” Thờ hờ hèn xoay đầu chẳng thèm đoái hoài đến anh, cầm điện thoại phản nản, “Ngải Lị, chúng ta đừng đề ý đến anh ấy, nói tiếp đi, anh ấy thích nói nhảm lắm.” Ở đầu dây bên kia, giọng nói nghiêm túc của Ngải Lị truyền đến, “Nhưng mà... Giờ tao bận chuẩn bị đi tiệc hoá trang tối rồi, ngày mai lại nói chuyện tiếp vậy.” Tôi nghe xong lời nó nói, lập tức hào hứng, phát cuồng kêu to, “Tiệc hoá trang? Tao đi nữa!” “Được!” Ngải Lị phấn khích nói ở bên kia điện thoại, “Tiệc hoá trang lần này cũng thú vị lắm, chủ đề là “Hăm dọa”, tao chuẩn bị rất nhiều mặt nạ khủng bố xấu xí, đến lúc đó mày thích cái nào thì chọn cái đó! Người nào hoá trang kinh khủng nhất ở bữa tiệc thì sẽ có phần thưởng đó!” Tôi nghe càng thêm hào hứng, “Nghe mày nói vậy cũng đủ thấy thú vị rồi!” Nó liền đề nghị, “Vậy mày đi với tao đi, tao có tới hai vé, đang lo không biết tìm ai đi cùng đây nè! Tám giờ tối mày đến hẻm XX đợi tao, không gặp không về!” Nghe Ngải Lị nhắc đến hẻm nhỏ, tôi hơi lo lắng, “Chỗ đó trông rất tối rất vắng vẻ đó, một đứa con gái như tao gặp phải tên sàm sỡ thì làm sao bây giờ? Nguy hiểm lắm!” Lục Tuyền Chi ngồi một bên tự dưng xen vào, “Không nguy hiểm gì cả, em chỉ cần cầm theo đèn pin là được.” Tôi không hiểu lờm anh một cái, “Chỗ đó vắng vẻ, cho dù có mang theo đèn pin cũng đâu thể phòng mấy tên sàm sỡ được!” Anh thông dong trả lời, “Nếu thật sự gặp mấy tên sàm sỡ, em cứ lấy đèn pin soi vào mặt mình là được chứ gì.” Tôi, “...” Thấy tôi bức tức đến hai mắt bốc hỏa, Lục Tuyền Chi chợt dịu dàng nói, “Yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện này đâu.” Tôi ngơ ngơ nhìn anh, “Anh muốn đi với em tham gia tiệc tối hả? Mà Ngải Lị chỉ có hai vé vào thôi à!” Anh lắc đầu, “Không phải.” Tôi lập tức thờ phào nhẹ nhõm, may quá may quá, nếu như anh mà cùng đi, khẳng định sẽ không cho phép tôi làm cái này không cho phép tôi làm cái kia, vậy thì còn gì là chơi chứ? Nhưng mà sau đó anh lại nói một câu làm tôi chết sống, “Em cũng không thể đi.” Tôi ngơ ngạc ra khỏi ngực anh, phẫn nộ nhìn anh, “Sao lại không cho em đi? Chỉ là tham gia một bữa tiệc tối thôi mà!” Nói xong, vì muốn tìm đồng minh thuyết phục anh, tôi hô to vào điện thoại, “Ngải Lị, mày nói có đúng không?” “Đúng rồi đúng rồi!” Ngải Lị tiếp tục hồ hởi giới thiệu, “Tiệc tối lần này đúng lúc rất vui, vừa có món ngon vừa có nước ngọt uống, còn có rượu vang và mấy anh chàng đẹp trai nữa!” Tôi kêu khổ thấu trời, tự nhiên nó nhắc đến mấy cái này làm tôi không biết, ba cái đó đều nằm trong Top 3 cấm kỵ của phụ nữ mang thai, hơn nữa cái cuối cùng kia, chỉ định không chơi bởi được rồi! Quả nhiên Lục Tuyền Chi cười dịu dàng với tôi, lập tức cầm lấy điện thoại trong tay tôi, nho nhả lễ độ nói, “Thật xin lỗi, Hạ Diệp đột nhiên cảm thấy cả người mệt mỏi, không thể tham gia tiệc tối cùng cô rồi.” “Hả?” Ngải Lị kinh ngạc kêu một tiếng, thất vọng nói, “Thôi, được rồi, phụ nữ có thai thật phiền phức...” Không đợi tôi mở miệng lần nữa, điện thoại cũng đã cúp máy, tôi trừng mắt bức bối quát, “Cái gì mà cả người mệt mỏi chứ? Em hiện giờ tinh thần rất sáng khoái!” “Thế à?” Lục Tuyền Chi nhếch môi, cười gian tà, “Em sẽ thấy toàn thân mệt mỏi nhanh thôi.” Dứt lời, anh cúi đầu xuống ngay, dùng “vũ lực” ngăn chặn tôi đang muốn lên tiếng, đôi môi nóng bỏng như lửa nhẹ nhàng chạm vào môi tôi, tình tế mút lấy, đầu lưỡi khéo léo tiến vào, cảm dỗ tôi cùng anh quấn lấy chơi đùa, từng đợt lửa nóng ừn ừ kéo đến, hơi thở tôi vô thức trở nên dồn dập, thời gian dần trôi qua mặc cho bản thân tê dại ngã vào khuôn ngực rắn chắc của anh... Tôi cũng phải thừa nhận, kỹ thuật hôn của Lục hồ ly càng ngày càng điêu luyện. Tiệc tối hoá trang đó, tôi cuối cùng cũng không thể đi. Đến lúc trời tối, Ngải Lị có thể thưởng thức rượu ngon, ăn món ngon, thoả thích khiêu vũ, tha hồ vui chơi ngắm trai đẹp, mà tôi chỉ có thể buồn tẻ ở nhà coi phim truyền hình, nghĩ đến đây tôi vô cùng oán hận, vừavẫn lúc này trên TV chiếu một cặp vợ chồng mới cưới, người vợ cũng đang mang thai ở nhà dưỡng thai, vì thế người chồng mua một con vật nuôi đáng yêu cho người vợ đỡ buồn, cô ta vui vẻ ra mặt. Nhìn đến đây, tôi hậm hực phản nản với Lục Tuyền Chi đang ngồi ở bàn vì tính, “Anh xem đi, chồng người ta săn sóc tận tâm đến cỡ nào, còn biết mua con chó để làm vợ vui, mà anh hôm nay từ lúc tan sở về thì hai tay trống trơn, chẳng mua được cho em đồ gì giải buồn cả.” Lục Tuyền Chi ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ, lập tức gạt đầu, “Em nói rất đúng, là lỗi của anh.” Coi như anh cũng biết thức thời, tôi chờ mong nhìn anh, “Vậy anh biết rõ phải làm gì rồi chứ?” Anh, “Ừ, anh lập tức gọi điện thoại kêu Tiểu Khiêm tới.” Tôi, “... = =”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 44: Việc ngoài ý muốn

Sự thật chứng minh, làm một người mẹ chuẩn mực không hề dễ, bản thân tôi xem như đã cảm nhận được điều này rồi, ngoại trừ cả đồng nguyên tắc cấm kỵ, còn nhất định phải chuẩn bị trước khi sinh, hôm nay Lục Tuyền Chi không biết mua giáo trình tập thể dục dành cho phụ nữ có thai ở đâu, vì thế tôi bị ép đứng trước TV vừa xem vừa luyện tập, mà ông chủ Lục thì nhàn nhã ngồi ở ghế sofa lon gấm sát chỉ đạo.

Cái bài tập thể dục này có một động tác là xoay hông, nào là xoay theo chiều kim đồng hồ rồi xoay ngược chiều kim đồng hồ, động tác này tôi làm rất vất vả, mới xoay được vài vòng mà đã thở hồng hộc rồi, liền quay đầu rầu rĩ hỏi, “Tổng giám đốc, anh nói xem có phải gần đây em ăn nhiều lắm phải không? Sao em thấy cả người toàn thịt với thịt, ngay cả eo cũng chẳng còn nữa.” Anh lại như không nghe thấy câu hỏi của tôi, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, uể oải cầm tạp chí lên đọc. Tôi hậm hực dậm chân trách móc, “Em đang nói chuyện với anh, sao không trả lời em?” Anh lúc này mới có phản ứng, nhưng lại nhướn mày, nói, “Em đang nói chuyện với anh à? Anh hiện tại đã không còn là ông chủ của em rồi, gọi ‘ông xã’ đi, rồi hỏi lại lần nữa.” Cái người này đúng là khó tính mà! Tôi im thin thít, đành phải thay đổi xưng hô, lặp lại câu hỏi, “Được rồi, ông xã, anh nói dạo này em ăn nhiều lắm phải không? Sao em thấy cả người toàn thịt với thịt, ngay cả eo cũng chẳng còn nữa.” Anh lúc này mới hài lòng nởoan miệng, nở nụ cười an ủi, “Đừng nghĩ lung tung, em làm gì mà không có eo chứ.” Nghe anh nói vậy, tôi chẳng còn buồn bức nữa, sau đó lại nghe anh nói tiếp, “Em xem, cái cổ không phải là eo đó sao?” Tôi, “...” Cái cổ chính là eo, vậy không phải dáng người không phải như thùng phi đi động sao? Má ơi! Lại đến giờ ăn trưa, nhìn cả bàn toàn mấy món thanh đạm làm tôi hết muốn ăn, mặc dù nói phụ nữ có thai không thể ăn đồ quá mặn hay quá cay, ngày ngày chỉ có thể ăn mấy món ăn nhạt

nhều vô vị, thế thì làm sao một người đặc biệt thích ăn cay như tôi sống thế nào đây! Lục Tuyền Chi trong hình mẫu một người đàn ông gia đình, dọn xong bát đĩa rồi cời tạp dề, dịu dàng nhìn tôi, “Sao lại không ăn?” Tôi cau mày tủi thân than vãn, “Mỗi ngày đều ăn mấy món thanh đạm này, có thể đổi vị khác được không?” Anh đầm chiêu, lập tức gạt đầu, “Đương nhiên có thể, vậy ngày mai đổi thành cơm thuốc.” “...” Coi như hết hi vọng, những món ăn bỏ thêm mấy vị thuốc như kê huyết đằng, thực địa rồi cả đẳng sâm, tôi lại càng chẳng muốn ăn! Ăn cơm vốn là chuyện vui của đời người, nhưng khi bữa cơm biến thành uống thuốc, còn gì là niềm vui nữa? Lục Tuyền Chi cầm đĩa đưa qua, dỗ dành tôi như đứa trẻ, nhỏ nhẹ nói, “Ngoan đi nào, mau ăn đi, hay là muốn anh nuốt em ăn?” Không được, không thể nhẫn nhục chịu đựng nữa! Nếu không ăn cay thế nào tôi cũng sẽ ngột ngạt mà chết mất! Nghĩ đến đây, tôi quả quyết không cầm đĩa, vỗ bàn cái “rầm”, khí thế hào hùng rống lên, “Em muốn đi vô bếp lấy tương ớt!” Về mặt anh vốn dịu dàng bỗng chốc xám xịt, giọng nói nhàn nhạt khiến người ta sờn hết gai ốc, “Ồ? Lấy tương ớt làm gì?” Nhìn nét mặt lạnh tanh của anh, tôi cứ như quả bóng bị chọc thủng xì hơi, thu tay lại cười toe toét, “Hắc hắc, còn chi nữa, đương nhiên là giục nó vào thùng rác rồi...” Sắc mặt anh lúc nào mới bình thường trở lại, hài lòng sờ đầu tôi, yêu thương nói, “Ý này rất hay, vậy để anh giục dùm em, mau ăn cơm đi.” Do đó, tôi lặng lẽ cầm lấy đĩa, lại một lần nữa bại trận trước uy nghiêm của ai đó, không thể làm gì ngoài việc ngoan ngoãn ăn mấy món ăn nhạt nhẽo vô vị này. Cứ như em bé kén ăn, tôi chậm chạp nhai lấy, mất hơn nửa tiếng cuối cùng cũng ăn xong. Lục Tuyền Chi vừa thu dọn chén đĩa, vừa áy náy nói, “Đúng rồi, tối nay công ty phải tăng ca, chắc anh không thể ăn tối cùng em, đồ ăn có sẵn hết rồi, đến lúc đó em chỉ cần hâm lại là có thể ăn, trong bếp còn nồi canh gà, buổi tối đừng quên uống thuốc.” Những lời nghe như rất bình thường, nhưng lại khiến hai mắt tôi sáng rực, phần khời hỏi, “Phải tăng ca, thật hả?” Anh nheo mắt đầy nguy hiểm, “Em vui lắm sao?” Ý thức được bản thân biểu hiện quá rõ ràng, sợ anh thay đổi ý định, tôi vội thay đổi nét mặt, buồn bã nói, “Dĩ nhiên không phải, anh không thấy em giờ rất buồn à.” Anh cúi người rũ mắt chăm chú nhìn mặt tôi, sau đó thì thảo nói, “Đúng thật là không nhìn ra đấy.” Tôi vội vàng tỏ ra đau khổ nói, “Anh cứ thử tưởng tượng đi, ban đêm lạnh lẽo, từng đợt gió lạnh thấu xương, chồng thì tăng ca ở công ty, để vợ ở nhà cô đơn chiếc bóng, lẻ loi tro trọi một mình trước bàn ăn, ăn cơm cứ như nhai sáp nên vậy, còn gì bị thương hơn nữa! Anh nói em làm sao có thể vui được chứ? Đúng không!” “À? Vậy thì...” Anh thông dong nhìn tôi, “Nhưng bây giờ khí hậu ôn hoà, đâu ra gió lạnh? Giờ đang sáng trưng, đâu ra ban đêm âm đạm?” Tôi im lặng một lúc, anh làm ơn tưởng tượng tí được không hả? Không biết phải nói đề thuyết phục anh, tôi bèn tức giận la lên, “Tin hay không tùy anh, không tin thì thôi! Dù sao em cũng thật sự rất buồn! Lòng đau như cắt! Đau tận tim gan!” Anh rốt cục nở nụ cười, gạt đầu nói, “Được rồi, anh tin em.” Tôi tỏ vẻ buồn bã thờ dài, ưu thương cúi đầu xuống sàn nhà, từ góc độ anh không thể thấy được mặt, kim lòng không được mà tươi cười, thật tốt quá, đêm nay rốt cục có thể ăn một bữa không kiêng kị gì! Lục Tuyền Chi thật sự thông minh cả đời nhất thời hồ đồ, cho rằng giục tương ớt thì tôi không thể ăn sao? Trong nhà không có ớt thì tôi gọi mua ở ngoài! Tối nay ăn gì đây nhỉ? Gà xé phay xả ớt, đậu hũ cay, thịt kho tiêu, thịt kho cay... Nghĩ tới những thứ này, nước miếng tôi chảy ngược vào bụng. Thế nhưng đến lúc cơm tới, tôi mới phát hiện mình sai rồi, toàn bộ trong nhà từ trên xuống dưới ngay cả 1 đồng cũng không có, tiền lẻ để trong ngăn kéo cũng biến mất không tung tích, mà ngay cả tiền tiết kiệm trong ống heo cũng không thấy luôn. Tôi buộc lòng phải ăn mấy món thanh đạm dành cho phụ nữ có thai, cắn uất gặm đùi gà hầm, đúng là tên đàn ông mưu ma chước quỷ, khó trách lại yên tâm như thế, thì ra đã sớm chuẩn bị cả rồi! Ở nhà suốt hai ngày, trừ ăn cơm ra ngay cả khi ngủ, tôi không bước ra khỏi cửa hai bước, trải qua cuộc sống bị nhốt như heo vậy. Vốn Lục Tuyền Chi mỗi ngày tan ca đúng giờ về nhà với tôi, cười cười nói nói trêu chọc làm tôi vui, dưới sự quan tâm của anh, thời gian trôi qua rất vui vẻ, tuy nhiên, từ ngày hôm đó, anh lại luôn kêu phải tăng ca, cả ngày bận bịu đến tận khuya mới về, hơn nữa về đến nhà cũng không hỏi han tôi, chỉ nói rất mệt muốn nghỉ ngơi, sau đó về phòng lăn ra giường mà ngủ. Hôm nay đã mười giờ rồi, anh còn chưa về, tôi rầu rĩ không vui ôm gối co rúc trên ghế sa lon, vừa xem TV vừa không ngừng cầm điện thoại coi giờ, thời gian trôi qua, tâm trạng tôi càng lúc càng bức bối, nhin không được gọi điện thoại cho anh, điện thoại vang lên thật lâu mới bắt máy, giọng anh nhàn nhạt vang lên trong loa, “Alo? Gì vậy?” Tôi kìm con giận trong lòng, cố gắng bình tĩnh nói, “Anh đang làm gì? Sao giờ còn chưa về?” Anh dường như không muốn nói nhiều, lời nói ngắn gọn, “Em mệt cứ ngủ trước đi, anh tăng ca ở công ty, lát nữa sẽ về liền.” Tôi tra hỏi, “Lát nữa là bao lâu? Em muốn đợi anh về rồi mới ngủ.” Trong giọng nói anh có chút bất đắc dĩ, “Đừng tùy hứng nữa, nghe lời đi, em mau đi ngủ, đừng chờ anh.” Đúng lúc này, tôi loáng thoáng nghe được giọng nữ cất lên, tuy là nghe qua điện thoại, nhưng tôi dám chắc đó là giọng con gái, lòng cảnh giác của tôi trở dậy, cất cao giọng hỏi, “Anh bây giờ đang ở cùng ai? Sao em nghe thấy tiếng con gái vậy?” Anh như bị nói trúng tim đen, tức tốc trả lời, “Không có ai, em nghe nhầm rồi. Được rồi, giờ anh đang bận lắm, có gì rồi về nói sau, anh cúp máy đây.” Nói xong điện thoại đã cúp máy, tôi chỉ biết ngây ngốc cầm điện thoại, nghe tiếng tút tút, trong lòng tủi thân vô cùng. Tôi mặc dù có lúc không nhanh trí, nhưng lỗ tai lại rất nhạy, vừa rồi tôi tuyệt đối không nghe lầm, anh đang ở cùng cô gái nào đó, nhưng lại gạt tôi không nói cho tôi biết, vì sao chứ? “Này còn phải hỏi nữa hả? Cô gái ngốc của tôi ơi, quá rõ ràng rồi còn gì, tao khuyên mày nên chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!” Trong điện thoại, giọng nói Ngải Lị tràn đầy sự cảm thông. Tôi lập tức có chút băn khoăn, lăm lăm bầu bầu tự an ủi mình, “Sẽ không đâu, tao thấy anh ấy không phải hạng người đó.” Ngải Lị thờ dài, “Rất nhiều đàn ông viện cớ tăng ca, đêm hôm khuya khoắt không về nhà, ở bên ngoài lăng nhăng với cô gái khác, chuyện như vậy tao gặp nhiều lắm rồi. Huống hồ mày bây giờ còn đang mang thai, làm chuyện kia bất tiện lắm, anh Lục đẹp trai của mày lại đang trong thời kỳ sung mãn, không nhìn được là lẽ đương nhiên.” Lòng tôi thấp thỏm lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn kiên quyết, “Mày đừng dọa tao, tao không tin anh ấy làm chuyện có lỗi với tao!” Ngải Lị bật cười, “Được rồi, làm mày sợ đến mức giọng cũng căng thẳng cả lên, tao cũng chỉ phân tích thế thôi, về phần có hay không, mày điều tra một chút chẳng biết sẽ biết hay sao?” Tôi khó hiểu hỏi, “Điều tra thế nào?” Ngải Lị suy nghĩ một lát, “Anh ta không phải nói mấy ngày gần đây tăng ca sao? Mấy trước đây là thư ký của anh ta, có lẽ cũng quen một vài người, là thật hay giả hỏi thử chẳng phải là biết rồi hả?” Đúng rồi, tôi sao không nghĩ đến chuyện này! Nghe Ngải Lị nói vậy, tôi liền tranh của tôi bỗng nhiên sáng đèn, vội vàng cúp máy, sau đó gọi cho giám đốc Vương. Điện thoại rất nhanh có người nghe, giám đốc Vương thấy tôi gọi điện, vẻ rất kinh ngạc, “Thư ký Hạ? À mà không, phải gọi cô là vợ Tổng giám đốc mới đúng, cô tìm tôi có gì không?” Tôi bỏ qua mấy chuyện xưng hô rầy rà này, đi thẳng vào vấn đề, “Công ty có phải gần đây rất bận rộn, thường xuyên cần tăng ca hả?” Ông ta khó hiểu nói, “Không có! Công ty sắp tới không có sắp xếp tăng ca gì cả, sao tự nhiên cô hỏi chuyện này thế?” Tim tôi đập bịch bịch, “Thật sự không có tăng ca?” Ông ta nói chắc nịch, “Tôi gạt cô làm gì? Cô bây giờ không phải đang ở chung với Tổng giám đốc sao, không tin cứ hỏi cậu ấy đi!” Sau khi cúp điện thoại, lòng tôi lạnh thật lạnh, thật sự bị miệng của Ngải Lị nói trúng rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Án Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 45: Kết Thúc Hoàn Hảo

Ngày hôm sau, Lục Tuyền Chi vẫn như thường ngày nói phải tăng ca, dặn tôi buổi tối phải ăn cơm thật no, sau đó đi ra ngoài, lúc này đây, tôi đã chuẩn

bị kỹ càng, anh vừa bước chân trước ra khỏi cửa phòng không lâu, tôi lập tức đội nón lên lên mò đi theo sau, trong khi anh ra bãi đỗ xe lấy xe, tôi đã gọi một chiếc taxi ra đầu phố chờ sẵn, thấy anh lái chiếc xe gia đình đi ra, tôi vội bảo tài xế chạy theo phía sau anh.

Xe chạy chậm chậm trên đường, cứ cách một đoạn lại có một ngã tư, tôi không ngừng dặn tài xế, sợ để mất dấu anh. Suốt cả chặng đường, dù tôi có là dân mù đường đi chẳng nữa, cũng phát hiện con đường Lục Tuyền Chi đang chạy không phải đến công ty, nghĩ đến đây, lòng tôi thất lại, anh quả nhiên đang gạt tôi! Khoảng 20 phút sau, xe Lục Tuyền Chi ngừng ở một giao lộ, tôi kéo mũ thấp xuống, lén lút nhìn cô lại, mắt chăm chú nhìn anh, chỉ thấy anh ưu nhã xuống xe rồi đóng cửa xe lại, sau đó đi thẳng vào một toà nhà, tôi cũng nhìn theo, toà nhà này chính là một khách sạn có tiếng. Một người đàn ông thành đạt, lừa người vợ đang mang thai của mình nói là phải tăng cả, kết quả lại vào khách sạn vụng trộm, cái này không cần tôi nói thẳng ra, cũng có thể đoán được cảnh sau là gì rồi! Chỉ trong nháy mắt, bóng dáng của Lục Tuyền Chi đã biến khỏi tầm mắt tôi, nghĩ đến bên trong rất có thể còn có một người phụ nữ đang chờ anh, tôi nổi giận đùng đùng trả tiền xe, hai tay chống nạnh đứng trước cửa khách sạn, lại xuất hiện một nữ tiếp tân ngăn lại, nhìn vào bụng dưới của tôi, mỉm cười, áy náy nói, “Thưa cô, xin lỗi, khách sạn chúng tôi đã được ông Lục bao trọn rồi.” Tôi hít sâu một hơi hỏi, “Vậy tại sao anh ta phải bao khách sạn này?” Nữ tiếp tân lịch sự trả lời, “Ông Lục bao khách sạn chúng tôi, nghe nói là vì người ông ấy yêu nhất.” Tôi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, tốt lắm ông chủ Lục, đã như vậy còn làm làm bộ làm tịch, ra tay phóng khoáng như thế, bao hết khách sạn người ta! Còn nói vì người mình yêu nhất, nếu như bên trong là người phụ nữ anh yêu nhất, thế còn tôi thì sao? Rốt cuộc à hồ ly tinh đó thế nào mà khiến anh mê muội như vậy chứ? Tôi nhất định sẽ bóc da à ra! Vì vậy, tôi mặc cho ai ngăn cản cứ xông vào bên trong, nữ tiếp tân cuống cuống giữ chặt tôi, “Thưa cô, cô không thể vào trong được.” “Tại sao tôi không thể vào?” Tôi tức giận hung tợn trừng mắt nhìn cô ta, thẳng thắn nói, “Nói thật cho cô biết, tôi chính là vợ của ông Lục đó!” “Cô là vị hôn thê của ông Lục?” Nữ tiếp tân hoài nghi nhìn tôi, thì ra cô ta biết rõ Lục Tuyền Chi đã có vị hôn thê, tôi mừng thầm, như vậy dễ giải quyết hơn nhiều, ngay tại lúc tôi cứ ngỡ mình có thể đi vào, thì lại nghe cô ta kiên định lắc đầu, “Thế thì tôi càng không thể để cho cô vào được, mời cô về cho.” Cái gì!? Tôi suy nghĩ nửa thờ hơi lên, chẳng lẽ Lục Tuyền Chi “nhìn xa trông rộng”, đã sớm thông báo không cho phép tôi vào, để tránh quấy rầy “chuyện tốt” của anh? Hết cách rồi, việc đã đến nước này, con giận lên tới nào rồi cũng bất chấp mọi việc, lấy điện thoại gọi cho Lục Tuyền Chi. Điện thoại vừa thông, tôi lập tức hét vào loa, “Họ Lục kia, em bây giờ đang ở khách sạn XX, cho anh 3 giây lần ra đây cho em!” Anh như bị tôi quát đến thần người, im lặng một lát mới hỏi nhỏ, “Sao em lại đến đây? Không phải kêu em ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ sao?” Tôi ngăn lửa giận trong lòng, bực tức nói, “Anh đương nhiên không muốn em tới rồi! Nhưng nếu em không đến, thì sao có thể thấy được chuyện tốt mà anh đang làm đây hả?” Anh hơi kinh ngạc, “Em... Đã biết rồi hả?” Có tật giật mình đi à nha! Tôi lạnh giọng hỏi, “Đừng, em đã biết rồi. em ở cửa khách sạn chờ anh, anh tốt nhất lập tức ra đây!” Nói xong, tôi cúp máy ngay, nữ tiếp tân há hốc mồm nhìn tôi, cả nửa ngày cũng chưa định thần lại, dường như bị “khí chất ngự ty” của tôi chinh phục rồi. (Tác giả: là bị người đàn bà chanh chua như cô hù cho thì có!) Cũng không lâu lắm, Lục Tuyền Chi chậm chậm đi ra, thấy tôi, anh mất hiện lên sự bất đắc dĩ, thờ dài nói, “Vốn tôi nay định cho em biết, không ngờ lại bị em phát hiện trước.” Tôi cũng không nhìn được mà tủi thân, vốn định nắm cổ áo anh, nhưng bởi vì người anh cao không với tới được, thế nên chỉ có thể nắm lấy ống tay áo của anh, hai mắt đỏ bừng nói bằng giọng mũi, “Lục Tuyền Chi, em thật không ngờ anh là người như vậy!” Anh thình lình giật mình đứng tại chỗ, nhú mày nhìn tôi, giọng điệu giận dữ trách mắng, “Em lại hồ đồ gì nữa thế?” Đã làm chuyện có lỗi với tôi, vậy mà còn dám lên giọng quở trách tôi chứ! Tôi rớt cuộc bất chấp cái gì hình tượng, khóc rống lên, “Em biết em không xứng với anh, anh tuổi trẻ anh tuần tiền nhiều ông chủ lớn, mà em chỉ là một người bình thường chẳng có chỗ nào nổi bật, anh nuôi vợ bé ở ngoài cũng phải thôi...” “Vợ bé?” Lục Tuyền Chi chen ngang, nhìn tôi với ánh mắt người ngoài hành tinh. Tôi nức nở gật đầu, nói chuyện nặc nộn không rõ, “Anh mấy ngày nay làm chuyện gì, em cũng đã biết rồi. Cô tiếp tân cũng nói em biết, anh bao hết khách sạn này là vì người anh yêu nhất, à hồ ly tinh không mặt không da đó đâu rồi!” Lục Tuyền Chi mặt không cảm xúc nhìn tôi, “Em xác định biết rõ anh đang làm cái gì?” Tôi kiên định gật đầu, “Quá rõ rồi còn gì nữa, người bình thường đều có thể nhìn ra được!” Anh bỗng nhiên hơi ảo não, “Sao anh lại quên nhỉ, suy nghĩ của em đâu giống người bình thường!” Tôi, “...” Đang nói chuyện, anh bỗng kéo tay tôi, đi thẳng vào trong khách sạn, tôi giãy giụa hỏi, “Anh làm gì vậy?” Anh cũng không quay đầu lại mà lạnh giọng trả lời, “Em không phải muốn biết hồ ly tinh kia là ai sao?” Tôi liền bị hành động này của anh làm kinh sợ, nào có người đàn ông nào bị vợ phát hiện ngoại tình, lại hăng hái dẫn vợ đi gặp mặt vợ bé chứ? Anh đi với tốc độ đặc biệt nhanh, chân ngắn như tôi không thể không chạy theo sát, đến lúc tôi khôi phục tinh thần, anh đã ngừng lại trước cổng chính hội trường tiệc cưới, tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh, tức thì cứng đờ như như tượng đứng bất động tại chỗ. Đây là hội trường đám cưới đẹp và lãng mạn nhất mà tôi từng nhìn thấy, khán phòng này rộng lớn sáng ngời, từng chùm đèn màu được xếp thành nhiều bó hoa nở rộ, đủ loại hình dạng và màu sắc khác nhau, pháo hoa được treo chằng chịt trên tường, từng bó hoa tươi đẹp xếp ở trên đỉnh, tạo thành một hình trái tim, chính giữa đặt một tấm hình cô dâu chú rể, trên tấm hình, Lục Tuyền Chi mặc lễ phục chú rể đang mỉm cười, đôi mắt đen sáng ngời, khuôn mặt điển trai anh tuần khiến người ta không thể rời mắt, bên cạnh là cô dâu mặc áo cưới đang cầm bó hoa, cười nhắm tịt cả mắt, nụ cười ngây ngô, nhưng mà khuôn mặt tràn ngập hạnh phúc, hoan hỉ. Lúc này có mấy người mặc đồng phục giống nhau đi tới, nữ có nam có, trong đó có một cô gái nhìn tôi cười, hâm mộ nói, “Cô chắc là vị hôn thê của ông Lục, tất cả trang trí và sắp xếp ở đây, đều do ông Lục tự mình bài trí cả, chắc có lẽ là muốn cho cô một sự bất ngờ, cô có thể gả cho một người đàn ông tận tâm chu đáo như ông Lục đây, thật là hạnh phúc quá.” Tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra Lục Tuyền Chi bao hết khách sạn này, là vì tiệc cưới của tôi và anh, mà hồ ly tinh kia, chính là tôi đây! Khó trách tôi qua lại nghe tiếng con gái, thì ra là mấy nhân viên đang làm việc ở hội trường... Nghĩ đến lúc này mình hiểu lầm rồi còn làm xáo xáo, tôi bồi rồi quay đầu lại, chứng kiến khuôn mặt Lục Tuyền Chi đen sì như đáy nồi. Về đến nhà, Lục Tuyền Chi không nói một lời đã trở về phòng, hiển nhiên là vẫn còn giận, tôi tự nhào mình vô lý, vì vậy khi thế cũng yếu đi nhiều, để dặt dặt cửa phòng ngủ ra, thấy anh đã lên giường ngủ, tôi đi qua, cởi giày rồi vào trong mền, anh nhỏ nhỏ dựa sát vào anh, choàng tay ôm anh, nịnh nọt áp má vào cổ anh. “Ông xã, em biết mình sai rồi.” Tôi đáng thương xin lỗi. Một lát sau, anh vẫn thờ ơ, giống như đã ngủ rồi, tôi biết là anh chỉ giả vờ ngủ, nên kiên nhẫn tiếp tục xin lỗi, “Em thật sự biết sai rồi, sau này không dám nữa, ông xã, đừng giận nữa, nếu anh thật sự giận quá, thì cứ phạt em đi, phạt thế nào cũng được cả, em một câu cũng chẳng than vãn!” Rốt cục anh đã có chút phản ứng, chậm rãi xoay người, ánh mắt đen láy nhắm lại, “Phạt thế nào cũng đều được?” Tôi gật nhẹ, “Đúng!” Anh nhìn tôi đầy gian trá, “Em cảm thấy, giữa vợ chồng với nhau, bình thường sẽ phạt thế nào đây hả?” “Chẳng lẽ là...” Tôi buồn bực nhìn anh, chẳng lẽ anh muốn đuổi tôi ra khỏi phòng? Đối mặt với sự nghi vấn của tôi, ánh mắt của anh lại rất kiên định, “Đừng vậy, xem ra em đã hiểu rồi.” Tôi cảm lấy gối đầu muốn đứng dậy, “Được rồi, em ra phòng khách ngủ...” Sắc mặt anh tối sầm, không đợi tôi đứng dậy thì đã đè tôi xuống, hôn cổ và xương quai xanh tôi tới tấp, hai tay cời nút áo tôi một cách nhuần nhuyễn... Tôi lập tức hiểu ra, thì ra cái mà anh gọi là hình phạt với suy nghĩ của tôi hoàn toàn khác nhau! Tốc độ cời nút áo của anh nhanh như tên bắn, tay của anh rất nhanh ôm trọn bầu ngực tôi, tôi không nhịn được khẽ kêu lên, như thể được thêm khích lệ, anh càng dùng sức mân mê, làm tôi liên tục rên nhẹ, tôi chỉ cảm thấy cả người nóng như lửa, miệng lưỡi khô khốc, đầu óc trống rỗng, thậm chí thoát áo sơ mi của anh cũng đã được cởi bỏ, khuôn ngực rắn chắc, làn da nhẵn bóng dính sát vào ngực tôi, đè xuống, cọ sát, bàn tay còn lại cũng thừa cơ hướng xuống phía dưới... Sau giây phút nóng cháy, đam mê qua đi, anh ôm tôi vào lòng, tí tê nói bên tai tôi, “Hạ Diệp, em có thích hội trường tiệc cưới anh đã trang trí vì em không?” Tôi hạnh phúc rúc vào lòng anh, “Thích lắm.” Anh hài lòng gật đầu, “Vậy em có đồng ý gả cho anh không?” Tôi như chim non ngoan ngoãn nép vào người anh, “Đồng ý.” Anh tiếp tục hỏi, “Em nguyện một đời một kiếp này đều ở bên cạnh anh không?” Lúc này thì cho là ai cũng chẳng thể cự tuyệt được, tôi gật đầu, “Em hứa.” Anh lại hỏi, “Chúng ta có thể lại một lần nữa không?” Tôi vô thức gật đầu, “Có thể.” Nói xong tôi bỗng nhiên kịp phản ứng anh hỏi cái gì, lập tức phát hiện mình bị lừa rồi, nhưng mà đã không còn kịp nữa, cái người họ Lục này lại hoá thân thành Sói, xoay người nằm đè lên... (Hoàn tất bản trên Internet) Tác giả: A... Quyển truyện này sẽ xuất bản, cụ thể lúc nào thì tôi cũng chưa biết, hợp đồng xuất bản đã ký rồi, tuy nội dung cuối truyện đã viết xong, nhưng theo như quy định trong bản hợp đồng thì không thể công khai kết cục truyện ra, mà nếu thế thì sẽ để mọi người chờ mãi mòn, bởi vậy tôi đã viết một bản kết

cục Internet. Gần sang năm mới nên bận rộn thăm người thân, không biết mọi người có hài lòng với đoạn kết này không, tôi đã tận lực hết sức... *một đoạn viết thêm của tác giả* Lúc trời tối, Lục Tuyên Chi nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng, bàn tay ấm áp vuốt ve bụng tôi, như là đang mát xa vậy, vô cùng thoải mái, má kề sát cổ của tôi, từng hơi thở nóng ấm phả vào tai của tôi, một lát sau, tay của anh lại quấy phá bắt đầu rà qua lại trên khắp người tôi, cất chất giọng khàn khàn kêu, “Hạ Diệp?” Tôi một bên cầm tay lại, vừa đáp, “Hả?” Đôi mắt sáng của anh hơi híp lại, “Em muốn biết, hiện giờ anh muốn làm gì không?” Tôi quyết đoán lắc đầu, “Em không muốn biết giờ anh muốn làm gì hết, nhưng em muốn cho anh biết bây giờ em muốn làm gì.” Anh nhướn mày, “Vậy giờ em muốn làm gì?” Tôi, “Em giờ ngoại trừ ngủ, cái gì đều không muốn làm...” Anh, “...” Lại một lát nữa, anh nhỏ nhẹ gọi tôi, “Hạ Diệp.” Tôi vô thức trả lời, “Sao?” Anh ôm lấy tôi, nhỏ nhẹ hỏi, “Ồ bên anh, em thấy hạnh phúc không?” Tôi lắc mạnh đầu, “Không quá hạnh phúc.” Anh khẽ nhíu mày, “Tại sao?” Tôi, “Bởi vì ở bên anh, quá mức hạnh phúc, khiến em không chịu đựng nổi, cho nên em cảm thấy không quá hạnh phúc. Nếu như anh làm không hạnh phúc, em sẽ cảm thấy rất hạnh phúc đấy! Do đó, vì hạnh phúc của em, đừng làm em hạnh phúc quá mức, được không?” Anh, “...” Lại tiếp sau đó, anh dường như có chút buồn bực, bất đắc dĩ thở dài, “Nghĩ đến cả đời Lục Tuyên Chi anh đây vô cùng anh minh, sao lại có một cô vợ ngốc hết chỗ nói như em chứ?” Tôi cá giận nói, “Trời cao quá thiên vị anh mà, anh chẳng những tướng tá đẹp trai anh tuấn, còn thông minh hơn người, hơn nữa lại là tình anh trong xã hội, một công tử có đầy đủ điều kiện như anh, thử dài cái quý gì nữa!” Anh đột nhiên hỏi, “Có một câu nói phải nói thế nào nhỉ? Ông trời vì bạn mà mở ra một cánh cửa, thì sẽ đóng lại một cánh cửa sổ.” Tôi gật đầu, “Đúng vậy!” Anh, “Vậy thì anh đã biết tại sao anh phải yêu em rồi.” Tôi, “...”

Bạn đang đọc truyện *Ấn Xong Chùi Mép* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.